

COMING SOON

LISA KLEYPAS

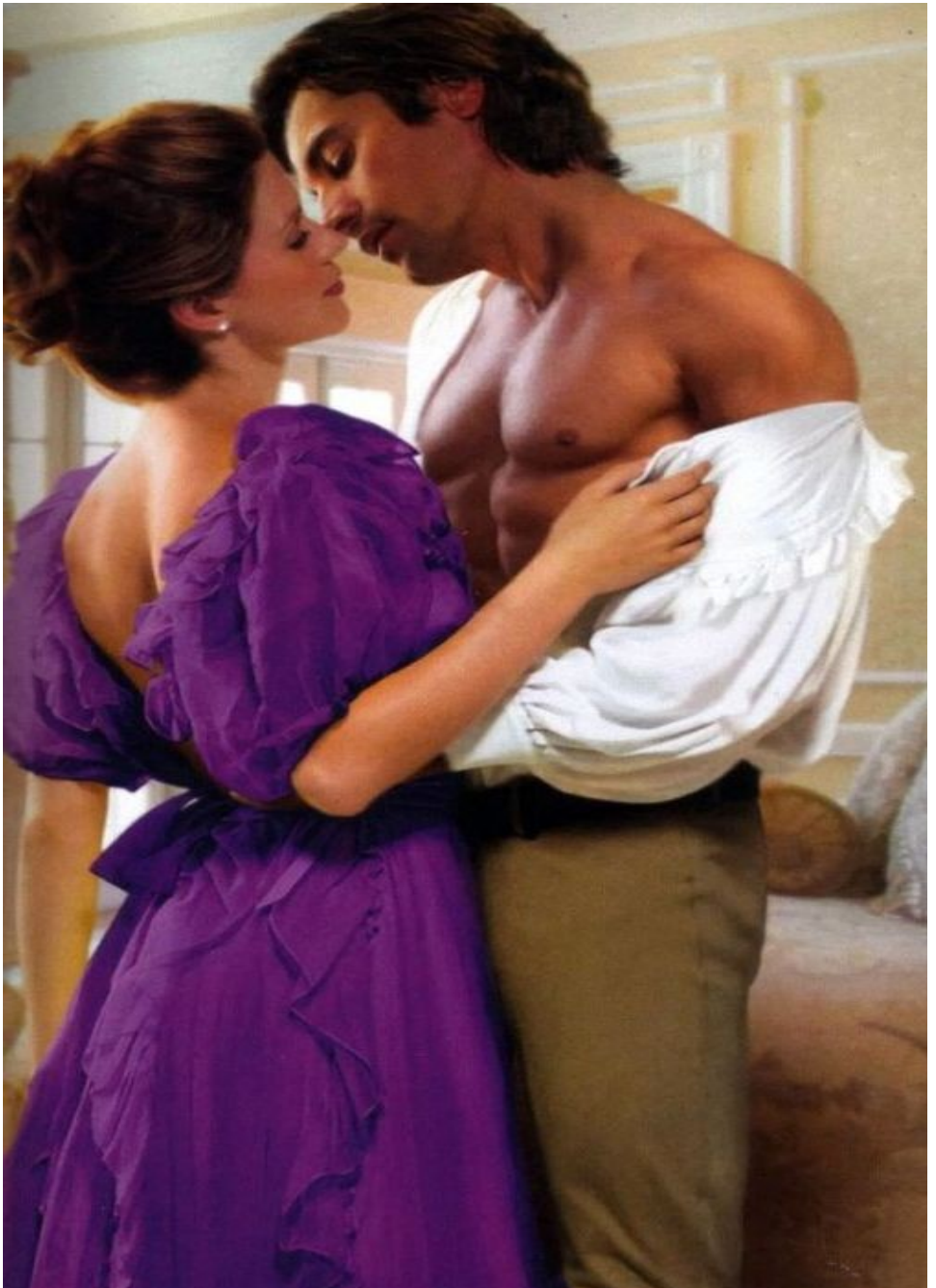
New York Times bestselling author

FIRST
TIME
IN
PRINT

*What could
be more
tempting...*



Copyrighted Material



LISA KLEYPAS IUBEȘTE-MĂ ÎN FIECARE SEARĂ

CAPITOLUL UNU

Hotelul Rutledge Mai 1852

Șansa ei de a încheia o căsătorie decentă era gata să fie spulberată – și totul din cauza unui sconcs domesticit.

Din păcate, Poppy Hathaway îl urmărise pe Dodger prin jumătate din hotelul Rutledge, înainte de a-și aminti un fapt important: pentru un sconcs, o linie dreaptă includea șase zig-uri și șapte zag-uri.

— Dodger, îl chemă disperată Poppy, vino înapoi. Ani să-ți dau un biscuit. Oricare din panglicile mele din

păr, orice! O, sunt gata să-ți dau și o eșarfă.....

Imediat după ce-l va prinde pe animalul de companie al surorii ei, Poppy jură că o să alerteze conducerea hotelului. Le va spune că Beatrix găzduia creaturi sălbatice în apartamentul familiei ei, ceea ce era cu totul împotriva regulilor. Desigur, asta ar putea să aibă ca urmare mutarea forțată din clădire, a întregului clan Hathway.

Pentru moment, lui Poppy nu-i păsa.

Dodger furase o scrisoare de dragoste, ce-i fusese trimisă de Michael Bayning și nimic pe lume nu mai conta în afară de recuperarea ei. Tot ce mai trebuia era ca Dodger să ascundă obiectul blestemat într-un loc public, unde să fie descoperit. Și atunci, șansele ei de căsătorie, cu un tânăr respectabil și minunat, ar fi fost ratate pentru totdeauna.

Dodger alerga pe culoarele luxoase ale hotelului Rutledge cu sărituri sinuoase, imposibil să fie ajuns. Scrisoarea era ținută încleștată între dinții lui lungi din față.

În timp ce fugea după el, Poppy se ruga să nu fie văzută. Indiferent cât de bună era reputația hotelului, o tânără respectabilă nu trebuia niciodată să-și părăsească apartamentul neescortată. Iar, domnișoara Marks, însoțitoarea ei, era încă în pat. Și Beatrix plecase într-o cavalcadă matinală, împreună cu sora lor Amelia.

— O să plătești pentru ăsta, Dodger!

Neastâmpărata creatură credea că totul pe lume era făcut doar pentru propria ei distracție. Nu exista coș sau container, care să nu fi fost răsturnat și cercetat și niciun ciorap, pieptăn sau batistă nu erau lăsate în pace. Dodger fura obiecte personale, pe care le lăsa grămadă sub scaune și sofale, ațipea în sertarele cu rufăria curată și, mai rău decât orice, era așa de amuzant în obrăznicia lui, încât întreaga familie Hathaway era înclinată să-i treacă cu vederea comportamentul.

De câte ori obiecta Poppy față de poznele nerușinate ale sconcsului, Beatrix se scuza și promitea că Dodger n-o să mai facă niciodată așa ceva și părea cu adevărat surprinsă, când Dodger nu le dădea atenție spuselor ei. Și pentru că Poppy o iubea pe sora ei mai mică, încerca să suporte traiul alături de insuportabilul ei animal de companie.

De data aceasta, totuși, Dodger depășise orice limită.

Sconcsul se opri la un colț, controlă să se asigure dacă era în continuare urmărit și în exaltarea lui fericită, schiță un mic dans de luptă, o serie de salturi laterale care exprimau plăcere pură. Chiar și acum, când Poppy ar fi dorit să-l ucidă, nu se putu abține să nu admită că era adorabil.

— Totuși ai să mori, îi spuse ea apropiindu-se de el, într-un fel cât mai lipsit de amenințare posibil. Dă-mi scrisoarea, Dodger.

Sconcsul alergă nebunește pe lângă colonadele casei

scării, care primea lumină naturală de sus, razele de soare ajungând până la mezanin, cam trei etaje, Poppy se întreba îndârjită până unde va trebui să-l urmărească. Era în stare să străbată o mulțime de teritoriu și hotelul Rutledge era uriaș, ocupând cinci i cvartale din districtul teatrelor.

— Asta, bombăni ea gâfâind, este ceea ce se întâmplă când, ești un Hathaway. Accidente... Animale sălbatice... case incendiate... Blesteme... scandaluri...

Poppy își iubea mult familia, dar tânjea după o viață liniștită, normală, care nu părea posibilă pentru un Hathaway. Voia pacea. Previzibilul.

Dodger trecu prin ușa birourilor administratorului de la etajul trei, care aparțineau domnului Brimbley. Administratorul era un bărbat în vârstă, cu o mustață mare, albă, ale cărei vârfuri erau răsucite în sus. Deoarece. Familia Hathaway stătuse la Rutledge de multe ori în trecut, Poppy știa că Brimbley raporta superiorilor săi toate amănuntele întâmplărilor din hotel. Dacă administratorul, descoperea că ea se afla în urmărire, scrisoarea era confiscată și relația ei cu Michael ar fi fost scoasă la lumină. Iar tatăl lui Michael, lordul Andover, n-ar fi aprobat niciodată căsătoria, dacă exista chiar și o undă de lipsă de decență legată de ea.

Poppy își trase răsufarea și se lipi de perete, când Brimbley ieși din birouri însoțit de doi angajați ai hotelului, ... du-te imediat la birourile din față, Harkins,

spunea administratorul. Vreau să cercetezi problema plăților de la camera domnului W. Are o grămadă de plângeri, că sunt incorecte, când de fapt sunt exacte. De acum înainte, cred că e mai bine să-i cerem să semneze câte o chitanță, de câte ori se face o plată.

— Da, domnule Brimbley. Cei trei porniră pe culoar, depărtându-se de Poppy.

Cu grijă, ea se furișă până în pragul birourilor și se uită dincolo de ușă. Cele două camere alăturate păreau să fie goale.

— Dodger, șopti ea panicată, când îl văzu fugind sub un scaun. Dodger, vino aici!

Ceea ce desigur, provocă alte salturi și figuri de dans surescitat.

Mușcându-și buza inferioară, Poppy trecu dincolo de prag. Principala cameră a birourilor era de o mărime generoasă, mobilată cu un birou masiv acoperit până sus de cărți și de hârtii. Un fotoliu tapisat cu piele roșie era împins până la birou, în timp ce altul era așezat lângă un șemineu gol, cu polița de deasupra din marmoră.

Dodger aștepta alături de birou, privind-o pe Poppy cu ochi strălucitori. Mustățile lui se mișcau deasupra scrisorii dorită cu atâta înfocare. Stătea foarte liniștit, susținându-i privirea, în timp ce Poppy se apleca spre el.

— E în regulă, șușoti ea întinzând încet mâna. Ce băiat bun, ce băiat adorabil... Așteaptă să-ți iau scrisoarea, apoi am să te duc în apartamentul nostru și

am să-ți dau... La dracu!

Exact înainte de a apuca scrisoarea, Dodger se strecură sub birou, cu ea în gură.

Roșie de furie, Poppy își aruncă privirea de jur împrejur, în căutarea a ceva, orice, care să-l scoată pe Dodger din locul unde se ascunsese. Observând pe polița șemineului o luminare într-un sfeșnic de argint, încercă să îl ia. Dar sfeșnicul nu se mișcă. Suportul de argint era fixat de poliță.

În fața ochilor uluiți ai lui Poppy, toată partea din fund a șemineului se roti fără zgomot. Rămase cu gura căscată de magia mecanică a ușii, ce se rotea într-o mișcare lină, automată. Ceea ce părea să fie zid solid, nu era decât o imitație.

Bucuros, Dodger ieși de sub birou și pătrunse prin deschizătura creată.

— Ei drăcie, rosti Poppy cu răsuflarea tăiată. Dodger, să nu îndrăznești!

Dar sconcsul nu-i dădu nici, o atenție. Și pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, tocmai atunci se auzi vocea domnului Brimbley, care revenea în încăpere.

— Desigur domnul Rutledge trebuie informat. Trece asta în raport. Pentru nimic în lume să nu uiți.

Fără să aibă timp pentru ca să-și analizeze opțiunile, sau consecințele, Poppy intră în șemineu și ușa mascată se închise în urma ei.

Fu înghițită de întuneric, în timp ce aștepta încercând

să audă ce se întâmpla în birou. Se pare că nu fusese descoperită. Domnul Brimbley își continua instrucțiunile, ceva despre niște rapoarte privind gospodărirea.

Poppy își dădu seama că ș-ar putea să fie nevoie să aștepte o mulțime de vreme, înainte ca administratorul să plece iar din birou. Sau trebuia să găsească o altă cale de ieșire. Desigur, putea pur și simplu să se întoarcă prin șemineu și să-i facă cunoscută domnului Brimbley prezența ei. Totuși, nici nu putea să-și imagineze câte explicații avea de dat și cât de penibile ar fi fost.

Întorcându-se, Poppy își dădu seama că se găsea într-un coridor lung, cu o sursă de lumină difuză, ee venea de undeva de deasupra capului. Se uită în sus. Pasajul era luminat de o rază de lumină naturală, ce pătrundea printr-o fantă, asemănătoare cu ceea ce foloseau vechii egipteni, pentru a determina poziția stelelor și a planetelor...

Putea să-l audă pe sconcs furișându-se pe undeva prin apropiere.

— Ei bine, Dodger, bombăni ea, tu ne-ai băgat în asta. De ce nu mă ajuți să gălesc o ușă?

Amabil, Dodger înaintă de-a lungul pasajului și dispăru printre umbre. Poppy scoase un oftat greu și îl urină. Refuza să intre în panică, învățase în timpul multiplelor ciocniri cu nenorocirile ale familiei Hathaway că, să-ți pierzi capul nu ajută la nimic.

În timp ce, Poppy își croia drum prin întuneric, cu vârful degetelor atingea zidul, pentru a-și menține direcția. Mersese doar câțiva metri, când auzi un zgomot hârșăit. Înțepenind, Poppy așteaptă și ascultă cu încordare.

Era liniște.

Dar nervii îi vibrară și inima începu să-i bubuie, când în față zări strălucirea galbenă a unei lămpi. Care apoi dispăru.

Nu era singură în pasaj.

Se apropiau pași, mai mult, mai mult, cu o grabă de prădător. Cineva se îndrepta direct spre ea.

Acum, hotărî Poppy, a venit timpul să mă panichez și răsucindu-se alarmată, se întoarse înapoi, pe drumul pe care venise. A fi urmărită de necunoscuți prin coridoare întunecoase, era o experiență nouă, chiar și pentru un Hathaway. Își blestemă fustele grele, apucându-le disperată în pumni, în timp ce încerca să fugă. Dar persoana care o urmărea era mult prea rapidă pentru a o scăpa.

Scoase un țipăt, când o mână brutală și expertă o apucă. Era un bărbat – unul mare – care o ținea în așa fel, încât spatele ei fu proptit de pieptul lui. Una din mâinile lui îi apăsa puternic capul într-o parte...

— Trebuie să știi, se auzi o voce joasă și rece.

— Aproape de urechea ei, că doar cu puțin mai multă apăsare decât atât, pot să-ți rup gâtul. Spune-mi cum te

cheamă și ce faci aici.

CAPITOLUL DOI

Poppy de-abia putea să gândească, din cauza sângelui care-i pulsa în urechi și a durerii provocate de felul în care era ținută. În spatele ei, pieptul străinului era foarte tare.

— E o greșeală, reuși ea să spună. Te rog...

El îi apăsă capul și mai mult într-o parte, până când ea simți o crampă îngrozitoare a nervilor, la limita dintre gât și umăr.

— Numele... Insistă el calm.

— Poppy Hathaway, gâfâi ea. Regret. N-am vrut să...

— Poppy? Strânsoarea slăbi.

— Oa. Oare de ce îi rostise numele, ca și cum l-ar fi cunoscut? Ești... trebuie că ești cineva din personalul hotelului. El ignoră întrebarea. Una din mâinile lui trecu ușor peste brațele ei și pe partea din față, căutând parcă ceva. Inima ei se zvârcoli, ca bătaia aripilor unei păsăruici. Nu, gemu ea printre gâfâieli, retrăgându-se cât mai departe de atingerea lui.

— De ce te afli aici, înăuntru? Îi întoarse fața spre el. Nimeni din cunoștințele lui Poppy nu se purtase cu ea așa familiar. Erau destul de aproape de raza de lumină de deasupra capului, încât Poppy să. Poată descoperi niște trăsături puternice și uscățive și strălucirea unor ochi adânci.

Luptând să-și recapete răsuflarea, Poppy se cutremură din cauza durerii ascuțite de la ceafă. Încercă să ajungă acolo cu mâna, pentru a-și ușura durerea, în timp ce răspundea.

— Încercam... Urmăream un sconcs și șemineul din biroului domnului Brimbley s-a deschis și el a intrat înăuntru, după care am încercat să gădesc altă cale de ieșire.

Cu toate că explicația era așa lipsită de sens, străinul o pricepu cu ușurință.

— Un sconcs? Unul din animalele, de companie ale surorii tale?

— Da, afirmă ea, uluită. Își masă ceafa și se înfioră.

Dar de unde știi... Ne-am mai întâlnit înainte? Nu, te rog nu mă atinge, eu vai!

El o răsucise și își puse mâna pe gâtul ei.

— Stai liniștită. Atingerea lui era expertă și sigură, în timp ce-i masa locul acela delicat. Dacă încerci să fugi de mine, mă vei determina să te prind din nou.

Tremurând, Poppy îi suportă degetele cercetătoare, care o masau, și se întrebă dacă nu cumva era la dispoziția unui nebun. El apăsă și mai tare, provocându-i o senzație ce nu era nici de plăcere nici de durere, ci ceva neobișnuit, un amestec din amândouă. Ea scoase un sunet de durere, zvârcolindu-se neajutorată. Spre surpriza ei, arsura nervului încordat cedă și mușchii ei rigizi se relaxară, spre ușurarea ei. Rămase liniștită și

respiră îndelung, cu capul aplecat.

— E mai bine? Întrebă el folosind acum ambele mâini, masându-i ceafa cu degetele mari, apoi strecurându-se pe sub dantela fină ce mărginea corsajul înalt al rochiei. Profund ușurată, Poppy încercă să facă un pas mai departe de el, dar mâinile lui o apucară imediat de umeri. Ea își dresese glasul și încercă să vorbească pe un ton demn.

— Domnule, mi-ar plăcea să mă conduci afară de aici. Familia mea te va răsplăti. Nu se va pune nicio întrebare...

— Sigur, că da. Îi dădu drumul încet. Nimeni nu folosește niciodată acest pasaj fără aprobarea mea. Bănuiesc că nimeni nu vine aici de bunăvoie. Comentariul semăna cu o scuză, deși tonul lui. Nu era de regret, până la urmă.

— Te asigur că nu am avut intenția să fac nimic altceva, decât să-l recuperez pe animalul acesta mizerabil, îl simțea pe Dodger agățându-se pe lângă tivul fustei ei.

Străinul se aplecă și ridică sconcsul, ținându-l pe Dodger de ceafă, i-l întinse lui Poppy.

— Mulțumesc. Trupușorul suplu al sconcsului deveni moale și maleabil, sub strânsoarea lui Poppy. Așa cum se așteptase, scrisoarea dispăruse. Dodger, hoț blestemat.

— Unde e? Ce ai făcut cu ea?

— Ce cauți?

— O scrisoare, rosti tensionată Poppy. Dodger î furat-o și a adus-o aici... Trebuie să fie pe undeva pe aproape.

— Va fi găsită mai târziu.

— Dar e importantă.

— Evident, dacă ai trecut prin atâtea neazuri, pentru a o recupera. Vino cu mine.

În silă, Poppy își murmură aprobarea și îi permise să o prindă de cot.

— Unde mergem? Niciun răspuns. Aș prefera ca nimeni să nu știe de asta, se aventură Poppy.

— Sigur că ai prefera.

— Aș putea să contez pe discreția ta, domnule? Trebuie să evit scandalul, cu orice preț.

— Tinerele, care doresc să evite scandalul, probabil ar trebui să stea în apartamentele lor de hotel, sublinie el fără să o ajute.

— Eram perfect mulțumită să stau în camera mea, protestă Poppy. Dar din cauza lui Dodger i trebuit să ies. Trebuia să-mi recuperez scrisoarea. Și sunt sigură că familia mea te va recompensa pentru deranj, dar ai...

— Liniște.

El își găsi drumul prin culoarul zăcând în întuneric fără nicio dificultate, strânsoarea râtului lui Poppy era blândă dar fermă. Nu merseră spre biroului domnului Brimbley, ci în direcție opusă, o distanță ce părea nesfârșită.

Până la urmă, străinul se opri și se întoarse spre un loc din perete și împinse o ușă deschizând-o.

— Intră.

Ezitănd, Poppy îl precedă intrând într-o cameră bine luminată, un fel de salonaș cu un rând de ferestre cu vedere spre stradă. O masă grea de stejar ocupa o parte a camerei și rafturi cu cărți se aliniau pe aproape fiecare centimetru de perete: în aer exista o combinație de mirosuri plăcute și ciudat de familiare... Ceară de luminări, pergament, cerneală și praf de pe cărți.

Mirosea ca în vechiul studio al tatălui ei.

Poppy se întoarse spre străin, care intrase în cameră și închisese ușa mascată.

Era dificil să-ți dai seama ce vârstă avea – părea să fie abia trecut de treizeci de ani, dar exista un aer puternic lumesc în el, ca și cum văzuse destule în viață, pentru a înceta să mai fie surprins de ceva. Avea păr des, bine tuns, negru ca miezul nopții și un ten deschis la culoare, în care sprâncenele lui negre ieșeau în evidență într-un contrast izbitor. Și era la fel de frumos ca Lucifer, cu sprâncene puternice, nasul drept și liniar și gura deprimată. Unghiul maxilarului era ascuțit, dar tenace, ancorând trăsăturile grave ale unui bărbat care probabil că lua totul – inclusiv pe el însuși – puțin prea în serios.

Poppy se simți roșind, în timp ce se uita în ochii lui remarcabili... De un verde rece și intens, cu pupila înconjurată de negru și umbriți de gene negre dese.

Privirea lui părea că o absoarbe, consumându-i toate detaliile. Ea observă umbre ușoare în jurul ochilor lui, care însă nu reușeau să-i umbrească frumusețea feței.

Un gentleman ar fi rostit ceva plăcut, ceva încurajator, dar străinul rămase tăcut.

De ce o privea așa? Cine eră el și ce autoritate exercita în acest loc?

Trebuia să spună ceva, orice, pentru a slăbi tensiunea.

— Mirosul cărților și al cerii de luminare, remarcă ea prosteste, îmi amintește de studioul tatălui meu.

Omul făcu un pas spre ea și Poppy se retrase, din reflex. Amândoi rămaseră tăcuți. Părea că aerul dintre ei era plin de întrebări, de parcă ar fi fost scrise cu cerneală invizibilă.

— Tatăl tău a murit cu câțva timp în urmă, așa cred. Vocea i se potrivea cu restul ființei lui, rafinată, întunecată, inflexibilă. Avea un accent interesant, nu britanic în întregime, vocalele precise și deschise, r-urile grele. Tulburată, Poppy aprobă cu un semn din cap. Și mama ta, curând după aceea, adăugă el.

— Cum... De unde știi?

— E treaba mea să știi cât mai multe despre oaspeții hotelului.

Dodger se zvârcoli în strânsoarea ei. Poppy se aplecă să-l pună jos. Sconcsul sări pe un scaun uriaș de lângă un mic cămin și se cuibări adânc în tapițeria de catifea.

Poppy reuși să se uite din nou la străin. Era îmbrăcat

în haine frumoase, de culoare închisă, croite cu o lejeritate sofisticată. Confecții frumoase, dar purta doar o cravată simplă neagră, fără ac de cravată și fără butoni de aur la cămașă și nici un alt ornament, care ar fi indicat că e un gentleman. Numai un lanț de ceas pe partea din față a vestei cenușii.

— Pari american, rosti ea.

— Buffalo, New York, răspuse el. Dar trăiesc aici de câțeva vreme.

— Ești angajatul domnului Rutledge? Întrebă ea prudentă. Răspunsul fu un simplu semn din cap. Ești unul din managerii lui, presupun?

Figura lui era de nepătruns.

— Cam așa ceva.

Ea încercă să se apropie de ușă.

— Atunci am să te las cu treburile tale, domnule...

— Vei avea nevoie să te conducă un însoțitor corespunzător.

Poppy reflectă. Ar trebui să I roage să trimită după însoțitoarea ei? Nu... Domnișoara MarkS probabil că încă dormea. Avusese o noapte grea. Domnișoara Marks era uneori predispusă la coșmaruri, care a doua zi o lăsau slăbită și epuizată. Nu se întâmpla prea des, dar când se întâmpla, Poppy și Beatrix încercau să o lase să se odihnească, cât mai mult posibil.

Străinul o contemplă o clipă.

— Să trimit după o cameristă, să te însoțească? Inițial

Poppy înclină să fie de acord. Dar nu voia să aștepte aici, împreună cu el, chiar și numai câteva minute. Până la urmă, nu avea încredere în el. Când el îi văzu ezitarea, gura i se strâmbă sardonice. Dacă intenționam să te agresez, sublinie el, aş fi făcut-o până acum.

La această grosolanie, roșeața ei se accentuă.

— Așa spui tu. Dar după câte îmi dau seama, ai putea să fii un agresor foarte lent.

Pentru o clipă, el se uită în altă parte și, când. Își întoarse din nou privirea spre ea „ochii îi străluceau amuzați.

— Ești în siguranță, domnișoară Hathaway. Vocea îi era plină de un râs reținut. Cu adevărat. Lasă-mă să trimit după o fată.

Strălucirea umorului îi schimbă figura, răspândind o asemenea căldură și farmec, încât Poppy fu aproape uluită. Își simți inima începând să bată mai tare și niște senzații agreabile în trup.

Pe când îl privea ducându-se spre cordonul clopoțelului, Poppy își aminti de problema scrisorii pierdute.

— Domnule, cât timp aștept, ai fi așa amabil să te uiți după scrisoarea ce a fost pierdută în pasaj? Trebuie să o primesc înapoi.

— De ce? Întrebă el întorcându-se spre ea.

— Motive personale, rosti scurt Poppy.

— E de la un bărbat?

Făcu tot ce putu să îi adreseze felul acela de privire nimicitoare, pe care văzuse că o arunca domnișoara Marks bărbaților care o supărau.

— Asta nu te privește.

— Tot ce se petrece în acest hotel mă privește. Făcu o pauză, studiind-o. E de la un bărbat, altfel ai fi negat.

Încruntându-se, Poppy îi întoarse spatele. Se duse să privească mai de aproape unul din nenumăratele rafturi, pline cu obiecte deosebite.

Descoperi un samovar aurit și cu email, un cuțit mare într-o teacă bătută în perle, colecții de sculpturi primitive în piatră și olărie, o tetieră egipteană, monede exotice, cutii făcute din tot felul de materiale imaginabile și unele ce arătau ca o sabie de fier cu lama ruginită și o bucată de sticlă venețiană pentru citit.

— Ce fel de cameră e asta? Nu se putu abține Poppy.

— Camera curiozităților a domnului Rutledge. Majoritatea acestor obiecte sunt colecționate de el, iar altele sunt cadouri de la vizitatori străini. Uită-te mai bine, dacă vrei.

Poppy era intrigată, gândindu-se la numărul mare de străini, oaspeți ai hotelului, inclusiv case regale europene, nobilime și membri ai corpului diplomatic. Fără îndoială că domnului Rutledge i-au fost oferite cadouri neobișnuite.

Rătăcind printre rafturi, Poppy se opri să examineze o figurină de argint cu nestemate, reprezentând un cal, cu

copitele întinse pentru galop.

— Ce drăguț!

— Un cadou de la prințul de coroană Yizhu al Chinei, rosti omul din spatele ei. Un cal celest.

Fascinată, Poppy își plimbă vârful degetelor pe spatele figurinei.

— Acum prințul a. Fost încoronat drept împăratul Xianfeng, rosti ea. Un nume ca o ironie, pentru un conducător, nu-i așa?

Venind lângă ea, străinul o privi cu vioiciune.

— De ce spui asta?

— Pentru că înseamnă prosperitate universală. Și în mod cert nu se potrivește, având în vedere rebeliunile interne, cu care se confruntă.

— Eu aş spune că, la ora actuală, provocările Europei sunt un pericol mai mare pentru el.

— Da, rosti Poppy cu tristețe, împingând figurina înapoi la tocul ei. Unii se întrebă cât de mult poate dura suveranitatea chineză, în fața unui astfel de atac violent.

Companionul ei stătea deștul de aproape, încât să-i poată detecta mireasma de lenjerie bine călcată și de săpun de bărbierit. Se uita la ea intens.

— Știu foarte puține femei, care să fie în stare să discute despre politica Orientului îndepărtat.

Ea simți sângele ridicându-i-se în obraji.

— Familia mea poartă deseori ta cină conversații neobișnuite. Cel puțin, sunt neobișnuite; pentru că

Surorile mele și cu mine luăm întotdeauna parte, însoțitoarea mea spune că este în perfectă ordine să se facă asta acasă, dar m-a sfătuit să nu par prea învățată, când sunt în societate. Asta alungă pretendenții.

— Atunci trebuia să fii foarte atentă, rosti el zâmbind blând. Ar fi un păcat ca un asemenea comentariu inteligent să apară în public, într-un moment nepotrivit.

Poppy răsuflă ușurată auzind o bătaie discretă în ușă. Fata sosise mai devreme decât se așteptase ea. Străinul se duse să răspundă. Deschizând puțin ușa, îi șopti ceva cameristei, care făcu o scurtă reverență și dispăru.

— Unde s-a dus? Întrebă Poppy simțindu-se în impas. Se presupune că trebuia să mă însoțească până la apartamentul meu.

— Am trimis-o să pregătească o tavă cu ceai.

Pentru moment, Poppy rămase fără grai.

— Domnule, nu pot să iau ceaiul cu tine.

— N-o să dureze mult. O să-l trimită sus, cu unui din lifturile pentru mâncare.

— Asta nu contează. Deoarece, chiar dacă aș avea timp, nu pot! Sunt sigură că ești perfect conștient ce nepotrivit ar fi.

— Aproape tot atât de nepotrivit ca furișarea prin hotel fără escortă, fu el de acord mios și ea se încruntă.

— Nu m-am furișat, urmăream un sconcs. Auzindu-se făcând o declarație așa ridicolă, simți că roșeața i se

accentuează. Încercă un ton mai demn. Situația nu e provocată de mine. Și mă voi afla într-un foarte... Serios... Necaz... dacă nu mă întorc repede în camera mea. Dacă așteptăm mai mult, ai putea să te trezești implicat într-un scandal, cu care sunt sigură că domnul Rutledge n-ar fi de acord.

— Adevărat.

— Atunci, te rog cheam-o pe cameristă înapoi.

— Prea târziu. Va trebui să așteptăm, până când seva întoarce cu ceaiul.

Poppy scoase un oftat.

— E o dimineață îngrozitoare! Uitându-se la sconcs, văzu resturi de puf și grămezi de păr de cal aruncate peste tot și păli. Dodger, nu!

— Ce e? Întrebă omul urmând-o pe Poppy, care alerga spre sconcsul foarte ocupat.

— Îți mănâncă scaunul, rosti ea nefericită, apucându-l pe animal... Sau mai curând, scaunul domnului Rutledge. Încearcă să-și facă un cuib. Îmi pare rău. Se uită la gaura din tapiseria de catifea groasă și luxoasă. Îți promit că familia mea va plăti daunele...

— E în regulă, rosti omul. În bugetul hotelului, există o alocație lunară pentru reparații:

Lăsându-se pe vine – o treabă nu prea ușoară când ești îmbrăcată în dantele și jupoane apretate – Poppy apucă resturile de puf și încercă să le îndese înapoi în gaură.

— Dacă e nevoie, voi da o declarație scrisă, pentru a

explica imediat ce s-a întâmplat.

— Dar ce se va întâmpla cu reputația ta? Întrebă blând străinul, aplecându-se pentru a o ridica în picioare.

— Reputația mea nu e nimic, în comparație cu mijloacele de trai ale unui bărbat. Ai putea fi concediat pentru asta. Fără îndoială că ai o familie de întreținut – o soție și copii – și în timp ce eu aș putea să supraviețuiesc dizgrației, s-ar putea ca tu să nu mai fii în stare să-ți iei un nou serviciu.

— Asta e foarte amabil din partea ta, rosti el. Luându-l pe sconcs din mâinile ei și punându-l înapoi pe scaun. Dar nu am familie. Și nici nu pot fi concediat.

— Dodger, rosti îngrijorată, în timp ce bucați de puf începură din nou să zboare în toate direcțiile. În mod dar, sconcsul se distra de minune.

— Scaunul e deja distrus. Lasă-l să se ocupe de el.

Poppy era uimită de îngăduința străinului, care era de acord ca o piesă scumpă din mobilierul hotelului să fie pusă la dispoziția unui sconcs.

— Tu, rosti ea convinsă, nu semeni cu ceilalți manageri de aici.

— Nici tu nu semeni cu alte tinere.

Asta îi Smulse ei un zâmbet crispat?

— Mi s-a mai spus.

Cerul devenise plumburiu. O burniță deasă cădea pe dalele și pavajul străzii, potolind praful stârnit de

vehiculele în trecere.

Având grijă să nu fie văzută de pe stradă, Poppy se duse la o fereastră laterală și se uită la pietoni. Unii își deschiseseră umbrelele și continuau să meargă.

Vânzătorii ambulanti umpleau artera principală, făcând reclamă produselor lor cu strigăte nerăbdătoare. Vindeau tot ce-ți puteai imagina: funii de ceapă și proteze, cești de ceai, flori, chibrituri și colivii cu ciocârlii și privighetori. Acestea din urmă provocau frecvente probleme familiei Hathaway, deoarece Beatrix era hotărâtă să salveze orice creatură vie, pe care o vedea închisă. Nenumărate păsări fuseseră cumpărate de cumnatul lor domnul Rohan, împotriva voinței lui și eliberate la moșia lor de la țară. Rohan jura că până acum cumpăraseră jumătate din populația înaripată din Hampshire.

Revenind de la fereastră, Poppy văzu că străinul își sprijinea umărul de unul din rafturile cu cărți și își încrucișase brațele pe piept. Se uita la ea, ca și cum s-ar fi întrebat ce ar putea să facă cu ea. În ciuda poziției lui relaxate, Poppy avu senzația enervantă că, dacă ar fi încercat să o ia la fugă, ar fi prins-o într-o clipă.

— De ce nu ești logodită cu nimeni? Întrebă el uimitor de direct. Ai ieșit în societate cam de doi, trei ani?

— Trei, rosti Poppy simțindu-se în defensivă.

— Familia ta are mijloace materiale – deci ar putea să

aibă ceva zestre de dat. Fratele tău e viconte – alt avantaj. De ce nu te-ai măritat?

— Întotdeauna pui astfel de întrebări personale, oamenilor pe care de abia i-ai cunoscut? Întrebă Poppy amuzată.

— Nu întotdeauna. Dar pe tine te găsesc...
Interesantă.

Reflectă la întrebarea pe care i-o pusese și ridică din urnei.

— Nu l-am dorit pe niciunul din domnii pe care i-am întâlnit în ultimii trei ani. Niciunul dintre ei nu era atrăgător.

— Ce fel de bărbat te atrage?

— Cineva cu care aş putea să împart o viaţă liniştită, obișnuită.

— Multe tinere visează la emoții și la romantism.

Ea zâmbi confuză.

— Presupun că apreciez în mod deosebit ceva mai pământesc.

— Nu ți-ai dat seama că Londra nu e un loc potrivit, unde să cauți o viață liniștită, obișnuită.

— Ba da. Dar nu sunt în situația de a căuta în locuri mai potrivite. Ar fi trebuit să se oprească aici. Nu era nevoie să dea mai multe explicații. Dar una din plăcerile lui Poppy era să facă conversație și, ca și Dodger în fața unui sertar plin cu lenjerie, nu putea să reziste să nu-și facă cheful. Problema a început când fratele meu, lordul

Ramsay, a moștenit titlul.

Sprâncenele străinului se ridicară.

— Ce problemă?

— O, da, rosti Poppy serioasă. Vezi tu, niciunul din familia Hathaway nu era pregătit pentru așa ceva. Eram veri depărtați ai fostului lord Ramsay. Titlul a ajuns la Leo, din cauza unei serii de morți premature. Familia Hathaway habar n-avea de etichetă – nu știam nimic despre felul de a trăi al claselor superioare. Eram fericiți în Primrose Place.

Făcu o pauză, pentru a-și pune în ordine amintirile pline de dor ale copilăriei, conacul vesel cu acoperișul de stuf, grădina înflorită, unde tatăl ei își îngrijea prețioșii lui trandafiri, perechea de iepuri belgieni cu urechile pleoștite, care trăiau într-o cușcă de lângă poarta din spate, teancurile de cărți din fiecare colțișor. Acum, conacul abandonat era ruinat și plantațiile, din grădină veștejite.

— Și nu există posibilitate de întoarcere, sau există oare, mai mult afirmă, decât întrebă. Se aplecă să se uite la un obiect de pe un raft inferior. Ce e asta? O! Un astrolab. Luă în mână un disc de alamă complicat, care conținea plăci gravate și cu marginea crestată și gradată, sub forma unui arc.

— Știi ce e un astrolab? Întrebă străinul urmărind-o.

— Sigur că da. O unealtă folosită de astronomi și navigatori. Și de astrologi. Poppy inspectă mica hartă

stelară, gravată pe unul din discuri. Acesta e persan. Apreciez că e vechi, cam de cinci sute de ani.

— Cinci sute doisprezece, rosti el rar.

Poppy nu-și putu reține un zâmbet satisfăcut.

— Tatăl meu era un erudit în privința evului mediu. Avea o colecție din astea. El m-a învățat cum să fac unul din lemn, ață și o pârghie. Roti cu grijă discul. Care e data ta de naștere?

Străinul ezită înainte de a răspunde, ca și cum îi displăcea că trebuie să dea o informație despre el însuși.

— Întâi noiembrie.

Atunci te-ai născut sub zodia Scorpionului, rosti ea răsucind astrolabul în mâini.

— Crezi în astrologie? Întrebă el cu un ton ironic.

— De ce n-aș crede?

— N-are bază științifică.

— Tatăl meu m-a încurajat întotdeauna să am mintea deschisă față de astfel de probleme. Își trecu vârful degetelor peste harta stelară și-și ridică ochii la el cir un zâmbet viclean. Scorpionii sunt destul de cruzi, să știi. De aceea Artemis i-a poruncit unuia dintre ei să-l ucidă pe dușmanul ei Orion. Și ca răsplată, l-a aruncat pe cer.

— Eu nu sunt crud. Mai curând, fac orice e nevoie pentru a-mi atinge scopul.

— Și asta nu e cruzime? Întrebă Poppy râzând.

— Omenirea implică cruzime.

— Și tu nu ești crud?

— Numai când e necesar.

Amuzamentul lui Poppy dispăru.

— Cruzimea nu e niciodată necesară.

— N-ai prea văzut multe pe lume, dacă poți spune asta.

Hotărâtă să nu mai continue acest subiect, Poppy se ridică în vârfii picioarelor pentru a vedea ce cuprinde alt raft. Conținea o colecție ciudată de obiecte, ce arătau ca niște jucării din tablă cositorită.

— Astea ce sunt?

— Automate.

— Pentru ce sunt?

El întinse mâna și luă unul din obiectele de metal colorat și i-l dădu.

Ținând mașinăria de baza sa circulară, Poppy o examinează cu grijă. Există un grup de mici cai de curse, fiecare poziționat pe propriul lui culoar. Văzând capătul unei corzi într-o parte a bazei, Poppy trase ușor. Aceasta declanșă. O serie de mecanisme interioare, inclusiv un volant, care făcu micuții cai să alerge pe culoare, ca la curse.

Poppy râse de plăcere.

— Ce inteligent! Aș vrea ca sora mea Beatrix să poată vedea asta. De unde provin?

Domnul Rutledge le fabrică în timpul lui. Liber, pentru a se relaxa.

— Pot să văd și altul? Poppy era încântată de obiecte,

i care nu erau jucării, ci mai degrabă obiecte ingineresti miniaturale. Exista amiralul Nelson pe o mică navă K legănată de valuri, o maimuță cățărându-se într-un ț bananier, o pisică jucându-se cu un șoarece î un dresor care pocnea din bici, în timp ce leul dădea neconținut din cap.

Părint că interesul lui Poppy îi face plăcere, străinul îi arată o pictură de pe perete, un tablou Cu câteva perechi care valsau la un bal. În fața ochilor ei larg deschiși: pictura prinse viață, domnii conducându-și partenererele pe parchet, cu blândețe.

— Sfinte Doamne, rosti Poppy minunându-se. Cum a fost realizat?

— Cu un mecanism de ceas. El luă tabloul de pe perete și îi arată partea din spate, iată-l, atașat la un volant, prin această curea de transmisie. Și acele pun în funcție aceste pârghii de sârmă... Aici.... Care activează alte pârghii.

— Remarcabil! În entuziasmul ei, Poppy uită să se mai păzească, sau să fie prudentă. Evident, domnul Rutledge e maestru în mecanică. Aceasta îmi amintește o biografie pe care am citit-o recent, despre Roger Bacon, un călugăr franciscan din Evul Mediu, tatăl meu era un mare admirator al lucrărilor lui. Călugărul Bacon a făcut o mulțime de experiențe mecanice, care desigur i-a determinat pe unii oameni să-l acuze de vrăjitorie. Se spune că odată a construit un cap de bronz mecanic,

care... Poppy se opri brusc, realizând că sporovăise prea mult. Acum, vezi? Asta fac eu la baluri și serate. E unul din motivele pentru care nu sunt căutată.

El începu să zâmbească.

— Am crezut că, în astfel de ocazii, conversația e încurajată.

— Nu genul meu de conversație.

Amândoi se întoarseră auzind o bătaie în ușă. Sosise camerista.

— Trebuie să plec, rosti Poppy neliniștită. Însoțitoarea mea va fi foarte nefericită, dacă se trezește și descoperă că lipsesc.

Străinul cu părul negru o contemplă îndelung.

— Încă nu am terminat cu tine, rosti el cu o nepăsare uluitoare. Ca și cum. Nimeni nu îi refuza nimic. Ca și cum plănuia să o țină cât voia el...

Poppy inspiră profund.

— Cu toate acestea, plec, rosti ea calmă și se îndreptă spre ușă.

Ajunse la ușă în aceiași timp cu ea și-și propti o mână pe tăblia ei.

În ea se declanșă alarma și se întoarse cu fața spre el. Un fior iute și puternic îi străbătu gâtui, încheieturile și partea din spate a genunchilor. Omul stătea mult prea aproape, cu trupul lui lung și tare aproape atingând-o. Ea se lipi de perete.

— Înainte de a pleca, rosti el încet, am să-ți dau niște

sfaturi. O tânără nu e în siguranță, dacă hoinărește singură prin hotel. Să nu mai repeți un astfel de risc nebun.

Poppy înțepeni.

— E un hotel cu bună reputație, rosti ea. Nu există nimic, de care să-mi fie frică.

— Ba da, murmură el. Chiar acuma ești pândită!

Și înainte ca ea să poată gândi, sau să se miște, sau să respire, ei își înclină capul și îi prinse gura cu gura lui.

Uluită, Poppy rămase nemișcată sub sărutul blând dar arzător, atât de subtil în ceea ce cerea, încât nici nu fu conștientă de momentul în care buzele ei se desfăcură. Mâinile lui îi cuprinseră maxilarul, îl mângâiară și îi ridicară fața.

Un braț o înconjură, aducându-i trupul lipit total de al lui, pe care ea îl simți tare și teribil de provocator. Cu fiecare inspirație inhala o mireasmă ispititoare, un miros de ambră și mosc, de rufe scrobite și piele de bărbat. Ar fi trebuit să se smulgă din brațele lui... Dar gura lui era așa de tandră, insinuantă și erotică, transmițând mesaje de pericol și promisiuni. Buzele îi alunecară pe gât căutându-i pulsul, croindu-și drum în jos, stârnind senzații mătăsoase, până când înfiorându-se, se depărtă de el.

— Nu, rosti slab.

Străinul îi apucă cu grijă bărbia, forțând-o să se uite la el. Amândoi rămaseră nemișcați. În timp ce Poppy îi

întâlni privirea cercetătoare, văzu în ea o urmă de animozitate nedumerită, ca și cum tocmai făcuse o descoperire neașteptată.

Grijuliu, o lăsă să plece de lângă el și deschise ușa.

— Adu-o înăuntru, i se adresă fetei care aștepta pe prag, în mâini cu o tavă mare de argint pentru ceai.

Camerista se supuse imediat, prea stilată pentru a manifesta curiozitate față de prezența în cameră a lui Poppy.

Omul se duse să-l ia pe Dodger, care adormise pe scaun. Întorcându-se cu sconcsul somnoros, i-l întinse lui Poppy. Ea îl luă murmurând neinteligibil și legănându-l la piept. Ochii sconcsului rămaseră închiși, cu pleoapele ascunse complet de masca neagră de pe iată. Ea simți bătaia micuței inimi sub degetele ei și puful de blană alb și mătăsos de sub părul protector de deasupra.

— Mai aveți nevoie de ceva, domnule? Întrebă camerista.

— Da. Vreau să o însoțești pe această doamnă până la apartamentul ei. Și vino înapoi să-mi spui dacă a ajuns în siguranță.

— Da, domnule Rutledge.

Domnul Rutledge?

Poppy își simți inima oprindu-i-se. Se uită înapoi la străin, la strălucirea diavolească a ochilor verzi. Părea că gusta cu plăcere surpriza ei nedisimulată.

Harry Rutledge... Misteriosul și solitarul proprietar al hotelului! Care nu era deloc, așa cum și-l imaginase ea.

Zăpăcită și mortificată, Poppy se întoarse cu spatele. Trecu pragul și auzi ușa închizându-se în urma ei, declicul clantei răsunând ușor. Ce cruzime, să se-amuze pe socoteala ei! Se consolă la gândul că n-o să-l mai revadă niciodată.

Și continuă să meargă pe hol, alături de cameristă... Fără să-și dea seama că întreaga ei viață tocmai își schimbase cursul.

CAPITOLUL TREI

Harry se duse să privească focul din cămin.

— Poppy Hathaway, șopti el ca pe o incantație magică.

O văzuse de două ori de la distanță, o dată când cobora din trăsură în fața hotelului și la un bal desfășurat la Rutledge. Harry nu participase la eveniment, dar privise câteva minute dintr-o poziție avantajoasă, de la balconul etajului superior. În ciuda frumuseții ei deosebite și a părului de culoarea lemnului de mahon, nu s-a mai gândit la ea.

Dar întâlnind-o personal, a fost o revelație.

Harry fu gata să se așeze pe un scaun, când observă catifeaua sfâșiată și bucățile din umplutura tapițeriei lăsate de sconcs.

Un zâmbet ezitant îi curbă buzele, în timp ce se ducea

să-și ia alt scaun.

Poppy. Ce firească fusese, sporovăind fără grijă despre astrolaburi și călugări franciscani, în timp ce scotocea printre comorile lui. Aruncase cuvîntel. E în jerbe strălucitoare, parcă lansa confetii. Radiase un fel de veselie inteligentă, care ar fi putut fi plictisitoare, dar în loc de asta, îi făcuse o neașteptată plăcere. Există ceva la ea, ceva ceva pe care francezii îl numesc *esprit*, o vioiciune a minții și a spiritului. Și fața aceea, inocentă, atoateștiutoare și. Deschisă.

O dorea.

De obicei lui Jay Harry Rutledge i se oferea ceva, înainte de a-i trece lui prin minte să-și dorească. În această viață atât de ocupată, dar bine structurată, mîncarea sosea înainte de a-i fi foame, cravatele erau înlocuite înainte de a da semn de uzură, rapoartele îi erau puse pe birou înainte ca el să le ceară. Iar femei erau pește tot și întotdeauna disponibile și toate, până la ultima îi spuneau ceea ce-și închipuiau că voia el să audă.

Harry era conștient că e timpul să se însoare. Cel puțin, cele mai multe dintre cunoștințele lui îl asigurau că a sosit timpul, deși suspecta că făceau asta, pentru că ei toți își pusese deja acest laț de gât și voiau ca și el să-i urmeze. Se gândise la asta fără entuziasm. Însă Poppy Hathaway era prea captivantă, pentru a-i rezista.

Scotocind în mîneca stîngă a hainei, Harry scoase

scrisoarea pe care o căutase ea. Îi era adresată ei, din partea onorabilului Michael Bayning. Se gândi la ceea ce știa el despre tânăr. Bayning își făcuse studiile la Winchester, unde natura lui studiosă l-a slujit conștiincios. Spre deosebire de alți tineri de la universitate, Bayning nu făcuse nicio datorie și nu au existat nici scandaluri legate de fel. Mai multe femei fuseseră atrase de felul cum arăta, dar mai mult de titlul și averea pe care le va moșteni cândva.

Încruntându-se, Harry începu să citească.

Mult iubita mea, în timp ce mă gândeam la discuția noastră, am sărutat locul de pe încheietura mâinii mele, unde au căzut lacrimile tale. De ce nu crezi că și eu șterg lacrimi asemănătoare, în fiecare zi și în fiecare noapte, din cauză că suntem despărțiți? M-ai făcut să-mi fie imposibil să mă gândesc la altcineva, sau la altceva, decât la tine. Sunt nebun de adorație pentru tine, să n-ai nicio îndoială.

Dacă vei avea răbdare doar încă puțin, încurând voi găsi ocazia să-l abordez pe tata. Odată ce va înțelege pe deplin și cu desăvârșire că te ador, sunt sigur că își va da consimțământul pentru unirea noastră. Avem o legătură strânsă, tata și cu mine și mi-a spus că dorește să mă vadă la fel de fericit în căsătorie, cum a fost el cu mama, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Ce mult te-ar fi plăcut, Poppy... natura ta sensibilă și fericită, dragostea ta pentru familie și casă. Dacă ar fi putut să

fie aici, l-ar fi convins pe tatăl meu că nu va exista niciodată o soție mai bună pentru mine, în afară de tine.

Așteaptă-mă, Poppy, așa cum te aștept și eu.

Sunt, ca întotdeauna și pentru totdeauna, supus vrajei tale.

M

Îi scăpă o respirație tăcută și zeflemitoare. Privea focul, cu fața calmă și mintea plină de planuri. Un buștean se sfărâmă, o parte din el căzând pe grătar cu un pocnet, aruncând o căldură nouă și scânteii albe. Bayning voia ca Poppy să aștepte? Imposibil, când fiecare celulă din trupul lui Harry era plină de o dorință arzătoare.

Împăturind biletul cu grija unui bărbat care mânuiește hârtii de valoare, Harry îi strecură în buzunarul hainei.

Odată ce Poppy fu în siguranță, în apartamentul familiei, îl puse pe Dodger în locul lui obișnuit de odihnă, un coș pe care sora ei Beatrix îl căptușise cu stofă moale. Sconcsul continua să doamnă, moale ca o cârpă.

Ridicându-se, Poppy se sprijini de perete și închise ochii. Din plămâni îi răzbătu un oftat puternic.

De ce a făcut el, ceea ce a făcut?

Și, mai important, de ce i-a permis ea s-o facă?

Nu era felul în care un bărbat trebuia să sărute o fată inocentă. Poppy era mortificată, că permisesese să intre

într-o asemenea situație și chiar măi mult, că se comportase într-un fel, pe care la altcineva l-ar fi judecat cu asprime și încă se mai simțea foarte sigură de sentimentele ei pentru Michael.

Atunci, de ce i-a răspuns lui Harry Rutledge în acest fel?

Poppy ar fi vrut să poată întreba pe cineva, dar instinctele o avertizau că era o problemă ce era mai bine să fie uitată.

Alungându-și îngrijorarea de pe figură, Poppy bătu la ușa însoțitoarei ei.

— Domnișoară Marks?

— Sunt trează, se auzi o voce slabă.

Poppy intră-n micul dormitor și o găsi pe domnișoara Marks la lavoar, în cămașă de noapte.

Domnișoara Marks arăta groaznic, cu tenul cenușiu, cu ochii albaștri și liniștiți umbriți de cearcăne vinete. Părul ei castaniu deschis, de obicei împletit și strâns la spate într-un coc ireproșabil, era lăsat liber și atârna pe spate. După ce își vărsă pe limbă niște prafuri medicinale dintr-o hârtie, luă o gură de apă.

— O, draga mea, rosti blând Poppy. Ce pot să fac pentru tine?

Domnișoara Marks scutură din cap și apoi se înfioră.

— Nimic, Poppy. Mulțumesc, ești foarte amabilă că întrebi.

— Alte coșmaruri? Poppy o privi îngrijorată

îndreptându-se spre comodă și scotocind după ciorapi, jartiere și lenjerie...

— Da. N-ar fi trebuit să dorm așa mult. Iartă-mă...

— Nu există nimic de iertat. Aș vrea doar ca visele tale să fie mai plăcute.

— Sunt, în cea mai mare parte a timpului. Domnișoara Marks zâmbi ușor. Cele mai frumoase vise ale mele sunt despre mine, înapoi la Ramsay House, cu socul în floare și cu păsărelele acelea mâncătoare de nuci cuibărite printre tufișuri. Totul încărcat de pace și siguranță. Cât de mult îmi lipsesc!

Și lui Poppy îi lipsea Ramsay House. Londra, cu toate plăcerile și distracțiile ei sofisticate, nu putea concura cu Hampshire. Și îi era dor să o vadă pe sora ei mai mare, Win, al cărui soț, Merripen, administra moșia Ramsay.

— Sezonul e pe sfârșite, rosti Poppy, o să ne întoarcem curând acolo.

— Dacă mai trăiesc până atunci, murmură domnișoara Marks.

Poppy zâmbi cu simpatie.

— De ce nu te bagi din nou în pat? Am să-ți aduc ceva răcoros să-ți pui pe frunte.

— Nu, nu vreau să cedez. Am să mă îmbrac și am să beau un ceai tare.

— Asta credeam că ai să spui, comentă Poppy confuză.

— Domnișoara Marks era dominată de clasicul

temperament britanic, având profunde suspiciuni față de brice lucru sentimental, sau carnal. Era tânără, puțin mai mare ca Poppy, dar de un calm nefiresc, ce îi permitea să facă față oricărui dezastru, divin sau omenesc, fără să clipească. Singurele ocazii când a văzut-o răvășită, a fost când se afla în compania lui Leo, fratele lui Poppy, al cărui spirit sarcastic pare că o enerva de moarte pe domnișoara Marks.

Cu doi ani în urmă, domnișoara Marks fusese angajată ca guvernantă, nu pentru a completa învățământul academic al fetelor, ci pentru a le învăța nesfârșită varietate a regulilor impuse tinerelor doamne, care doresc să-și încerce norocul în înalta societate. Acum poziția ei era aceea a unei însoțitoare plătită și doamnă de companie:

La început Poppy și Beatrix fuseseră îngrozite de obligația de a învăța atât de multe reguli de societate.

— Vom transforma asta într-un joc, a declarat domnișoara Marks și a scris o serie de versuri, ce trebuiau memorate de fete.

De exemplu:

Dacă o doamnă cum vrei tu să fii,

Se comportă cum trebuie,

Când te, vei așeza la cină să mănânci,

Nu te referi la carnea de vită, ca ia o „carne”.

Nu gesticula niciodată cu lingură și nu-ți folosi furculița ca pe un harpon.

*Te rog, nu te juca acum cu mâncarea,
Și încearcă să-ți menții vocea scăzută.
Când se referea la plimbări în public:
Nu merge pe stradă alergând,
Și dacă trebuie să te întâlnești cu un străin,
Nu i te adresa direct lui sau ei,
Ci doamnei taie de companie.
Când treci prin noroi, te rog,
Nu-ți ridică fustele, să ți se vadă piciorul.
În loc de asta ridică-le ușor într-o parte,
Ținându-ți gleznelor ascunse.
Pentru Beatrix, existau și alte pasaje speciale:
Când răspunzi la o invitație, îmbracă mănuși și
pălărie,
Și niciodată să nu iei cu tine o veveriță sau un
șoarece,
Și nicio altă creatură cu patru picioare,
Care nu e de interior.*

Abordarea aceasta neconvențională funcționase, oferindu-le lui Poppy și lui Beatrix suficientă încredere, pentru a participa la Sezon, fără să se facă de rușine. Familia a lăudat-o pe domnișoara Marks pentru inteligența ei. Toți, în afară de Leo, care i s-a adresat sardonice spunând că Elizabeth Barrett Browning nu avea de ce să se teamă. Iar domnișoara Marks i-a răspuns că se îndoia că Leo are suficiente aptitudini intelectuale, pentru a-și da cu părerea despre calitățile

unei poezii.

Poppy nu avea idee de ce fratele ei și domnișoara Marks erau așa de înverșunați unul împotriva celuilalt.

— Cred că, în mod secret, se plac, rosti blajină Beatrix.

Poppy fu așa de uimită de idee, că a râs.

— Se luptă unul cu. Altul de câte ori se află în aceeași cameră, ceea ce mulțumesc cerului nu se întâmplă prea des. De ce sugerezi astfel de lucruri?

— Ei bine, dacă ai în vedere ritualurile de împerechere ale unor animale – sconșii, de exemplu – aceasta poate fi o treabă destui de dură și de grea.

— Bea, te rog nu vorbi despre ritualuri de împerechere, rosti Poppy încercând să-și înăbușe un zâmbet. Sora ei de nouăsprezece ani dădea dovadă de o nepăsare neîntreruptă și veselă față de decență. Sunt sigură că e ceva vulgar și... De unde știi tu de ritualurile de împerechere?

— Mai ales din cărțile de medicină veterinară. Dar și din vizionările ocazionale. Animalele nu sunt grozav de discrete, nu-i așa?

— Presupun că nu. Dar, ține astfel de gânduri pentru tine, Bea. Dacă domnișoara Marks te aude, va scrie o nouă poezie, pe care va trebui să o memorăm.

Bea se uită la ea o clipă, cu ochii ei albaștri inocenți.

— Tinerele doamne nu se uită niciodată la felul în care se înmulțesc creaturile...

— ... Ori însoțitoarea lor își va ieși din fire, termină Poppy, în locul ei.

Beatrix zâmbi.

— Ei bine, eu nu văd de ce n-ar fi atrași unul de altul. Leo e viconte și destul de arătos, iar domnișoara Marks e inteligentă și drăguță.

— Nu l-am auzit niciodată pe Leo să aspire la însurătoarea cu o femeie inteligentă, afirmă Poppy. Dar sunt de acord – domnișoara Marks e foarte drăguță. Mai ales în ultima vreme. De obicei era așa de îngrozitor de slabă și albă, încât nu credeam prea multe despre felul cum arată. Acum s-a mai împlinit un pic.

— Cel puțin șase kilograme, confirmă Beatrix. Și pare mult mai fericită. Când am întâlnit-o pentru prima oară, am crezut că trecuse printr-o experiență îngrozitoare.

— Și eu am crezut la fel. Mă întreb dacă vom afla vreodată ce a fost?

Poppy nu era sigură de răspuns. Dar în dimineața aceasta, când se uită la fața epuizată a domnișoarei Marks, îi trecu prin cap că era posibil ca repetatele ei coșmaruri să aibă legătură cu misteriosul ei trecut.

Ducându-se la garderobă, Poppy se uită la șirurile de rochii ordonate și bine călcate, în culori calde și la gulerele și manșetele albe și îngrijite.

— Ce rochie să-ți scot? Întrebă ea blând.

— Oricare. Nu contează.

Poppy alege una din ștofă de lână bleumarin și o

întinse pe patul șifonat. Plină de tact, se uită în lături, în timp ce însoțitoarea ei își scotea cămașa de noapte și îmbrăca o cămașă de zi, pantalonăși și ciorapi.

Ultimul lucru pe care-l voia Poppy era să o deranjeze pe domnișoara Marks, când o durea capul. Totuși, evenimentele dimineții trebuiau dezvăluite. Dacă vreo urmă a accidentului ei, în care era implicat Harry Rutledge, ieșea la suprafață, era mult mai bine ca însoțitoarea ei să fie pregătită.

— Domnișoară Marks, rosti ea cu grijă. Nu vreau să-ți provoc o și mai mare durere de cap. Dar am ceva să-ți spun... Vocea i se pierdu, când domnișoara Marks îi aruncă o privire scurtă și îndurerată.

— Ce e, Poppy?

Totuși, nu e momentul potrivit, hotărî Poppy. De fapt... Oare chiar avea obligația să spună totul, oricând? După toate probabilitățile, nu-l va mai vedea niciodată pe Harry Rutledge. În mod cert; el nu participa la aceleași evenimente sociale ca familia Hathaway. Și de ce și-ar bate capul să-și facă necazuri pentru, o fată, care era așa de mult sub nivelul lui? Nu avea nimic de a face cu lumea ei și nici ea cu a lui.

— La cina de aseară, am scăpat ceva pe corsajul rochiei mele roz din muselină, Improviză Poppy. Și acum, are pe ea o pată de grăsime.

— O, dragă, făcu domnișoara Marks o pauză, în timp ce-și încheia partea din față a corsetului. O să fac o

soluție din praf de corn de cerb și apă și o să tamponăm pata. Sperăm că o va scoate.

— Cred că e o idee excelentă.

Și, simțindu-se doar ușor vinovată, Poppy luă cămașa de noapte dezbrăcată de domnișoara Marks și o împături.

CAPITOLUL PATRU

Jake Valentine se născuse ca *filius nullius*, termenul latin pentru „fiul nimănui”. Mama lui, Edith, fusese servitoare la un avocat bun la toate din Oxford, care i-a fost lui tată. Reușind să scape de mamă și de fiu dintr-o singură mișcare, avocatul Ua plătit pe un fermier necioplit, ca să se însoare cu Edith. La vârsta de zece ani, fiind sătul de bătăria și bătăile fermierului, Jake părăsi pentru totdeauna casa și se îndreptă spre Londra.

A muncit la forja unui fierar timp de zece ani, căpătând astfel o statură și o putere semnificative, ca și o reputație de muncitor bun și corect. Lui Jake nu i s-a întâmplat niciodată să-și dorească mai mult. Avea un serviciu, burta îi era plină, iar lumea din Londra nu prezenta niciun interes pentru el.

Totuși, într-o zi, un bărbat cu părul negru a intrat în atelierul fierarului și a cerut să vorbească cu Jake. Intimidat de îmbrăcămintea frumoasă și purtarea sofisticată a gentlemanului, Jake dădu niște răspunsuri mormăite la multitudinea de întrebări ce i le-a pus

privind viața lui personală și experiența de muncă. Apoi bărbatul îl uimi, oferindu-se să-l angajeze ca valetul lui personal, cu o retribuție mult mai mare decât primea.

Suspicios, Jake l-a întrebat de ce ar angaja cineva un novice, lipsit total de educație și cu un aspect cam grosolan.

— Ai fi putut să-ți alegi valetii cei mai buni din Londra, subliniase Jake. De ce pe cineva Ga mine?

— Pentru că valetii aceia sunt niște flecari notorii și îi cunosc pe servitorii familiilor sus puse din toată Anglia și de pe continent. Tu ai reputația că-ți ții gura; lucru pe care eu îl apreciez mult mai mult decât experiența. De asemenea, arăți destul de dur, ca să poți să te descurci bine într-o confruntare.

Ochii lui Jake se îngustară.

— De ce ar avea nevoie un valet să se lupte?

Omul zâmbise.

— Vei îndeplini unele. Sarcini pentru mine. Unele din ele vor fi ușoare, altele mal puțin. Da sau nu?

Și așa a ajuns Jake să lucreze pentru Jay Harry Rutledge, întâi ca valet, apoi ca asistent.

Jake nu cunoscuse niciodată pe nimeni care să semene cu Rutledge – excentric, bun patron, manipulator, pretinzând mult. Rutledge avea o mai perspicace înțelegere a naturii umane, decât oricine altcineva întâlnit de Jake. În câteva minute după ce cunoștea pe cineva, îl cântărea cu o acuratețe perfectă. Știa cum să-i

determine pe oameni să facă ce voia el și aproape întotdeauna își urma calea.

Lui Jake i se părea că, creierul lui Rutledge nu dormea niciodată, nici chiar în timpul actului necesar al somnului. Era în permanență activ. Jake îl văzuse lucrând la o problemă pe care o avea în cap și în același timp scriind o scrisoare și susținând o conversație perfect coerentă. Appetitul lui pentru informații era vorace și posedea un dar deosebit de a-și aminti. Odată ce Rutledge vedea, citea, sau auzea ceva aceasta rămânea în creierul lui pentru totdeauna. Oamenii nu puteau niciodată să-l mintă și, dacă erau suficient de proști să încerce, el le spulbera iluziile.

Rutledge făcea și unele gesturi de amabilitate și considerație și arareori își pierdea firea. Dar Jake n-a fost niciodată sigur cât și dacă, îi păsa lui Rutledge de ceilalți oameni. În sufletul lui, era rece ca un ghețar. Și cu toate nenumăratele lucruri pe care Jake le cunoștea despre Harry Rutledge, rămăseseră totuși esențialmente. Străini.

Dar nu conta. Jake și-ar fi dat viața pentru eL Hotelierul își asigurase loialitatea tuturor servitorilor lui, care trebuiau să muncească din greu, dar primeau un tratament cinstit și salarii generoase. În schimb, ei îi păzeau cu gelozie intimitatea, Rutledge se cunoștea cu foarte mulți oameni, dar aceste prietenii erau arareori discutate. Și era foarte selectiv față de cei pe care îi

admitea în cercul lui intim.

Era asediat de femei, desigur.... Energia lui dementă găsea adesea o supapă în brațele uneia sau alteia dintre frumuseți. Dar la prima dovadă că o femeie simțea cea mai mică urmă de afecțiune, Jake era trimis la ea acasă cu o scrisoare ce întrerupea orice comunicare viitoare. Cu alte cuvinte, lui Jake i se cerea să suporte toate lacrimile, furia și alte emoții răvășite, pe care Rutledge nu putea să le tolereze. Și Jake ar fi trebuit să simtă milă pentru acele femei, dar alături de fiecare scrisoare, Rutledge adăuga întotdeauna o bijuterie monstruos de scumpă, care servea la potolirea oricăror sentimente rănite.

Existau anumite domenii în viața lui Rutledge, unde femeile nu fuseseră niciodată admise. Nu le permitea să stea în apartamentele lui particulare și nici nu lăsase pe niciuna dintre ele să intre în camera curiozităților. Acolo Rutledge se ocupa de cele mai dificile probleme ale sale. Și în nenumăratele nopți, când nu putea să doarmă, se așeza la masa lui cu proiecte, pentru a se ocupa de automate, lucrând cu fragmente de ceasuri, bucăți de hârtie și sârme, până când își liniștea creierul super activ.

Așa că, atunci când camerista i-a spus discret lui Jake, că o tânără fusese cu Rutledge în camera curiozităților, el știu că a intervenit ceva semnificativ.

Jake își termină micul dejun din bucătăria hotelului,

mâncând grăbit dintr-o farfurie o omletă din ouă, amestecate cu bucăți crocante de bacon prăjit. În mod obișnuit își făcea o plăcere din a savura mâncarea. Acum însă, nu putea să întârzie la întâlnirea cu Rutledge din dimineața aceasta.

— Nu te mai grăbi așa „rosti Andre Broussard, bucătarul șef de la Rutledge, care fusese ademenit de la ambasadorul francez, cu doi ani înainte. Broussard era singurul angajat al hotelului, care dormea mai puțin decât Rutledge, dacă era posibil așa ceva. Era știut că tânărul bucătar se trezește la ora trei dimineața, pentru a începe pregătirile necesare activității zilei respective, ducându-se la piețele deschise dimineața, pentru a alege personal cele mai bune produse. Era blond și slab, dar poseda disciplina și voința unui comandant de armată. Încetând să mai bată sosul cu telul, Broussard îl privi amuzat pe Jake.

— Ar trebui să încerci să și mesteci, Valentine adăugă el.

— Nu am timp de mestecat, răspunse. Jake punând deoparte șervetul. Trebuie să primesc lista matinală de la domnul Rutledge, în... Făcu pauză pentru a-și consulta ceasul de buzunar... În două minute și jumătate.

— O, da, lista matinală. Șeful bucătar îl imită pe șeful lor: Valentine, vreau să. Organizezi marți o serată în cinstea ambasadorului portughez, cu un joc de artificii

la sfârșit. După aceea, fugi la oficiul de patente, cu schițele ultimei mele invenții. Și, la întoarcere, oprește-te pe Regent Street și cumpără șase batiste franțuzești din batist, evident fără broderii și, Dumnezeu să mă ajute, fără dantele.

— Destul, Broussard, rosti Jake încercând să nu zâmbească...

Bucătarul-șef își întoarse atenția spre sos.

— Apropo, Valentine... Când o să afli cine e fata, întoarce-te și spune-mi și mie. Și în schimb, am să te las să iei din tava cu pateuri câte dorești, înainte de a o trimite în sufragerie.

Jake îi aruncă o privire rapidă, strângând din ochii căprui.

— Care fată?

— Știi foarte bine care fată. Cea cu care a fost văzut domnul Rutledge în dimineața aceasta.

Jake se încruntă.

— Cine ți-a spus?

— Cel puțin trei persoane, în ultima jumătate de oră. Toată lumea vorbește.

— Angajaților lui Rutledge le este interzis să flecărească, rosti Jake sever.

Broussard își dădu ochii peste cap.

— Celor din afară, da. Dar domnul Rutledge nu a menționat niciodată că n-am putea bârfi între noi.

— Nu înțeleg de ce prezența unei fete în camera

curiozităților poate fi așa de interesantă.

— Hmmm.... Ar putea să fie, deoarece Rutledge nu a permis nimănui, niciodată, să intre acolo. Sau poate, din cauză că toți cei care lucrează aici se roagă ca Rutledge să-și găsească în curând o soție, pentru a-l distra de la nesfârșitul lui amestec în toate?

Jake clătină din cap cu tristețe.

— Mă îndoiesc că se va însura vreodată. Hotelul e dragostea lui.

Bucătarul-șef îi aruncă o privire îngăduitoare.

— Asta e ceea ce știi tu. Domnul Rutledge se va, însura, odată ce găsește femeia potrivită. Așa cum spun concetățenii mei: „E greu Să-ți alegi soția și pepenele”. Se uită cum Jake își încheia haina și își strângea cravata. Adu-mi informația asta, mon ami.

— Știi destul de bine că nu voi dezvălui niciodată vreun amănunt privind problemele personale ale domnului Rutledge.

Broussard oftă...

— Loial până la capăt. Oare dacă Rutledge îți cere să omori pe cineva, o vei face?

Deși întrebarea fusese pusă cu un ton ușor, ochii cenușii ai șefului bucătar erau în alertă. Pentru că nimeni, nici chiar Jake, nu era complet convins că Harry Rutledge nu era capabil de așa ceva, sau cât de departe ar merge obediența lui Jake.

— Nu mi-a cerut asta, răspunse Jake și făcu o pauză

pentru a adăuga, cu o undă de umor: încă.

În timp ce Jake se grăbea spre apartamentul privat, cu nenumărate camere de la etajul trei, pe scara de serviciu, trecu pe lângă o mulțime de salariați. Această scară și intrările din spatele hotelului, erau folosite de servitori și furnizori, care își îndeplineau sarcinile zilnice. Câțiva încercară să-l oprească, cu întrebări sau alte preocupări, dar el clătină din cap și grăbi pasul. Jake avea grijă să nu întârzie niciodată la întâlnirile matinale cu Rutledge. Aceste consultări erau de obicei scurte, nu mai lungi de un sfert de oră, dar Rutledge pretindea punctualitate.

Jake făcu o pauză în fața ușii de intrare în apartament, disimulată într-un mic vestibul privat, împodobit cu marmoră și opere de artă neprețuite. Un coridor interior sigur ducea la o scară discretă și la o ușă laterală a hotelului, așa că Rutledge nu trebuia să folosească niciodată principalul hol pentru venirile și plecările lui. Rutledge, căruia îi plăcea să cunoască drumurile tuturor, nu permitea nimănui să facă același lucru cu el. Lua cea mai mare parte a meselor în particular și venea și pleca după cum îi plăcea, uneori fără nici o indicație privind momentul întoarcerii.

Jake bătui la ușă și așteptă, până când auzi înăbușit invitația de a intra.

Astfel că intră în apartament, o serie de patru camere comandate, care puteau fi extinse și transformate într-un apartament cât de mare doreai, cam. Cât cincisprezece

camere.

— Bună dimineăta, domnule Rutledge, rosti Jake intrând în studio.

Hotelierul stătea la un birou masiv de mahon, asortat cu un dulap plin de desene și obiecte de tot felul. Ca de obicei, biroul era acoperit de hârțoage.

— Hârții, cărți, corespondență, invitații, o cutie de timbre și o tavă cu ustensile de scris. Rutledge împătura o scrisoare, aplicând un sigiliu exact pe mijlocul unei picături de ceară fierbinte.

— Bună dimineăta, Valentine. Cum s-a desfășurat întâlnirea personalului?

Jake îi înmână teancul zilnic de rapoarte ale directorilor.

— Totul a mers bine, în cea mai mare parte. Au fost câteva probleme cu grupul de diplomați din Nagaraja...

— Da?

Micul regat Nagaraja, de la hotarul cu Burma și Siam, tocmai devenise aliatul Angliei. După ce s-a oferit să-i ajute pe nagarajeni să-i dea afară pe siamezii cotropitori, Marea Britanie a făcut din țărișoară unul din protectoratele sale. Ceea ce semăna cu a fi prins sub laba unui leu și informat că ești în perfectă siguranță. Deoarece britanicii de obicei luptau împotriva Burmei și anexau provincii în dreapta și în stânga, nagarajenii sperau cu disperare să se poată guverna singuri. În acest scop, regatul a trimis în Anglia, într-o misiune

diplomatică, un trio de mesageri de înalt nivel, ce au adus daruri scumpe, ca tribut Reginei Victoria.

— Managerul de la recepție, rosti Jake, a trebuit să le schimbe camerele de trei ori, de când au sosit, ieri după-amiază.

Sprâncenele lui Rutledge se ridicară.

— A existat vreo problemă cu camerele?

— Nu cu camerele... Cu numerele camerelor, care – conform superstițiilor nagarajene – nu le purtau noroc, în final i-am cazat în apartamentul 218. Totuși, nu mult după aceea, managerul de la etajul doi a detectat miros de fum provenit din apartament. Se pare că procedau la o ceremonie de sosire pe pământ străin, care implica aprinderea unui mic foc, pe un platou de bronz. Din păcate, focul le-a scăpat de sub control și a fost pârlit covorul.

Un zâmbet curbă buzele lui Rutledge.

— După câte îmi amintesc, nagarajeni au ceremonii pentru orice. Vezi să se găsească un loc corespunzător pentru ei, pentru a putea iniția câte focuri sacre doresc, fără a da foc hoțului.

— Da, domnule.

Rutledge răsfoi printre rapoartele managerilor.

— Care e procentul de ocupare actual? Întrebă fără să ridice privirea.

— Nouăzeci și cinci la sută.

— Excelent. Rutledge continuă să parcurgă

rapoartele.

În liniștea ce urmă, Jake își lăsă privirea să hoinărească pe birou. Văzu o scrisoare adresată domnișoarei Poppy Hathaway, din partea onorabilului Michael Bayning.

Se întrebă de ce se afla în posesia lui Rutledge. Poppy Hathaway... una din surorile dintr-o familie care se caza la Rutledge în timpul Sezonului londonez. Ca și alte familii. De nobili, care nu posedau o reședință în oraș, erau obligați ori să închirieze o casă mobilată, ori să stea într-un hotel particular. De trei ani, cei din familia Hathaway erau clienți loiali ai hotelului Rutledge. Era posibil ca Poppy să fi fost fata cu care a fost văzut Rutledge în dimineța aceasta?

— Valentine, rosti hotelierul cu nonșalanță, unul din scaunele din camera curiozităților are nevoie să fie retapițat. În dimineța aceasta, a avut loc un mic accident.

De obicei, Jake știa că nu e bine să pună întrebări, dar nu putu rezista.

— Ce fel de accident, domnule?

— E vorba de un sconcs. Cred că î încercat să-și facă cuib în tapițerie.

Un sconcs?

Era clar că era Implicată familia Hathaway.

— Animalul este încă în libertate? Mai întrebă Jake.

— Nu, a fost recuperat.

— De către una din surorile Hathaway, ghici Jake.

O scânteie de avertisment apăru în ochii verzi și reci.

— Da, de fapt așa e. Punând rapoartele deoparte, Rutledge se lăsă pe spătarul scaunului. Poziția tihnită era dezmințită de ciocănitul repetat al degetelor lui, în timp ce-și odihnea mâna pe birou. Am câteva comisioane pentru tine, Valentine. În primul rând, du-te la reședința lordului Andover din Upper Brook Street. Aranjează o întâlnire particulară între mine și Andover, în următoarele două zile, de preferință aici. Dă-i de înțeles în mod clar că nimeni nu trebuie să știe de aceasta și bagă-i în cap că e o problemă de mare importanță.

— Da, domnule. Jake nu credea că ar fi fost vreo greutate să facă aceste aranjamente. De câte ori Harry Rutledge dorea să se întâlnească cu cineva, acesta era imediat de acord. Lordul Andover este tatăl domnului Michael Bayning, nu-i așa?

— Așa e. Ce dracu' se întâmplă? Înainte ca Jake să-și poată răspunde, Rutledge continuă lista: după aceea, du asta... Îi dădu lui Jake un mic sul de hârtii, legat cu un șnur de piele... Lui... Sir Gerald de la Ministerul de război. Te rog să-l dai lui personal, pune-l numai în mâna lui. După aceea, du-te la Watherston & Fiul și cumpără un colier și o brățară, în contul meu. Ceva frumos, Valentine. Și livrează-le ia reședința doamnei Rawlings.

— Cu complimentele dumneavoastră? Întrebă Jake plin de speranță.

— Nu, cu biletul acesta. Rutledge îi înmână scrisoarea sigilată. Scap de ea.

Figura lui Jake se lungi. Doamne! Încă o scenă.

— Sir, mai bine m-aș duce să hoinăresc în estul Londrei și să primesc pumni. Din partea hoților de stradă.

Rutledge zâmbi.

— Asta se va întâmpla probabil săptămâna asta, mai târziu.

Jake îi aruncă șefului său o privire ce spunea totul și ieși.

Poppy era cu desăvârșire conștientă că, în ce privește mariajul, deținea argumente, pro și argumente contra.

În favoarea ei: familia era bogată, ceea ce însemna că va avea o dotă frumoșică.

În defavoarea ei: familia Hathaway nu era distinsă, nu posedea sânge albastru, în ciuda titlului lui Leo.

În favoarea ei: era atractivă.

În defavoarea ei: era guralivă și încăpățânată, adesea amândouă odată și, când era nervoasă, ambele neajunsuri se înrăutățeau.

În favoarea ei: aristocrația nu mai putea să-și permită să fie la fel de distantă, cum fusese odată. În timp ce puterea nobilimii scădea încet, o clasă de industriași și negustori se ridica repede. Așa încât căsătoriile între

oamenii din popor și cu bani și nobilimea sărăcită aveau loc cu o frecvență crescândă. Din ce în ce mai des, nobilimea trebuia să-și lase nasul în jos, la figurat și să se amestece cu cei de origine inferioară.

În defavoarea ei: tatăl lui Michael Bayning, viconte, era un bărbat cu pretenții înalte, în special în ceea ce-L privea pe fiul lui.

— În mod cert, viconte va trebui să se gândească să aibă în vedere partida, îi spusese domnișoara Marks.

S-ar putea să aibă o îmbrăcăminte impecabilă, dar din toate celelalte puncte de vedere, familia a scăpat. Fiul lui va trebui să se însoare cu o fată dintr-o familie cu mijloace materiale. S-ar putea foarte bine, să fie o Hathaway.

— Sper să ai dreptate, răspuse Poppy cu pasiune.

Poppy nu avea nicio îndoială că putea fi fericită ca soția lui Michael Bayning. Era inteligent, afectuos, gata să râdă... Născut și crescut ca un domn. Îl iubea, nu arzând de pasiune, ci cu o flacără molcomă, constantă, îi iubea temperamentul și avea încredere că va renunța la orice urmă de aroganță. Și îi plăcea cum arăta, cu toate că, nu era de demnitatea unei doamne să admită astfel de lucruri. Dar avea un păr castaniu des, ochi căprui calzi și era înalt și bine făcut.

După ce Poppy l-a întâlnit pe Michael, totul a părut ceva aproape prea ușor... În foarte scurt timp s-a îndrăgostit de el.

— Sper că nu mă tratezi cu superficialitate, îi spusese Michael într-o seară, în timp ce rătăceau prin galeria de artă a unui palat londonez, participând la o serată. Asta e, sper că nu am confundat ceea ce putea fi politețe din partea ta, cu ceva cu altă semnificație. Se oprise alături de ea, în fața unui peisaj mare pictat în ulei. Adevărul e, domnișoară Hathaway... Poppy...că fiecare minut pe care-l petrec în compania ta, îmi face o atare plăcere, încât abia suport să mă despart de tine.

Ea ridică ochii la el, întrebătoare.

— E oare posibil? Șopti ea.

— Ca eu să te iubesc? Șopti la rândul lui Michael și un. Zâmbet mânzesc îi atinse buzele. Poppy Hathaway, e imposibil să nu te iubesc.

Ea respiră nesigură, cu întreaga ființă năpădită de bucurie.

— Domnișoara Marks nu mi-a spus niciodată ce se presupune că trebuie să facă o doamnă în această situație.

Michael zâmbi și se aplecă și mai aproape, ca și cum îi împărtășea un secret foarte confidențial.

— Se presupune că trebuie să-mi oferi o încurajare discretă.

— Și eu te iubesc.

— Asta nu e ceva discret. Ochii lui căprui străluciră. Dar e foarte plăcut să aud.

Curtea pe care i-o făcea, era destul de precaută Tatăl

lui, viconte de Andover, era foarte protector cu fiul său. Un om bun, spusese Michael, dar aspru. Și Michael a cerut cam mult timp, pentru a discuta cu viconte de Andover și a-l convinge de corectitudinea alegerii lui. Poppy a fost perfect de acord să-i dea lui Michael cât timp avea nevoie.

Restul familiei Hathaway totuși, nu erau. Chiar așa înțelegători. Pentru ei, Poppy era o comoară și merita să fie curtată deschis și cu mândrie.

— Să mă duc să discut cu Andover? Sugeră într-o seară Cam Rohan, în timp ce familia se relaxa în salonașul apartamentului lor de la hotel, după cină. Tânjea să stea lângă Amelia, care ținea în brațe copilul lor de șase luni: Când acesta va crește, numele lui de *gagio* – *gagio* fiind cuvântul pe care țigarii îl folosesc pentru străin – va fi Rohan Cole, dar în familie era numit cu numele lui țigănesc, Rye.

Poppy și domnișoara Marks ocupau celelalte locuri de pe scaune, în timp ce Beatrix se lungise în fața șemineului pe podea, jucându-se alene cu ariciul Medusa. Dodger stătea îmbufnat în coșul lui de alături, pentru că învățase din experiențe grele că nu era înțelept să se amestece cu Medusa și țepii ei.

Încruntându-se contemplativ, Poppy ridică ochii de pe lucrul de mână.

— Nu cred că ar ajuta la ceva, îi răspunse cu regret cumnatului ei. Știu cât de convingător ești... Dar și

Michael știe cum să-și manipuleze tatăl.

Cam se gândi că problema era deci rezolvată. Cu părul lui negru, puțin cam prea lung, cu tenul de culoarea mierii închise la culoare și un diamant sclipind într-o ureche, Rohan arăta mai mult ca un prinț păgân, decât ca un om de afaceri, care făcuse avere din investiții manufacturiere. De când se căsătorise cu Amelia, Rohan fusese capul de facto al familiei Hathaway. Nicio ființă vie n-ar fi putut să conducă acest grup nesupus, așa de măiestrit cum a făcut-o el. Îi numea tribul lui.

— Surioară, i se adresă lui Poppy relaxat, cu toată privirea lui intensă, așa cum spune țiganul: „copacul lipsit de lumina soarelui nu va face fructe”. Eu nu văd niciun motiv, pentru care Bayning ar trebui să-i ceară permisiunea să-ți facă curte și să nu meargă deschis pe drumul obișnuit de un gagio.

— Cam, rosti cu grijă Poppy, știu că țiganul are... Ei bine... O abordare mai directă a curtării... La aceasta, Amelia râse. Cam o ignoră intenționat. Domnișoara Marks părea perplexă. În mod clar, nu avea idee că tradiția țigănească de a face curte, implica adesea chiar furtul femeii din patul ei.... Dar știi tot așa de bine ca oricare dintre noi, continuă Poppy, că pentru nobilimea engleză e un proces mult mai laborios.

De fapt, rosti Amelia sec, din câte am văzut eu, nobilimea engleză negociază căsătoriile ținând cont de

sensibilitățile romantice ale unei tranzacții bancare.

Poppy se încruntă la sora ei mai mare.

— Amelia, de partea cui ești?

— Pentru mine, nu există nicio altă parte, decât a ta. Ochii albaștri ai Ameliei erau plini de interes. Și de aceea; nu-mi pasă de genul acesta de curte secretă... Sosirea separată la evenimente, nu vine niciodată să te ia pe tine și pe domnișoara Marks la o plimbare cu trăsura... Totul miroase a rușine. Jenă. Ca și cum tu ai fi un secret vinovat.

— Vrei să spui că te îndoiești de intențiile domnului Bayning?

— Nu, deloc. Dar nu-mi plac metodele lui.

Poppy oftă scurt.

— Eu sunt o alegere neconvențională, pentru un fiu de nobil. Deci domnul Bayning trebuie să procedeze cu atenție.

— Ești cea mai convențională persoană din toată familia, protestă Amelia.

Poppy îi aruncă o privire întunecată.

— Să fii cel mai convențional Hathaway e cu greu ceva cu care să te lauzi.

Arătând plictisită, Amelia își aruncă privirea la însoțitoarea ei.

— Domnișoară Marks, sora mea pare să creadă că familia ei e așa de neobișnuită, așa de complet ieșită din comun, încât domnul Bayning trebuie să treacă prin

toate aceste eforturi – să se furișeze încoace și încolo.

— În loc să meargă direct la viconte într-o manieră deschisă și să-i spună: „Tată, intenționez să mă însor cu Poppy Hathaway și mi-aș dori binecuvântarea ta.” Ai putea să-mi spui de ce e nevoie de atâta prudență excesivă din partea domnului Bayning?

De data aceasta, domnișoara Marks, păru că și-a pierdut glasul.

— Nu o băga și pe ea în treaba asta, interveni Poppy. Lată faptele, Amelia: tu și Win v-ați căsătorit la țigani, Leo e un libertin recunoscut, Beatrix are mai multe animale de companie decât Grădina Zoologică Regală și eu sunt stângace în societate și nu pot să susțin o conversație adecvată, pentru a-mi salva viața. E așa de greu de înțeles de ce trebuie domnul Bayning să aducă la cunoștință această informație tatălui său cu blândețe?

Amelia arăta ca și cum ar fi vrut să protesteze, dar în!

Loc de asta, bombăni:

— Conversațiile adecvate sunt foarte mărginite, după, părerea mea...

— Și după a mea, rosti Poppy ursuză: Asta e problema.

Beatrix ridică ochii de pe arici, care se ghemuise într-o minge în mâinile ei.

— Domnul Bayning face conversație interesantă?

— N-ar fi fost nevoie să întreb, rosti Amelia, dacă ar fi avut curajul să vină să ne facă o vizită.

— Sugerez, rosti domnișoara Marks repede, înainte ca Poppy să poată răspunde, ca în numele familiei, să-l invităm pe domnul Bayning să ne însoțească la expoziția florală de poimâine, de la Chelsea. Asta ne va permite să petrecem după-amiaza cu domnul Bayning.

— Și poate vom primi și niște asigurări în legătură cu intențiile sale.

— Cred că e o idee minunată, exclamă Poppy. Să participe împreună la o expoziție de flori era mult mai inofensiv și discret, decât să-l cheme pe Michael la ei la hotelul Rutledge. Sunt sigură că vorbind cu domnul Bayning îți vei învinge grijile, Amelia.

— Sper, replică sora ei, părând neconvinsă. O ușoară încruntare apărură între sprâncenele subțiri ale surorii ei. Își îndreptă atenția spre domnișoara Marks: în calitate de doamnă de companie a lui Poppy, ai văzut mai multe în legătură cu acest pretendent tainic decât mine. Care e părerea ta despre el?

— Din ceea ce am observat, rosti cu grijă însoțitoarea, domnul Bayning este bine intenționat și onorabil. Are o reputație excelentă, fără povești cu femei seduse, cheltuieli peste mijloacele sale, sau certuri în locuri publice. Pe scurt, e complet opus lordului Ramsay.

— Asta vorbește frumos despre el, rosti grav Cam. Ochii lui de alune aurii sclipiră, când se uită la soția lui. O undă de comunicare tăcută trecu între ei, înainte ca el să murmure blând: de ce nu-i trimiți o invitație, *monișă*?

Un zâmbet sardonice acoperi repede buzele moi ale Ameliei...

— Tu ai participa de bunăvoie la o expoziție de flori?

— Îmi plac florile, rosti inocent Cam.

— Da, risipite pe pajiști și prin mlaștini. Dar nu-ți place să le vezi organizate, plantate în straturi și ghivece grațioase.

— Le pot tolera și așa, pentru o după-amiază, o asigură Cam. Leneș, se juca cu o buclă de păr ce îi atârna ei pe gât. Presupun că merită efortul, pentru a câștiga un cumnat ca Bayning. Zâmbi când adăugă: avem nevoie de cel puțin un bărbat respectabil în familia noastră, nu-i așa?

CAPITOLUL CINCI

A doua zi, lui Michael Bayning îi fu trimisă o invitație și spre bucuria lui Poppy fu imediat acceptată.

— Acum e doar o problemă de timp, îi spuse ea lui Beatrix, de abia putând să se oprească să nu țopăie de surescitare, cum făcea Dodger. Am să fiu doamna Michael Bayning și îl iubesc, iubesc pe toată lumea și orice.... Îl iubesc chiar și pe bătrânul sconcs puturos, Bea!

Aproape de prânz, Poppy și Beatrix se îmbrăcau pentru plimbare. Era o zi senină, caldă și grădinile hotelului, străbătute de cărări pavate, erau o simfonie florală.

— De abia aștept să ies, rosti Poppy stând la fereastră și privind grădinile vaste. Aproape că îmi amintesc de Hampshire. Florile sunt așa frumoase!

— Mie nu-mi amintesc deloc de Hampshire, zise Beatrix. Sunt prea ordonate. Dar îmi place să mă plimb prin grădina de trandafiri de la Rutledge. Aerul e așa de dulce și înmiresmat. Știi, am vorbit cu grădinarul șef acum câteva dimineți, când Cam, Amelia și cu mine am ieșit la plimbare și mira spus rețeta lui secretă, pentru a face ca trandafirii să fie așa mari și sănătoși.

— Care e?

— Supă de pește, oțet și puțin zahăr. Le amestecă și le pune la rădăcina trandafiriilor, exact înainte de a înflori. Le place.

Poppy își încreți nasul.

— Ce amestec oribil!

— Grădinarul șef spune că bătrânul domn Rutledge este în mod deosebit îndrăgostit de trandafiri lumea l-a adus unele varietăți exotice, pe care le vezi în grădină. Trandafirii lavandă sunt din China, de exemplu și varietatea Roșul Fecioarei vine din Franța și...

— Bătrânul domn Rutledge?

— Ei bine, de fapt nu a spus că domnul Rutledge e bătrân. Doar că eu nu pot să mă opresc să mă gândesc la el altfel.

— De ce?

— Ei bine, este așa îngrozitor de misterios și nimeni

nu-l vede niciodată. Îmi amintește de poveștile bătrânului Rege George cel Nebun, încuiat în apartamentele lui din Castelul Windsor. Beatrix zâmbi. Probabil Că pe domnul Rutledge îl țin în pod.

— Bea, șopti de urgență Poppy, plină de nevoia copleșitoare de a se încrede în ea. Există ceva pe care mor să ți-o spun, dar trebuie să rămână secret.

Ochii surorii ei se luminau de curiozitate.

— Ce anume?

— În primul rând, promite-mi că n-ai să spui nimănui.

— Promit că profit.

— Jură, sau ceva asemănător.

— Jur pe St. Francisc. Sfântul patron ar tuturor animalelor. Văzând ezitarea tui Poppy, Beatrix adăugă cu entuziasm: dacă o bandă: de pirați mă răpesc, mă duc în corabia lor și mă amenință că mă fac să merg pe o scândură deasupra unor rechini feroși și flămânzi, dacă nu le spun secretul tău, tot n-am să-l spun. Dacă voi fi legată de un răufăcător și aruncată înaintea unei herghelii de cai în goană, toți potcoviți cu fier și singurul mod de a evita să fiu călcată în picioare ar fi să-i spun ticălosului secretul tău, eu...

— În regulă, m-ai convins, rosti Poppy cu un zâmbet. Trăgându-și sora într-un colț, rosti încet: l-am întâlnit pe domnul Rutledge.

Ochii albaștri ai lui Beatrix se deschiseră mari.

— L-ai întâlnit? Când?

— Ieri dimineață. Și Poppy îi relatează întreaga întâmplare, descriind coridorul, camera curiozităților și pe domnul Rutledge însuși. Singurul lucru pe care l-a lăsat pe dinafară a fost sărutul, care în ce o privea, nici nu se întâmplase.

— Îmi pare așa de teribil de rău de ce a făcut Dodger, rosti cu seriozitate Beatrix. Mă scuz în numele lui.

— E în regulă, Bea. Doar că... Aș vrea să nu-mi fi pierdut scrisoarea. Dar, atât timp cât nimeni nu o găsește, presupun că nu va fi nicio problemă.

— Atunci domnul Rutledge nu e-un nebun decrepit?

Întrebă Beatrix părând dezamăgită.

— Ceruri, nu!

— Cum arată?

— Destul de frumos, de fapt. Este foarte înalt și...

— La fel de înalt ca Merripen?

Kev Merripen venise să locuiască la familia Hathaway, după ce șatra lui a fost atacată de englezi, care voiau să-i alunge pe țigani afară din ținut Băiatul fusese părăsit aproape mort, dar familia Hathaway l-a luat și de atunci a rămas la ei. Recent s-a căsătorit cu a doua soră mai mare, Winnifred. Merripen preluase sarcina uriașă de a administra averea Ramsay, în absența lui Leo. Tinerii căsătoriți erau amândoi încântați să rămână în Hampshire în timpul Sezonului, bucurându-se de frumusețea și relativa singurătate a Casei Ramsay.

— Nimeni nu e așa de înalt ca Merripen, rosti Poppy. Dar domnul Rutledge este totuși destul de înalt și are părul negru și ochi verzi pătrunzători... Stomacul ei făcu un mic și neașteptat salt, în timp ce-și amintea.

— Ți-a plăcut de el?

Poppy ezită.

— Domnul Rutledge este... Tulburător. E încântător, dar cineva ar putea avea impresia că e capabil de aproape orice. Seamănă cu îngerul crud din poemul lui William Blake.

— Aș vrea să fi putut să-l văd, rosti cu melancolie Beatrix. Și aș vrea și mai mult să pot vizita camera curiozităților. Te invidiez, Poppy. E așa de mult de când nu mi s-a mai întâmplat ceva interesant.

Poppy râse ușor.

— Ce, când tocmai am petrecut aproape tot Sezonul londonez?

Beatrix își dădu ochii peste cap.

— Sezonul londonez e tot atât de interesant ca o cursă de melci. În ianuarie. Cu melci morți.

— Fetelor, sunt gata, se auzi chemarea veselă a domnișoarei Marks, care tocmai intra în cameră. Să nu uitați să vă luați umbrelele – doar nu vreți să vă ardă soarele.

Cele trei părăsiră apartamentul și porniră cu pași demni de-a lungul holului. Înainte de a coti după colț, pentru a ajunge la scara cea mare, deveniră conștiente

de ceva ce deranja, în hotelul acela decent.

Voci masculine atârnav în aer, unele agitate, cel puțin una dintre ele furioasă și apoi sunetul unor accente străine, o bubuitură grea și un zgomot metalic ciudat.

Cotind după colț, cele trei femei se opriră brusc, la vederea unei jumătăți de duzină de bărbați adunată lângă liftul pentru mâncare. Un țipăt străbătu aerul.

— O femeie? Întrebă Poppy pălind. Un copil?

— Stați aici, rosti tensionată domnișoara Marks. Mă însărcinez să aflu...

Cele trei femei se înfiorară, din cauza unei, serii de țipete, sunetele fiind pline de panică.

— E un copil, rosti Poppy pășind înainte, în ciuda ordinului domnișoarei Marks de a sta liniștite. Trebuie să facem ceva să-l ajutăm.

Beatrix alergase deja, înaintea ei.

— Nu e un copil, rosti ea peste umăr. E o maimuță!

CAPITOLUL ȘASE

Erau puține activități, care să-l bucure pe Harry la fel de mult ca scrima, mai mult și pentru că devenise o artă demodată. Spadele nu mai erau necesare, nici ca arme de luptă, nici ca accesorii de modă și practicanții scrimei erau acum în special ofițerii din armată și o mână de amatori entuziaști. Dar lui Harry îi plăcea eleganța acestui sport, precizia și faptul că necesita disciplină, fizică și mentală. Un scrimeur trebuia să plănuiască cu

anticipație unele mișcări, ceea ce pentru Harry era ceva natural.

Cu un an în urmă, se înscriesese la un club de scrimă format din aproximativ o sută de membri, inclusiv nobili, bancheri, actori, politicieni și soldați de la diverse arme. De trei ori pe săptămână, Harry și câțiva prieteni apropiați se întâlneau la club, făcând antrenamente, atât cu florete cât și cu spade, sub ochiul vigilent al unui maestru scimeur. Deși clubul avea vestiar și baie cu dușuri, adesea acolo se aștepta ia coadă, așa că Harry pleca de la antrenamente direct acasă...

Exercițiile din dimineața aceasta fuseseră deosebit de viguroase, deoarece maestrul scimeur îi învățase tehnici de luptă cu doi adversari simultan. Deși fuseseră înviorătoare, fuseseră și provocatoare și au lăsat pe toți plini de vântăi și obosiți. Harry primise câteva lovituri dure în piept și în biceps și era ud de transpirație.

Când se întoarse la hotel, era încă îmbrăcat în costumul de scrimă, deși își scosese platoșa, protectoare din piele. De abia aștepta să facă un duș, dar curând deveni evident că dușul trebuia să mai aștepte.

Unul din directorii lui, un tânăr cu Ochelari, cu numele William Cullip, îl întâmpină pe când intra prin ușa din spate. Făța îi era schimonosită de neliniște.

— Domnule Rutledge, rosti scuzându-se, domnul Valentine mi: a spus să vă aduc la cunoștință, imediat

după ce vă întoarceți, că avem o ei bine, o dificultate.... Harry se uită la el în tăcere, așteptând cu o răbdare greu impusă. Nimeni nu putea să-l grăbească pe Cullip, altfel informația nu s-ar mai fi ivit niciodată, E vorba de diplomații nagarajeni, continuă managerul.

— Alt foc?

— Nu, domnule. E vorba de unul din articolele aduse ca tribut, pe care nagarajenii plănuiseră să-i ofere mâine reginei. A dispărut.

Harry se încruntă, gândindu-se la colecția de pietre prețioase, lucrări de artă și materiale textile aduse de nagarajeni...

— Dar obiectele acestea sunt adunate într-o cameră din pivniță, încuiată. Cum a putut să dispară ceva?

Cullip respiră necontrolat.

— Ei bine, domnule, aparent, se pare că a plecat singur.

Sprâncenele lui Harry se ridicată.

— Ce dracu' se întâmplă, Cullip?

— Printre articolele pentru regină aduse de nagarajeni se află și o pereche de animale rare.... Macaci albaștri... Care se găsesc doar în pădurile de tek ale nagarajenilor. Trebuia să fie găzduiți la grădina zoologică din Regent Park. Evident, fiecare macac era ținut în propria lui cușcă, dar într-un fel oarecare unul dintre ei a învățat să deschidă și...

— La dracu' cu tot ce spui tu! Neîncrederea se

transformă rapid în furie. Totuși într-un fel Harry reuși să-și mențină vocea scăzută. Aș putea să te întreb de Ce nimeni nu s-a obosit să mă informeze, că în hotelul meu găzduiesc o pereche de maimuțe?

— Se pare că a existat o confuzie în această privință, domnule. Vedeți, domnul Orgill de la recepție e sigur că a inclus informația în raportul său, dar domnul Valentine spune că nu a citit nimic despre așa ceva, apoi și-a pierdut firea și a speriat o cameristă și doi băieți de serviciu, iar acum toată lumea caută, asigurându-se în același timp că nu alertează oaspeții...

— Cullip, scrâșni din dinți Harry, în efortul de a rămâne calm. De cât timp lipsește macacul?

— Estimăm că de cel puțin patruzeci și cinci de minute.

— Unde e Valentine?

— După cum am auzit recent, a urcat la etajul trei. Una dintre cameriste a descoperit că lângă liftul pentru mâncare sunt niște excremente.

— Excremente de maimuță lângă liftul pentru alimente, repetă Harry nevenindu-i să-și creadă urechilor. Cristoase! De tot ce avea nevoie era pa unul dintre oaspeții lui mai în vârstă să fie lovit de apoplexie descoperind un animal sălbatic apărând de nicăieri, sau să fie agresată o femeie, sau un copil, sau alte scenarii cumplite.

Afurisita creatură era imposibil de găsit. Hotelul era

un virtual labirint, ciuruit de holuri, uși mascate și coridoare. Ar fi fost nevoie de zile întregi, timp în care în Rutledge s-ar fi creat haos. Ar fi pierdut afacerea. Și mai rău decât orice, ar fi ajuns calul de bătaie al glumelor, timp de ani întregi. Și în timp Ce umoriștii se vor ocupa de el...

— Pe Dumnezeu meu, vor cădea capete, rosti Harry cu un calm mortal, care îl făcu pe Cullip să se cutremure. Du-te în apartamentul meu, Cullip și ia Dreysul din dulapul de mahon, aflat în biroul meu particular...

Tânăru manager rămase perplex.

— Dreysul, domnule?

— Pușca de vânătoare cu două țevi. E singura din dulap prevăzută cu capsă detonantă.

— Capsă detonantă...

— Una cafenie, rosti blând Harry. Cu un pivot mare ieșit în afară într-o parte.

— Da, domnule.

— Și pentru numele lui Dumnezeu, nu ținti cu ea spre nimeni. E încărcată.

Continuând să strângă în mână floreta, Harry o luă la goană în sus, pe scările din spate. Sărea câte două trepte deodată, depășind în viteză două cameriste uluite, care cărau coșuri cu lenjerie.

Ajungând la etajul trei, se îndreaptă spre liftul pentru mâncare, unde îl găsi pe Valentine, pe toți cei trei

diplomați nagarajeni și pe Brimbley, băiatul de serviciu de pe etaj. O cușcă din lemn și metal aștepta deoparte. Oamenii se adunaseră în jurul ușiței deschise a liftului și priveau înăuntru.

— Valentine, rosti scurt Harry, îndreptându-se spre omul care era mâna lui dreaptă, l-ai găsit?

Jake Valentine îi aruncă o privire chinuită.

— S-a cățărat pe troliu) liftului. Acum stă pe vârful cutiei glisante. De fiecare dată când încercăm să-l coborâm, se atârână de cablu și se bălăbăne deasupra noastră.

— E suficient de aproape, ca să-l pot ajunge?

Privirea lui Valentine se îndreptă spre floreta ținută în mână de șeful lui. Ochii negri i se măriră, când înțelese că Harry intenționa mai curând să doboare creatura, decât să o lase să hoinărească liberă prin hotel.

— Nu va fi ușor, rosti Valentine. Nu vei reuși decât să-l sperii.

— Ai încercat să-l ademenești cu ceva de mâncare?

— Nu vrea nicio gură de nimic. Am urcat în puțul liftului cu un măr și a încercat să mă muște de mână. Valentine aruncă o privire distrată spre liftul pentru alimente, unde alți oameni fluierau și scoteau tot felul de sunete, în încercarea de a atrage încăpățânata maimuță.

Unul din nagarajeni, un bărbat slab, de vârstă mijlocie, cu un costum deschis la culoare și cu o pânză

cu un imprimeu bogat aruncată peste ambii umeri, făcu un pas înainte. Expresia lui era îndurerată.

— Sunteți domnul Rutledge? Bine, da, mulțumesc că ați. Venit să ne ajutați la capturarea acestui foarte important dar pentru Majestatea Sa. Un macac foarte rar. Foarte special. Nu trebuie rănit.

— Numele tău? Întrebă Harry cu bruschete.

— Niran, îl informă diplomatul.

— Domnule Niran, înțeleg îngrijorarea ta pentru animal, dar eu sunt răspunzător de protecția oaspeților mei.

Nagarajanul îl privi urât.

— Dacă faci vreun rău cadoului nostru pentru Regină, mi-e teamă că nu va fi bine pentru tine.

Îndreptând o privire grea către diplomat, Harry rosti cu un ton egal:

— Dacă în cinci minute nu găsești un mod de a scoate animalul din liftul meu pentru mâncare și de a-l pune în cușca lui, Niran, am să fac din el kebab.

Această declarație produse o stare de pură indignare și nagarajenii se grăbiră spre ușița liftului. Maimuța. Scoase un țipăt surescitat, urmat de o serie de mârâieli.

— N-am idee ce e acela kebab, rosti Valentine, dar nu cred că maimuței o să-i placă.

Înainte ca Harry să poată răspunde, Valentine prinse o mișcare în spatele lui și gemu.

— Oaspeți, murmură asistentul.

— La dracu', rosti Harry în surdină și se întoarse, pentru a face față oaspeților care se apropiau, întrebându-se ce le va spune.

Un trio feminin se grăbea spre el, două dintre ele urmărind o fată cu părul întunecat. Un ușor șoc îl străbătu pe Harry, când le recunoscă pe Catherine Marks și pe Poppy Hathaway. Ghici că a treia era Beatrix, care părea hotărâtă să dea peste el, în graba ei de a ajunge la liftul pentru mâncare.

Harry se mișcă puțin, pentru a-i bloca drumul.

— Bună dimineața, domnișoară. Mi-e teamă că nu poți să te duci acolo. Nici n-ar trebui să dorești așa ceva.

Ea se opri imediat, privindu-l cu ochii de un albastru la fel de intens ca al surorii ei. Catherine Marks se uita cu un calm imperturbabil, în timp ce Poppy trase aer în piept, cu obrajii îmbujorați.

— Nu o cunoști, pe sora mea, domnule, rosti Poppy.

Dacă există prin preajmă vreo creatură sălbatică, în mod sigur ea va dori să o vadă.

Ce te face să crezi că există o creatură sălbatică în hotelul meu? Întrebă Harry, ca și cum ideea era de neconceput.

Macacul alese chiar acel moment, pentru a scoate un strigăt entuziast susținându-i privirea, Poppy zâmbi. În ciuda plictiselii stârnită de situație și a lipsei posibilității de a o controla, Harry nu putu să se abțină să nu-i zâmbească la rândul lui. Era chiar mai minunată decât

își amintea, cu ochii ei limpezi, de un albastru întunecat. Erau multe femei frumoase în Londra, dar niciuna din ele nu poseda combinația de inteligență și de farmec subtil, ce o caracteriza pe. Ea. Chiar în acel moment, ar fi vrut să o ducă undeva și să o aibă toată, numai pentru el.

Controlându-și expresia, Harry își aminti că se presupune că nu se cunosc unul pe altul. Se înclină deci cu o politețe impecabilă.

— Harry Rutledge, la dispoziția voastră.

— Eu sunt Beatrix Hathaway, rosti cea mai tânără, iar ele sunt sora mea Poppy și însoțitoarea noastră domnișoara Marks. Există o maimuță în liftul pentru mâncare, nu-i așa? Părea remarcabil de relaxată, ca și cum să. Descopere animale exotice în reședința cuiva i Se întâmpla tot timpul.

— Da, dar...

— În felul acesta, n-o să o prindeți niciodată, îl întrerupsese Beatrix...

Harry, care nu fusese niciodată întrerupt de nimeni, descoperi că-și stăpânește un nou zâmbet.

— Te asigur că ținem situația sub control, domnișoară.

— Aveți, nevoie de ajutor, afirmă Beatrix. Am să formulez mai clar. Nu faceți nimic, care să o supere pe maimuță. Și nu încerca să o alungi cu spada aceea – s-ar putea ca întâmplător să o rănești. Și fără alt rămas bun,

o luă la goană înapoi, în direcția din care venise.

— N-are să fie deloc întâmplător, bombăni Harry.

Domnișoara Marks se uita cu gura căscată, de la Harry la protejata ei care se retrăgea.

— Beatrix, nu alerga așa prin hotel. Oprește-te imediat!

— Cred că are un plan, remarcă Poppy. Mai bine te-ai duce după ea, domnișoară Marks.

Însoțitoarea îi aruncă o privire rugătoare.

— Vino cu mine.

Dar Poppy nu se mișcă, rosti doar cu inocență:

— Am să aștept aici, domnișoară Marks.

— Dar nu se cuvine... Însoțitoarea se uită, de la silueta lui Beatrix care dispărea rapid, la cea nemișcată a lui Poppy. Hotărând dintr-o străfulgerare că Beatrix reprezenta o problemă mai serioasă, se întoarse cu o înjurătură – ce numai de doamnă nu era – și alergă după misiunea ei.

Harry se trezi rămas cu Poppy, care – ca și sora ei – părea remarcabil de nederanjată de poznele macacului. Stăteau față în față, el ținând floreta, ea umbrela de soare.

Privirea lui Poppy se plimbă pe costumul lui de scrimă. Și în loc să stea tăcută și sfioasă, sau să dea dovadă de o nervozitate normală pentru o tânără fără însoțitoare care să o protejeze... „ea se lansă în conversație.

— Tatăl meu numea scrima „șah fizic”, rosti ea. Admiră foarte mult acest sport.

— Eu sunt încă un novice, afirmă Harry.

— Conform tatălui meu, trucul principal este să ții floreta ca și cum ai avea în mână o pasăre – destul de strâns pentru a o împiedica să scape, dar nu așa de strâns încât să o strivești?

— Ți-a dat lecții?

— O, da, tata și-a încurajat toate fiicele să încerce. Era convins că, niciun alt sport nu s-ar potrivi mai bine unei femei.

— Desigur. Femeile sunt agile și rapide.

Poppy zâmbi cu mâhnire.

— Se pare că nu destul, pentru a se feri de tine. Comentariul sincer reuși, cu umorul lui ambiguu, să-i destindă pe amândoi.

Într-un fel, stăteau deștul de aproape unul de altul, deși Harry nu era sigur cine a făcut pasul de apropiere.

O înconjura o mireasmă delicioasă, piele dulce, parfum și Săpun. Amintindu-și cât de Catifelată era gura ei, dorea atât de mult să o sărute, încât tot ce putu să facă fu să nu întindă mâna după ea. Își dădu seama uluit că i se tăiase respirația.

— Domnule! Vocea lui Valentine îl smulse din reverie. Macacul se cațără pe cablu, în sus.

— Nu are unde să se ducă, rosti Harry tăios. Încearcă să ridici liftul și să-l prinzi între cutia glisantă și tavan,

ca într-o cursă...

— O să-l rănești! Exclamă nagarajanul.

— Nu pot decât să sper asta, rosti Harry agravând situația. Nu voia să fie plictisit de problema capturării unui macac rebel. Voia să fie singur cu Poppy Hathaway.

Apăru William Cullip, ducând cu mare grijă pușca.

— Iat-o, domnule Valentine!

— Mulțumesc. Harry întinse mâna după ea, dar în secunda aceea Poppy se dădu înapoi speriată, izbindu-se cu umerii de pieptul lui. Harry o prinse de brațe și simți fiorul de panică ce o străbătea. O întoarse cu grijă cu fața spre el. Figura îl era, palidă, privirea rătăcită. Ce s-a întâmplat? Întrebă el blând, ținând-o lipită de el... Pușca de vânătoare? Ți-e frică de arme? Ea dădu din cap, făcând efort să-și recapete respirația. Harry fu șocat de forța propriei lui reacții față de ea, de valul uriaș de dorință de a o proteja. Ea tremura și se răsuci, cu o mână apăsată pe pieptul lui. E în regulă, murmură el. Nu-și putea aminti ultima oară, când cineva își extrăsese liniștea din ființa lui. Poate că nimeni n-o făcuse, niciodată. Ar fi vrut să o lipească strâns de el și să o calmeze. Parcă ar fi dorit dintotdeauna asta, a așteptat-o, chiar fără să știe. Cu aceiași ton liniștit, Harry murmură:

— Cullip, n-o să fie nevoie de pușcă. Du-o înapoi, în dulap.

— Da, domnule Rutledge.

Poppy stătea la adăpostul brațului său, cu capul plecat. Urechea expusă părea așa de gingașă! Mireasma parfumului ei îl amețea. Voia să exploreze fiecare părticică din ea și să o țină în brațe, până se relaxa...

— Totul e în regulă, murmură el din nou, mângâindu-i spatele cu palma. S-a dus. Regret că te-am speriat.

— Nu, îmi pare rău, eu... Poppy se trase înapoi, cu fața albă ce începuse să prindă culoare. De obicei nu sunt sperioasă, a fost doar surpriza. Acum multă vreme... Se opri, se foi și murmură: n-am să mai flecăresc.

Harry n-ar fi vrut să se oprească. Găsea totul despre ea nesfârșit de interesant, deși nu putea să explice de ce. Pur și simplu așa era.

— Povestește-mi, rosti el cu voce scăzută.

Poppy făcu un gest neajutorat și îi aruncă o privire confuză, parcă voia să-i comunice că a fost avertizat.

— Când eram copil, una dintre ființele pe care le preferam pe lume era unchiul meu Howard, fratele tatei. Nu avea nici soție nici copii, așa că toată atenția lui o revărsa asupra noastră. O urmă de zâmbet îi atinse buzele. Unchiul Howard era foarte răbdător cu mine. Pălăvrăgeala mea îi distrăgea pe toți ceilalți, dar el m-a ascultat întotdeauna, ca și cum avea tot timpul din lume. Într-o dimineață a venit în vizită la noi, pe când tata era plecat la vânătoare împreună cu niște săteni. Când se întorceau cu o pereche de păsări, unchiul Howard și cu

mine ne-am dus până la capătul domeniului, pentru a-i întâmpina. Dar pușca cuiva s-a descărcat accidental... Nu sunt sigură dacă a fost scăpată din mâini, sau dacă omul o purta incorect... Îmi amintesc sunetul acela, o bubuitură ca de tunet, care a făcut să apară câteva răni adânci pe brațul meu și alta pe umăr. M-am întors să-i spun unchiului Howard, dar el tocmai aluneca foarte încet la pământ. El a fost rănit mortal, iar eu am fost lovită de câteva alice rătăcite. Poppy ezită, cu ochii sclipind. Era acoperit de sânge. M-am dus la el, mi-am strecurat brațele sub capul tui și l-am întrebat ce trebuie să fac. Și el mi-a șoptit că întotdeauna trebuie să rămân o fată bună, pentru ca să putem să ne întâlnim din nou, cândva, în rai. Își dresе glasul și oftă scurt, iartă-mă. Vorbesc prea mult. N-ar fi trebuit...

— Nu, rosti Harry copleșit de o emoție puternică și neobișnuită, cu încheieturile albite. Aș putea să te ascult toată ziua.

Ea clipi surprinsă, scoasă din starea ei de melancolie. Un zâmbet timid i se furișă pe buze.

— În afară de unchiul Howard, ești singurul bărbat care mi-a spus asta vreodată.

Fură întrerupți de exclamațiile oamenilor adunați în jurul liftului, în timp ce macacul se cățara din ce în ce mai sus pe cablu.

— Iad însângerat! Mormăi Harry.

— Te rog mai așteaptă o clipă, i se adresă Poppy

serioasă. Sora mea e foarte pricepută cu animalele. O să scoată maimuța afară, fără să o rănească.

— Are experiență cu primatele? Întrebă Harry sardonice.

Poppy reflectă.

— Doar am parcurs întregul Sezon londonez. Nu contează?

Harry chicoti, autentic amuzat, ceea ce nu i ije întâmpla prea des, așa că atât Valentine cât și Brimbley îi aruncară priviri uimite.

Beatrix venea în grabă spre ei, strângând ceva în brațe. Nu-i dădu nicio atenție domnișoarei Marks, care o urma dojenind-o.

— Am sosit, rosti Beatrix veselă.

— Cu borcanul nostru cu dulceață? Întrebă Poppy.

— L-am oferit deja de mâncare, domnișoară, interveni Valentine. Nu vrea să ia nimic.

— Asta va lua. Beatrix se îndreptă încrezătoare spre ușița deschisă a liftului pentru alimente. Să-i trimitem borcanul sus, la ea.

— Ai botezat dulceața? Întrebă Valentine plin de Speranță:

Toți cei trei trimiși nagarajeni exclamară îngrijorați, pentru că nu voiau ca macacul să fie drogat sau otrăvit.

— Nu, nu, nu, rosti Beatrix. Dacă aș face așa ceva, ar putea să cadă în puțul liftului și animalul acesta prețios nu trebuie rănit.

Străinii cedară în fața asigurării: dată de ea.

— Cum aş putea Să te ajut, Bea? Întrebă Poppy apropiindu-se de ea.

Sora ei mai mică îi dădu un şnur gros de mătase.

— Leagă asta de gâtul borcanului, te rog. Nodurile tale sunt întotdeauna mai bune ca ale mele.

— Un nod simplu? Sugeră Poppy luând şnurul.

— Da, perfect.

Jake Valentine se uită cu îndoială la cele două tinere așa concentrate, apoi la Harry.

— Domnule Rutledge...

Harry îi făcu semn să rămână liniștit și să le permită surorilor Hathaway să acționeze. Indiferent dacă încercarea lor va avea vreun efect sau nu, se bucura prea mult de tot, pentru a le opri.

— Ai putea să faci un fel de laț la capătul celălalt, pentru a fi ținut în mână? Întrebă Beatrix.

Poppy se încruntă.

— Un nod jos și unul sus, poate? Nu sunt sigură că îmi amintesc cum.

— Permite-mi, se oferi voluntar Harry făcând un pas înainte.

Poppy îi dădu lui capătul corzii, cu ochii strălucind. Harry adună capătul şnurului într-o minge elaborată, mai întâi înfășurând-o de câteva ori pe degete, apoi trecând capătul liber înainte și înapoi prin ochi. Mai mult pentru prezentare, el întări totul cu o fundă făcută

cu îndemânare.

— Frumos lucrat, rosti Poppy. Ce nod e ăsta?

— În mod ironic, răspuse Harry, e cunoscut sub numele de „pumnul maimuței”.

Poppy zâmbi.

— Adevărat? Nu, glumești!

— Nu glumesc niciodată în legătură cu nodurile; Un nod bun este un obiect de ornament. Harry îi dădu capătul șnurului lui Beatrix și o privi cum pune borcanul pe vârful cutiei liftului pentru mâncare. După care își dădu seama care era planul ei. Inteligent! Mormăi el.

— S-ar putea să nu funcționeze, rosti Beatrix. Depinde, dacă nu cumva maimuța e mai inteligentă decât noi.

— Mi-e frică să răspund, replică Harry sec. Pătrunzând în puțul liftului pentru mâncare, trase încet de coardă, ridicând borcanul în sus spre macac, în timp ce Beatrix ținea de celălalt capăt al corzii.

Totul se petrecea în tăcere. Întregul grup își ținea respirația așteptând.

Trosc.

Maimuța coborâse pe capacul cutiei. Câteva țipete și mârâieli nedumerite se auziră din puțul liftului. Un zăngănit, liniște și apoi o smucătură puternică a corzii. După care strigăte ofensate umplură aerul și izbituri puternice zguduiră liftul pentru mâncare.

— Am prins-o, exclamă Beatrix.

Harry luă șnurul din mâna ei, în timp ce Valentine cobora cutia cu ajutorul troliului...

— Stai te rog mai departe, domnișoară Hathaway.

— Lasă-mă pe mine, îl urgentă Beatrix. Se poate ca macacul să Sară ta tine. În mine, animatele au încredere.

— Niciodată, nu pot să risc ca unul din oaspeții mei să fie rănit.

Poppy și domnișoara Marks o traseră pe Beatrix de lângă gura liftului. Toți respirară ușurați, când apărură macacul albastru-negru, cu ochii lui uriași și strălucitori deasupra botului fără păr și cu capul acoperit în mod comic cu un smoc de blană. Ca aspect, maimuța era îndesată și solidă, dar fără o coadă puternică cu care să izbească. Fața ei expresivă era contorsionată de furie, iar dinții albi străluceau în timp ce țipa.

Una din etichetele din față părea înțepenită în borcanul cu dulceață. Macacul trăgea frenetic să o scoată, dar fără succes. Motivul captivității era propriul ei pumn încleștat – refuzând să dea drumul dulceții, nu putea să-și scoată laba din borcan.

— Nu-i așa că e frumos! Se entuziasmă Beatrix.

— Poate pentru o femelă de macac, roști cu îndoială Poppy.

Harry ținea coarda atașată de borcan cu o mână și floreta cu cealaltă. Macacul era mai mare decât se așteptase, capabil să creeze daune considerabile. Și în mod evident tocmai se gândea cine va ataca primul.

— Vino, vino bătrâne, murmură Harry încercând să tragă maimuța spre cușcă deschisă...

Beatrix scormoni în buzunar, scoase câteva dulciuri și se duse să le pună în cușcă.

— La uite, băiat lacom ce ești, rosti ea către macac. Tratația ta e înăuntru. Du-te și nu mai face atâta gălăgie.

Miraculos, maimuța se supuse, trăgând după ea borcanul. După ce îi aruncă o privire răutăcioasă lui Harry, intră în cușcă și cu laba liberă adună dulciurile împrăștiate.

— Dă-mi mie borcanul, rosti răbdătoare Beatrix, trăgând de cordon și scoțându-l afară din cușcă. Îi mai dădu apoi maimuței un pumn de dulciuri și închise ușița. Nagarajenii se grăbiră să o încuie.

— Vreau să fie ferecată cu trei lanțuri, i se adresă Harry lui Valentine și la fel și cușca celeilalte maimuțe. Apoi vreau să fie trimise direct în Regents Park.

— Da, domnule.

Poppy se duse la sora ei, îmbrățișând-o cu o manifestare deschisă de afecțiune.

— Bine lucrat, Bea, exclamă ea. De unde știai că maimuța n-o să părăsească dulceața?

— Pentru că e bine cunoscut faptul că maimuțele sunt aproape tot atât de lacome ea și oamenii, rosti Beatrice și Poppy râse.

— Fetelor, interveni domnișoara Marks cu voce scăzută, încercând să le grăbească să plece de acolo. E

pur și simplu scandalos. Trebuie să plecăm.

— Da, sigur că da, rosti Poppy. Scuză-mă, domnișoară Marks. Ne vom continua plimbarea.

Totuși, încercarea însoțitoarei de a le grăbi pe surori să plece fu zădărnicită de nagarajenii, care se înghesuiră în jurul lui Beatrix.

— Ne-ai făcut un serviciu enorm, i se adresă șeful diplomaților, Niran. Cu adevărat enorm. Ai toată recunoștința țării noastre și a regelui nostru și vei fi recomandată Majestății Sale Regina Victoria, pentru ajutorul tău curajos.

— Nu, mulțumesc, interveni domnișoara Marks fermă. Domnișoara Hathaway nu dorește să fie recomandată. Veți dăuna reputației ei expunând-o public. Dacă într-adevăr sunteți recunoscători pentru amabilitatea ei, vă rog să o răsplătiți prin tăcere.

Aceasta produse mal multe discuții și clătinări viguroase din cap.

Beatrix oftă și privi cum macacul era dus de acolo în cușca lui.

— Aș. Vrea să am și eu maimuța mea proprie, rosti ea cu dor.

Domnișoara Marks îi aruncă lui Poppy o privire plină de suferință.

— Cineva ar trebui să dorească mai mult să-și găsească un soț.

Înăbușindu-și un zâmbet, Poppy încercă să se arate

plină de simpatie.

— Să fie curățat liftul pentru mâncare, le porunci Harry lui Valentine și lui Brimbley. Fiecare centimetru pătrat.

Oamenii plecară să-i îndeplinească ordinul, cel mai în vârstă folosind trolile pentru a trimite liftul jos, în timp ce Valentine plecă cu pași mari, rapizi și stăpâniți.

Harry le privi pe cele trei femei, oprindu-se o clipă mai mult pe figura domnișoarei Marks.

Mulțumesc pentru ajutorul vostru, doamnelor.

— Pentru nimic, rosti Poppy cu ochi jucăuși/Și dacă vor mai fi și alte probleme cu maimuțe recalcitrante, nu ezita să trimiți după noi.

Sângele lui Harry își accelerează pulsația, când imagini înflăcărâte îi invadară mintea... Ea, lipită de el, sub el. Această gură zâmbitoare, doar a lui, șoaptele ei strecurându-i-se în ureche. Pielea ei, fină și de culoarea fildeșului, în întuneric. Piele încălzită de piele, senzațiile resimțite când o atingea.

Valorează tot, reflectă el, chiar și abandonarea ultimilor rămășițe ale sufletului meu.

— O zi bună! Se auzi spunând cu voce răgușită, dar politicoasă. Și făcu efortul să plece de acolo.

Pentru moment.

CAPITOLUL ȘAPTE

— Acum înțeleg ce ai vrut să spui mai înainte, i se

adresă Beatrix lui Poppy, când domnișoara Marks plecă cu o treabă secretă. Poppy stătea în pat, în timp ce Beatrix îi făcuse baie lui Dodger și acum îl usca cu un prosop, în fața căminului. Ce încercai să spui despre domnul Rutledge, continuă ea. Nu e de mirare că-l găsești tulburător. Făcu o pauză, pentru a-i zâmbi fericitului sconcs cuibărit în prosopul cald. Dodger, îți place să fii curat, nu-i așa? Miroși așa frumos, după o baie bună.

— Întotdeauna spui asta și de fapt întotdeauna miroase la fel, se ridică Poppy într-un cot și îi privi, cu părul revărsat pe umeri. Se simțea prea neliniștită pentru a ațipi. Deci și tu îl găsești tulburător pe domnul Rutledge?

— Nu, dar înțeleg de ce îl găsești tu. Se uită la tine ca unul din prădătorii aceia care stau la pândă. Genul care stă pitulat și așteaptă, înainte de a ataca.

— Ce dramatic, rosti Poppy cu un surâs reținut, Nu e prădător, Bea. E doar un bărbat.

Beatrix nu răspunse, concentrată doar pe mângâierea blănii lui Dodger. În timp ce se apleca peste el, acesta se ridică și o sărută pe nas, plin de afecțiune.

— Poppy, murmură ea, nu contează cât încercă domnișoara Marks să mă civilizeze – și cât încerc eu să o ascult – am propriul meu fel de a privi lumea. Pentru mine, oamenii nu se deosebesc prea mult de animale. Toți suntem creaturile lui Dumnezeu, nu-i așa? Când

întâlnesc pe cineva, știu imediat ce animal ar fi putut să fie. Când l-am întâlnit prima oară pe Cam, de exemplu, am știut că e vulpe.

— Presupun că el seamănă destul de bine cu o vulpe, rosti Poppy amuzată. Dar Merripen ce e? Urs?

— Nu. E cal, fără discuție. Și Amelia e găină.

— Eu aș.fî zis că e bufniță.

— Da, dar nu-ți amintești când una din găinile noastre din Hampshire alerga după o vacă... Asta e Amelia.

Poppy zâmbi.

— Ai dreptate.

— Iar Win e lebădă.

— Eu sunt tot o pasăre? O ciocârlie? Un dihor?

— Nu, tu ești iepure.

— Un iepure? Poppy se strâmbă. Nu-mi place. De ce sunt iepure?

— O, iepurii sunt animale frumoase și blânde, cărora le place să fie mângâiate. Sunt foarte sociabili, dar sunt mai fericiți în cuplu.

— Dar sunt timizi, protestă Poppy.

— Nu întotdeauna. Sunt suficient de curajoși, pentru a fi Companionii multor altor creaturi. Chiar și ai pisicilor și câinilor.

— Ei bine, rosti Poppy resemnată, presupun că e mai bine decât să fii arici.

— Domnișoara Marks e arici, rosti Beatrix sigură pe ea, ceea ce o făcu pe Poppy să zâmbească.

— Iar tu ești sconcs, nu-i așa, Bea?

— Da. Dar am fost distrasă de la o anumită problemă.

— Scuză-mă, continuă.

— Intenționez să spun că domnul Rutledge e pisică.

Un vânător solitar. Cu un gust clar pentru iepuri.

Poppy clipi consternată.

— Crezi că e interesat de... O, dar Bea, eu nu sunt deloc... Și nu cred că am să-l mai revăd vreodată.

— Sper să ai dreptate.

Așezată pe o parte, Poppy se uita la sora ei în lumina pâlpâindă a căminului, în timp ce un fior de neliniște îi pătrunse până în măduva oaselor.

Nu din cauză că îi era frică de Harry Rutledge.

Catherine Marks știa că Harry; urmărește ceva. Întotdeauna urmărea ceva. În mod cert nu intenționa să se intereseze de bunăstarea ei – nu dădea niciun ban pe ea. El. Considera o mulțime de lume, inclusiv pe ea, o pierdere de timp.

Indiferent ce mecanism misterios făcea să pompeze sângele prin venele lui Harry Rutledge, acesta nu era inima.

În anii de când se cunoșteau, Catherine n-a cerut nimic de la el. Odată ce Harry îi făcea cuiva o favoare, persoana era îngropată sub lespedeza invizibilă, pe care o căra în creierul lui infernal de inteligent și era doar o problemă de timp până când își cerea răsplata. Oamenilor le era teamă de el dintr-un motiv foarte clar.

Harry avea atât prieteni puternici, cât și dușmani puternici și, fără îndoială, toți erau conștienți în ce categorie se încadrau.

Valetul, asistentul, sau cine era el – o introdusese în apartamentul ca un palat al lui Harry. Catherine îi mulțumi cu un murmur glacial. Acum ședea în camera de primire, cu mâinile odihnindu-se în poală. Camera de primire era menită să intimideze vizitatorii, decorată cu materiale lucioase, cu marmoră rece și neprețuite opere de artă renascentiste.

Harry intră în cameră, cu o siguranță care-ți tăia răsuflarea. Ca de obicei era îmbrăcat elegant și dichisit cu mare atenție.

Oprindu-se în fața ei, o măsură cu ochii lui verzi insolenți.

— Cat, arăți bine.

— Du-te dracului, rosti ea calmă.

Privirea lui căzu pe încheieturile albe ale degetelor ei și un zâmbet leneș îi traversă figura.

— În ce mă privește, presupun că eu personal sunt dracu'. Făcu un semn spre capătul celălalt al banchetei pe care stătea ea. Pot?

Catherine acceptă scurt din cap și așteptă până se așeză și el.

— De ce ai trimis după mine? Întrebă ea cu o voce fragilă.

— În dimineața asta a avut loc o scenă amuzantă, nu-i

așa? Era o plăcere să privești familia Hathaway a ta. În mod cert, nu fac parte dintre doamnele de societate, pe care le deserveai tu.

Încet Catherine își ridică privirea spre el, încercând să nu se înfioare, în timp ce se uita la verdele acela profund și viu al ochilor lui. Harry excela în a-și ascunde gândurile... Dar în dimineața aceasta se uitase la Poppy cu o foame, pe care de obicei era prea disciplinat pentru a și-o dezvălui. Iar Poppy nu avea idee cum să se apere de un bărbat ca Harry.

Catherine se strădui să-și mențină vocea egală.

— N-am să discut cu tine despre familia Hathaway. Și îți atrag atenția, să stai departe de ei.

— Tu îmi atragi atenția? Repetă Harry blând, cu ochii luminați de un fals amuzament.

— N-am să te las să-i faci rău nimănui din familia mea.

— Familia ta? Una din sprâncenele lui negre se ridică. Nu ai nicio familie.

— Vreau să spun familia pentru care lucrez, rosti Catherine cu o demnitate de gheață. Mă refer la sarcinile mele. În special la Poppy. Am văzut felul în care te-ai uitat la ea în dimineața aceasta. Dacă vei încerca să-i faci vreun rău, în orice fel...

— N-am intenția să fac rău nimănui.

— Dar în ciuda intențiilor tale, se poate întâmpla, nu-i așa? Catherine simți un junghi de satisfacție, când îi

văzu ochii îngustându-se. Poppy e mult prea bună pentru tine, continuă ea și nu e la îndemâna ta.

— E greu ca ceva să nu fie la îndemâna mea, Cat, rosti el fără aroganță. Se întâmpla să fie adevărat. Ceea ce o făcu pe Catherine să fie și mai îngrozită.

— Poppy e practic logodită, replică ea tăios. E îndrăgostită de cineva.

— Michael. Bayning.

Inima ei începu să bubuie alarmată.

— De unde știi?

Harry ignoră întrebarea.

— Crezi realmente că vicontele Andover, un om cu standarde arhicunoscute, va permite fiului său să se însoare cu o Hathaway?

— Cred. Își iubește fiul, așa că va alege să treacă peste faptul că Poppy provine dintr-o familie neconvențională. N-ar putea să găsească o mamă mai bună pentru viitorii lui moștenitori.

— E nobil. Sângele albastru înseamnă totul pentru el. Și cu toate că sângele lui Poppy a dat un rezultat evident fermecător, e totuși departe de a fi pur.

— Fratele ei e nobil, se repezi Catherine.

— Numai întâmplător. Familia Hathaway este o rămurică din cea mai îndepărtată creangă a arborelui genealogic al familiei.

— Ramsey a putut să moștenească titlul, dar în termenii nobleței, nu e mai nobil decât tine, sau decât

mine. Și Andover știe asta.

— Ce snob ești, observă Catherine cu un ton cât de calm putu.

— Nu, deloc. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de sângele comun al familiei Hathaway. De fapt, pentru asta îmi place și mai mult de ei toți. Toate fiicele alea anemice ale nobililor – niciuna dintre ele nu ajunge nici la degetul cel mic ai celor două fete pe care le-am văzut în dimineața asta. Zâmbetul lui deveni o adevărată imagine orbitoare. Ce pereche! Să prinzi o maimuță sălbatică cu un borcan de dulceață și un șiret!

— Lasă-le în pace, rosti Catherine. Te joci cu oamenii, ca pisica cu șoarecele. Distrează-te cu altcineva, Harry. Dumnezeu știe că nu duci lipsă de femei, care ar face orice pentru a-ți plăcea.

— Chiar asta e ceea ce Îe face atât de plictisitoare, rosti el grav. Nu, nu pleca încă – e ceva ce vreau să te întreb. Poppy ți-a spus ceva despre mine?

Indusă în eroare, Catherine clătină din cap.

— Doar că a fost interesant să poată; în sfârșit, să dea o față misteriosului hotelier. Îl privi concentrată. Ce ar fi putut să-mi spună altceva?

Harry adoptă o expresie inocentă.

— Nimic. Mai curând mă întrebam dacă i-am făcut vreo impresie.

— Sunt sigură că lui Poppy nici nu i-a păsat de tine. Afecțiunea ei e îndreptată spre domnul Bayning, care

spre deosebire de tine e un bărbat bun și onorabil.

— Mă rănești. Din fericire, în materie de dragoste, cele mai multe femei pot fi convinse să aleagă mai curând un bărbat rău, decât unul bun.

— Dacă ai înțeles vreodată ceva despre dragoste, rosti acidă Catherine, ai fi știut că Poppy nu va alege niciodată pe nimeni, în afară de omul căruia i-a dat deja inima ei.

— El poate avea inima ei, veni răspunsul nepăsător al lui Harry. Atâta timp cât eu am restul.

În timp ce Catherine bolborosea, din cauza furiei și a ofensei, Harry se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Dă-mi voie să te conduc. Fără îndoială că ai să te duci înapoi și ai să dai alarma. Pentru tot binele din lume, poate că va funcționa.

Era mult de când Catherine nu se mâi confruntase cu o îngrijorare atât de insuportabilă. Harry... Poppy... oare realmente a pus ochii pe ea, sau pur și simplu a hotărât să o tortureze pe Catherine, cu această glumă crudă?

Nu, nu jucase teatru. Sigur că Harry o voia pe Poppy, a cărei căldură, spontaneitate și amabilitate erau cu desăvârșire necunoscute în lumea lui sofisticată. Voia o pauză în propriile lui nevoi inepuizabile și dacă acest lucru se întâmpla cu Poppy, ar fi secătuit-o de toată bucuria și farmecul inocent care îl atrăseseră la început.

Catherine nu știa ce să facă. Nu putea să dea în vileag

propria ei legătură cu Harry Rutledge și el știa asta.

Singurul răspuns era să se asigure că Poppy e logodită cu Michael Bayning, logodită public, cât mai curând posibil. Mâine Bayning se va întâlni cu familia și îi va însoți la expoziția florală. Ulterior Catherine va găsi un mod de a grăbi procesul de curtare. Li va spune tui Cam și Ameliei că trebuie să insiste ca problema să fie rezolvată urgent.

Și dacă dintr-un motiv sau altul nu va mai avea loc logodna – nici să nu ne gândim la așa ceva – Catherine va sugera să o însoțească pe Poppy într-o călătorie în străinătate. Poate Franța sau Italia. Ar fi tolerat chiar și compania enervantului lord Ramsay, dacă ar fi vrut să meargă cu ele. Orice, pentru a o ține pe Poppy în siguranță, departe de Harry Rutledge.

— Trezește-te, trântorule. Amelia intră în dormitor îmbrăcată cu un halat împodobit cu cascade de dantele fine, cu părul negru adunat într-o coadă groasă și netedă pe un umăr. Tocmai venise de la alăptarea bebelușului. După ce îl lăsase în grija doicii, acum se implica în trezirea soțului ei.

Preferința naturală a lui Cam era să stea treaz toată noaptea, dar dimineața să se scoale târziu. Obiceiul acesta era în directă contradicție cu filosofia Ameliei; devreme-în-pat-devreme-în-picioare.

Ducându-se la una din ferestre, dădu la o parte. Perdelele, pentru a lăsa să pătrundă lumina matinală și

fu răsplătită cu un geamăt de protest provenind dinspre pat.

— Bună dimineața, rosti ea veselă. În curând va veni camerista, ca să mă ajute să mă îmbrac. Ar fi mai bine să pui ceva pe tine.

Se îndreptă iute spre măsuța de toaletă, răscolind printr-un sertar cu ciorapi brodați. Cu coada ochiului îl zări pe Cam întinzându-se, cu trupul lui mlădios și puternic, cu pielea strălucind, ca mierea din trifoi roșu.

— Vino aici, rosti Cam cu vocea îngroșată de somn, ridicând cuverturile.

Un hohot i se agită în gât.

— Categorie nu. Sunt prea multe de făcut. Toată lumea e ocupată, în afară de tine.

— Intenționez să fiu și eu ocupat, imediat după ce ai să vii aici. *Monișa*, nu mă face să alerg după tine, așa devreme.”

Amelia îi aruncă o privire severă, în timp ce se supunea.

— Nu e devreme. De fapt, dacă nu te speli și nu te îmbraci repede, o să întârziem la expoziția de flori.

— Cum ai putea să întârzii când e vorba de flori? Cam dădu din cap și zâmbi, așa cum făcea întotdeauna, când ea spunea ceva, pe care el îl considera un nonsens de *gagio*. Privirea lui era fierbinte și somnoroasă. Vino mai aproape.

— Mai târziu: Scoase un icnet de râs neajutorat, când

el întinse mâna și prinse de încheietură cu o dexteritate uimitoare. Cam, nu.

— O bună soție nu-și refuză niciodată Soțul, o ironiză el.

— Camerista... Rosti ea fără suflare, în timp ce era trasă sub cuverturi și strânsă lângă pielea aceea caldă și aurie.

— Roate să aștepte. El îi descheie halatul, mâna lui alunecând peste dantele și cu vârful degetelor explorând curbele sensibile ale sânilor.

Chicotitul Ameliei se stinse. Știa atât de multe despre ea – mult prea multe – și nu ezita niciodată să profite, fără îndurare. Închise ochii, când îi puse la rândul ei mâna pe ceafă. Buclele curate și mătăsoase ale părului lui îi alunecară printre degete ca un lichid.

Cam îi sărută gâtul gingaș, în timp ce unul din genunchii lui se vârî între ai ei...

— Ori acum, murmură el, ori în spatele tufelor de rododendron de la expoziția florală. Alegerea. Îți aparține.

— Ea se zvârcoli puțin, fără să protesteze, ci doar excitată, în timp ce el îi imobiliza brațele în mânecile strâmte ale halatului.

— Cam, reuși ea să spună, pe când capul lui se apleca peste sâni ei dezveliți. O să întârziem așa de mult...:

El își murmură dorința, vorbind pe țigănește, așa cum făcea de câte ori comportamentul lui devenea

necivilizat. Silabele exotice căzură fierbinți pe pielea ei sensibilă. Și pentru următoarele câteva minute o posedă, o consumă, cu o lipsă de inhibiție, care ar fi putut să pară barbară, dacă n-ar fi fost așa tandru.

— Cam, rosti ea după aceea, înconjurându-i gâtul cu brațele, intenționezi să-i spui ceva domnului Bayning astăzi?

— Despre pansele și primule?

— Despre intențiile lui față de sora mea.

Cam îi zâmbi, jucându-se cu o șuviță scăpată din coada ei.

— Ai obiecta dacă aș face-o?

— Nu chiar vreau să o faci. O cută se ivi între sprâncenele ei. Poppy e neclintită în dorința ei că nimeni să nu-l critice pe domnul Bayning, pentru că a avut nevoie de așa mult timp ca să vorbească cu tatăl lui despre ei.

Blând, Cam își folosi degetul mare, pentru a netezi mica încruntare.

— Deși a așteptat destul de mult. Țiganul spune despre un om ca Bayning: „l-ar plăcea să mănânce peștele, dar fără să intre în apă”.

Amelia răspunse cu un chicotit lipsit de umor.

— E foarte frustram să știi că merge în vârful picioarelor, într-o problemă ca aceasta. Vreau ca Bayning să se ducă pur și simplu la tatăl lui și să rezolve totul.

Cam, care știa câte ceva despre aristocrație, din perioada când fusese managerul unui club exclusivist de jocuri, rosti sec:

— Un tânăr care e pe cale să moștenească așa de multe ca Bayning, trebuie să calce cu prudență.

— Nu-mi pasă. I-a dat surorii mele speranțe foarte mari. Dacă totul ajunge să eșueze, va fi devastată. Și a înlăturat și posibilitatea de a fi curtată de alți bărbați, ratând un întreg Sezon...

— Șșșșt, Cam se rostogoli pe o parte, luând-o cu el. Sunt de acord cu tine, monișă... Această curtare secretă trebuie să se termine. Mă voi asigura ca Bayning să înțeleagă că e timpul să acționeze. Și am să vorbesc și cu viconte, dacă astă ar ajuta.

— Mulțumesc. Amelia își lipi obrazul de una din curbele tari ale pieptului liii, căutând reconfortare. Voi fi așa de fericită, când se va rezolva. În ultima vreme n-am fost în stare să scap de senzația că treburile astea dintre Poppy și domnul Bayning nu se vor termina prea bine. Sper să fi greșit. Vreau așa de mult ca Poppy să fie fericită și... Ce vom face, dacă îi distruge inima?

— Vom avea grijă de ea, murmură el legănând-o și o vom iubi. Pentru asta există familia.

CAPITOLUL OPT

Poppy. Era înnebunită de nervi și exaltare. În curând va veni Michael să însoțească familia la expoziția de

flori. După toate sub refugiile, acesta era primul pas spre confirmarea deschisă a faptului că-i făcea curte.

Se îmbrăcase cu o grijă deosebită, într-o rochie galbenă, garnisită cu șnur negru de catifea. Rândurile de fuste erau reținute din loc în loc cu funde de catifea neagră. Beatrix avea un ansamblu asemănător, doar că al ei era albastru, garnisit cu ciocolatiu.

— Drăguț, se pronunță domnișoara Marks zâmbind, când amândouă intrară. În camera de primire din apartamentul familiei. Veți fi cele mai elegante domnișoare de la expoziția florală. Întinse mâna spre bucele montant© ale lui Poppy și se strădui să le fixeze puțin mai sigur. Și prevăd că domnul Bayning nu va putea să-și ia ochii de la tine, adăugă ea.

— A cam întârziat, rosti tensionată Poppy. Nu e genul lui. Sper că nu a întâmpinat nicio dificultate.

— Va sosi în curând, sunt sigură.

Cam și Amelia intrară în cameră, cea din urmă arătând strălucitoare în roz, cu mijlocul ei subțire încins cu o centură din piele de culoarea bronzului, care se potrivea cu ghetetele de plimbare.

— Ce zi adorabilă pentru a ieși, rosti Amelia, cu ochii albaștri strălucind. Cu toate că mă îndoiesc că tu, Poppy, vei observa florile.

Punându-și o mână pe piept, Poppy lăsă să-i scape un oftat șovăielnic.

— Totul este așa distrugător de nervi.

— Știu, draga mea. Amelia se duse și o îmbrățișă. Asta mă face indescriptibil de recunoscătoare, că n-a trebuit niciodată să trec prin Sezonul londonez. N-aș fi avut răbdarea ta. Ar trebui realmente, să se pună o taxă pe toți celibatarii Londrei, până se însoară. Asta ar grăbi întregul proces de curtare.

— Nu văd de ce trebuie oamenii să se căsătorească, rosti Beatrix. N-a. Fost nimeni acolo, care să-i căsătorească pe Adam și Eva au trăit împreună în mod natural. De ce ar trebui ca noi să ne batem capul cu nunțile, dacă ăi n-au făcut-o?

Poppy scoase un râs nervos.

— Când domnul Bayning va fi aici, rosti ea, să nu aducem în discuție niciun subiect mai ciudat, Bea. Mi-e teamă că nu e obișnuit cu felul nostru de... ei bine, felul nostru...

— De discuții colorate, sugeră domnișoara Marks.
Amelia zâmbi.

— Nu-ți fie teamă, Poppy. Vom fi așa de cumpătați și corecți, încât ne vom plictisi de moarte.

— Mulțumesc, rosti Poppy cu pasiune.

— Va trebui să mă plictisesc și eu? O întrebă Beatrix pe domnișoara Marks, care dădu din cap cu emfază.

Cu un oftat, Beatrix se duse la o masă din colț și începu să-și golească buzunarele.

Stomacul lui Poppy se strânse, când auzi o bătaie în ușă.

— Iată-l, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

— Răspund eu, zise domnișoara Marks. Îi aruncă lui Poppy un zâmbet rapid. Respiră, iubito!

Poppy dădu din cap și încercă să se calmeze. Îi văzu pe Amelia și pe Cam schimbând o privire și nu fu în stare să o interpreteze. Înțelegerea dintre cei doi era atât de desăvârșită, încât părea că-și pot citi reciproc gândurile.

Fu tentată să zâmbească, în timp ce-și amintea comentariul lui Beatrix, că iepurii erau mai fericiți perechi.' Beatrix avea dreptate. Poppy voia foarte mult să fie iubită, să facă parte dintr-un cuplu. Și așteptase așa mult și tot nemăritată era, pe când prietenele de vârstă ei se căsătoriseră deja și aveau doi sau trei copii. Se pare că exista o soartă comună în familia Hathaway, să-și găsească iubirea mai târziu, decât mai devreme.

Gândurile lui Poppy fură întrerupte, când Michael intră în cameră și făcu o plecăciune. Urma de fericire de pe figura lui Poppy fu temperată la vederea expresiei lui, mai cruntă decât. Își imaginase ea că e posibil. Tenul îi era palid, ochii roșii, ca și cum nu dormise deloc. La urma urmei, arăta chiar bolnav.

— Domnule Bayning, rosti ea blând, cu inima zbătându-se ca un mic animal ce lupta să se elibereze dintr-o plasă. Te simți bine? Care e problema?

Ochii căprui ai lui Michael, de obicei atât de calzi, erau goi, în timp ce-și aruncă privirea spre familia ei.

— Iartă-mă, rosti el răgușit; Nici măcar nu știu ce să spun. Respirația părea să i se oprească în gât. Mă aflu într-o asemenea... Dificultate... încât mi-e imposibil Privirea i se opri asupra lui Poppy. Domnișoară Hathaway, trebuie să vorbesc cu tine. Nu știu dacă s-ar putea să fim o clipă singuri...

O tăcere grea urmă acestei cereri. Cam se uită la tânăr cu o expresie insondabilă, în timp ce Amelia clătină ușor din cap, ca și cum ar fi vrut să nege ceea ce urma.

— Mi-e teamă Că asta n-ar fi potrivit, domnule Bayning, murmură d-șoara Marks. Trebuie să avem în vedere reputația domnișoarei Hathaway.

— Desigur. Își trecu mâna peste frunte și Poppy își dădu seama că degetele îi tremură.

Ceva era realmente foarte grav.

Un calm de gheață se așternu peste ea. Vorbi cu o voce mirată, care nici măcar nu semăna cu vocea ei.

— Amelia, poate că ai putea să rămâi cu noi în cameră?

— Da, desigur.

Restul familiei, inclusiv domnișoara Marks, părăsi încăperea.

Poppy simți șiroaie de transpirație rece curgându-i pe sub cămașă și pete de umezeală îi apărură la subraț. Luă loc pe canapea și îl privi pe Michael cu ochi măriți.

— Poți să stai jos, i se adresă ea.

Ei ezită și se uită la Amelia, care se dusesese să stea

lângă fereastră.

— Te rog, ia loc, domnule Bayning, rosti Amelia, privind strada. Eu încerc să mă prefac că nu sunt aici. Îmi pare rău că nu ți se poate oferi mai multă intimitate, dar mi-e teamă că domnișoara. Marks are dreptate. Reputația lui Poppy trebuie protejată.

Deși nu exista nicio urmă de reproș în tonul ei, Michael tresări vizibil. Ocupând locul de lângă Poppy, el îi luă mâinile și-și apleca fruntea peste ele. Degetele lui erau mai reci decât ale ei.

— Azi-noapte am avut o altercație nefericită cu tatăl meu, rosti el cu voce înăbușită. Separe că i-au ajuns ia ureche niște zvonuri despre interesul meu față de tine. Despre intențiile mele. A fost... grav jignit.

— Trebuie că a fost cumplit, rosti Poppy știind. Că Michael arareori s-a certat cu tatăl lui, dacă nu cumva niciodată. Avea un mare respect pentru viconte, respect amestecat cu teamă și se străduia să-i facă întotdeauna pe plac.

— Mai rău decât cumplit. Michael respiră nesigur. Am să-ți spun amănuntele. Rezultatul acestei dispute lungi și foarte urâte a fost că viconte mi-a dat un ultimatum. Dacă mă însor cu tine, voi fi dezmoștenit. Nu mă va mai recunoaște ca fiul lui și deci mă va dezmoșteni.

În cameră nu se mai auzi niciun sunet, cu excepția respirației rapide a Ameliei.

Durerea îi năpădi pieptul lui Poppy, smulgându-i aerul din plămâni.

— Ce motiv a invocat? Reuși ea să întrebe.

— Doar că tu nu reprezinți modelul unei soții Bayning.

— Dacă vrei să-i dai timp să-și răcorească furia... Să încerci să-i schimbi gândurile... Pot să aștept, Michael. Am să aștept pentru totdeauna.

Michael scutură din cap.

— Nu pot să te încurajez să aștepți. Refuzul tatălui meu a fost categoric. Ar putea să dureze ani de zile ca să-și schimbe gândurile, sau poate niciodată. Și între timp, tu meriți oportunitatea de a-ți găsi fericirea.

Poppy îl privi fără să ezite.

— Doar cu tine pot fi fericită.

Michael înălță capul, cu ochii întunecați strălucind.

— Regret, Poppy. Regret că ți-am dat motive să sperii, când era ceva imposibil. Singura mea scuză este că am crezut că-mi cunosc tatăl, când de fapt nu-l cunoșteam. Am crezut întotdeauna că pot să-l conving să o accepte pe femeia pe care o iubesc, că judecata mea va fi suficientă. Și eu... Vocea i se frânse. Înghiți sonor. Te iubesc. Eu... Pe toți dracii din iad, n-am să-l iert niciodată pentru asta. Dându-i drumul la mâini, căută în buzunarul jiletcii și scoase un pachet de scrisori, legat cu un șiret. Toate scrisorile pe care i le scrisese ea. Onoarea mă silește să ți le înapoiez.

— Eu nu ți le voi da înapoi pe ale tale, rosti Poppy luând scrisorile cu o mână tremurândă. Vreau să le rețin.

— E dreptul tău, desigur.

— Michael, zise Poppy cu inima zdrobită, te iubesc.

— Eu... Nu pot să-ți dau nicio speranță.

Rămaseră amândoi liniștiți și tremurând, uitându-se disperați unul la altul.

Vocea Ameliei străpuse liniștea sufocantă. Suna binecuvântat de rațională.

— Obiecțiile vicontelui n-ar trebui să te oprească, domnule Bayning. Nu poate să te înlătore de la moștenirea titlului și a proprietăților, ar putea?

— Nu, dar...

— Du-o pe sora mea la Gretna Green. Vă vom asigura transportul. Dota surorii mele e suficient de mare, pentru a vă asigura un venit frumos pentru amândoi. Dacă ai nevoie de mai mult, soțul meu o va mări. Amelia coborî asupra lui o privire liniștită, provocatoare. Dacă o vrei pe sora mea, domnule Bayning, căsătorește-te cu ea. Familia Hathaway vă va ajuta, indiferent ce furtună s-ar isca...

— Poppy n-o iubise niciodată pe sora ei mai mult decât în acel moment. Se uită la Amelia cu un zâmbet șovăitor, toată numai ochi.

Totuși, zâmbetul dispăru, când Michael răspunse plictisit.

— Titlul și proprietățile îmi vor reveni la moartea

tatălui meu, dar până atunci voi fi lăsat să mă descurc prin propriile mele mijloace, care nu există. Și nu pot trăi. Din mila familiei soției mele.

— Nu e milă, când e vorba de familie, contracară Amelia.

— Nu înțelegeți Cum merg treburile în familia Bayning, rosti Michael. E o problemă de onoare. Sunt singurul fiu. De când m-am născut, am fost crescut cu un scop – să-mi asum responsabilitățile rangului și titlului meu. Este tot ce am cunoscut vreodată. Nu pot trăi ca un proscris, în afară sferei tatălui meu. Nu pot trăi în scandal și ostracizare. Capul îi atârna. Dumnezeule mare, sunt frânt de atâta argumentare. Creierul meu s-a învârtit în cercuri toată noaptea.

Poppy văzu nerăbdarea de pe figura surorii ei și știi că Amelia e pregătită să lupte cu el, pentru fiecare argument, de dragul ei. Dar ea susținu privirea Ameliei și clătină din cap, transmițându-i un mesaj tăcut: n-are niciun rost. Michael își hotărâse deja destinul. Nu-l va înfrunta niciodată pe tatăl lui. Contrazicându-l, nu îl face decât să se simtă și mai mizerabil decât era.

Amelia închise gura și se întoarse să se uite din nou pe fereastră.

— Regret, rosti Michael după o lungă tăcere, încă mai strângând. Mâinile lui Poppy. N-am intenționat niciodată să te dezamăgesc. Tot ce ți-am spus despre sentimentele mele – fiecare cuvânt – a fost adevărat!

Singurul meu regret este că ți-am risipit timpul. Timp valoros pentru o fată în situația ta.

Deși nu spusese asta cu dispreț, Poppy clipi.

O fată în situația ei!

Douăzeci și trei de ani. Nemăritată. Încă pe linie moartă, după trei Sezoane.

Cu grijă își scoase mâinile din ale lui Michael.

— Nicio clipă n-a fost risipită, reuși ea să spună. Sunt în cea mai bună situație, pentru că te-am cunoscut, domnule Bayning. Te rog să nu ai niciun regret. Eu nu am.

— Poppy, rosti el cu o voce îndurerată, care aproape o distruse.

O teroriza faptul că era gata să izbucnească. În lacrimi.

— Te rog, pleacă.

— Dacă aș putea să te fac să înțelegi...

— Înțeleg. Cu adevărat. Și voi fi perfect... Se opri brusc și înghiți cu greu. Te rog pleacă. Te rog!

Era conștientă că Amelia înaintă șoptindu-i ceva lui Michael și împingându-l eficient afară din apartament, înainte ca Poppy să-și piardă firea. Draga de Amelia, care n-a ezitat să-și ia această sarcină, împotriva unui bărbat mult mai mare decât ea.

O găină fugărind o vacă, se gândi Poppy și scoase un chicotit înlăcrimat, când lacrimi fierbinți începură să-i alunece pe obraji.

După ce a închis cu fermitate ușa, Amelia s-a așezat lângă Poppy și întinse mâna, pentru a o apuca de umeri. Se uită în ochii plini de lacrimi ai lui Poppy.

— Ești așa o doamnă, Poppy, rosti ea cu voce plină de emoție. Și mult mai amabilă decât merită el. Sunt așa mândră de tine. Mă întreb dacă înțelege ce a pierdut.

— Situația asta nu e din vina tui.

Amelia scoase o batistă din mânecă și i-o dădu.

— E discutabil. Dar nu vreau să-l critic, deoarece n-ar ajuta la nimic. Totuși, trebuie să spun... Cuvintele „nu pof au apărut mult prea ușor pe buzele lui.

— E un fiu ascultător, rosti Poppy ștergându-și lacrimile, apoi renunțând și continuând să-și tamponeze cu batista lacrimile ce se revărsau.

— Da, ei bine... De acum înainte, te sfătuiesc să-ți Cauți un bărbat cu propriile lui mijloace de subzistență.

Poppy clătină din cap, cu fața încă îngropată în batistă.

— Pentru mine nu există niciun alt bărbat.

Simți brațele surorii ei cuprinzând-o.

— Există. Există, îți promit. Te așteaptă. Te va găsi. Și cândva, Michael Bayning nu va fi nimic altceva, decât o amintire îndepărtată.

Poppy începu să plângă și mai tare, înăbușindu-și suspinele, care făceau să o doară coastele.

— Doamne, reuși ea să găfâie. Ce tare doare, Amelia. Și se simte ca și cum nu va înceta niciodată.

Cu grijă, Amelia îi așeză capul pe umărul ei și îi sărută obrazul umed.

— Știu, roși ea. Am trecut și eu odată prin asta. Îmi amintesc cum era. Vei plânge, apoi vei fi furioasă, după care vei fi disperată, apoi din nou furioasă. Dar știu un remediu pentru inimile rănite.

— Care e? Întrebă Poppy scoțând un suspin tremurător.

— Timpul... Rugăciunile... și mai mult decât orice, o familie care te iubește. Tu vei fi întotdeauna iubită, Poppy.

Reuși un zâmbet vag.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat surori, zise ea și continuă să plângi pe umărul Ameliei.

În aceeași noapte, mult mai târziu, se auzi o bătaie hotărâtă în ușa apartamentului privat al lui Harry Rutledge. Jake Valentine încetă să mai așeze hainele și pantofii negri lustruiți, necesare a doua zi dimineața. Se îndreptă spre ușă să răspundă și se trezi față în față cu o femeie care-i părea vag cunoscută. Era mică și subțire, cu păr castaniu deschis, ochi albaștri-cenușii și o pereche de ochelari rotunzi pe nas. O studie o clipă, încercând să o recunoască.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Vreau să-l văd pe domnul Rutledge.

— Mi-e teamă că nu e acasă.

Gura ei se strâmbă auzind binecunoscuta, frază

folosită de servitori, când stăpânul nu voia să fie deranjat. Îi vorbi cu un dispreț arzător.

— Vrei să spui că „nu e acasă”, în sensul că nu vrea să mă vadă, sau că „nu e acasă”, deoarece e într-adevăr plecat?

— Indiferent în pe sens, rosti Jake implacabil, n-ai să-l vezi în noaptea asta. Însă adevărul e că realmente nu e aici. Ai vreun mesaj pe care să i-l transmit?

— Da. Spune-i că sper să putrezească în iad, pentru ceea ce i-a făcut lui Poppy Hathaway. Și mai spune-i că dacă se mai apropie de ea, îlucid.

Jake răspunse lipsit total de grijă, deoarece amenințarea lui Harry cu moartea era o treabă mai mult sau mai puțin obișnuită.

— Iar tu cine ești?

— Transmite-i doar mesajul, rosti ea scurt. Va ști de la cine e.

La două zile, după ce Michael Bayning fusese în vizită la hotel, Leo Hathaway, lordul Ramsay, sosi la rândul lui. Ca toți ceilalți bărbați de oraș, în timpul Sezonului Leo închiria o mică locuință în Mayfair, iar la sfârșitul lui iunie se retrăgea pe moșia lui de la țară. Deși Leo putea cu ușurință să aleagă să stea cu familia, la hotelul Rutledge, el prefera intimitatea.

Nimeni nu putea să nege ce bărbat frumos era Leo, înalt și cu umeri lați, cu părul șaten închis și ochi pătrunzători. Spre deosebire de surorile lui, ochii lui

erau albaștri deschis, ca de gheață și tivți cu negru. Frecventat, Plictisit de lume. Se comporta ca un crai și își făcuse din asta o meserie, părând că nu-i pasă niciodată de nimeni și de nimic. Totuși, existau momente când masca îi cădea suficient de mult, pentru î da la iveală un bărbat cu sentimente extraordinare și în acele rare momente lui Catherine îi era cel mai teamă de el.

Când se aflau te Londra, Leo era de obicei prea Ocupat pentru a-și petrece timpul cu familia, lucru pentru care Catherine îi era recunoscătoare. Din momentul. În care s-au întâlnit, fusese conștientă cât de mult îi displăcea și de asemenea cât de neplăcută îi era ea lui, fier și cremene ciocnindu-se, pentru a da naștere la scânteii de ură. Erau într-o veșnică competiție, cine dintre ei putea să spună lucrurile cele mai dureroase despre celălalt, fiecare testând și încercând să găsească punctele cele mai vulnerabile ale celuilalt. Se pare că nu puteau să-și stăpânească nevoia constantă de a se răni unul pe altul.

Catherine răspunse la ușa apartamentului familiei și un junghi o străpunse, când se trezi față în față cu silueta aceea elansată și bine conturată. Era îmbrăcat modern, cu un veston închis la culoare cu revere late, pantaloni largi fără dungă și o jiletcă cu o croială îndrăzneată și cu nasturi de argint.

El o măsură cu ochi reci și un zâmbet arogant în

colțul gurii.

— Bună ziua, Marks.

Fața Catherinei era de piatră, iar vocea încărcată de dispreț.

— Lord Ramsay. Sunt surprinsă că ai putut să te extragi suficient de mult de la distracțiile tale, pentru a-ți vizita sora.

Leo îi aruncă o privire uimită, în bătaie de joc!

— Ce am făcut să merit dojana asta? Știi, Marks, dacă ai fi învățat să-ți stăpânești limba, șansele tale de a atrage un bărbat ar fi crescut exponențial.

Ochii ei se îngustară.

— De ce aș vrea să atrag un bărbat? Am putut deja să văd la ce sunt buni bărbații.

— Dacă nu pentru altceva, rosti Leo, măcar ca să te ajutăm să crezi mai multe femei. Făcu o pauză. Ce mai face sora mea?

— Are inima frântă.

Gura lui Leo se strâmbă.

— Lasă-mă Să intru, Marks, vreau să o văd.

Catherine făcu în silă un pas lateral.

Leo intră în camera de primire și o găsi pe Poppy stând singură cu o carte. Îi aruncă o privire apreciativă. Sora lui, în mod normal cu niște ochi luminoși, era palidă și îndurerată. Părea îngrozitor de epuizată, pentru moment îmbătrânită de supărare.

Furia puse stăpânire pe el. Erau puține persoanele

care contau pentru el în lume, iar Poppy era una dintre ele.

Era nejust ca oamenii, care doreau cel mai mult și cu înfocare dragostea, căutând-o cu atâta ardoare, să o găsească așa de evazivă. Și se pare că nu exista niciun motiv întemeiat, pentru care Poppy, cea mai drăguță fată din Londra, Să nu fie încă măritată. Și Leo parcurse în minte lista cunoștințelor lui, reflectând dacă vreunul din ei ar fi potrivit pentru sora lui și se pare că niciunul nu era potrivit, nici pe departe. Dacă vreunul avea un temperament corespunzător, era idiot sau senil. Și apoi existau afemeiații, risipitorii și desfrânații Dumnezeu să-l ajute, nobilimea era o colecție de specimene masculine deplorabile. Și se includea și pe el însuși în această estimare.

— Bună, surioară, rosti blând Leo apropiindu-se de ei. Unde sunt ceilalți?

Poppy reuși un zâmbet șters.

— Cam a ieșit cu probleme de afaceri, iar Amelia și cu Beatrix sunt în parc, împingând căruciorul lui Rye. Se mută, pentru a-i face și lui loc pe canapea. Ce mai faci, Leo?

— Lasă asta. Ce spui de tine?

— N-am fost niciodată mai bine, rosti ea curajoasă.

— Da, pot să văd și eu. Leo se așeză și întinse mâna, trăgând-o pe Poppy mai aproape de el. O ținu așa și o mângâie pe spate, până când o auzi fornăind. Ticălosul

ăla, rosti el liniștit. Să nu-l omor?

— Nu, rosti ea cu o voce tensionată. N-a fost vina lui. A vrut sincer să se însoare cu mine. Intențiile lui erau frumoase.

El o sărută pe creștet.

— Să nu ai niciodată încredere în bărbații cu intenții frumoase. Întotdeauna te vor dezamăgi.

Refuzând să zâmbească la remarcă lui sarcastică, Poppy se retrase pentru a-l putea privi.

— Vreau să merg acasă, Leo, rosti ea rugătoare.

— Sigur că ai să mergi, dragă. Dar încă nu poți.

Ea clipi.

— De ce nu?

— Da, de ce nu? Întrebă Catherine. Marks acra, așezată pe un scaun din apropiere.

Leo făcu o pauză pentru a arunca o privire supărată în direcția însoțitoarei, înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre Poppy.

— Vorba zboară, rosti el fără menajamente. Aseară am fost la o petrecere dată de soția ambasadorului spaniol – unul din acele locuri unde mergi, doar pentru a putea să spui că ai fost – și n-am putut să număr, de câte ori am fost întrebat de tine și de Bayning, toată lumea părea să-și închipuie că ai fost îndrăgostită de Bayning și că el te-a respins, din cauză că tatăl lui consideră că nu ești suficient de bună pentru el.

— Acesta e adevărul.

— Poppy, asta e societatea londoneză, unde adevărul poate să te bage în necazuri. Dacă-i spui cuiva un adevăr, va trebui să mai spui unul și încă unul, pentru acoperire.

Aceasta îi smulse un zâmbet autentic.

— Încerci să-mi dai un sfat, Leo?

— Da și cu toate că întotdeauna ți-am spus să-mi ignori sfaturile, de data aceasta ai face mai bine să le urmezi. Ultimul eveniment semnificativ al Sezonului e balul dat de lordul și lady Norbury săptămâna viitoare...

— Ne-am scris deja scuzele, îl informă Catherine. Poppy nu dorește să participe.

Leo se uită la ea tăios.

— Le-au fost transmise?

— Nu, dar...

— Atunci distrugeți-le. E un ordin. Leo văzu trăsăturile ei înguste înțepenind și simți o plăcere perversă la vederea lor.

— Dar Leo, protestă Poppy. Nu vreau să merg la niciun bal. Lumea s-ar putea să se uite, să vadă dacă...

— În mod cert se vor uita, rosti Leo. Ca un stol de vulturi. Tocmai de aceea trebuie să participi. Dacă nu mergi, vei fi sfâșiată de bârfe și se va râde de tine fără milă, când va începe următorul Sezon.

— Nu-mi pasă, afirmă Poppy. N-am să mai particip niciodată, la niciun Sezon.

— S-ar putea să-ți schimbi gândul. Și vreau ca tu să

faci alegerea. De aceea o să mergi la bal, Poppy. Vei îmbrăca cea mai frumoasă rochie, îți vei pune panglici albastre în păr și le vei arăta tuturor, că nu dai nicio pâra chioară pe Michael Bayning. O să dansezi, o să râzi și o să ții capul sus.

— Leo, gemu Poppy. Nu știu dacă am să pot.

— Sigur că ai să poți. Mândria ta pretinde asta.

— Nu am niciun motiv să fiu mândră.

— Nici eu de altfel, rosti Leo. Dar asta nu mă oprește, nu-i așa? Își aruncă privirea de la expresia ezitantă a lui Poppy la cea indescifrabilă a Catherinei. Spune-i că am al dracului de multă dreptate, i se adresă el. Trebuie să mergă, nu-i așa?

Catherine ezită neplăcut. Deși o enerva faptul că trebuia să admită, totuși Leo avea într-adevăr dreptate. Apariția încrezătoare și zâmbitoare a lui Poppy la bal ar ajuta mult. Ia potolirea limbilor ascuțite ale saloanelor londoneze. Dar instinctele o sfătuiau, că Poppy ar trebui dusă în siguranța de la Hampshire, cât mai repede posibil. Atâta timp cât rămânea în oraș, se află la îndemâna lui Harry Rutledge.

Pe de altă parte Harry n-ar participa niciodată la astfel de evenimente unde mame disperate, cu fiice necerute în căsătoriei concureau umblând în patru labe pentru a-l prinde în cursă pe ultimul burlac disponibil. Harry nu s-ar coborî niciodată să mergă la balul Norbury, mai ales că apariția lui acolo s-ar transforma într-un veritabil

circ.

— Te rog, controlează-ți limbajul, rosti Catherine. Da, ai dreptate. Totuși, va fi greu pentru Poppy și dacă își va pierde calmul la bal – dacă își va da drumul la lacrimi.

— Asta va oferi bârfelor și mai multă muniție.

— N-am să-mi pierd calmul, rosti Poppy părând secătuită. Mă simt ca și cum aș fi plâns pentru o viață întreagă...

— Ce fată bună! Rosti blând Leo. Se uită la expresia tulburată a Catherinei și zâmbi. Se pare că, în sfârșit, suntem și noi de acord într-o privință, Marks. Dar nu-ți fie teamă – sunt sigur că nu se va mai repeta, niciodată.

CAPITOLUL NOUĂ

Balul Norbury avea loc în Belgravia, un district calm și liniștit din inima Londrei. Cineva copleșit de freamătul și bubuitul traficului și ai activității de pe Knightsbridge, sau de pe Sloane Street, traversa Belgrave Square și se trezea într-o oază, cu un decor liniștitor. Era un loc cu case mari și albe, cu ambasade de marmoră, cu vile impunătoare, cu lachei înalți și pudrați „cu majordomi Solizi și trăsuri ce plimbau tinere apatice și cățelușii lor obezi:

Cartierele din jurul Londrei trezeau puțin interes celor suficient de norocoși să locuiască în Belgravia. Conversațiile se purtau în special în legătură cu

problemele locale – cine a mai cumpărat o casă, sau ce stradă din apropiere avea nevoie de reparații, sau ce evenimente au avut loc la o reședință din vecinătate.

Spre groaza lui Poppy, Cam și Amelia au fost de acord cu felul cum apreciasse Leo situația. Era provocată să dea un spectacol de mândrie și indiferență, dacă dorea să stăvilească valul de bârfe legate de respingerea lui Michael Bayning.

— Gagio au o memorie lungă când e vorba de astfel de probleme, rostise Cam sardonice. Dumnezeu știe de ce dau o atare importanță unor astfel de lucruri neînsemnate!

— E numai o seară, îi explicase Amelia lui Poppy. Crezi că ai putea să-ți faci apariția, draga mea?

— Da, fu de acord Poppy plictisită. Dacă ești și tu acolo, am să mă descurc.

Totuși, pe când urca treptele din față ale vilei, Poppy fu cuprinsă de regrete și teamă. Paharul de vin băut pentru a-și face curaj, se simțea ca un acid în stomacul ei, iar corsetul îi fusese strâns prea tare.

Purta o rochie albă, cu straturi de satin drapat și voal subțire bleu. Mijlocul îi era încins cu o centură de satin, corsajul era adânc decoltat și tivit tot cu o spumă delicată de albastru. După ce i-a aranjat părul într-un coc montant de bucle, Amelia l-a împodobit cu o panglică tot albastră.

Așa cum a promis, Leo venise să ducă familia la bal.

Acum îi dădu brațul lui Poppy și o conduse în sus pe scări, în timp ce familia îi urma *en masse*. Intrară în casa supraîncălzită, plină de flori, muzică și larma sutelor de conversații simultane. Ușile fuseseră scoase din balamale, pentru a permite circulația oaspeților din sala de bal în sufragerie și în camerele de joc.

Familia Hathaway își așteaptă rândul în holul de primire, pentru a fi anunțați:

— Ia uite ce demni și politicoși sunt toți, rosti. Leo observând mulțimea. Eu n-am să pot sta prea mult.

— Ai promis că vei sta până după primul dans, îi aminti Poppy.

Fratele ei oftă.

— Am să stau, pentru tine. Dar urăsc aceste reuniuni.

— Ca și mine, îi surprinse domnișoara Marks rostind înverșunată, în timp ce superviza adunarea, ca și cum ar fi fost un teritoriu inamic.

— Doamnei încă ceva cu care suntem amândoi de acord. Leo îi aruncă însoțitoarei o privire pe jumătate ironică, pe jumătate neliniștită. Trebuie să încetăm să mai facem asta, Marks. Stomacul meu începe să se răsucească.

— Te rog nu rosti acest cuvânt, se repezi ea.

— Stomac? De ce?

— E lipsit de delicatețe să te referi la anatomia ta. Aruncă siluetei lui înalte o privire disprețuitoare.

— Și te asigur că, pe nimeni nu interesează.

— Crezi că nu? Trebuie să-ți fac cunoscut, Marks, că nenumărate femei mi-au remarcat...

— Ramsay! Îl întrerupse Cam aruncându-i o privire de avertisment.

După ce au reușit să treacă de holul de la intrare, familia s-a împrăștiat, pentru a face câteva ture. Leo și Cam s-au dus în camerele de joc, în timp ce femeile s-au îndreptat spre bufet. Amelia fu imediat acaparată de un mic grup de matroane bârfitoare.

— Nu pot să mănânc, comentă Poppy privind cu repulsie felurile de bucate, hălcile de carne rece, friptura, șunca și salata de homari.

— Eu sunt lihnită de foame, rosti scuzându-se Beatrix. Te deranjează dacă iau câte ceva?

— Deloc, o să te așteptăm.

— La o lingură de salată, îi șopti domnișoara Marks lui Poppy. Pentru imagine. Și zâmbește.

— Așa? Încercă Poppy să-și ridice colțurile gurii.

Beatrix o privi cu îndoială.

— Nu. Nu ești drăguță deloc. Semeni cu un somon.

— Chiar mă simt ca un somon, rosti Poppy. Unul care a fost fiert, porționat și afumat.

Pe când unii oaspeți făceau coadă la bufet, valeții umpleau farfuriile și le duceau la mesele din apropiere.

Poppy. Se afla tot la coadă așteptând, când fu abordată de lady Belinda Wallscourt, o tânără drăguță, cu care se împrietenise în timpul sezonului. Imediat ce –

Belinda intrase în societate fusese curtată de mări mulți domni amatori și s-a logodit repede.

— Poppy, rosti cu căldură lady Belinda, ce bine îmi pare că te văd aici. Nu eram sigură că ai să vii.

— La ultimul bar al Sezonului? Rosti Poppy cu un zâmbet forțat. Nu l-aș fi ratat.

— Sunt așa încântată. Lady Belinda îi aruncă o privire plină de compasiune. Vocea ei scăzu în intensitate. E teribil ce ți s-a întâmplat. Îmi pare îngrozitor de rău.

— O, nu e cazul să-ți pară rău, rosti strălucitoare Poppy. Mă simt foarte bine!

— Ești foarte curajoasă, replică Belinda. Și Poppy, amintește-ți că, vei întâlni cândva un broscoi, care se va transforma într-un prinț splendid.

— Perfect, rosti, Beatrix. Pentru că toți cei pe care i-a întâlnit până acum erau prinți, care s-au transformat în broscoi.

Părănd perplexă, Belinda reuși să zâmbească și le părăsi.

— Domnul Bayning nu e broscoi, protestă Poppy.

— Ai dreptate, zise Beatrix. Ar fi ceva jignitor la adresa broaștelor, care sunt niște Creaturi așa simpatice.

Când Poppy deschise gura să obiecteze, o auzi pe domnișoara Marks chicotind. Apoi începu să râdă, până când atrase câteva priviri curioase din partea lor de la bufet.

După ce Beatrix termină de mâncat, se îndreptară spre

sala de bal. Muzica se revărsa în valuri nesfârșite, dinspre orchestra aflată în galeria superioară. Uriașa încăpere sclipea de luminile celor opt candelabre, în timp ce parfumul dulce al nenumăraților trandafiri și plante verzi umplea aerul.

Prinsă în închisoarea neiertătoare a corsetului, Poppy își umplea plămâni respirând gâfâitor.

— E prea cald aici, rosti ea.

Domnișoara Marks se uită la fața ei transpirată, scoase repede o batistă și o însoți la unul din nenumăratele scaune împletite, de pe lângă pereții camerei.

— E într-adevăr cald, recunosc eu. Într-o clipă, îl Voi descoperi pe fratele tău, sau pe domnul Rohan, să te însoțească afară, la aer. Dar întâi lasă-mă să mă uit după Beatrix.

— Da, sigur, reuși Poppy să spună văzând doi bărbați care se apropiau deja de Beatrix, în dorința de a-și înscrie numele pe carnetul ei de bal. Sora ei mai mică se simțea la largul ei cu bărbații, într-un fel în care Poppy nu va reuși niciodată. Se pare că e o adorau pe Beatrix, pentru că îi trata așa cum își trata creaturile ei sălbatice, cu umor blând și un interes plin de răbdare.

În timp ce domnișoara Marks controla carnetul de bal al lui Beatrix, Poppy se lăsă pe spătarul scaunului și se concentră să respire, în cușca de fier a corsetului. Era păcat că de pe acest scaun deosebit, putea să audă

conversația purtată de partea cealaltă a stâlpului împodobit cu ghirlande.

Un trio de tinere vorbeau cu voci scăzute, pătrunse de o satisfacție infatuată.

— Sigur că Bayning n-a vrut să o ia, zicea una dintre ele. E frumoasă, sunt de acord, dar așa de *maladroit*, în sensul social al cuvântului. Un domn pe care îl cunosc a spus că a încercat să vorbească cu ea la o expoziție particulară de artă de la Royal Academy și ea trăncănea despre un subiect ridicol... Ceva în legătură cu un experiment franțuzesc de demult, cu baloane, când au trimis o oaie în aer, în fața regelui Ludovic al nu știu câtelea... Puteți să vă imaginați?

— Ludovic al șaisprezecelea, murmură Poppy.

— Dar la ce te-ai fi așteptat? Se auzi altă voce. O familie așa de ciudată. Singurul suficient de bun pentru societate este lordul Ramsay, care este și el destul de neplăcut.

— Un om de nimic, fu de acord alta.

Poppy, de la superîncălzită cum era, trecu la îngheț, închise ochii bolnavă, dorind să poată dispărea. Fusese o greșeală să vină la bal. Încercase să dovedească ceva cuiva.... Că nu-i păsa de Michael Bayning, când de fapt nu era așa. Și că inima ei nu era frântă, când de fapt era. Totul la Londra ținea de aparențe, de prefăcătorie... Oare era așa de neiertat să fii cinstit în privința sentimentelor tale?

Aparent așa era.

Rămase liniștită, cu degetele înmănușate încleștate, până când atenția îi fu atrasă de o agitație la intrarea principală a Sălii de bal. Părea că a sosit o persoană importantă, poate din familia regală, sau o celebritate militară, sau un politician influent.

— Cine e? Întrebă una din tinere.

— Cineva nou, răspunse alta.

— Și frumos.

— Divin, fu de acord prietena ei. Trebuie că e un om important, altfel nu s-ar face un astfel de tărăboi.

Se auzi un hohot slab.

— Și lady Norbury n-ar fi așa surescitată. Uite cum curioasă, în ciuda ei însăși, Poppy Se aplecă înainte, pentru a-l zări pe noul sosit. Tot ce putu să vadă fu un cap negru, mai înalt decât ale celorlalți din jurul lui. El continuă să intre în sala de bal, vorbind cu ușurință cu însoțitorii Tui, în timp ce trupeșă, radioasă și plină de bijuterii, lady Norbury, atârna de brațul lui.

Recunoscându-l, Poppy se așeză mai bine în scaun.

Harry Rutledge.

Nu putea să înțeleagă de ce era aici, sau de ce asta o făcea să zâmbească.

Probabil pentru că nu putea să uite ultima dată când l-a văzut, îmbrăcat în costumul alb de scrimer și încercând să tragă în țepă o maimuță cu un comportament necorespunzător. În seara aceasta, Harry

era dezgustător de frumos în ținută de seară completă și o. Cravată albă apretată. Și se mișca și conversa cu aceeași ușurință carismatică, cu care se pare că făcea totul.

Domnișoara Marks se înapoie la Poppy, în timp ce Beatrix și un bărbat cu părul blond dispăreau în vârtejul cuplurilor care valsau.

— Cum ai... începu ea și se opri inspirând adânc. La dracu' și blestemat să fie, șopti ea. E aici.

Era pentru prima oară, când Poppy o auzea pe însoțitoarea ei înjurând. Surprinsă de reacția domnișoarei Marks, față de prezența lui Harry Rutledge la bal, Poppy se încruntă.

— Am observat. Dar de ce...

Se întrerupse, când se uită în direcția privirii însoțitoarei ei.

Domnișoara Marks nu se uita la Harry Rutledge.

Se uita la Michael Bayning.

O explozie de durere umplu pieptul lui Poppy, când îl văzu pe fostul ei pretendent traversând salonul, subțire și arătos și cu privirea fixată pe ea. A respins-o, a expus-o ironiei publice și apoi a venit la bal? Era în căutarea unei noi fete pentru a o curta? Poate că-și închipuise că, în timp ce el va dansa cu tinere pasionate în Belgravia, Poppy se va ascunde în apartamentul ei de la hotel, plângând în pernă.

Ceea ce era de fapt, exact ce ar fi vrut să facă.

— O, Doamne, șopti Poppy privind figura concentrată a domnișoarei Marks. Nu-l lăsa să-mi vorbească.

— N-o să facă o scenă, rosti încet însoțitoarea ei. Din contră – o glumă sau două ar calma situația amândurora.

— Tu nu înțelegi, rosti răgușit Poppy. Nu pot să glumesc acum. Nu pot să-i fac față. Te rog, domnișoară Marks...

— Am să-l expediez, rosti blând însoțitoarea ei, strângând din umerii înguști. Nu-ți fie teamă. Adună-te, draga mea. Se așează în fata lui Poppy, blocându-i astfel lui Michael vederea și se îndreaptă spre el, pentru a-i vorbi.

— Mulțumesc, șopti Poppy, cu toate că domnișoara Marks nu putea să o audă. Oripilată să simtă înțepătura disperată a lacrimilor, se concentrează fără să vadă asupra unei bucăți de dușumea din fața ei. Nu plânge. Nu plânge. Nu...

— Domnișoară Hathaway „se insinuă în gândurile ei frenetice vocea jovială a lady-ei Norbury, domnul acesta m-a rugat să-ți fie recomandat, norocoaso! E onoarea și plăcerea mea să ți-l prezint pe domnul Harry Rutledge, hotelierul.

O pereche de pantofi negri foarte lustruiți intrară în raza de vedere a lui Poppy. Se uită mizerabilă în ochii lui verzi și vii.

Harry făcu o plecăciune, susținându-i privirea.

— Domnișoară Hathaway, Cum...

— Mi-ar plăcea să valsez, rosti Poppy, practic sărind de pe scaun și prinzându-l de braț. Gâtul îi era așa de sugrumat, încât de abia putea să vorbească. Hai, să mergem.

Lady Norbury scoase un râs deconcertat.

— Ce entuziasm încântător!

Poppy se agăță de brațul lui Harry, ca și cum de asta depindea viața ei. Privirea lui căzu pe strânsoarea degetelor ei de pe stofa fină de lână neagră a mânecii lui. Îi acoperi degetele apăsând-o liniștitor cu mâna liberă și cu degetul mare mângâindu-i încheietura mâinii. Și chiar prin cele două rânduri de mănuși albe, ea simți totuși cât de reconfortantă e atingerea lui.

În acel moment domnișoara Marks se întoarse, după ce îl expediase pe Michael Bayning. Sprâncenele îi coborâră încruntate, în timp ce ridica ochii spre Harry.

— Nu, rosti ea scurt.

— Nu? Buzele lui se strâmbară amuzate. Încă n-am cerut nimic.

Domnișoara Marks îi aruncă o privire rece.

— În mod evident, dorești să dansezi cu domnișoara Hathaway.

— Ai ceva împotriva? Întrebă el inocent.

— Mai multe, afirmă domnișoara Marks și felul ei de a se comporta, atât de nepolitic, le făcu pe lady Norbury și pe Poppy să-i arunce priviri bănuitoare.

— Domnișoară Marks, zise lady Norbury. Pot să

garantez că, acest domn are un caracter impecabil.

Însoțitoarea își strânse buzele într-o linie. Urmări ochii strălucitori ai fiii Poppy și fața ei îmbujorată, părănd că înțelege ce aproape era de a-și pierde cumpătul.

— Când se va termina valsul, i se adresă ea îndârjită lui Poppy, îl vei lua de brațul stâng și vei insista să te aducă direct înapoi la mine, aici, după care va pleca. Ai înțeles?

— Da, șopti Poppy privind peste umărul lat al lui Harry.

Michael, cu fața cenușie, se uita la ea din partea cealaltă a sălii.

Situația era oribilă. Poppy ar fi vrut să plece în fugă din încăperea. În loc de asta, va trebui să danseze.

Harry o conduse spre mulțimea cuplurilor care valsau și își puse mâna înmănușată pe mijlocul ei. Ea puse o palmă ușoară și tremurătoare pe umărul lui, iar cealaltă mână ținută strâns și liniștitor în a lui... Cu o privire vicleană, Harry observă întreaga scenă: lacrimile reținute ale lui Poppy, figura lui Michael Bayning și privirile curioase ale celor care îi înconjurau.

— Cum aș putea să te ajut? Întrebă el blând.

— Du-mă de aici, rosti ea. Cât mai departe posibil. În Timbuktu:

Harry o privi amuzat și cu simpatie.

— Nu cred că li se permite europenilor să intre în țara

lor, în aceste zile. O conduse pe Poppy în vârtejul dansatorilor, se răsuci în sensul invers al acelor de ceasornic, apoi reluă schema în sensul acelor de ceasornic și singurul mod de a nu se împletici era să-l urmeze fără ezitare.

Poppy îi era profund îndatorată, că îi oferise ceva asupra căruia să se concentreze, în afară de Michael. Așa cum era de așteptat, Harry Rutledge era un dansator excelent. Poppy se relaxă sub conducerea lui blajină, dar puternică.

— Mulțumesc, zise ea. Probabil că te întrebi de ce am....

— Nu, nu mă întreb. E înscris pe fața ta și a lui Bayning, ca să poată vedea toți. Nu ești prea bună la prefăcătorii, nu-i așa?

— N-am avut niciodată nevoie să fiu. Spre oroarea ei, gâtul i se încleștă și ochii o înțepară. Era gata să izbucnească în lacrimi, în fața tuturor. În timp ce încerca să respire corect, corsetul îi apăsa pe plămâni și se simțea amețită. Doamne Rutledge, respiră ea din greu. Ai putea să mă conduci afară pe terasă, după aer?

— Sigur că da. Vocea lui era de un calm reconfortant. Un singur tur în jurul sălii, apoi ne strecurăm afară.

În alte circumstanțe, Poppy ar fi simțit că-i place siguranța conducerii lui și muzica frumoasă care umplea aerul. Se uită fix la figura întunecată a salvatorului ei neobișnuit îți lua vederea în hainele lui elegante, părul

des și negru pieptănat disciplinat pe spate. Dar ochii îi erau înconjurați de umbra permanentă a cercănelor. Ferestre spre un suflet neliniștit. N-a dormit suficient, gândi ea și se întrebă dacă a îndrăznit cineva să-i spună vreodată.

Chiar prin ceața amorțită a devastării ei, lui Poppy îi trecu prin minte că dansând cu ea, Harry Rutledge o alesese, o remarcase, ceea ce putea să fie interpretat de mulți ca o declarație a interesului său.

Totuși nu putea să fie adevărat.

— De ce? Întrebă ea cu sfială, fără să gândească.

— De ce, ce?

— De ce m-ai invitat la dans?

Harry ezită, ca și cum ar fi fost sfâșiat între necesitatea de a avea tact și înclinația lui spre adevăr. Se hotărî pentru cel din urmă.

— Pentru că am vrut să te țin în brațe.

În plină confuzie, Poppy își fixă privirea pe nodul simplu al cravatei lui albe. Altă dată, în altă situație, ar fi fost extraordinar de flatată. În acest moment însă, era prea Sorbită de disperarea cauzată de Michael.

Cu o dexteritate de brigand, Harry o extrase din angrenajul dansatorilor și o conduse spre șirul de uși franțuzești, ce se deschideau spre terasă. Ea îl urmă orbită, fără să-i pese dacă erau văzuți sau nu.

Aerul de afară era un stimul răcoros, uscat și tăios, pentru plămâni ei. Poppy respiră cu înghițituri rapide,

recunoscătoare că a putut să scape de atmosfera sufocantă din sala de bal. Lacrimi fierbinți îi alunecau din ochi.

— Aici, rosti Harry conducând-o departe, într-o latură a balconului, care se întindea aproape pe întreaga lungime a vilei. Pajiștea de dedesubt: era un ocean de liniște. Harry o duse pe Poppy într-un colț umbrit. Căutând în buzunarul interior al jiletcii, găsi un pătrat bine apretat de pânză fină și i-o dădu.

Poppy își tamponă ochii.

— Nu pot să-ți spun, rosti ea neliniștită, ce rău îmi pâre. Ai fost așa amabil acordându-mi dansul și acum îmi ții companie, în starea asta lăcrimoasă.

Arătând amuzat și amabil, Harry își propti un cot pe balustrada balconului, în timp ce se întorcea cu fața la ea. Calmul lui o ușura. El așteptă răbdător, ca și cum ar fi înțeles că niciun cuvânt nu putea să liniștească sufletul ei rănit.

Poppy lăsa să-i scape o respirație Ușurată, simțindu-se calmată de răcoarea nopții și de binecuvântata lipsă a zgomotului.

— Domnul Bayning era pe cale să-mi ofere mâna, îi spuse ea lui Harry. Își suflă nasul cu un zgomot copilăresc. Dar și-a schimbat hotărârea.

Harry o studie, cu ochii lui ca de pisică, în întuneric.

— Ce motiv a invocat?

— Tatăl lui nu aprobă alianța.

— Și asta te surprinde?

— Da, rosti ea în defensivă. Fiindcă mi-a făcut promisiuni.

— Bărbaților în situația lui Bayning, arareori – dacă nu niciodată – nu li se permite să se însoare cu cine vor ei. Există multe altele de luat în considerație, în afară de preferințele lor personale.

— Mai importante decât dragostea? Întrebă Poppy cu o vehemență amară.

— Sigur că da.

— La urma urmei, căsătoria este o uniune a două persoane făcute de același. DUmnezeu. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Ți se pare naiv?

— Da, rosti el hotărât.

Buzele lui Poppy se strâmbară, deși nu simți nimic apropiat de un amuzament real.

— Sunt sigură că am citit prea multe povești. Prințul se presupune că ucide balaurul.

– Îl învinge pe omul cel râu și se însoară cu fata, care-i fusese roabă, pe care o duce în palatul său.

— Poveștile sunt bune de citit, ca un mod de a te distra, rosti Harry. Nu ca un ghid pentru viață. Își scoase metodic mănușile și le băgă într-unul din buzunarele Jilecii. Odihnindu-și ambele coate pe balustradă, îi aruncă o privire piezișă.

— Și ce face fata roabă, când prințul o abandonează?

— Se duce acasă. Degetele lui Poppy se încleștară pe

ghemul ud al batistei. Nu sunt potrivită pentru Londra și pentru toate aceste iluzii. Vreau să mă întorc în Hampshire, unde pot să mă retrag în pace...

— Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna...

— Și să te măriți cu un sătean? Întrebă el sceptic.

— Poate. Poppy își uscă rămășițele lacrimilor. Aș deveni o soție de țăran minunată. Mă descurc bine cu vacile. Știu cum să fac ghiveci. Și aș aprecia pacea și liniștea necesare cititului.

— Ghiveci? Ce e astă? Deodată, Harry păru că are un interes deosebit față de subiect cu capul înclinat spre al

— Un fel de mâncare de legume.

— Cum ai învățat să o faci?

— Mama, Poppy își scăzu vocea, ca și cum i-ar fi împărtășit o informație deosebit de confidențială. Secretul este, rosti ea înțeleaptă, un strop de bere.

Stăteau prea aproape. Poppy știa că ar trebui să se depărteze. Dar apropierea lui se simțea ca un adăpost, parfumul lui era proaspăt și ademenitor; Aerul nopții îi făcu pielea de găină pe brațele goale. Ce mare și cald el Ar fi vrut să se lipească de el și să se adăpostească în interiorul paradisiac al hainei lui, ca unul din animăluțele lui Beatrix.

— Nu ești făcută să fii soție de țăran, rosti Harry.

Poppy îi aruncă o privire tristă.

— Crezi că niciun țăran nu m-ar vrea?

— Cred, rosti el încet, că trebuie să te măriți cu un bărbat, care să te aprecieze.

Ea se strâmbă.

— Aceștia sunt în cantități foarte mici.

El zâmbi...

— Nu ai nevoie de o cantitate. Ai nevoie doar de unul. O apucă de umăr, mâna lui prinzând-o de mâneca garnisită cu voal a rochiei, până când ea simți căldura trecând prin țesătura delicată. Degetul lui mare se juca cu marginea țesăturii, mângâindu-i pielea într-un mod, care făcu să i se strângă stomacul. Poppy, rosti el blând, ce ar fi dacă ți-aș cere permisiunea să-ți fac curte?

Ea se simți pustiită, în timp ce uimirea i se răspândea prin trup.

În sfârșit, cineva i-a cerut voie să o curteze.

Și nu era Michael, sau altcineva dintre aristocrații aceia rezervați și cu aere de” superioritate, pe care îi întâlnise în cele trei Sezoane ratate. Era Harry Rutledge, un bărbat enigmatic, pe care nu te puteai bizui și pe care îl cunoștea doar de câteva zile.

— De ce m-ai ales pe mine? Era tot ce reuși să îngâne.

— Pentru că ești interesantă și frumoasă. Pentru că atunci când îți rostesc numele îmi vine să zâmbesc. Și mai mult decât atât, pentru că aceasta poate fi singura mea speranță că am să mănânc vreodată ghiveci.

— Regret, dar... Nu. N-ar fi deloc o idee bună.

— Eu cred că este cea mai bună idee, pe care ani avut-o vreodată. De ce nu putem?

Capul lui Poppy se învârtea. Cu greu putea să bâiguie un răspuns...

— Mie... Mie nu-mi place să fiu curtată. E foarte stresant. Și dezamăgitor.

Degetul lui mare găsi ridicătura delicată a claviculei și o urmă încet.

— Mă îndoiesc că ai fost vreodată curtată cu adevărat. Dar dacă dorești, putem să ne dispensăm amândoi de asta. Am economisi timp.

— Nu vreau să ne dispensăm, rosti Poppy din ce în ce mai tulburată. Tremură când simți vârful degetelor lui alunecându-i pe gât. Ceea ce vreau să spun este... domnule Rutledge, că tocmai am trecut printr-o experiență foarte grea. E prea curând.

— Ai fost curtată de un băiat, care trebuia să facă ceea ce i se spune. Respirația lui fierbinte îi flutură pește buze când șopti: ar trebui să încerci cu un bărbat, care nu are nevoie de permisiunea nimănui. Un bărbat. Ei bine, el era în mod categoric așa ceva! Nu pot să-mi permit luxul să mai aștept, continuă Harry. Nu, când tu ești așa de afurisit de hotărâtă să te întorci în Hampshire. Tu ești motivul pentru care sunt aici, în noaptea asta, Poppy. Crede-mă, altfel n-aș fi venit.

— Nu-ți plac balurile?

— Îmi plac. Dar cele la care particip eu sunt

frecventate de o mulțime mult mai diferită.

Poppy nu-și putea imagina la ce fel de mulțime se referea, său cu ce fel de oameni se asocia de obicei. Harry Rutledge era un mister din ce în ce mai adânc. Foarte experimentat, copleșitor în toate privințele. N-ar fi putut să-i ofere niciodată liniștea, normalul, viața sănătoasă după care tânjea.

— Domnule Rutledge, te rog nu lua asta ca un afront, dar nu ai calitățile pe care le caut eu la un soț.

— De unde știi? Am niște calități excepționale, pe care nu le-ai văzut încă.

Poppy emise un hohot nesigur.

— Cred că ai putea să extragi un pește din pielea lui, spuse ea. Totuși, eu nu... Se opri oftând. Când el își înclină capul și îi fură un sărut din colțul buzelor, ca și cum râsul ei putea să fie gustat. Ea continuă să simtă atingerea gurii lui, chiar și după ce se retrase, nervii ei surescitați încercară să alunge senzația.

— Petrece o după-amiază cu mine, o grăbi el. Mâine.

— Nu, domnule Rutledge. Eu...

— Harry.

Harry, nu pot...

— O oră? Șopti el. Se aplecă din nou, dar ea întoarse fața, încurcată. În loc de asta el îi descoperi Ceafa, buzele lui atingându-i pielea vulnerabilă cu sărutări ale gurii pe jumătate deschisă.

Nimeni nu-i făcuse niciodată așa ceva, nici chiar

Michael. Cine s-ar fi gândit că se poate simți așa minunat. Ametită, Poppy își lăsă capul pe spate, trupul ei acceptând sprijinul ferm al brațelor lui. El îi explorează gâtul cu a grijă devastatoare, atingându-și limba de pulsul ei. Mâna lui îi mângâia ceafa, degetul mare trasând o linie satinată la baza părului. Cum era gata să-și piardă echilibrul, se agăță de gâtul lui.

Era așa de blând, făcând-o să roșească, vânând cu gura mici fiori. Orbită, îi răspunse la rândul ei, în dorința de a-i gusta. Și în timp ce-și întorcea fața spre el, buzele ei atinseră suprafața netedă a maxilarului lui. Respirația lui se opri.

— Nu trebuie să plângi niciodată pentru un bărbat, rosti el lipit de obrazul ei. Vocea lui era blândă în întuneric și dulce ca mierea. Nimeni nu merită lacrimile tale. Înainte ca ea să poată răspunde, el îi găsi gura într-un sărut deplin, deschis.

Poppy deveni neputincioasă, înmuindu-se lipită de el, în timp ce o săruta pe îndelete. Vârful limbii lui se insinuă în ea, jucându-se ușor și senzația pe care o resimți era așa de ciudată, de intimă și de chinuitoare, încât un fior sălbatic o străbătu. Gură lui se desprinse imediat...

— Iartă-mă. Vocea lui era de catifea veritabilă. Te-am speriat?

Poppy părea că nu poate nici să se gândească la un răspuns. Nu era faptul că o înspăimântase, ci că îi

oferise imaginea unui vast teritoriu erotic, pe care nu-l întâlneise niciodată înainte. Chiar lipsită de experiență cum era, înțelese că omul acesta avea puterea să o răscolească de plăcere. Și aceasta nu era ceva pe care să-l li avut în vedere vreodată, sau la care să se aștepte.

Încercă să înghită nodul din stomac, care i se urcase în gât. Buzele îi erau amorțite și umflate. Trupul îi pulsa în locuri neobișnuite.

Harry îi cuprinse fața în palme, degetele mari mângâindu-i obrajii îmbujorați.

— Până acum. Valsul s-a terminat. Însoțitoarea ta intenționează să se repeadă la mine, ca un terrier după șoareci, pentru că te duc înapoi așa târziu.

— E foarte protectoare, reuși Poppy să afirme.

— Trebuie să fie. Harry. Își lăsă mâinile în jos eliberând-o. Poppy se clătină, cu genunchii ciudat de moi. Din reflex, Harry o apucă imediat, trăgând-o în sus și lipind-o de el. Ușor, îl auzi ea râzând încet. E vina mea. N-ar fi trebuit să te sărut în felul acesta.

— Ai dreptate, rosti, simțul umorului ei încercând să se reafirme. Ar fi trebuit să te potolesc... Să te pleznesc, sau așa ceva care e reacția obișnuită a femeilor, cu care ți-ai luat astfel de libertăți?

— Mă încurajează să o mai fac! Îi sugeră Harry, într-o manieră așa de îndatoritoare, încât Poppy nu se putu opri să nu zâmbească.

— Nu, rosti ea. Eu nu intenționez să te încurajez.

Stăteau față în față în întunericul luminat doar de razele provenite de la ușile franțuzești cu geam. Ce capricioasă e viața, se gândi Poppy. În noaptea aceasta ar fi trebuit să danseze cu Michael. Acum însă era eliminată de pe lista lui și în schimb stătea afară, în umbră, alături de un străin.

Interesant, că putea fi atât de îndrăgostită de un bărbat și totuși să-l găsească așa de irezistibil pe altui. Dar Harry Rutledge era unul dintre cei mai fascinanți oameni pe care îi întâlnise vreodată, cu așa de mult farmec, forță și cruzime, încât nu putea să înțeleagă ce fel de om era în realitate. Se întreba cum era în momentele lui de intimitate.

Aproape că regreta că nu o să afle niciodată.

— Pedepsește-mă, o grăbi Harry. Am să fac orice îmi ceri.

În timp ce privirile lor se căutau și se susțineau în umbră, Poppy realizează că el într-adevăr asta voia.

— Cât de mare să fie pedeapsa? Întrebă ea.

Harry își plecă puțin capul, studiind-o intens.

— Cere orice vrei.

— Ce ar fi, dacă aș vrea un castel?

— Se face, rosti el prompt.

— De fapt, nu vreau un castel. Prea curtenos. Ce spui de o diademă cu diamante?

— Categorie. Una modestă, potrivită pentru a fi purtată în timpul zilei, sau ceva mai elaborată?

Poppy începu să zâmbească, deși cu câteva minute mai devreme se gândise că n-o să mai zâmbească niciodată. Simți un fior de simpatie și gratitudine. Nu se putea gândi la nimeni altcineva, care să fi putut să o consoleze în astfel de circumstanțe. Dar zâmbetul i se transformă în ceva dulce-amar, când ridică din nou ochii spre el.

— Mulțumesc, rosti ea. Dar mi-e teamă că nimeni nu mi poate da, singurul lucru pe care într-adevăr îl vreau.

Ridicându-se în vârful picioarelor, își apăsă buzele cu gingășie pe obrazul lui. Era un sărut prietenesc.

Un sărut de la revedere.

Harry se uită la ea cu intensitate. Dar privirea lui trecu dincolo de ea, înainte ca gura lui să coboare din nou peste a ei, cu o dorință arzătoare. Zăpăcită de brusca lui agresiune, dezechilibrată, din reflex se întinse după el. A fost o reacție greșită, într-un moment greșit și într-un loc... greșit, să simtă o undă de plăcere, în timp ce el gusta și pătrundea dulce în gura ei... dar, așa cum descoperise, existau unele tentații cărora îi era imposibil să le reziste. Și sărutările lui păreau că storc o senzație neajutorată din fiecare bucățică a ființei ei, o vâlvătaie de simțăminte. Nu putea să-și simtă nici propriul puls, nici respirația. Nervii ei se luminau Scânteind de senzații, în timp ce stelele cădeau în cascadă în jurul ei, mici explozii de lumină izbind dalele terasei cu zgomot de cristale sparte....

Încercând să ignore zgomotul strident, Poppy se sprijini și mai tare de el. Dar Harry o împinse deoparte, cu un murmur calm și îi lipi capul de pieptul lui, ca și cum încerca să o protejeze.

Ridică genele și deodată i se făcu frig și înțepeni, când văzu că cineva... Mai mulți cineva ieșiseră pe balcon.

Lady Norbury, căreia de surpriză îi căzuse din mână paharul cu șampanie. Și lordul Norbury și încă o pereche în vârstă.

Și Michael, cu o blondă la braț.

Toți se uitau șocați la ea și la Harry.

Dacă îngerul morții ar fi apărut în acel moment, cu aripi negre și coasa strălucind, Poppy ar fi alergat la el cu brațele deschise. Deoarece să fie prinsă sărutându-se pe balcon cu Harry Rutledge era nu numai un scandal... Va fi un subiect de legendă. Era distrusă. Viața ei era distrusă. Familia ei era distrusă. Până la răsăritul soarelui, toată lumea din Londra va afla.

Împietrită de grozăvia absolută a situației, Poppy se uită neajutorată la Harry. Și timp de o clipă confuză, îi trecu prin minte că vede o sclipire de satisfacție de prădător în ochii lui. Apoi expresia i se schimbă.

— Aceasta s-ar putea să fie greu de explicat, rosti el.

CAPITOLUL ZECE

În timp ce Leo se plimba prin reședința Norbury era

amuzat în sinea lui, când îi vedea pe unii dintre prietenii lui – tineri lorzi ale căror orgii puseseră în umbră chiar și realizările lui trecute – acum scorțoși, închiși la toți nasturii și cu maniere impecabile. Nu pentru prima oară, Leo reflectă ce neloial era ca, acelor bărbați să le fie permis să iasă basma curată din orice, spre deosebire de femei.

Această problemă a manierelor, de exemplu... Le văzuse pe surorile lui străduindu-se să-și amintească sutele de cerințe stupide ale etichetei, care erau așteptate de la societatea claselor superioare. Pe câtă vreme principalul interes al lui Leo în privința regulilor, de etichetă era cum să le încalce. Și, ca bărbat cu titlu, era în mod constant scuzat, pentru aproape orice. Doamnele de la o super petrecere erau criticate pe la spate, dacă foloseau furculița greșită pentru pește, în timp ce un bărbat putea să bea în exces sau să facă remarci nepotrivite și fiecare se prefăcea că n-a observat.

Nonșalant, Leo intră în salonul de bal și rămase în picioare lângă intrarea cu ușa triplă, supraveghind scena. Neinteresantă, neinteresantă, neinteresantă. Exista permanentul șir de virgine cu însoțitoarele lor și grupuri de femei bârfitoare, dare nu-i aminteau de nimic altceva, decât de o curte plină de găini.

Atenția îi fu atrasă de vederea Catherinei Marks, stând într-un colț și privindu-i pe Beatrix și pe partenerul ei de dans.

Marks arăta încordată ca de obicei, cu silueta ei subțire și întunecată la fel de rigidă ca un băț. Nu pierdea niciodată ocazia să-l privească de sus și să-l trateze ca și cum ar fi avut nivelul intelectual al unei stridii. Și rezista la orice încercare de a o fermeca, sau de a o înveseli. Ca orice bărbat sensibil, Leo făcea tot ce putea pentru a o evita.

Dar, spre amărăciunea lui, nu se putea opri să nu se întrebe cum. Ar arăta Catherine Marks după o bună și amănunțită tăvăleală. Ochelarii i-ar cădea, părul mătăsos i s-ar desprinde și s-ar răvăși, trupul palici ar fi eliberat din invenția aia a straielor și dantelelor...

Deodată nimic de la bal nu părea așa de interesant ca însoțitoarea surorilor lui.

Leo hotărî să meargă să o sâcăie.

Se îndreptă spre ea.

— Bună, Marks. Cum e...

— Unde ai fost? Șopti ea violentă, cu ochii sclipind furioși în spatele ochelarilor.

— În camera de joc. Și apoi am mâncat ceva. Unde ar fi trebuit să fiu?

— Se presupune că ar fi trebuit să o ajuți pe Poppy.

— Cu ce să o ajut? L-am promis că am să dansez cu ea și iată-mă. Leo făcu o pauză și se uită în jur. Unde e?

— Nu știu.

El se încruntă.

— Cum poți să spui că nu știi? Vrei să spui că ai

pierdut-o?

— Ultima dată am văzut-o acum aproximativ zece minute, când a început să danseze cu domnul Rutledge.

— Proprietarul hotelului? Nu apare niciodată la astfel de ocazii.

— În seara asta a apărut, rosti domnișoara Marks îndârjită, dar menținându-și glasul scăzut. Și acum au dispărut. Împreună. Trebuie să o găsești, domnule. Acum. E în pericol să fie distrusă.

— De ce nu te-ai dus după ea?

— Cineva trebuia să-și țină ochii pe Beatrix, sau ar fi dispărut și ea. În afară de asta, nu vreau să atrag atenția asupra absenței lui Poppy. Du-te, găsește-o și grăbește-te.

Leo se încruntă.

— Marks, în caz că n-ai observat, ceilalți servitori nu latră ordine stăpânilor lor. Așa că dacă nu te superi...

— Tu nu ești stăpânul meu, avu ea curajul să spună, uitându-se la el insolentă.

O, mi-ar plăcea să fii, gândi Leo într-o rapidă și furioasă revărsare de dorință, cu fiecare fir de păr de pe trupul lui înfiorat. La fel ca și o anumită parte a anatomiei lui. Hotărî să plece, înainte ca efectul ei asupra lui să devină evident.

— În regulă, netezește-ți penele. O să o găsesc pe Poppy.

— Începe să cauți în toate locurile unde ai duce tu o

femeie, pentru a o compromite. Nu pot fi prea multe.

— Ba da, pot. Ai fi uimită ce varietate de locuri am...

— Te rog, mormăi ea. Sunt destul de plictisită în această clipă.

Aruncând o privire apreciativă prin salon, Leo zări șirul de uși franțuzești din Capătul cei mai îndepărtat. Se îndreptă, spre balcon, încercând să meargă cât mai repede posibil, fără să pară că e grăbit. Fu blestemat să fie oprit în drum de două Intervenții deosebite, una a unui prieten care voia părerea lui despre o anumită doamnă, alta a unei matroane care consideră că punch-ul nu e corespunzător și voia să știe dacă l-a gustat și el.

În final, Leo ajunse la una din uși și se strecură afară.

Ochii i se deschiseră mari, când dădu peste un tablou uluitor. Poppy, înlănțuită în brațele unui bărbat înalt cu părul negru... Și privită de un mic grup de oameni, care ieșiseră pe balcon prin alt set de uși. Și unul dintre ei. Era Michael Bayning, care arăta bolnav de gelozie și indignare.

Bărbatul cu părul negru își înălță capul, îi murmură ceva lui Poppy și îi aruncă o privire rece lui Michael Bayning.

O privire triumfătoare.

Dură doar o clipă, dar Leo o văzu și știu ce înseamnă.

— Toți dracii din infern, șopti Leo.

Sora lui intrase într-un necaz teribil.

Când un Hathaway cauza un scandal, nu o făcea

niciodată doar pe jumătate.

În timp ce Leo o conducea pe Poppy înapoi în sala de bal, luându-le totodată și pe domnișoara Marks și pe Beatrix, povestea celor întâmplate începuse să se... Răspândească. Într-un timp foarte scurt, Cam și Amelia veniră și toată familia se adună într-un grup protector în jurul lui Poppy.

Ce s-a întâmplat? Întrebă Cam arătând înșelător de relaxat, dar cu ochii în alertă.

— Harry Rutledge s-a întâmplat, bombăni Leo. Am să vă explic imediat totul. Acum, hai să plecăm de aici, cât mai repede posibil și să ne întâlnim cu Rutledge la hotel.

Amelia se aplecă mai aproape, pentru a murmura la urechea stacojie a lui Poppy.

— E în regulă, draga mea. Indiferent ce e, vom rezolva noi.

— Nu puteți, șopti Poppy. Nimeni nu poate.

Leo privi dincolo de surorile lui și văzu stingându-se rumoarea mulțimii. Toți se uitau la ei.

— Este ca și cum te-ai uita la un val al oceanului, remarcă el. Cineva ar putea literalmente să vadă cum scandalul inundă camera.

Cam arăta sarcastic și resemnat.

— *Gagio*, murmură el. Leo, de ce nu-ți iei surorile și pe domnișoara Marks în trăsura ta? Amelia și cu mine ne vom lua rămas bun de la familia Norbury.

Într-o stare jalnică, Poppy îl lăsă pe Leo să o grăbească să ajungă la trăsura lui. Toți rămaseră tăcuți, până când vehicolul plecă din fața reședinței, legănându-se puternic. Beatrix fu prima care vorbi.

— Ai fost compromisă, Poppy? Întrebă ea plină de interes. Așa cum a fost Win anul trecut?

— Da, a fost, răspunse Leo, în timp ce Poppy scoase un mic mormăit. Familia noastră și-a făcut un obicei prost, să intre în tot felul de necazuri. Marks, ar fi mai bine să scrii o poezie despre asta.

— Acest dezastru putea fi evitat, i se adresă însoțitoarea răspicat, dacă o găseai mai devreme.

— De asemenea, putea fi evitat, dacă – în primul rând – n-ai fi pierdut-o tu, fu replica lui Leo.

— Eu sunt de vină, interveni Poppy cu vocea înăbușită pe umărul lui Leo. Am ieșit afară cu domnul Rutledge. Tocmai îl văzusem pe domnul Bayning în sală de bal și eram înnebunită, iar domnul Rutledge m-a invitat la dans, însă eu aveam nevoie de aer și. Am ieșit pe balcon...

— Nu, eu sunt de vină, rosti domnișoara Marks arătând la fel de necăjită. Te-am lăsat să dansezi cu el.

— Nu face nimănui niciun bine, ca filare să-și asume vina, zise Leo. Ce s-a făcut, s-a făcut. Dacă cineva e de vină, acesta e Rutledge, care aparent a venit la bal. Într-o expediție de vânătoare.

— Cum? Ridică Poppy capul și se uită la el

consternată. Crezi că el... Nu, a fost un accident, Leo, Domnul Rutledge n-a intenționat să mă compromită.

— A făcut-o intenționat, rosti domnișoara Marks. Harry Rutledge nu se lasă niciodată prins în ceva nepregătit. Dacă a fost văzut într-o situație compromițătoare, a fost din cauză că a vrut să fie văzut.

Leo se uită la ea atent.

— Cum de știi așa de multe despre Rutledge?

Însoțitoarea roși. Părea că trebuie să facă un efort pentru a-i susține privirea.

— Reputația lui, desigur.

Atenția lui Leo fu distrasă, când Poppy își îngropă iar fața în umărul lui.

— Am să mor de umilință, rosti ea.

— Nu, n-ai să mori, răspunse Leo. Eu sunt expert în umilințe și dacă ar fi fost ceva letal, aș fi murit de o duzină de ori până acum.

— Nu poți muri de o duzină de ori.

— Poți dacă ești budist, rosti practică Beatrix...

Leo o mângâie pe Poppy pe părul strălucitor.

— Sper ca Harry Rutledge să fie, rosti el.

— De ce? Întrebă Beatrix.

— Pentru că nu am altceva de făcut, decât să-l ucid, în mod repetat.

Harry îi primi pe Leo și pe Cam Rohan în biblioteca lui particulară. Oricare altă familie în această situație ar fi reacționat previzibil... Ar fi cerut ca el să facă ceea ce

era corect, s-ar fi discutat termenii de compensare și ar fi fost făcute aranjamente. Datorită averii vaste a lui Harry, cele mai multe familii ar fi acceptat rezultatul cu multă grație. Nu era nobil, dar era un bărbat cu influență și mijloace.

Totuși, Harry știa bine că nu putea să se aștepte la un răspuns previzibil, nici de la Leo, nici de la Cam. Nu erau niște persoane convenționale și trebuia să se ocupe de ei cu grijă. Acestea fiind zise, până la urmă Harry nu era prea îngrijorat. Negociase probleme cu consecințe mult mai grave, decât onoarea unei femei.

Evaluând întâmplările nopții, Harry exulta, de-a dreptul imoral, de triumf. Nu, nu triumf... De bună dispoziție. Totul s-a dovedit a fi mult mai ușor decât se așteptase, mai ales cu apariția neprevăzută a lui Michael Bayning la balul Norbury. Idiotul i-a aruncat-o practic pe Poppy în brațe, pe o tavă de argint. Și prezentându-se ocazia, Harry a înhățat-o.

În afară de astă, simțea că el o merită pe Poppy. Orice bărbat care și-ar fi făcut scrupule să profite de situația de a avea o femeie ca ea, era nebun. Își aminti felul în care arătase ea în salonul de bal, palidă, fragilă și zăpăcită. Când Harry s-a apropiat de că, n-a existat nicio îndoială privind ușurarea din expresia ei. S-a întors spre el, l-a lăsat să o scoată la aer.

Și când a condu-o afară pe terasă, satisfacția lui a fost repede depășită de o senzație cu totul nouă.... Dorința

de a ușura durerea altuia. Faptul că la început ajutase la sfârșirea inimii ei, era regretabil. Dar sfârșitul poveștii a justificat mijloacele. Și odată ce va fi a lui, va face și mai multe pentru ea, va avea și mai mare grijă de ea, decât ar fi putut să aibă vreodată Michael Bayning.

Acum trebuia să se ocupe de familia lui Poppy, care era pe bună dreptate grav jignită pentru că a compromis-o. Dar asta nu îl îngrijora câtuși de puțin. Nu avea nicio îndoială privind abilitatea lui de a «convince să se mărite cu el. Și nu contează cât de mult ar obiecta familia Hathaway, în ultimă instanță vor trebui să accepte situația.

Să se mărite cu el era singurul mod real de a-i reda onoarea lui Poppy. Fiecare știa asta.

Menținându-și expresia neutră, când Leo și Cam au intrat în bibliotecă, Harry le oferă vin, dar ei refuzară.

Leo se îndreptă spre șemineu și se sprijini de el, cu brațele încrucișate pe piept. Cam se duse la un scaun tapițat cu piele și se așeză, întinzându-și picioarele lungi și încrucișându-și gleznelor.

— Harry nu se lăsă înșelat de pozele lor nepăsătoare. Furia, indignarea masculină, umpleau camera. Rămânând relaxat, Harry așteptă ca unul dintre ei să deschidă discuția.

— Trebuie să știi, Rutledge, rosti Leo cu un ton plăcut, că am plănuț să te ucid pe loc, dar Rohan spune că trebuie mai întâi să vorbim câteva minute. Personal,

eu cred că încearcă să mă temporizeze, pentru a putea avea el plăcerea să te ucidă personal. Și chiar dacă Rohan și cu mine nu te omorâm, probabil că nu vom putea să-l oprim pe cumnatul meu Merripen să o facă.

Harry se așează pe jumătate, pe marginea mesei grele de mahon.

— Vă sugerez să așteptați, până după ce Poppy și cu mine ne căsătorim, astfel încât să poată deveni o văduvă respectabilă.

— De ce îți închipui, întrebă Cam, că îți vom permite să o iei de nevastă pe Poppy?

— Dacă, după toate cele întâmplate, nu se mărită cu mine, nimeni nu o va lua. Și în consecință, mă îndoiesc ca vreunul din familia voastră să fie binevenit în saloanele londoneze.

— Nu cred că suntem bineveniți nici așa, răspunse Cam îngustându-și ochii migdalați.

— Rutledge, rosti Leo cu o nepăsare înșelătoare, înainte ca eu să obțin titlul, familia Hathaway a trăit mulți ani în afara societății londoneze și nu dădeam niciun fund de maimuță dacă eram primiți sau nu. Poppy nu trebuie să se mărite cu nimeni, din niciun motiv sau altul, decât propria ei dorință de a o face. Și Poppy e de părere că tu și cu ea nu v-ați potrivi niciodată.

— Părerile femeilor se schimbă adeseori, rosti Harry. Lăsați-mă să vorbesc cu sora voastră mâine. O voi

convinge să facă ce e mai bine în această situație.

— Înainte de a o convinge pe ea, rosti Cam, va trebui să ne convingi pe noi. Pentru că puținul pe care-l știi despre tine mă neliniștește al dracului.

Desigur, Cam Rohan trebuie că știa câte ceva despre el. Fosta poziție a lui Cam în cadrul clubului masculin de jocuri a putut să-i ofere tot felul de informații private. Harry era curios cât de multe aflase.

— De ce nu-mi spui ce știi despre mine, îl invită lenevos Harry, iar eu voi confirma dacă e adevărat sau nu.

Ochii de ambră îl priviră fără să clipească.

— Ești originar din New York City, unde tatăl tău a fost un hotelier cu succes mediu.

— Buffalo, de fapt, rosti Harry.

— Nu te-ai înțeleș cu el.

— Dar ai găsit mentori. Ai făcut ucenicia în niște ateliere mecanice, unde ai devenit cunoscut pentru măiestria ta de mecanic și desenator tehnic. Ai primit patentul pentru multe inovații privind vâlvele și boilererele. La vârsta de douăzeci de ani, ai părăsit America și ai venit în Anglia, din cauze necunoscute.

Gam făcu o pauză pentru a observa efectul relatării sale...

Liniștea lui Harry se evaporase, cu mușchii umerilor trași în sus. Îi forță să revină la locul lor și rezistă tentației de a ridica mâna, pentru a-și masa o crampă de

la ceafă, provocată de tensiune...

— Mai departe, îl invită el încet.

Cam mulțumi.

— Ai strâns un grup de investitori privați și ai construit un lanț de case, cu foarte puțin capital propriu. Le-ai închiriat pentru scurtă vreme, apoi le-ai demolat și ai cumpărat întreaga stradă, pentru a construi hotelul acesta. Nu ai familie, în afară de tatăl tău din New York, cu care nu ai relații. Ai o mână de prieteni loiali și o armată de dușmani, mulți dintre ei părând că te plac, în ciuda lor înșiși.

Harry reflectă că acest Cam Rohan trebuie că avea legături impresionante, dacă a putut să dezgroape astfel de informații.

— Sunt doar trei persoane în Anglia, care știu atât de multe despre mine, bombăni el întrebându-se care dintre ele vorbise.

— Acuma sunt cinci, rosti Leo. Și Rohan a uitat să menționeze descoperirea fascinantă că ai devenit favoritul Ministerului de război, după ce ai desenat niște modificări la forma standard a puștii din dotarea armatei. Dar, să nu ne închipuim că ești aliat doar cu guvernul britanic, se pare că ai legături și cu străinii, atât case regale, cât și răufăcători. Asta dă impresia că nu ai fost niciodată de partea cuiva, decât de a ta proprie.

Harry zâmbi rece.

— N-am mințit niciodată în privința mea, sau a

trecutului meu. Dar îmi mențin unele lucruri secrete, de câte ori e posibil. Și nu datorez supunere nimănui. Se îndreptă spre bufet și își turnă un coniac, ținând cupa între palme pentru a o încălzi, se uită la amândoi bărbații. Paria pe averea lui că, Rohan știa mai multe, pe care. Nu le relatase. Dar discuția aceasta, indiferent cât de scurtă fusese, îi arăta clar că nu va putea constrânge familia să facă din Poppy o femeie cinstită. Familia Hathaway nu dădea niciun ban pe respectabilitate și nici n-avea nevoie de banii sau de influența lui.

Ceea ce însemna că va trebui să se concentreze doar asupra ei.

— Indiferent dacă aprobați sau nu, li se adresa lui Cam și fii Leo, intenționez să o. Cer în căsătorie pe sora voastră. Alegerea este a ei. Și dacă acceptă, nicio putere din lume nu mă va opri să mă însor cu ea. Înțeleg îngrijorarea voastră, așa că lăsați-mă să vă asigur că nu va duce lipsă de nimic. Va fi protejată, alintată, chiar răsfățată.

— Habar n-ai cum să o faci fericită, rosti Cam liniștit.

— Rohan, rosti Harry cu un zâmbet șters. Excelez în a-i face fericiți pe oameni – sau cel puțin să-i fac să creadă că sunt. Făcu o pauză pentru a le Studia figurile. Intenționați să-mi interziceți să vorbesc cu ea? Întrebă cu un ton plin de un interes politicos.

— Nu, răspunse Leo. Poppy nu e copil, nici animal de companie. Dacă vrea să vorbească cu tine, o va face.

Dar fii sigur că, indiferent ce vei spune sau vei face în efortul de a o convinge să se mărite cu tine, va fi în contradicție cu părerea familiei.

— Și mai există un lucru de care trebuie să ții seama, rosti Cam cu o blândețe glacială, care masca orice urmă de sentimente. Dacă reușești să te însori cu ea, noi nu ne vom pierde sora, Astfel, vei câștiga o întreagă familie.

— Care o va proteja cu orice preț?

Aceasta era aproape suficient, pentru a-l face pe Harry să renunțe...

Aproape.

CAPITOLUL UNSPREZECE

— Fratele meu și domnul Rohan nu te plac, îi spuse Poppy lui Harry în dimineața următoare, când se plimbau încet prin grădina de trandafiri din spatele hotelului. Deoarece știrea scandalului străbătuse Londra ca un foc mistuitor, era necesar să se facă ceva în legătură cu asta, cu mare repeziciune. Poppy știa că în calitate de gentleman, Harry Rutledge era obligat să-i ofere mâna, pentru a o salva de oprobriul social. Totuși, nu era sigură dacă măritată o viață întreagă cu cineva necorespunzător era mai bine decât să ajungă o paria. Nu-l cunoștea destul pe Harry, pentru a-i judeca firea. Iar familia ei nu era deloc în favoarea lui. Însoțitoarea mea nu te place, continuă ea, iar sora mea Amelia spune că nu te cunoaște destul de bine pentru a se hotărî, însă e

înclinată să nu te placă nici ea.

— Dar ce spui de Beatrix? Întrebă Harry, cu soarele licărind în părul negru, în timp ce se uita în jos, la ea.

— Ea te place. Dar tot la fel îi plac șopârlele și șerpii.

— Dar tu?

— Nu pot să suport șopârlele, sau șerpii.

Un zâmbet îi atinse buzele.

— Hai să nu ne mai contrazicem astăzi, Poppy. Știi foarte bine ce te-am întrebat.

Ea răspunse, dând din cap nesigură.

Fusese o noapte de iad. Vorbise, plânsese și se certase cu familia ei până în zori, apoi descoperi că-i era aproape imposibil să mai adoarmă. După care alte certuri și discuții în această dimineață, până când pieptul ei deveni un cazan clocotitor de emoții.

Siguranța ei, lumea familiară ei, fuseseră dată peste cap și pacea grădinii acesteia era o uf urare de nedescris. Ciudat, o făcea să se simtă mai bine în prezența lui Harry Rutledge, deși el era parțial responsabil pentru mizeria în care intrase. Era calm și sigur pe el și exista ceva în manierele lui, simpatie împletită cu pragmatism, care o alinau.

Se opriră într-un umbrar lung, acoperit cu perdele de trandafiri. Era un tunel de inflorescențe roz și albe. Beatrix hoinărea pe lângă niște arbuști de alături. Poppy insistase să o ia pe ea în locul domnișoarei Marks, sau al Ameliei, pentru că ambele ar fi făcut imposibilă chiar și

o urmă de intimitate cu Harry.

— Mie îmi place de tine, admise Poppy sfioasă. Dar nu e suficient, pentru a întemeia o căsnicie, nu-i așa?

— Este mai mult, decât cu ceea. Ce încep mulți oameni. Harry o studia. Sunt sigur că familia ta a stat de vorbă cU tine.

— Îndelung, afirmă Poppy. Familia ei înfățișase posibilitatea căsătoriei cu Harry Rutledge în termeni așa de îngrozitori, încât ea deja hotărâse să-l refuze. Își strâmbă gura într-o grimasă de scuză. Și după ce am auzit ce au avut de zis, îmi pare rău să-ți spun că...

— Așteaptă. Înainte de a lua o hotărâre, mi-ar plăcea să aud ce ai tu de zis. Care sunt sentimentele, tale.

Ei bine. Asta era ceva nou. Poppy clipi deconcertată, în timp ce reflecta la faptul că familia și domnișoara Marks, așa bine intenționați cum erau, îi transmisese doar ce credeau ei că trebuie să facă. Gândurilor și sentimentelor ei personale nu li se dăduse prea mare atenție.

— Ei bine... Ești străin pentru mine, zise ea. Și nu cred că pot lua o hotărâre privind viitorul meu, când de fapt sunt îndrăgostită de domnul Bayning.

— Încă mai speri că te vei mărita cu el?

— O, nu. Orice posibilitate de acest fel a dispărut. Dar sentimentele sunt încă acolo și până nu va trece suficient timp ca să-l uit, nu am încredere în propria mea judecată.

— Asta e foarte normal în ce te privește, doar că unele hotărâri nu pot fi evitate. Și mi-e teamă că aceasta e una dintre ele. Harry făcu o pauză înainte de a o întreba blând: dacă te întorci în Hampshire sub influența scandalului, știi la ce te poți aștepta, nu-i așa?

— Da. Vor exista.... Neplăceri, cel puțin. Era un cuvânt moderat pentru disprețul, mila și desconsiderația care se vor abate asupra ei, ca femeie decăzută. Și mai rău; s-ar putea să-i distrugă și șansele lui Beatrix de a se căsători bine. Iar familia mea nu va putea să mă apere, adăugă ea plictisită.

— Eu însă aș putea, rosti Harry întinzând mâna după cosița împletită de pe vârful capului ei și folosindu-și vârful unui deget, pentru a împinge o agrafă la locul ei. Aș putea, dacă te măriți cu mine. Altfel, nu pot să fac nimic pentru tine. Și nu contează ce sfat îți dau ceilalți, Poppy, tu ești singura care vei duce greul consecințelor.

Poppy încercă să schițeze un zâmbet trudit, dar nu reuși.

— E prea mult, în comparație cu visurile mele de viață liniștită, obișnuită. Alegerea este între a trăi ca proscrisă din punct de vedere social, sau ca soția unui hotelier.

— Ultimă alternativă e așa lipsită de atracție?

— Nu este ceea ce am sperat eu, afirmă ea cinstit.

Harry înghiți adevărul, îl judecă, în timp ce întinse degetele pentru a îndepărta o inflorescență de trandafiri

roz.

— Nu va fi o existență plină de pace, ca într-o casă da la țară, recunosc eu. Vom locui la hotel, cei mai mare parte a timpului. Dar există perioade în care am putea să mergem și la țară. Dacă vrei o casă în Hampshire, ca dar de nuntă, a ta e. Și o trăsură proprie și un echipaj de patru cai, la dispoziția ta.

Exact ce au spus ei că va face, gândi Poppy și îi aruncă o privire crispată.

— Încerci să mă cumperi, Harry?

— Da. Funcționează?

Tonul lui plin de speranță o făcu să zâmbească.

— Nu, deși a fost un efort destul de mare. Auzind frunzele foșnind, Poppy strigă: Beatrix, ești acolo?

— Două tufișuri mai departe, sosi răspunsul vesel al surorii ei. Medusa a găsit niște viermi!

— Ce drăguț!

Harry îi aruncă lui Poppy o privire uimită.

— Cine... Sau poate ar trebui să spun, ce... E Medusa?

— Un arici, răspunse ea. Medusa s-a cam îngrășat și ' Beatrix o scoate la plimbare.

Spre cinstea lui, Harry rămase calm, când remarcă:

— Știi, eu le plătesc oamenilor mei o avere, pentru a ține astfel de făpturi departe de grădina mea.

— O, nu-ți fie teamă. Medusa e doar un arici-oaspete. Niciodată nu va pleca de lângă Beatrix.

— Arici-oaspete, repetă Harry și un zâmbet îi înflori pe buze. Făcu câțiva pași nerăbdători, înainte de a se întoarce iar spre. Ea. O nouă urgență răzbătu din vocea lui. Poppy, spune-mi ce te îngrijorează și voi încercă să răspund la tot. Trebuie să existe niște puncte comune, la care putem să ajungem.

— Ești insistent, rosti ea. Mi-au spus că așa vei fi.

— Sunt tot ceea ce ți-au spus ei și mai rău, rosti Harry fără să ezite. Dar ceea ce nu ți-au spus, este că tu ești cea mai de dorit și fascinantă femeie, pe care am întâlnit-o vreodată și aș face orice pentru a te avea.

Era nesănătos de măgulitor ca un bărbat ca Harry Rutledge să o dorească, în special după durerea provocată de Michael Bayning. Poppy roși, obrajii înțepând-o de plăcere, ca și cum ar fi stat prea mult la soare. Se trezi reflectând: Poate că am să mă mai gândesc, pentru o clipă, în mod pur ipotetic. Harry Rutledge și cu mine.

— Am niște întrebări, rosti ea.

— Dă-i drumul, întrebă!

Poppy hotărî să fie directă.

— Ești periculos? Toată lumea spune că ești.

— Pentru tine? Nu.

— Pentru alții?

Harry ridică din umeri cu inocență.

— Sunt hotelier. Cât de periculos aș putea să fiu?

Poppy îi aruncă o privire șovăitoare, deloc

măgulitoare.

— S-ar putea să fiu naivă, Harry, dar nu sunt lipsită de creier. Știi bârfele.... Îți dai seama perfect de reputația ta. Ești la fel de lipsit de scrupule, pe cât lași să se înțeleagă că ești?

Harry rămase tăcut pentru un lung moment, cu privirea fixată pe un grup îndepărtat de tufișuri înflorite. Soarele își arunca lumina printre ramuri, împrăștiind umbrele frunzelor arborilor.

În cele din urmă înălță capul și se uită direct la ea, cu ochii mai verzi decât frunzele trandafirilor luminate de soare.

— Nu sunt un gentleman, rosti el. Nici prin naștere, nici prin caracter. Foarte puțini bărbați își pot permite să fie onorabili, atunci când încearcă să aibă succes. Nu mint, dar arareori spun tot ce știu. Nu sunt un om religios și nici nu pun preț pe spiritualitate. Acționez în interesul meu și nu fac un secret din asta. Întotdeauna îmi rețin partea mea dintr-o afacere, dar na înșel și îmi plătesc datoriile. Făcând o pauză, Harry căută în buzunarul hainei, scoase un briceag și se întinse după un trandafir complet înflorit. După ce i-a tăiat coada, se apucă să înlătore spinii cu mica lamă ascuțită. N-aș folosi niciodată forța fizică împotriva unei femei, continuă el, sau împotriva oricui mai slab ca mine. Nu fumez, nu prizez și nici nu mestec tutun. Păstrez măsura în legătură cu alcoolul. Nu dorm bine. Și pot face ceva

din nimic. Înlăturând ultimul spin, îi dădu trandafirul și își băgă cuțitul înapoi în buzunar. Poppy se concentrează asupra trandafirului roz satinat, trecându-și degetele pe marginea superioară a petalelor. Numele meu complet este Jay Harry Rutledge, îl auzi spunând mai departe. Mama a fost singura care mi-a spus vreodată Jay, motiv pentru care nu-mi place deloc. L-a părăsit pe tata, când eram mic. N-am mai revăzut-o.

Poppy se uită la el cu ochii larg deschiși, înțelegând că era un subiect sensibil, despre care el nu discuta decât arareori, dacă nu niciodată.

— Regret, rosti ea blând, dar menținându-și cu grijă tonul lipsit de milă.

El ridică din umeri, ca și cum nu ar fi avut nicio importanță.

— A fost de mult. De-abia mi-o amintesc.

— De ce ai venit în Anglia?

Încă o pauză.

— Am vrut să intru în industria hotelieră. Și indiferent dacă ar fi devenit un succes sau un eșec, am vrut să fiu cât mai departe de tatăl meu.

Poppy nu putu decât să ghicească bogăția de informații, îngropată sub cuvintele lui sobre.

— Dar asta nu e întreaga poveste, afirmă ea, mai curând decât întrebă.

O umbră de zâmbet atinse bubele lui.

— Nu.

Ea coborî din nou privirea spre trandafir, simțind cum.

I se colorează obrazii.

— Vrei... Ai dori... copii?

— Da. Și sper că nu va fi numai unul. Nu mi-a plăcut că am fost singur la părinți.

— Ai vrea să-i crești în hotel?

— Sigur că da.

— Crezi că e un mediu potrivit?

— Ar avea tot ce e mai bun pe lume. Educație. Călătorii. Lecții pentru orice i-ar interesa.

Poppy încercă să se imagineze crescându-și copii într-un hotel. S-ar putea Ca într-un astfel de loc să se simtă ca într-un cămin? Cam i-a spus odată că țiganul crede că toată lumea e căminul lui. Atâta timp cât ești cu familia ta, înseamnă că ai un cămin. Se uită la Harry, întrebându-se cum ar fi să trăiască în intimitate cu el. Părea așa de sigur ide el și de invulnerabil. Era greu să, ți-l închipui făcând lucruri obișnuite, cum ar fi să se bărbierească, sau să-și tundă părul, sau să stea în pat cu guturai.

— Ți-ai ține jurămintele de la nuntă? Întrebă ea.

Harry îi susținu privirea.

— Altfel nu le-aș mai face.

Poppy hotărî că îngrijorările familiei ei, privind aprobarea ca ea să vorbească cu Harry, au fost în întregime justificate. Pentru că era așa de convingător

și atrăgător, încât începuse să ia în considerare ideea de a se mărita cu el, cântărind cu seriozitate hotărârea.

Visele din povești trebuiau puse deoparte, dacă era gata să intre într-o căsătorie cu un bărbat, pe care nu-l iubea și pe care de abia îl cunoștea. Dar adulții trebuiau să-și ia responsabilitatea pentru acțiunile lor. Și apoi îi trecu prin minte că nu era singura care risca. Harry nu avea nicio garanție că vă ajunge să aibă felul de soție de care avea nevoie.

— Nu e cinstit din partea mea să pun toate aceste întrebări, i se adresă ea. S-ar putea ca și tu să ai unele întrebări.

— Nu, eu am hotărât deja că te vreau...

Poppy nu putu să-și înfrâneze un hohot uimit.

— Toate hotărârile le iei așa impulsiv?

— De obicei, nu. Dar știi când pot să am încredere în instinctele mele.

Părea că Harry e gata să mai adauge ceva, când observă cu coada ochiului mișcându-se ceva pe pământ. Urmărindu-i privirea, Poppy o văzu pe Medusa croindu-și drum printre tufele de trandafiri, apoi bălăbănindu-se inocentă de-a curmezișul cărării. Micul arici cafeniu cu alb arăta ca o perie aspră ieșită la plimbare. Spre surpriza lui Poppy, Harry se lăsă pe vine pentru a-l recupera.

— Nu-l atinge, îl atenționează ea. Se face ghem și își înfige țepii în tine.

Dar Harry își așeză mâinile pe pământ, cu palmele în sus, de ambele părți ale ariciului curios.

— Bună, Medusa. Își băgă blând palmele sub ea. Regret că-ți întrerup exercițiile. Dar crede-mă, sunt sigur că n-ai vrea să dai peste niciunul din grădinarii mei.

Poppy se uita, fără să-i vină să creadă, cum Medusa se relaxează și se așeză de bunăvoie în mâinile acelea calde de bărbat. Țepii îi se culcară pe spate și îl lăsă să o ridice și să o întoarcă, astfel încât acum era cu piciorușele în sus. Harry mângâie blana moale și albă de pe burtică, în timp ce botul delicat al Medusei se ridică și-l privi, cu zâmbetul ei permanent.

— N-am văzut niciodată pe nimeni, cu excepția lui Beatrix care să se poarte așa cu ea, rosti Poppy stând lângă el. Ai experiență cu aricii?

— Nu. Îi adresă un zâmbet. Dar am ceva experiență cu femelele cu țepi.

— Scuzați-mă, îi întrerupse vocea lui Beatrix intrând în tunelul de trandafiri. Era ciufulită, cu frunze agățate de rochie și cu părut împrăștiat pe față. Se pare că am pierdut urma.... O, aici erai, Medusa! Zâmbi când îl văzu pe Harry legănând ariciul în palme. Întotdeauna să ai încredere în bărbatul care poate să mânuiască un arici, asta am spus mereu.

— Adevărat? Întrebă Poppy sec. Nu te-am auzit niciodată spunând așa ceva...

— L-am spus-o doar Medusei.

Harry transferă cu grijă animatul în mâinile tui Beatrix.

„Vulpea se folosește de multe șiretlicuri” cită el, „ariciul numai de unul”. Îi zâmbi lui Beatrix, când adăugă: dar e unul grozav.

— Archilochus, rosti prompt Beatrix. Citești poezie greacă, domnule Rutledge?

— De obicei, nu. Dar fac excepție cu Archilochus. Știa cum să sublinieze un subiect.

— Tata obișnuia să spună că e un „iambic furios”, rosti Poppy și Harry râse.

Și în acei moment, Poppy se hotărî.

Cu toate că Harry Rutledge avea defectele lui, le recunoștea de bunăvoie. Și un om care putea să farmece un arici și să înțeleagă glumele vechilor poeți greci, era un bărbat cu care merita să riști.

Nu vă putea să se mărite din dragoste, dar va putea cel puțin să se mărite cu speranță!

— Bea, murmură ea, ai putea să ne lași Câteva clipe singuri?

— Categorie. Medusei i-ar plăcea să scurme și în partea cealaltă a cărării.

— Mulțumesc, dragă. Poppy se întoarse spre Harry, care își scutura mâinile de pământ. Pot să mai pun o întrebare? El o privi imediat și-și îndepărtă mâinile, ca și cum nu avea nimic de ascuns. Ai putea să spui că ești

un om bun, Harry?

El trebui să reflecteze.

— Nu, rosti în final. În poveștile de care ai pomenit noaptea trecută, eu aș fi probabil omul cel rău. Dar, e posibil ca răul să te trateze mult mai bine, decât prințul pe care l-ai dorit.

Poppy se întreba ce nu era în regulă cu ea, încât să fie mai curând amuzată decât îngrozită de mărturisirea lui.

— Harry, nu se poate să curtezi o fată spunându-i că ești omul cel rău.

El îi aruncă o privire inocentă, care până la urmă nu o decepționează.

— Încerc să fiu cinstit.

— Poate. Dar totodată te asiguri că, indiferent ce spune cineva despre tine, tu deja ai afirmat-o. Acum, ai făcut ca toate criticile, care ți se aduc, să fie ineficiente.

Harry clipi, parcă surprins.

— Crezi că sunt așa manipulator?

Ea dădu din cap.

Harry părea uluit, că ea putea să vadă prin el așa de clar. Dar în loc să-i fie necaz, se uită la ea ou o dorință deplină.

— Poppy, trebuie să te am.

Ajungând-o din doi pași, o. Luă în brațe. Inima ei bubuia cu o forță deosebită și își lăsă capul să cadă pe spate, în mod natural, în timp ce aștepta apăsarea caldă a gurii lui! Totuși, când nu se întâmplă nimic, deschise

ochii și îl privi ironică.

— Nu intenționezi să mă săruți?

— Nu. Nu vreau să-ți influențez hotărârea. Dar își plimbă buzele pe fruntea ei, înainte de a continua: iată care sunt alternativele tale, așa cum văd eu lucrurile: sau trebuie să pleci în Hampshire, într-o situație de desconsiderare socială și să te mulțumești cu certitudinea că cel puțin nu ai fost prinsă în capcana unei căsătorii fără iubire. Sau poți să te măriți cu un bărbat, care te vrea mai presus de orice și să trăiești ca o regină. Făcu o pauză. Nu uita conacul de la țară și trăsura.

Poppy nu-și putu reține un zâmbet.

— Iar mă mituiești.

— Și voi adăuga castelul și diadema, rosti Harry necruțător. Mănuși, blănuri, un yaht.

— Șșșșt, șopti Poppy atingându-i cu blândețe buzele cu degetele, fără să știe ce altceva să facă; pentru a-l opri. Inspiră adânc, nevenindu-i să creadă ce era gata să spună. Mă voi mulțumi doar cu un inel de logodnă. Unul mic și simplu.

Harry o privi, ca și cum îi era frică să-și creadă propriilor urechi.

— Adevărat?

— Da, rosti Poppy cu vocea ușor voalată. Da, am să mă mărit cu tine.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Aceasta a fost fraza, ce s-a repetat la nesfârșit, în ziua nunții lui Poppy: nu e prea târziu să te răzgândești.

O auzise de la fiecare membru al familiei, în diverse variante, încă din primele ore ale dimineții. O auzise din partea fiecăruia, cu excepția lui Beatrix, care nu împărtășea animozitatea generală față de Harry a familiei Hathaway.

De fapt, Poppy o întrebase pe Beatrix, de ce nu a obiectat împotriva logodnei ei.

— Cred că s-ar putea dovedi că e un parteneriat reușit, afirmă Beatrix.

— Adevărat? De ce?

— Iepurele și pisica pot trăi împreună, în pace. Dar la început iepurele trebuie să se impună o vreme, după care devin prieteni.

— Mulțumesc, rosti Poppy sec. Va trebui să-mi aduc aminte de asta. Deși cred că Harry va fi surprins, când îl voi doborî ca pe un popic.

Nunta și recepția care urmă fură atât de mari și de pline de oaspeți, cât a fost omenește posibil, pentru că Harry intenționase ca jumătate din Londra să participe la ceremonii. Drept urmare, Poppy își petrecu cea mai mare parte a zilei nunții ei într-un ocean de străini.

În cele trei săptămâni de logodnă, sperase că ea și Harry vor putea să se cunoască mai bine, dar de-abia îl văzuse, cu excepția celor două ocazii, când a venit să o

ia la plimbare. Iar domnișoara Marks, care i-a însoțit, s-a uitat atât de urât la ei, încât a stânjenit-o pe Poppy și a înfuriat-o.

Cu o zi înainte de nuntă, au sosit și sora ei Win împreună cu cumnatul Merripen. Spre ușurarea lui Poppy, Win a optat să rămână neutră în controversa privind căsătoria. Ea și Poppy s-au așezat împreună în apartamentul hotelului destinat lor, vorbind îndelung despre această problemă. Și, la fel ca în zilele copilăriei lor, Win își asumă rolul de făcător de pace.

Lumina unei lămpi cu ciucuri împodobește părul blond al lui Win cu un halou strălucitor.

— Dacă îți place de el, Poppy, rosti ea blând, dacă ai descoperit lucruri pentru care merită să-l stimezi, sunt sigură că și eu voi reuși.

— Aș vrea ca și Amelia să simtă la fel. Și domnișoara Marks. Amândouă sunt așa... Ei bine, încăpățânate... Încât de abia pot să discut cu ele.

Win surâse.

— Adu-ți aminte, Amelia a avut grijă de noi toți foarte multă vreme. Și nu e ușor pentru ea să-și abandoneze rolul protector. Dar o va face. Amintește-ți când Leo și cu mine am plecat în Franța, ce greu i-a. Fost să ne vadă plecând? Ce frică i-a fost pentru noi?

— Cred că i-a fost mai frică pentru Franța.

— Ei bine, Franța a supraviețuit familiei Hathaway, rosti Win zâmbind. Și tu vei supraviețui, devenind

măine soția lui Harry Rutledge. Doar... Dacă pot să-mi spun părerea...

— Categoric. Toți ceilalți au făcut-o.

— Sezonul londonez seamănă cu una din acele melodrame de la Drury Lane, în care căsătoria constituie întotdeauna sfârșitul. Și nimeni pare că nu a acordat vreodată vreun gând la ceea ce se întâmplă după. Dar căsătoria nu e sfârșitul poveștii, e doar începutul. Și cere efort de la ambii parteneri, pentru a o transforma într-un succes. Sper că domnul Rutledge ți-a dat asigurări, că va fi genul de soț de care are nevoie fericirea ta?

— Ei bine... Poppy făcu o pauză neplăcută. Mi-a spus că voi trăi ca o regină. Deși asta nu e chiar același lucru, nu-i așa?

— Nu, afirmă Win cu voce blândă. Fii atentă, dragă, să nu sfârșești ca regina unui regat solitar.

Poppy dădu din cap, copleșită și tulburată, încercând să ascundă acest lucru. În modul ei blajin, Win i-a dat un sfat mai devastator decât toate atenționările tăioase ale celorlalți Hathaway la un loc.

— Am să iau în considerație ce-ai spus, rosti ea privind spre podea, la micuțele flori pictate pe rochia ei și oriunde în altă parte decât în ochii receptivi ai surorii ei. Își răsuci inelul de logodnă pe deget. Deși moda era să se poarte o garnitură de diamante, sau pietre colorate, Harry i-a cumpărat un singur diamant, șlefuit la vârf în

fațete ce imitau spirala internă a unui trandafir.

— Am cerut ceva mic și simplu, i-a spus că când i l-a dat.

— E simplu, replicase el.

— Dar nu e mic.

— Poppy, interveni el surâzând. Nu fac niciodată lucrurile în mic.

Sesizând ticăitul grăbit al ceasului de pe polița căminului, Poppy își întoarse gândurile în prezent.

— N-am să-mi schimb hotărârea; Win. L-am promis lui Harry că am să mă mărit cu el și așa voi face. A fost amabil cu mine. Niciodată nu-l voi răsplăti părăsindu-l în fața altarului...

— Înțeleg, Win își așeză mâna peste a lui Poppy și o apăsă cu căldură. Poppy... Amelia a avut deja o „anumită discuție” cu tine?

— Vorbești despre la-ce-să-mă-aștept-în-noaptea-nunții?

— Da.

— A plănuit să-mi spună diseară, mai târziu, dar poate o să aflu mai curând de la tine. Poppy făcu **d** pauză. Totuși, petrecând așa mult timp cu Beatrix, aş putea să-ți spun Că, cunosc obiceiurile de împerechere ale cel puțin douăzeci și trei de specii diferite.

— Cerule, rosti Win cu un zâmbet. Probabil că va trebui să conduci tu discuția, dragă.

Mondenii, puternicii și bogații se cununau de obicei la

St. George's din Hanover Square, în mijlocul lui Mayfair. De fapt, atât de mulți nobili și virgine fuseseră uniți în sfânta căsătorie la St. George's, că neoficial era cunoscută în mod vulgar ca „Templul londonez al hymenului”.

Un fronton cu șase coloane masive constituia fațada structurii ei impresionante, dar relativ simplă. St. George's fusese plănuită să fie lipsită deliberat de ornamente, astfel încât nimic să nu te distragă de la frumusețea arhitecturii. Interiorul era la fel de auster, cu un amvon boltit construit cu mulți metri mai sus de strane. Dar exista un vitraliu magnific deasupra altarului din față, reprezentându-i pe cei Trei Magi și un întreg sortiment de figuri biblice.

Studiind mulțimea adunată în biserică, Leo avea pe față o expresie pe care o păstra cu grijă neutră. Până acuma măritase două surori. Și niciuna dintre cele două nunti nu reușise să întrunească această grandoare și participare. Dar îi eclipsaseră pe foți cu fericirea lor reală. Amelia și Win fuseseră amândouă îndrăgostite de bărbații pe care i-au ales.

Nu era la modă să te măriți din dragoste, fiind ceva specific burghez. Totuși era un ideal, la care familia Hathaway aspirase dintotdeauna.

Nunta asta însă nu avea nicio legătură cu dragostea.

Îmbrăcat într-o jiletcă neagră de dimineață, cu pantaloni argintii și cravată albă, Leo stătea alături de

ușa sacristiei, unde se țineau obiectele clericale de ceremonial. Odăjdiile preoților și uniformele corului atârnav de-a lungul unui perete. În această dimineață însă, sacristia ținea loc și de cameră de așteptare pentru mireasă.

Catherine Marks se așeză în partea cealaltă a ușii, ca o santinelă păzind poarta castelului Leo îi aruncă o privire furișă. Era îmbrăcată în violet, spre deosebire de obișnuitele ei culori mohorâte. Părul șaten închis era pieptănat pe spate, într-un coc atât de strâns, că îi era dificil și să clipească. Ochelarii îi erau așezați ciudat pe nas, cu unul dintre brațele de sârmă îndoit. Îi dădea aspectul unei bufnițe bete.

— La ce te uiți? Întrebă ea țâfnoasă.

— Ți s-au îndoit ochelarii, rosti Leo încercând să nu zâmbească.

Ea se încruntă.

— Am încercat să-i repar, dar am făcut și mai rău.

— Dă-mi-i mie. Înainte ca ea să poată obiecta, el îi luă de pe nasul ei și începu să îndrepte rama de sârmă îndoită.

Ea îngăimă protestând.

— Domnule, nu te-am rugat să... Dacă îi strici...

— Cum ai reușit să le îndoii brațul? Întrebă Leo îndreptând cu răbdare sârma.

— L-am scăpat pe jos și în timp ce îi căutam, am călcat; pe ei.

— Mioapă, nu-i așa?

— Aproape.

După ce îndreptă brațul, Leo studie cu grijă ochelarii.

— Iată-i. Tocmai era gata să i-i dea, dar se opri privind-o în ochii albaștri-verzui-cenușii, tiviți cu negru. Strălucitori, calzi, schimbători. Ca opalul. De ce nu-i observase niciodată până acum?

Realitatea îl zgudui, făcându-i pielea de găină, parcă ar fi fost expusă unei schimbări bruște de temperatură. Nu era urâtă deloc. Era chiar frumoasă, într-un fel delicat și subtil, ca lumina lunii iarna, ' sau parfumul aspru al margaretelor. Așa de răcoroasă și palidă... Delicioasă. Pentru o clipă, Leo înțepeni.

Marks era la fel de tăcută, parcă surprinsă într-o clipă de deosebită intimitate.

Smulse ochelarii de la el și îi așează fermă la ochi.

— E o greșeală, rosti ea. N-ar fi trebuit să lași să se întâmple.

Luptându-se cu uimirea și cu celelalte impulsuri, Leo își dădu seama că se referea la nunta surorii lui. Îi aruncă o privire iritată.

— Și ce al fi vrut să fac, Marks? Să o trimit pe Poppy la mănăstire? Are dreptul să se mărite cu cine-i place.

— Chiar dacă totul se va termina cu un dezastru?

— Nu se va termina cu niciun dezastru, se va termina cu o despărțire. Și i-am spus-o de nenumărate ori lui Poppy. Dar e prinsă de el și hotărâtă să se mărite.

Întotdeauna am considerat că Poppy e prea sensibilă, pentru a face genul acesta de greșală.

— E” sensibilă, rosti Marks. Dar e și singură. Și Rutledge a profitat de asta.

— Cum putea să fie singură? E în permanență înconjurată de oameni.

— Asta poate fi cea mai grea singurătate.

Exista o notă răscolitoare în vocea ei, o tristețe fragilă. Leo ar fi vrut să o atingă... Să o tragă mai aproape... Să-i ascundă fața la pieptul lui... Și asta îi stârni o undă de ceva ce semăna cu panica. Trebuia să facă ceva, orice, pentru a schimba această atmosferă dintre ei.

— Înveselește-te, Marks, rosti” el brusc. Sunt sigur că într-o zi vei găsi și tu acea persoană specială, pe care să o chinui tot restul, vieții.

Era ușurat să vadă reapărând obișnuita ei încruntare.

— Va trebui să întâlnesc un bărbat, care să rivalizeze cu o ceașcă bună și tare de ceai.

Leo era gata să răspundă, când auzi un zgomot în sacristie, unde aștepta Poppy.

Vocea unui bărbat, încordată de tensiune.

Leo și Marks se priviră unul pe altul.

— Nu se presupune că ar trebui să fie Singură? Întrebă Leo. Însoțitoarea dădu din cap nesigură. E Rutledge? Mai întrebă Leo cu glas tare.

Fără altă vorbă, Leo apucă clanța și deschise ușa, iar

Marks îl urmă înăuntru.

Leo se opri atât de brusc, încât însoțitoarea venind din spate se izbi de el. Silueta surorii lui, îmbrăcată într-o rochie de dantelă albă cu guler înalt, se decupa pe fundalul unui șir de robe negre și roșii. Poppy arăta ca un înger, scăldată în lumina dată de fereastra rectangulară îngustă, cu voalul căzându-i în cascadă pe spate, din coronița simplă de pe cap, tomată din boboci albi de trandafiri.

Și se confrunta cu Michael Bayning – care arăta ca un nebun, cu ochi sălbatici și hainele în dezordine...

— Bayning» rosti Leo închizând ușa cu o lovitură eficientă de picior. N-am știut că ai fost invitat. Oaspeții sunt așezați, în bănci. Îți sugerez să li te alături. Făcu o pauză, apoi cu vocea înghețată de o amenințare calmă: sau mai bine, pleacă de aici.

Bayning scutură din cap și o furie disperată îi strălucea în ochi.

— Nu pot. Trebuie să vorbesc cu Poppy, înainte de a fi prea târziu.

— E deja prea târziu, afirmă Poppy, cu obrazul la fel de alb ca rochia. Totul a fost hotărât, Michael.

— Trebuie să știi ce am descoperit. Michael îi aruncă lui Leo o privire rugătoare. Lasă-mă singur cu ea, doar o clipă.

Leo dădu din cap. Nu era lipsit de simpatie pentru Bayning, dar nu-și putea închipui că va ieși ceva bun de

aici.

— Regret, bătrâne, dar cineva trebuie să se gândească la aparențe. E gata să se dea ultimul semnal înainte de ceremonie. Și dacă ar fi destul de scandalos să fie văzuți mireasa și mirele împreună, cu atât mai condamabil ar fi să vezi mireasa împreună cu altcineva. Era conștient că Marks venise alături de el.

— Lasă-l să vorbească, rosti însoțitoarea.

Leo îi aruncă o privire exasperată.

— La dracu, Marks, nu obosești niciodată să-mi spui ce am de făcut?

— Când vei înceta să mai ai nevoie de sfatul meu, rosti ea, n-am să ți-l mai dau.

Poppy nu-și luase privirea de la Michael. I se părea un vis, un coșmar, să vină la ea, când era îmbrăcată în rochia de mireasă, cu câteva minute înainte de căsătoria cu alt bărbat! O umplea de groază. Nu voia să audă ce intenționa Michael să-i spună, dar nici nu putea să-l alunge.

— De ce te afli aici? Reuși ea să întrebe.

Michael arăta chinuit și rugător, ținea în mână ceva... O scrisoare.

— O recunoști?

Luând-o cu degetele înmănușate în dantelă, Poppy se uită la ea atentă.

— Scrisoarea ta de dragoste, rosti ea uluită. Am pierdut-o. Unde... Unde ai găsit-o?

— La tatăl meu. Harry Rutledge i-a dat-o. Michael își trecu o mână prin păr, ca scos din minți. Ticălosul ăla s-a dus la tatăl meu și i-a vorbit de relația noastră. A pus-o în cea mai proastă lumină posibilă. Rutledge l-a întors, pe tatăl meu împotriva noastră, înainte ca eu să fi avut șansa să-i explic varianta mea.

Poppy Reveni și mai rece. I se uscaseră gura și inima îi bătea cu bubuituri rare și dureroase. În același timp, creierul lucra repede, trecând printr-un șir de concluzii, una mai neplăcută decât cealaltă.

Ușa se deschise și toți se întoarseră și se Uitară la cel care intra în sacristie.

— Desigur, îl auzi Poppy pe Leo rostind cu asprime. Reprezentația nu avea nevoie decât de tine, pentru a fi desăvârșită.

Harry intrase în camera mică și înghesuită, arătând suav și de un calm surprinzător. Se apropie de Poppy, cu ochii lui verzi reci. Se învăluiseră în autocontrol, ca într-o armură de nepătruns.

— Bună, iubito, întinse mâna pentru a o plimba ușor peste dantela transparentă a voalului.

Deși nu o atinsese direct, Poppy înțepeni.

— Poartă ghinion, șopti ea printre buzele uscate, dacă mă vezi înainte de ceremonie.

— Din fericire, rosti Harry, nu sunt superstițios. Poppy se simțea sufocată de confuzie, furie și de o durere mocnită, provocată de oroare. Se uită la fața lui

Harry, dar nu văzu nici urmă de remușcare în expresia lui. În poveste..., continuă el, probabil că eu aș fi omul cel rău.

Era adevărat.

Și era gata să se mărite cu ei!

— L-am spus ce ai făcut, i se adresă Michael lui Harry. Cum ai făcut să devină imposibilă căsătoria noastră.

— Nu am făcut-o imposibilă, rosti Harry. Cel mult, mai dificilă.

Ce tânăr, nobil și vulnerabil părea Michael, eroul nedreptățit!

Și cât de mare, crud și mulțumit de sine era Harry. Lui Poppy nu-i venea să creadă că l-a găsit vreodată fermecător, că l-a plăcut, că a crezut că alături de el ar fi posibilă o formă de fericire.

— Dacă într-adevăr ai fi vrut-o, ar fi fost a ta, adăugă Harry, cu un zâmbet nemilos pe buze. Eu am vrut-o mai mult.

Michael se aruncă asupra lui, cu un strigăt puternic și pumnul ridicat.

— Nu, oftă Poppy, iar Leo făcu un pas înainte. Dar Harry fu mai rapid și îi prinse brațul lui Michael răsucindu-l la spate. Expert, îl țintui de ușă.

— Încetați! Rosti Poppy grăbindu-se spre ei și izbindu-l pe Harry cu pumnii, în umăr și în spate. Lasă-l să plece! Nu face asta!

Harry părea că nu-i simte loviturile.

— Ieși de aici, Bayning, rosti ei rece. Ai venit aici ca să te plângi, sau mai ai și un alt motiv?

— O iau de aici. Departe de tine!

Harry schiță un zâmbet înghețat.

— Mai întâi, te trimit eu pe tine în iad.

— Lasă-l... să plece, rosti Poppy cu o voce pe care nu o folosise niciodată înainte:

A fost suficient, pentru ca Harry să o asculte. Privirea ui o întâlnește pe a ei, într-o străfulgerare de verde crud. Încet, îi dădu drumul lui Michael, care se aruncă într-o parte, cu pieptul greu de efortul chinuitor de a respira.

— Vino cu mine, Poppy, se rugă Michael. Ne ducem la Gretna. Nu mai dau doi bani pe. Tatăl meu, sau pe moștenire. Nu te pot lăsa să te măriți eu monstrul ăsta.

— Pentru că mă iubești? Întrebă ea în șoaptă. Sau pentru că vrei să mă salvezi?

— Ambele.

Harry o privea intens, conștient de toate nuanțele expresiei ei.

— Du-te cu el, o invită blând. Dacă asta e ceea ce vrei.

Poppy nu se înșela pe ea însăși. Harry ar face orice, pentru a obține ceea ce voia, indiferent de distrugerile sau durerea pe care le provoca. Nu o va lăsa niciodată să plece. Probabil că o. Testa, curios să vadă care îi va fi alegerea.

Un lucru era clar: ea și Michael nu vor fi niciodată fericiți împreună. După Ce furia îndreptățită a lui Michael va fi probabil potolită, toate motivele care păreau acum așa de importante, își vor pierde valabilitatea. Va ajunge să regreta că s-a însurat cu ea. Va regreta scandalul și dezmoștenirea, precum și dezaprobarea de o viață a tatălui său. Și eventual Poppy va deveni ținta resentimentelor sale.

Trebuia să-l alunge pe Michael de acolo – era cel mai bun lucru ce putea fi făcut pentru el...

Tar în ce privește interesele ei... Orice alegere era la fel de rea.

— Îți sugerez să scapi de amândoi idioții ăștia, i se adresă Leo și să mă lași să te duc acasă în Hampshire.

Poppy se uită la fratele ei, cu buzele atinse de un surâs fără speranță...

— Ce fel de viață aș avea în Hampshire, după toate astea, Leo?

Singurul răspuns pe care-l primi fu o liniște înfiorătoare. Poppy își îndreptă atenția spre domnișoara Marks, care arăta îndurerată... În privirile pe care le schimbară, Poppy văzu că însoțitoarea înțelege situația ei precară, mai bine. Decât bărbații, în astfel de probleme, femeile judecau și condamnau cu mai multă asprime decât bărbații. Visul lui Poppy pentru o viață simplă, plină de pace, se risipi. Dacă nu va trece peste asta căsătorindu-se, nu se va mai mărita niciodată, nu va

avea copii, nu va avea niciun loc în societate. Trebuia să facă ce era mai bine pentru ea, în această situație.

Se întoarse spre Michael cu o hotărâre fermă.

— Trebuie să pleci, rosti ea...

Figura lui se schimonosi.

— Poppy, nu vreau să te pierd. Nu spune...

— Pleacă, insistă ea. Privirea i se întoarse spre fratele ei: Leo, te rog însoțește-o pe domnișoara Marks la locul ei, printre ceilalți nuntași. În curând începe nunta. Și am nevoie să vorbesc cu domnul Rutledge, singură.

Michael o privea nevenindu-i să creadă.

— Poppy, nu poți să te măriți cu el. Ascultă-mă...

— S-a terminat, Bayning, rosti liniștit Leo. Lasă-o pe sora mea să se ocupe de tot, așa cum a hotărât.

— Cristoase! Michael se îndreptă spre ușă clătinându-se ca un om beat.

Poppy tânjea să-l urmeze, să-l reconforteze, să-l asigure de dragostea ei. În loc de asta, rămase în sacristie cu Harry Rutledge.

După ceea ce păru o eternitate și după plecarea celorlalți, Poppy și Harry rămaseră unul în fața celuilalt.

Era clar că lui îi era indiferent, că acum ea știa cine e el de fapt. Harry nu voia nici iertare, nici ispășire... Nu regreta nimic.

O viață întreagă, gândi Poppy, cu un bărbat în care nil voi putea să am niciodată încredere.

Să se mărite cu un om rău, sau să nu se mărite deloc.

Să fie soția lui Harry Rutledge, sau să trăiască în dizgrație, mamele să le interzică copiilor lor să-i vorbească, ca și cum inocența lor s-ar molipsi de prezența ei. Să i se facă propuneri indecente de către bărbații, care o considerau imorală sau disperată. Acesta ar fi viitorul ei, dacă nu i-ar deveni soție.

— Ei bine? Întrebă calm Harry. O să treci prin asta, sau nu?

Poppy Se simțea îngrozitor, stând acolo în toaleta ei de mireasă, împodobită cu flori și voaluri, toate simbolizând speranță și inocență, când de fapt nu mai rămăsese nimic din toate acestea. Tânjea să-și scoată inelul de logodnă. Și să i-l arunce în față. Voia să se ghemuiască pe podea, ca o pălărie călcată în picioare. Prin minte îi trecu gândul că ar fi vrut să trimită după Amelia, care ș-ar ocupa de situație și ar stăpâni-o.

Cu excepția faptului că Poppy nu mai era un copil, a cărui viață să poată fi stăpânită.

Se uită la figura implacabilă a lui Harry și la ochii lui duri. Arăta sfidător, deosebit de încrezător că a câștigat. Fără îndoială că-și închipuia că va putea să traseze niște cercuri izolatoare în jurul ei, pentru tot restul vieții.

La urma urmei, îl subestimase.

Dar și el o subestimase pe ea.

Toată supărarea, suferința și furia neputincioasă se adunară într-Un nou amalgam de amărăciune. Și fu surprinsă de calmul propriei ei voci, când vorbi:

— N-am să uit niciodată că l-ai alungat pe omul pe care îl iubeam și te-ai insinuat în locul lui. Nu sunt sigură că voi putea vreodată să te iert. Singurul lucru de care sunt absolut sigură este că nu te voi iubi niciodată. Tot mai vrei să te însori cu mine?

— Da, răspunse Harry fără ezitare. N-am vrut niciodată să fiu iubit. Și Dumnezeu, mi-e martor că nimeni n-a făcut-o până acum.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Poppy îi interzise lui Leo să spună restului familiei întâmplarea cu Michael Bayning, de dinainte de ceremonie.

— Poți să le spui tot ce dorești, după banchet, afirmă ea. Dar până atunci stai liniștit, fă-o pentru mine. N-am să fiu în stare să îndur tot ritualul – banchetul, tortul de nuntă, discursurile – dacă va trebui să mă uit în ochii lor și să știu că și ei știu.

Leo părea furios.

— Te aștepți să te însoțesc în fața altarului și să i te dau lui Rutledge, deși nu înțeleg motivul.

— Nu trebuie să-l înțelegi. Doar să mă ajuți să trec prin asta.

— Nu vreau să te ajut, dacă rezultatul este că vei deveni doamna Harry Rutledge.

Dar pentru că ea l-a rugat, Leo și-a jucat rolul în ceremonia aceea complicată, cu o îndârjire demnă.

Dând din cap îi oferi brațul și împreună o urmară pe Beatrix, până în fața altarului, unde aștepta Harry Rutledge.

— Slavă Domnului că slujba a fost scurtă și lipsită de emoții. Doar la un moment dat, Poppy a simțit un junghi ascuțit de jenă, când preotul a rostit: ...dacă există cineva care poate invoca un motiv valabil, pentru ca această unire să nu aibă loc, să vorbească acum, sau să tacă pentru totdeauna. După această frază, părea că toată lumea a amuțit timp de două, trei secunde. Pulsul lui Poppy se accelerează. Își dădu seama că aștepta, că spera, să audă protestul vehement al lui Michael străbătând biserica.

Dar n-a fost decât tăcere. Michael plecase.

Ceremonia continuă.

Palma lui Harry era fierbinte, când îi strânse palma ei rece. Își repetară jurămintele, apoi preotul i-a dat lui Harry verigheta, pe care el o puse hotărât pe degetul ei.

Vocea lui Harry era calmă și sigură...

— Cu acest inel te iau de soție, te voi adora cu toată ființa mea și te voi înzestra cu toate bunurile mele lumești...

Poppy nu-i întâlnește privirea. În loc de asta, se uita la inelul strălucitor de pe deget. Spre ușurarea ei, nu urmărește niciun sărut. Obiceiul de a săruta mireasa era de prost gust, o practică plebee, care nu era îndeplinită niciodată la St. George's.

Reușind în final să se uite la Harry, Poppy tresări văzând satisfacția din ochii lui. Îl luă de braț și pășiră amândoi pe interval, îndreptându-se spre un. Viitor și un destin, ce păreau oricum, numai de bun augur nu.

Harry știa că Poppy se gândește la el ca la un monstru. Recunoștea că metodele lui au fost necinstite și egoiste, dar nu existase altă cale pentru a o lua de soție. Și nu regreta nicio secundă că. I-a luat-o ui Bayning. Poate că era amoral, dar era singurul mod pe care-l cunoștea, pentru a-și croi drum în lume.

Acum Poppy era a lui și se va asigura să nu-i pară rău niciodată, că s-a măritat cu el. Va fi amabil cu ea, așa cum merită. Și conform experienței lui, femeile iartă totul, dacă le oferi stimulente adevărate.

Harry fu relaxat și în toane bune tot restul zilei. O adevărată procesiune de „călești de sticlă”, trăsuri elaborate, decorate gen imperiul de aur și cu nenumărate ferestre, transportară nuntașii la hotelul Rutledge, unde un uriaș banchet oficial urma să se desfășoare în sala de banchete a hotelului. Ferestrele erau înțesate de privitori, dornici să prindă măcar o imagine a acelei scene strălucitoare. De jur împrejurul sălii, erau plasate colonade și arcuri grecești, ornate cu tul și buchete uriașe de flori.

Un regiment de servitori au adus platouri și tăvi de argint cu șampanie și oaspeții s-au așezat pe scaune, pentru a se bucura de ospăț. Fură serviți cu porții

personale aburinde de găscă, acoperită cu o crustă aurie și garnisită cu sos și ierburi.... Boturi de pepeni și struguri, ouă de prepeliță fierte, împrăștiate generos peste salata verde crocantă, coșuri cu brișe fierbinți, pâine prăjită și biscuiți, jambon și bacon afumat prăjit... Farfurii cu friptură de vită tăiată fin, fâșii de carne roz umplute cu trufe tocate parfumate... Fură aduse apoi trei torturi de nuntă din înghețată, saturate cu fructe.

După cum era obiceiul, Poppy fu servită prima și Harry nu putea decât să ghicească efortul pe care-l făcea, pentru a mânca și a zâmbi. Dacă cineva a notat că mireasa e abătută, presupunea că evenimentul a fost copleșitor pentru ea, sau poate – ca orice mireasă – era nervoasă gândindu-se la noaptea nunții.

Familia o privea cu o îngrijorare protectoare, mai ales Amelia, care părea să simtă că ceva nu e în regulă. Harry era fascinat de familia Hathaway, de legăturile misterioase dintre ei, ca și cum ar fi împărțit vrea un secret colectiv. Aproape putea să vadă înțelegerea mută ce exista între ei.

Deși Harry avea o mulțime de cunoștințe despre oameni, nu știa nimic despre cum e să faci parte dintr-o familie...

După ce mama lui a fugit cu unul dintre iubiții ei, tatăl lui a încercat să scape de, orice urmă a existenței ei. Și a făcut tot ce a putut să uite chiar că are un fiu, lăsându-l pe Harry în grija personalului hotelului și a unui șir de

tutori.

Harry avea puține amintiri despre mama lui, doar că fusese frumoasă și avea un păr auriu. Părea că întotdeauna era plecată de lângă el, neputându-se bizui pe ea. Își amintea că odată a plâns și s-a agățat de fustele ei de catifea, dar ea a reușit să-l îndepărteze, râzând calmă de insistențele lui.

Ca urmare a abandonului părinților săi, Harry mânca la bucătărie, cu angajații hotelului. Când era bolnav, una sau uita dintre cameriste avea grijă de el. A văzut familiei venind și plecând și a învățat să le privească cu aceeași detașare, ca și salariații hotelului. În fundul sufletului, Harry suspecta că motivul pentru care mama lui a plecat, iar tatăl lui nu avea nimic de a face cu el, era pentru că el era o ființă imposibil de iubit. Și deci nu avu nicio dorință de a. Face parte dintr-o familie; Chiar și când, sau dacă, Poppy îi va dăruia Copii, Harry nu-i va permite nici unuia să se apropie destul de mult, pentru a se atașa de el. Nu-și va permite niciodată să fie încătușat în acest fel... Și totuși, uneori, simțea o invidie ocazională, pentru cei care erau capabili de așa ceva, ca familia Hathaway.

Banchetul se desfășura în continuare, punctat de nesfârșite discursuri. Când Harry observă căderea vizibilă a umerilor lui Poppy, concluzionează că suportase destul. Se ridică și ținu o cuvântare scurtă și elegantă, aducând mulțumiri pentru onoarea făcută de oaspeții

participanți la o zi atât de deosebită.

Era semnalul ca mireasa să se retragă, împreună cu domnișoarele de onoare. În curând vor fi uimite de toți ceilalți, care se vor răsândi, pentru a lua parte la o multitudine de distracții, în timpul zilei. Poppy se opri pe prag. Ca și cum putea să simtă ochii lui Harry ațintiți asupra ei, își aruncă privirea peste umăr.

În ochi îi sclipi un avertisment, care îl stârni pe acesta. Poppy nu va fi o mireasă prevenitoare și, de fapt, nici nu se așteptase să fie. Va încerca să scoată un folos din ceea ce a făcut și va tolera totul... Până la un punct. Se întreba cum va reacționa, când se va duce la ea, în seara aceasta.

Harry își luă ochii de la mireasa lui, când fu abordat de Kev Merripen, cumnatul lui Poppy, un bărbat care reușise să treacă aproape neobservat, în ciuda mărimii și aspectului său impunător. Era înalt, cu părul negru, exteriorul lui auster ascunzând o natură de o întunecată intensitate.

— Merripen, rosti amabil Harry. Ți-a plăcut banchetul?

— Țiganul nu avea chef de discuții protocolare. Se uită fix la Harry, cu o privire ce prevestea moartea.

— Ceva nu e în regulă, rosti el. Dacă ai făcut ceva ce a rănit-o pe Poppy, te voi găsi și îți voi zbura capul de pe....

— Merripen! Se auzi o exclamație veselă, când Leo

apăru brusc alături de ei. Harry observă felul în care Leo îi trase țiganului în coaste un cot de avertisment.

Plin de farmec și bună dispoziție, ca de obicei! Se presupune că trebuie să feliciți minele, frai. Nu să-l ameninți că-i decapitezi.

— Nu e o amenințare, bombăni țiganul! E o promisiune.

Harry întâlnește privirea directă a lui Merripen.

— Apreciez preocuparea ta față de Poppy. Și te asigur, că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a fi fericită. Poppy va avea tot ce-și dorește.

— Cred că divorțul va fi în fruntea listei, cugetă Leo cu glas tare.

Harry ridică către Merripen o privire rece.

— Îmi place să subliniez că sora ta s-a măritat cu mine de bunăvoie. Michael Bayning a avut neobrăzarea să vină la biserică și să încerce să o ia pe sus, dacă ar fi fost necesar. Dar n-a făcut-o. Și dacă n-a vrut să lupte pentru ea, înseamnă că nu o merită. Din clipirea rapidă a lui Merripen, Harry văzu că marcaseră un punct. Mai mult, după ce am trecut prin atâtea eforturi ca să mă însor cu Poppy, ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să o. Tratez rău.

— Ce eforturi? Întrebă suspicios țiganul și Harry realizează că nu i se spusese întreaga poveste.

— N-are importanță, i se adresă Leo lui Merripen. Dacă ți-aș spune acum, ai face o scenă stânjenitoare la

nunta lui Poppy. Și asta se presupune că e doar treaba mea.

Schimbară o privire și Merripen bombăni ceva pe țigănește.

Leo surise slab.

— N-am idee ce ai spus. Dar suspectez că e ceva despre felul cum să-l transformi pe noul soț al lui Poppy într-un pământ de pădure. Făcu o pauză. Mai târziu, bătrâne, continuă el. Între el fu schimbată o privire cruntă de înțelegere.

Merripen îi făcu un semn scurt din cap și plecă fără să-i adreseze lui Harry alt cuvânt.

— Și aceasta a fost una din dispozițiile, lui bune, remarcă Leo, uitându-se după cumnatul său, cu o indulgență plină de afecțiune. Apoi își întoarse atenția către Harry, Brusc ochii lui se umplură de o silă de viață, Care probabil că avusese nevoie de o viață întregă pentru a fi căpătată. Mi-e teamă că niciun fel de argument nu va micșora interesul lui Merripen. Trăiește alături de familia noastră de Când era copil și binele surorilor mele este totul pentru el.

— Voi avea grijă de ea, afirmă Harry.

— Sunt sigur că vei încerca. Și indiferent dacă crezi sau nu, eu sper că vei reuși.”

— Mulțumesc.

Leo își concentrează asupra lui o privire vicleană, ce ar fi tulburat un bărbat cu conștiință.

— Incidental, mâine nu merg cu familia în Hampshire.

— Treburi la Londra? Întrebă Harry politicos.

— Da, câteva obligații parlamentare. Și puțin interes pentru arhitectură – un hobby al meu. Dar în special rămân din grijă pentru Poppy. Vezi tu, mă aștept ca în curând să dorească să te părăsească și intenționez să o conduc eu acasă.

Harry zâmbi disprețuitor, amuzat de insolența noului său cumnat. Avea oare idee în câte feluri putea să-l distrugă și ce ușor ar putea să o facă?

— Acționează cu grijă, rosti blând Harry.

Faptul că Leo nu tresări, era ori un semn de naivitate, ori de curaj. Adevărul e că surise, cu toate că nu existase nici urmă de umor în ce spusese.

— Se pare că e ceva ce nu înțelegi, Rutledge. Ai reușit să o dobândești pe Poppy, dar nu ai ceea ce e nevoie, pentru a o reține. Deci, n-am să fiu departe. Am să fiu aici când va avea nevoie de mine. Și dacă îi faci vreun rău, viața ta nu va valora nicio para chioară. Niciun om nu e invulnerabil nici chiar tu.

După ce o cameristă o ajută pe Poppy să-și schimbe rochia de mireasă cu un halat, îi aduse un pahar de șampanie de la gheață și se retrase, plină de tact.

Recunoscătoare pentru liniștea și intimitatea apartamentului, Poppy se așeză la masa de toaletă și încet își scoase acele din păr. O durea gura de cât

zâmbise, chiar și mușchii mici ai frunții îi simțea încordați. Bău șampania și se apucă să-și perie părul cu mișcări lungi, lăsându-l să cadă în valuri de mahon. Țepii periei erau o senzație plăcută pe piele.

Harry nu venise încă. Poppy se gândi ce îi va spune odată ce va apărea, dar nu-i trecu nimic prin minte. Visătoare, se plimbă încet prin camere. Spre deosebire de formalismul de gheață al spațiului de primire, restul camerelor erau îmbrăcate în pluș în culori calde și existau o mulțime de locuri pentru odihnă, pentru citit, pentru relaxare. Totul era imaculat, geamurile străluceau de o transparență uluitoare, covoarele turcești curate miroseau a frunze de ceai. Existau cămine cu polițe de marmoră sau de lemn sculptat și interiorul din teracotă și multe candelabre și aplice, luminând bine camerele în timpul nopții.

Pentru Poppy fusese amenajat un dormitor separat. Harry i-a spus că, pentru uzul ei personal, poate avea câte camere dorește – apartamentul fiind astfel proiectat, încât să poată fi deschise cu ușurință spații suplimentare. Cuvertura de pe pat era de culoarea albastră blândă a oului de prihor, cearșafurile din pânză fină erau brodate cu floricele albastre. La ferestre atârnav perdele din satin și catifea bleu. Era o cameră frumoasă, feminină și lui Poppy i-ar fi făcut mare plăcere, dacă circumstanțele ar fi fost altele.

Încercă să hotărască pe cine era mai furioasă, pe

Harry, pe Michael, său pe ea însăși. Probabil că pe toți trei. Și era din ce în ce mai nervoasă, știind că nu va mar dura mult, până când va veni Harry. Privirea îi căzu asupra patului. Se asigura pe ea însăși că Harry nu o. Va forța să i se supună. Răutatea nu-l va duce până la violență crudă.

I se strânse stomacul, când auzi pe cineva intrând în apartament. Inspiră adânc o dată și încă o dată și așteaptă, până când silueta cu umeri lați a lui Harry apăru în ușă.

Acesta se opri și se uită la ea, cu. O expresie impasibilă. Își scosese cravata, cămașa deschisă dând la iveală linia puternică a gâtului. Poppy înțepeni și rămase nemișcată, când Harry se apropie de ea. Acesta întinse mâna pentru a-i atinge părul strălucitor, lăsându-l să-i alunece printre degete, ca un foc lichid.

— Nu l-am văzut niciodată despletit, rosti el. Era destul de aproape, încât putea să simtă în nări mireasma săpunului folosit de el și damful de șampanie din respirația lui. Degetele i se plimbară ușor pe obrazul ei, detectând un tremur în nemișcarea ei.

— Frică? Întrebă blând.

Poppy se forță să-i întâlnească privirea.

— Nu.

— Poate că ar trebui. Sunt mult mai drăguț, cii oamenii cărora le e frică de mine.

— Mă îndoiesc, rosti ea. Cred că adevărul e exact invers.

Un surâs atinse buzele lui.

Poppy era dezorientată de amestecul complex de emoții, pe care-l stârnea în ea, aversiunea și atracția, curiozitatea și resentimentul, Trăgându-se de lângă el, se îndreptă spre masa de toaletă și examinează cutia de porțelan, cu capac aurit.

— De ce ai adus-o? Îl auzi întrebând-o încet.

— Am crezut că e bună pentru Michael. Simți o undă de satisfacție văzând cât de mult îi displicu afirmația ei.

Harry ședea pe jumătate pe pat, într-o ținută ceremonioasă. Privirea lui nu se desprindea de ea.

— Dacă aș fi avut de ales, aș fi făcut totul în mod obișnuit. Te-aș fi curtat deschis și te-aș fi câștigat cinstit. Dar tu deja te hotărâseși asupra lui Bayning. Deci, pentru mine a fost singurul mod de î acționa.

— Nu, nu a fost singurul. Puteai să mă lași să fiu cu Michael.

— E îndoielnic că ți s-ar fi oferit vreodată. Te-a decepționat, atât pe tine, cât și pe el, crezând că ar putea să-l convingă pe tatăl lui să accepte alternativa. Ar fi trebuit să-l vezi pe bătrân, când i-am arătat scrisoarea — a fost jignit de moarte de ideea ca fiul lui să ia o soție atât de inferioară lui.

Asta a durut, așa cum probabil intenționase Harry și Poppy înțepeni.

— Atunci de ce n-ai lăsat ca totul să se desfășoare logic? De ce n-ai așteptat până când mă abandona

Michael, apoi să vii să aduni rămășițele?

— Pentru că exista posibilitatea ca Bayning să îndrăznească să fugă cu tine. N-am putut să risc. Și știi că, mai curând sau mai târziu, vei realiza că ceea ce-ți oferea Bayning nu era decât infatuare.

Poppy îi aruncă o privire de cel mai pur dispreț.

— Ce știi tu despre iubire?

— Am văzut cum se comportă oamenii îndrăgostiți. Și, la ceea ce am fost martor în sacristie în dimineața asta, nu avea nicio legătură cu iubirea. Dacă cu adevărat v-ați fi vrut unul pe altul, nicio forță din lume n-ar fi putut să vă oprească să ieșiți din biserica aceea împreună.

— N-ai fi permis tu! Se repezi ea ultragiată.

— Adevărat. Dar aș fi respectat intenția.

— Niciunul dintre noi nu dă un ban pe respectul tău.

Faptul că vorbise în numele lui Michael, ca și al ei...” dintre noi” ... Făcu ca figura lui Harry să devină dură.

— Indiferent care sunt sentimentele tale pentru Bayning, acum ești soția mea. Iar el se va căsători cu o moștenitoare cu sânge albastru, așa cum trebuia să o facă de la început. Acum tot cea rămas de hotărât este cum vom continua noi doi.

— Aș prefera o căsătorie numai cu numele.

— Nu te acuz, rosti calm Harry. Totuși, căsătoria nu e legală, până nu te duc în pat. Și din păcate nu am nicio portiță de scăpare.

Atunci, înseamnă că era gata să insiste asupra drepturilor lui. Nimic nu-l oprea să ia ceea ce voia. Pe Poppy o înțepără nasul și ochii. Dar, ar fi vrut mai degrabă să moară, decât să plângă. În fața lui. Îi aruncă o privire încărcată de repulsie, în timp ce inima îi bubuia, până când îi simți reverberațiile în tâmpile și în încheieturile mâinilor și ale picioarelor.

— Sunt. Copleșită de o astfel de declarație poetică. Oricum, hai să ne îndeplinim contractul. Începu să desfacă nasturii auriți ai halatului, cu degetele înțepenite și tremurătoare. Respirația îi tremura și ea în gât. Tot ce îți cer, este să 6 faci repede.

Harry se ridică de pe pat cu o ușurință grațioasă și veni lângă ea. Una din mâinile lui fierbinți acoperi mâinile ei și degetele i se liniștiră...

— Poppy! Așteptă, până când ea fu în stare să se uite la el. În ochii lui lucea amuzamentul. Mă faci să mă simt ca un violator atroce, rosti el. Și corect e să-ți spun că niciodată nu am luat o femeie cu forța. Un simplu refuz, probabil că ar fi suficient să mă oprească.

Minte, îi spunea ei instinctul. Dar... Poate că nu. Afurisit să fie, pentru că se juca. Cu ea ca pisica cu șoarecele.

— Adevărat? Întrebă cu demnitatea rănită.

Harry îi aruncă o privire, nevinovată.

— Refuză-mă și vom afla.

Faptul că un individ vrednic de dispreț era așa de

frumos, era dovada că universul era deosebit de nedrept, sau cel puțin foarte prost organizat.

— Nu intenționez să te refuz, rosti ea dându-i mâna la o parte. Nu intenționez să te amuz cu scene de virgină. Continuă să-și descheie nasturii halatului. Dar mi-ar plăcea să o fac în așa fel, încât să nu mă tem.

Îndatoritor, Harry își scoase haina și se duse să o pună pe spătarul unui scaun. Poppy lăsa să-i cadă halatul pe dușumea și își aruncă papucii din picioare. Aerul rece se strecură pe sub tivul cămășii de noapte subțiri și rătăci în valuri înghețate în jurul gleznelor. De abia putea să gândească, cu mintea plină de teamă și îngrijorare. Viitorul pe care îl sperase cândva dispăruse și altul fusese creat, unul infinit mai complicat. Harry o va cunoaște într-un fel în care nimeni altcineva nu o cunoscuse și n-o va cunoaște vreodată. Totuși, nu va fi nimic asemănător cu căsniciile surorilor ei.... Va fi o relație construită pe ceva foarte departe de dragoste și încredere.

Informația surorii ei Win, privind intimitatea din noaptea nunții, fusese ornată cu flori și raze de lună și cu o foarte simplă descriere a actului fizic. Sfatul lui, Win fusese să aibă încredere în soțul ei, să se relaxeze și să înțeleagă că apropierea sexuală e o latură minunată a iubirii, Nimic din toate astea nu aveau relevanță, în situația în care se trezi Poppy acum.

Carnea era cu desăvârșire tăcută. Aceasta nu

înseamnă nimic pentru mine, cugetă ea încercând să se determine să și creadă. Se simțea ca și cum ar intra în trupul unui străin în timp ce-și scoase cămașa de noapte peste cap, lăsând-o să cadă pe covor într-o grămadă informă. Peste tot i se făcuse pielea de găină, sfârcurile sinilor contractându-i-se de frig.

Se duse la pat, dădu la o parte cuverturile și se strecură înăuntru. Trăgând așternutul până sus peste sâni, se așază cu spatele pe perne. Numai atunci îi aruncă lui Harry o privire.

Cir un picior sprijinit pe un scaun, soțul ei încetase să mai dezlege șireturile unui pantof. Își scosese deja vesta și cămașa și mușchii spatelui lui prelung erau adunați și încordați. Se uita la ea peste umăr, cu genele dese pe jumătate lăsate. Culoarea lui eră grozavă, ca și cum ar fi stat la soare, iar buzele îi erau depărtate, ca și cum – în caz că uitase ceva – era gata să spună. Dând drumul unei respirații, ce nu era în totalitate sigură, se întoarse la pantoful lui.

Trupul îi era minunat clădit, dar lui Poppy nu-i făcea plăcere. De fapt, nu-l putea suferi. Ar fi preferat câteva semne de vulnerabilitate, o urmă de moliciune la mijloc, o pereche de umeri înguști, orice l-ar fi pus în dezavantaj. Dar era prelung și puternic și minunat proporționat. Încă cu pantalonii pe el, Harry se apropie și rămase lângă pat. În ciuda eforturilor ei de a părea indiferentă, Poppy nu putu să-și oprească degetele să nu

strângă în pumn cearșafurile brodate.

Mâna ui se îndreptă spre umărul ei gol, vârful degetelor plimbându-se pe gâtul ei și înapoi. Se opri când descoperi pe umăr o cicatrice mică, aproape invizibilă – locul unde se oprise o alică rătăcită.

— De la accident? Întrebă el răgușit.

Poppy dădu din cap, incapabilă să vorbească. Își dădu seama că el se familiariza cu fiecare detaliu, mic și unic, al trupului ei... „îi acordase acest drept. El mai găsi trei cicatrice pe braț, mângâind-o pe fiecare, ca și cum putea să calmeze aceste răni așa de vechi, încet mâna lui se încleștă în părul răspândit într-un râu de mahon fin peste pieptul ei, urmărindu-l pe sub cearșafuri și pături.

I se tăie respirația, când simți degetul lui mare trecându-i peste bobocul sfârcului, înconjurându-l, trimițând valuri de fierbințeală până în fundul stomacului ei. Mâna lui o părăsi o clipă și, când se reîntoarse la sânul ei, își umezise degetul cu gura. Mai descrise un cerc sâcâitor, acut, umezeala intensificând mângâierea. Genunchii ei se ridicară ușor, coapsele depărtându-se, ca și cum iot trupul ei devenise un vas plin de senzații. Cealaltă mână a lui îi alunecă ușor sub bărbie, ridicându-i fața la nivelul lui.

Se aplecă să o sărute, dar Poppy întoarse capul.

— Sunt același bărbat, care te-a sărutat pe terasă, îl auzi ea spunând. Atunci ți-a plăcut destul de mult.

Poppy putu cu greu să vorbească, în timp ce mâna lui

îi cuprindea sânul.

— Acuma, nu.

Pentru ea, un sărut însemna mai mult decât un simplu gest fizic. Era un dar al iubirii o afecțiune, sau ceva plăcut, dar nu simțea nimic din toate aceste senzații, pentru el. S-ar putea să aibă drept asupra trupului ei, dar nu și asupra inimii.

Mâinile lui o părăsiră și se simți întoarsă încet pe o parte.

Se supuse și pulsul ei o luă la goană, când el se șui alături, în pat. Se așează pe o parte, cu picioarele întinse pe saltea, mult mai lungi decât ale ei. Când dădu cuverturile la o parte de pe ea, se forță să se agațe cu degetele de ele.

Privirea lui Harry alunecă peste trupul subțire dezvelit, peste curbele, sânilor, peste linia coapselor strâns lipite. De peste tot parcă izvora fierbințeala, o îmbujorare care se accentua, pe măsură ce o. Trăgea mai aproape de el. Pieptul lui era fierbinte și tare, acoperit de părul negru, ce îi gâdila sânii.

Poppy se cutremură când mâna lui se mișcă de-a lungul spatelui ei, aducând-o și mai aproape de el. Senzația intimă de a fi lipită de un bărbat pe jumătate gol, inspirându-i mireasma pielii, era mai mult decât îndrăznise mintea ei să conceapă. El îi desfăcu picioarele goale, materialul pantalonilor lui simțindu-se neted și răcoros. Și o ținu așa, cu mâna mișcându-se

ușor pe spatele ei, până când clănțanitul dinților i se potoli.

Gura i se lipi de o parte a gâtului ei încordat. Și rămasă acolo, sărutând-o, investigând scobitura din spatele urechii, marginea părului, partea din față a gâtului. Limba descoperi bătaia febrilă în pulsului, zăbovi acolo, până când ea își pierdu răsuflarea și încercă să-l împingă deoparte. Brațele lui se încordară, o mână ajungând la curba fundului ei got și astfel ținând-o și mai strâns lipită de el.

— Nu-ți place așa? Întrebă de lângă gâtul ei.

— Nu, răspuse Poppy încercând să-și strecoare brațele între ei.

Harry îi apăsă spatele de saltea, cu ochii strălucind de un amuzament diabolic.

— Nu intenționezi să admiți că ți-ar plăcea ceva din toate astea, nu-i așa? Ea dădu din cap. Mâna lui îi cuprinse un obraz, cu degetul mare mângâindu-i buzele strânse. Poppy, dacă nu-ți place nimic altceva la mine, cel puțin actului acestuia dă-i o șansă.

— Nu pot. Nu, când îmi amintesc că aș fi putut să-l fac cu.... El. Cu toate că era furioasă și plină de resentimente, nu putea să se determine să rostească numele lui Michael.

Și totuși, afirmația provocă din partea lui Harry, o reacție mai puternică decât se așteptase. O apucă de bărbie cu o mână ca de menghină puternică, dar nu

dureroasă și cu ochii sclipind de furie. Îl privi sfidătoare, aproape dorind să-i facă ceva rău, pentru a-și dovedi ei însăși că e vrednic de dispreț, așa cum își închipuise.

Dar, când în sfârșit vorbi, vocea lui era scrupulos controlată.

— Atunci am să văd dacă pot să ți-l scot din gând. Împinse lenjeria de pat deoparte, insistând fără milă și lipsind-o de orice posibilitate de a se ascunde. Încercă să se ridice, dar el o împinse la loc. Mâna i se curbă sub sân ridicându-l și se aplecă, până când respirația lui se simți pe sfârc, ca niște șocuri ușoare, repetate.

Înconjură aureola cu limba, o încolți tandru cu dinții, jucându-se cu carnea ei sensibilă. Cu fiecare atingere, cu fiecare umezire a limbii și zvâcnitură blândă, plăcerea îi umplu trupul. Mâinile i se strânsură în pumni, încercând să le țină de-a lungul corpului. Părea important să nu-l atingă de bunăvoie. Dar el era priceput și insistent, trezind impulsuri profunde și crispate, iar trupul ei era aparent gata să aleagă plăcerea, în locul principiilor.

Întinse mâna spre părul negru, des și moale, de pe capul lui. Gâfâind, îl ghidă și spre celălalt sân. El se supuse cu un murmur răgușit, buzele lui deschizându-se peste bobocul fierbinte. Mâinile îi alunecară peste trupul ei, urmând curbele taliei și șoldurilor. Vârful degetului mijlociu încercui ombilicul și urmă o cărare șerpuitoare peste abdomenul plat! De-a lungul văii unde picioarele

îi erau lipite de la genunchi până în susul coapselor... Și înapoi...

Mângâind-o blând, Harry șopti:

— Deschide-te pentru mine.

Poppy rămase liniștită, rezistând, gâfâind, da și cum fiecare respirație îi er smulsă din gât. Presiunea lacrimilor se mări în spatele ochilor închiși. Să simtă plăcere cu Harry, părea o trădare din partea ei.

Și el știa asta. Vocea lui era blândă lângă urechea ei, când spuse:

— Ceea ce se întâmplă în acest pat e numai între noi doi. Nu e păcat să i te supui soțului tău și n-ai nimic de câștigat dacă negi ce plăcere sunt în stare să-ți ofer. Lasă să se întâmple, Poppy. Nu trebuie să fii virtuoașă cu mine.

— Nu încerc să fiu, rosti ea nesigură.

— Atunci lasă-mă să te ating.

La tăcerea ei, Harry îi desfăcu picioarele, care nu opuseră rezistentă. Palma lui se plimbă în interiorul coapsei, până când degetul mare îi atinse bucla moale și intimă. Ritmul neregulat al respirației lor fremăta prin. Camera tăcută. Degetul lui se cuibări între buclele umede, atingând ușor locul acela sensibil, încât ea sări în sus cu un protest înăbușit.

Strânse mai tare mușchiul întărit și părul moale și creț. Ajungând din nou jos, despărți carnea elastică. Apăru nevoia irezistibilă de a se ridica, spre mâna lui.

Dar se forță să zacă pasivă, deși efortul de a rămâne nemișcată era epuizant.

Găsind intrarea în trupul ei, Harry îi mângâie moliciunea până când stoarse din ea efluvii fierbinți. O dezmierdă, unul din degetele lui pătrunzând înăuntru. Uluită, înțepeni și scânci.

Harry o sărută: pe gât.

— Șșșșșt... Nu te rănesc. Ușurel. O mângâie înăuntru, degetul lui îndoindu-se pentru a o stimula și mai mult. Iar și iar, cu răbdare. Plăcerea provocă o nouă tensiune, cu membrele grele de senzații palpitate. Degetul lui se retrase și începu să se joace cu ea alene.

Sunete i se ridicau din gât, dar le înghiți. Ar fi vrut să se miște, să se zvârcolească în fierbințeala aceea neobosită. Mâinile îi mureau de dorința de a-i apuca mușchii lui flexibili, sau umerii, în loc de asta zăcea într-o nemișcare martirizantă.

Dar el știa cum. Să-i facă trupul să răspundă, cum să extragă plăcerea din carnea ei îndărătnică. Și nu putu să-și oprească coapsele să se ridice cu călcâiele îngropate în maleabilitatea răcoroasă a saltelei. El alunecă de-a lungul ei, sărutând din ce în ce mai jos, gura lui măsurând distanțele tandre de-a lungul trupului ei. Când ajunse la buclele moi și intime, totuși, ea înțepeni și. Încercă să se sustragă. Capul i se învârtea. Nimeni nu i-a spus nimic despre asta... Era imposibil să fie ceva corect.

În timp ce se răsucea, mâinile lui îi alunecară sub fund mobilizând-o, iar limba lui o găsi cu mișcări ude și fluente. Cu grijă o ghidă să intre în ritmul voit, ridicând-o, iar și iar, în timp ce o atingea înăuntru cu mișcări voluptoase. Gură lacomă, limbă neîndurătoare. O învălui respirația fierbinte. Senzațiile creșteau și creșteau, până când ajunse la un neașteptat apogeu, ce se răspândi în toate sensurile. Îi scăpă un țipăt, apoi altul, în timp ce spasme dense se rostogoleau prin ea. Nu era scăpare, nici posibilitatea de a le stăvili. Iar el era cu ea, prelungindu-i prăbușirea, lingând-o moale și storcându-i ultimele spasme de plăcere, în timp ce zăcea tremurând sub el.

Apoi veni cea mai rea parte, când Harry o luă în brațe pentru a o reconforta... și ea îl lăsă.

Cu greu putea să facă altceva decât să simtă ce stârnit era, cu trupul încordat și tare, cu bătăile inimii grăbite sub urechea ei. Își plimbă mâna peste curba suplă a spinării ei. Cu o undă de excitare ezitantă, se întreba dacă o va lua.

Dar Harry o surprinse spunând:

— În noaptea asta, n-am să te forțez să suporti și restul.

Vocea ei răsună ciudat de slabă, chiar în propriile ei urechi...

— Nu... nu trebuie să te oprești. Așa cum ți-am spus...

— Da, vrei să o faci odată, rosti sardonice Harry. Astfel încât să nu mai rămână nimic de care să-ți fie teamă. Dându-i drumul, se rostogoli departe de ea și se ridică, ajustându-și cu nepăsare partea din față a pantalonilor. Fața lui Poppy luă foc. Însă eu am hotărât să te las să-ți mai fie încă puțină frică: Adu-ți doar aminte că, dacă ai vreo idee privind anularea căsătoriei, am să te răstorn pe spate și am să te deflorez, înainte chiar de a clipi. Trase cuverturile peste ea și se opri. Spune-mi, Poppy Te-ai mai gândit la el și acum? Fața lui, nu mele lui se aflau în mintea ta, în timp ce te atingeam? Poppy scutură din cap, refuzând să-l privească. E un început, rosti el blând. Stinse lampa și ieși.

Iar ea rămase întinsă, singură în întuneric, rușinată, sătulă și confuză.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Pentru Harry somnul a fost întotdeauna o problemă, în noaptea aceasta n-a dormit deloc. Mintea lui, obișnuită să se ocupe de mar multe probleme simultan, acum avea un subiect nou, infinit mai interesant la care să se gândească.

Soția lui.

Învățase o mulțime de lucruri despre Poppy, într-o singură zi. A demonstrat că era excepțional de puternică, atunci când era expusă tensiunii, nu o femeie

care să se facă fărâme într-o situație dificilă. Și, deși își iubea familia, n-a apelat la ei pentru ajutor.

Harry admirase felul în care Poppy s-a ocupat de ziua ei de nuntă. Chiar mai mult, a admirat felul în care s-a ocupat de el, Fără fasoane de virgină, așa cum era îndreptățită.

Se gândea la minutele acelea arzătoare de dinaintea plecării lui, când fusese dulce și supusă, trupul ei frumos explodând ca răspuns. Treaz și neliniștit, Harry stătea culcat în dormitorul său, din partea cealaltă a apartamentului. Gândul la Poppy, dormind în spațiul unde locuia el, era mai mult decât suficient pentru a-l ține treaz. Nici o femeie nu stătuse niciodată în apartamentul lui. Întotdeauna își ținuse legăturile departe de reședința lui și niciodată nu petrecuse cu cineva o noapte întreagă. Îl incomodase ideea de a dormi într-un – pat cu altcineva. Părea ceva mult mai intim decât actul sexual și la care nici nu se putea gândi.

Harry se simți ușurat când se iviră zorii, cu plafonul jos al norilor smălțuiți de un argintiu mohorât. Se sculă, se spală și se îmbracă. Dădu drumul înăuntru unei fete în casă, care curăță grătarul căminului și aduse exemplarele de dimineață din *Morning Chronicle*, *Globe* și *Times*. Conform rutinei obișnuite, chelnerul de pe etaj va sosi eu micul dejun și Jake Valentine va veni să prezinte rapoartele managerilor și să ridice lista matinală a sarcinilor.

— Dorește și doamna Rutledge micul dejun, domnule? Vru să știe camerista.

Harry se întrebă Gât de târziu va dormi Poppy.

— Bate-i în ușă și întreab-o.

— Ba, domnule.

Observă felul în care privirea fetei se furișă dinspre dormitorul lui spre al lui Poppy. Deși era ceva obișnuit pentru. Cuplurile clasei superioare să folosească dormitoare separate, camerista manifestă o vagă surpriză, înainte de își stăpâni expresia. Vag plictisit, Harry se uită la ea și părăsi sufrageria.

Auzi șoaptele fetei și răspunsul lui Poppy. Sunetul înăbușit al vocii soției lui îi provocă un val de plăcere printre nervi.

Fata în casă se întoarce în sufragerie.

— Am să aduc o tavă și pentru doamna Rutledge. Aveți nevoie de altceva, domnule?

Harry clătină din cap, îndreptându-și atenția spre ziarele aduse de ea. Încercă de cel puțin trei ori să citească un articol, înainte de a renunța în final și a privi în direcția camerei lui Poppy.

În sfârșit apăru și ea, îmbrăcată într-un halat din tafta albastră, cu broderie grea de flori. Părul îi era desfăcut, buclele șatene aruncând licăriri de foc. Expresia ei era neutră, ochii precauți. Ar fi vrut să dea jos de pe ea îmbrăcămintea cu broderia aceea complicată și să-i sărute trupul gol, până când va roși și va începe să

gâfâie.

— Bună dimineața, murmură Poppy, fără să-l privească...

Harry se ridică și așteaptă până ea ajunse la masa cea mică. Nu-i scăpă faptul că încerca să evite să fie atinsă de el, în timp ce o ajută să se așeze. Răbdare, își aminti el.

— Ai dormit bine? O întrebă.

— Da, mulțumesc. Era clac că politețea, mai curând decât interesul, o făcu să întrebe la rândul ei: dar tu?

— Destul de bine.

Poppy aruncă o privire teancului de ziare de pe masă. Luând unul, îl ținu astfel încât să își acopere fața, în timp ce citea. Deoarece părea că nu e dispusă să facă conversație, Harry se ocupă și el de alt ziar.

Liniștea era întreruptă doar de foșnetul hârtiei subțiri de ziar.

Fu adus micul dejun și două fete în casă aranjată farfuriile de porțelan, tacâmurile și paharele de cristal.

Harry văzu că Poppy ceruse lipii, goale și pufoase, care scoteau aburi ușori. El își începu micul lui dejun, format din ouă ochiuri pe pâine prăjită, tăind gălbenușurile tari și întinzându-le peste pâinea crocantă.

— Nu e nevoie să te trezești devreme, dacă nu vrei, rosti el, presărând un vârf de sare peste ouă. Multe doamne din Londra dorm până la prânz.

— Îmi place să mă scol odată cu zorii.

— Ca orice bună fermieră, rosti Harry aruncându-i un surâs scurt.

Dar Poppy nu avu nicio reacție la această aluzie, unse doar o lipie cu un strat de miere.

Harry se opri cu furculița în aer, hipnotizat la vederea degetelor ei subțiri învârtind lingurița în miere și umplând meticulos fiecare gaură din lipie cu pasta groasă de ambră. Realizând că rămăsese țintuit locului, Harry luă o gură din mâncare. Poppy puse lingurița într-un mic pot de argint. Descoperind o picătură dulce, rătăcită pe vârful degetului mare, îl duse la buze și îl supse.

Puțin șocat, Harry întinse mâna după ceai și luă o înghițitură. Lichidul îi opări limba, făcându-l să tresară de durere și să înjure.

Poppy îi aruncă o privire nedumerită.

— E ceva în neregulă?

Nimic. Cu excepția faptului că, imaginea soției lui mâncându-și micul dejun era cel mai erotic act, pe care-l văzuse vreodată.

— Absolut nimic, rosti Harry scrâșnind. Ceaiul era fierbinte.

Când îndrăzni să se uite din nou la Poppy, ea tocmai mânca o căpșună proaspătă, ținând-o de codița verde. Buzele ei se țuguieară rotunjindu-se, în timp ce-și înfîgea dinții ferm în carnea coaptă a fructului. Cristoase! Sâcâit, se foi pe scaun, când toate dorințele nopții

trecute nesatisfăcute se trezire răzbunătoare. Poppy mai mănca două căpșuni, mușcându-le încet, în timp ce Harry încerca să o ignore. Pe sub haine se înfierbântase bine și folosi un șervet pentru arși tampona fruntea.

Poppy ridică la gură o bucată de lipie plină cu miere și îi aruncă o privire perplexă.

— Te simți bine?

— E prea cald aici, rosti iritat Harry, în timp ce gânduri înflăcărare îi treceau prin minte. Gânduri implicând miere și piele fină de femeie și un boboc roz umed...

Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, rosti scurt Harry, dornic de orice fel de întrerupere.

Jake Valentine intră în apartament mai prudent ca de obicei, arătând ușor surprins când o văzu pe Poppy așezată la masa micului dejun. Harry presupunea că noutatea situației va lua puțin timp, pentru a deveni ceva obișnuit.

— Bună dimineața, rosti Valentine neștiind dacă să se adreseze doar lui Harry, sau să o includă și pe Poppy în salut.

Ea rezolvă dilema, adresându-i un zâmbet deschis.

— Bună dimineața, domnule Valentine. Sper că astăzi nu mai există prin hotel maimuțe scăpate din cușcă?

Valentine zâmbi.

— Nu, după câte îmi dau eu seama, doamnă Rutledge.

Dar ziua e doar la început.

Harry experimentă o nouă senzație, un resentiment otrăvitor, care îi străbătu tot trupul. Era... Gelozie? Asta trebuie că era. Încercă să înăbușe sentimentul, dar acesta. Se strecurase până în fundul stomacului său. Voia ca Poppy să-i zâmbească și lui în felul acesta. Îi voia veselia, farmecul, atenția ei.

Amestecând în ceai un cub de zahăr, Harry rosti rece:

— Vorbește-mi despre adunarea angajaților.

— Nimic de raportat. Valentine îi înmână o foaie de hârtie. Somelierul roagă să aprobi lista cu vinuri. Și doamna Pennywhistle a ridicat problema dispariției tacâmurilor de pe tăvi, când oaspeții solicită serviciul în cameră...

Ochii lui Harry se îngustară.

— Aceeași problemă nu e și în sufragerie?

— Nu, domnule. Se pare că în sufragerie oaspeții sunt înclinați să folosească corect tacâmurile. Dar în intimitatea propriilor lor camere, unii... ei bine, dimineața trecută, lipsea un întreg serviciu de la micul dejun. Ca rezultat, doamna Pennywhistle a propus să cumpărăm un set de tacâmuri de tablă, care se fie folosite doar pentru mesele private din apartamente.

— Oaspeții, mei, să folosească cuțite și furculițe de tablă? Harry scutură din cap emfatic. Nu, va trebui să găsim alt mod de a descuraja mica hoție. Nu suntem un afurisit de han de pe marginea drumului.

— Asta este ce am crezut că o să spuneți. Valentine îl privi pe Harry răsfoind câteva foi de deasupra. Doamna Pennywhistle a spus că, atunci când doamna Rutledge dorește, ar fi onorată să o însoțească prin birourile și bucătăriile hotelului și să-i facă Cunoștință cu personalul.

— Nu cred... încep Harry.

— Ar fi simpatic, îl întrerupse Poppy. Te rog spune-i că, după micul dejun, voi fi gata să mergem.

— Nu e nevoie, rosti Harry. Nu e ca și cum ar trebui să conduci locul acesta.

Poppy se întoarse spre el cu un surâs politicos.

— N-aș fi visat niciodată să mă bag în treaba aste. Dar pentru că acesta e noul meu cămin; mi-ar plăcea să mă obișnuiesc cu el.

— Nu e un cămin, rosti Harry.

Privirile li se întâlneau.

— Ba este, afirmă Poppy. Aici locuiesc oameni. Tu nu-l consideri căminul tău?

Stânjenit, Jake Valentine își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Dacă mi-ai da lista matinală, domnule Rutledge...

Harry de abia îl auzea. Continuă să se uite la soția lui, întrebându-se de ce problema părea așa importantă pentru ea. Încercă să-și explice raționamentul.

— Cu toate că aici locuiesc oameni, aceasta nu face din el un cămin.

— Nu ai sentimente de afecțiune pentru acest ioc?
Întrebă Poppy.

— Ei bine, rosti Valentine stângaci, eu am plecat.

Niciunul nu observă plecarea lui grăbită.

— E un loc care se întâmplă să fie al meu, rosti Harry.
Îl apreciez din motive practice. Dar nu m-am atașat de el, în niciun fel.

Ochii ei albaștri îi cercetau pe ai lui, era curioasă și receptivă, plină de compasiune. Nimeni nu se uitase la el în acest fel, niciodată. Asta făcea ca nervii lui în defensivă să-l furnice.

— Trebuie că ți-ai petrecut toată viața prin hoteluri, nu-i așa? Murmură ea. Niciodată într-o casă cu curte, cu un pom.

Harry era incapabil să înțeleagă de ce aceasta ar avea o semnificație. Abandonă subiectul și încercă să-și recapete controlul.

— Dă-mi voie să fiu clar, Poppy... Aceasta e o afacere. Și salariații mei nu trebuie tratați ca niște rude și nici chiar ca prieteni, sau vei crea o problemă de management. Înțelegi?

— Da, afirmă ea continuând să-l privească. Încep să înțeleg.

De data aceasta a fost rândul lui Harry să ridice ziarul și să-i evite privirea. Îl invadase stânjeneala. Nu voia nicio formă de înțelegere din partea ei... Mai curând voia să o distreze, să o încadreze pe o listă, așa cum

făcuse în camera curiozităților. Atunci de abia ar trebui Poppy să se plângă de limitele stabilite de el. Și în schimb, el ar fi un soț indulgent – atâta timp cât ea va înțelege că el deține întotdeauna conducerea.

— Toți, rosti emfatic doamna Pennywhistle, șefa menajerelor, începând cu mine și până la spălătorese, suntem cu adevărat încântați că domnul Rutledge și-a găsit în sfârșit o mireasă. Și, în numele întregului personal, sperăm că te vei simți binevenită aici. Ai trei sute de persoane gata să-ți îndeplinească orice dorință.

Poppy era mișcată de evidenta ei sinceritate. Menajera era o femeie înaltă, cu umeri lați, un ten rumen și un aer de energie de abia stăpânită.

— Îți promit, rosti surâzând Poppy, că n-am să am nevoie de ajutorul a trei sute de persoane. Totuși voi avea nevoie de ajutorul tău, să-mi găsești o cameristă, înainte n-am avut niciodată nevoie de cineva, dar acum fără Surorile și fără însoțitoarea mea...

— Categoric. În cadrul personalului avem câteva fete, care ar putea să fie cu ușurință antrenate pentru un astfel de scop. Ai putea să le iei interviuri și dacă niciuna nu pare potrivită, vom măi căuta.

— Mulțumesc.

— Mă aștept ca, din când în când, să dorești să verifici conturile și registrele gospodăririi, ca și listele de aprovizionare și inventarul. Sunt desigur la dispoziția ta.

— Ești foarte amabilă, rosti Poppy. Sunt încântată să am ocazia de a-i întâlni pe unii din salariații hotelului. Și să văd locurile, pe care nu am putut să le vizitez niciodată, ca oaspete. Bucătăriile, mai ales.

— Bucătarul nostru șef, domnul Broussard, va fi încântat să-ți arate bucătăria, mândru de realizările lui. Făcu o pauză și adăugă *sotto voce*: din fericire pentru nov vanitatea lui e anulată de talentul lui.

Începură să coboare scara mare.

— De cât timp ești salariată aici, doamnă Pennywhistle? Întrebă Poppy.

— Ei bine, de aproape zece ani... de la început. Menajera zâmbi aducându-și aminte. Domnul Rutledge era așa de tânăr, subțire ca un lujer, cu un accent american puternic și obiceiul de a vorbi atât de repede, încât de abia puteai să-l urmărești. Am lucrat în ceainăria tatălui meu din Ștrand – am condus-o pentru el – și domnul Rutledge ne era client obișnuit. Într-o zi a venit și mi-a oferit poziția pe care o dețin acum. Deși hotelul era încă un șir de case particulare. Nimic nu se compară cu ceea ce este acum. Desigur, am spus da.

— De ce „desigur”? Tatăl tău n-a vrut să rămâi în prăvălia lui?

— Ba da, dar le avea și pe surorile mele, care îl ajutau. Și era ceva la domnul Rutledge, ce n-am văzut niciodată la niciun bărbat, înainte sau de atunci o extraordinară forță de caracter. E foarte insistent.

— Am observat, rosti Poppy sec.

— Oamenii vor să-l urmeze, sau să facă parte din indiferent ce e băgat. De aceea a putut să realizeze toate astea... doamna Pennywhistle făcu un gest spre ce era în jur... la o vârstă așa de tânără.

Poppy realizează că putea să afle mult mai multe despre soțul ei, de la cei care lucrau pentru el. Spera ca măcar câțiva dintre ei să fie la fel de dornici să vorbească, precum doamna Pennywhistle.

— E un stăpân exigent?

Menajera chicoti.

— O, da. Dar cinstit și întotdeauna rezonabil.

Merseră în biroul din față, unde doi oameni, unul mai bătrân, altul de vârstă mijlocie, discutau deasupra unui registru enorm, ce stătea deschis pe un birou de stejar.

— Domnilor, rosti menajeră. Am făcut un tur prin hotel cu doamna Rutledge. Doamnă Rutledge, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Myles, directorul nostru general și pe domnul Lufton, recepționerul.

Se înclină respectuos, privind-o pe Poppy, parcă ar fi fost un monarh venit în vizită. Cel mai tânăr dintre ei, domnul Myles, se aplecă și roși până când vârful cheliei, cafe deveni roz.

— Doamnă Rutledge, e cu adevărat o foarte mare onoare! Pot să vă transmit sincerele noastre felicitări pentru căsătorie...

— Cele mai sincere, adăugă și domnul Lufton. Ești

răspunsul la rugăciunile noastre. Îți dorim ție și domnului Rutledge toată fericirea.

Ușor surprinsă de entuziasmul lor, Poppy surise și făcu un semn din cap către fiecare dintre ei.

— Mulțumesc, domnilor.

Apoi începură să-i arate biroul, care găzduia un lung șir de registre de sosiri, jurnale ale managerilor, cărți conținând istoria și obiceiurile țărilor străine, dicționare pentru diverse limbi, hărți de toate felurile și planurile etajelor hotelului. Planurile, fixate pe un perete, erau marcate cu cerneală, pentru a indica ce camere erau libere, sau în renovare.

Două cărți legate în piele erau puse deoparte față de rest, una roșie, cealaltă neagră.

— Ce sunt volumele acestea? Întrebă Poppy.

Bărbații se priviră unul pe altul și domnul Lufton răspunse prudent.

— Există ocazii foarte rare, când un oaspete se dovedește cam... Ei bine, dificil...

— Imposibil, adăugă domnul Myles.

— ... Și Cu regret trebuie să-l înscriem în cartea neagră, ceea ce înseamnă că nu mai este binevenit...

— Indezirabil, adăugă domnul Myles.

— ... Și deci nu putem să-i permitem să revină.

— Niciodată, rosti emfatic domnul Myles.

Amuzată, Poppy dădu din cap.

— Îmi dau seama. Și scopul cărții roșii?

Domnul Lufton începu să explice.

— Aceasta este pentru anumiți oaspeți, care sunt puțin mai exigenți decât în mod obișnuit.

— Oaspeți problemă, clarifică domnul Myles.

— Cei care au solicitări speciale, continuă domnul Lufton, sau nu le place cum s-a făcut curățenie în camere într-un anumit moment, cei care insistă să aducă animale de companie, lucruri de genul acesta. Nu-i descurajăm, să rămână, dar luăm notă de ciudățeniile lor...

— Hmmm. Poppy luă cartea roșie și îi aruncă menajerei o privire veselă.

— N-aș fi surprinsă dacă familia Hathaway ar fi menționată de câteva ori în cartea aceasta. Comentariul îi fu întâmpinat cu tăcere. Văzând privirile înghețate de pe fețele lor, Poppy începu să râdă: sunt sigură, Unde e menționată familia mea? Deschise cartea și se uită pe câteva pagini, la întâmplare.

Cei dor bărbați arătară deodată foarte nefericiți și oscilau, ca și cum erau în căutarea unei ocazii de a-i lua cartea din mână.

— Doamnă Rutledge, te rugăm, nu trebuie...!

— Sunt sigur că nu sunteți în ea, rosti îngrijorat domnul Myles.

— Eu sunt sigură că suntem, îl contrazise Poppy cu un surâs. De fapt, probabil că noi deținem un întreg capitol.

— Da – vreau să spun, nu – doamnă Rutledge, vă implor...

— Foarte bine, rosti Poppy restituindu-le cartea roșie.

Oamenii oftară de ușurare. Totuși, adăugă ea, cândva aș vrea să împrumut această carte. Sunt sigură că va fi un material de citit excelent.

— Dacă ai terminat cu necăjirea acestor bieți domni, doamnă Rutledge, rosti menajera cu ochii sclipind. Văd că mulți dintre salariații noștri s-au adunat dincolo de ușă, pentru a te întâmpina.

— Ce drăguți Poppy se duse la recepție, unde fu recomandată menajerelor, managerilor de pe etaje, personalului de întreținere și valeților hotelului. Ea repetă numele fiecăruia, încercând să memoreze cât mai multe posibil și puse întrebări despre îndatoririle lor. Ei răspunseră cu plăcere interesului arătat de ea, dând voluntar informații despre diversele regiuni ale Angliei, de unde proveneau și de când munceau la Rutledge.

Poppy reflectă că, în ciuda multiplelor ocazii când stătuse la hotel ca oaspete, nu se gândise prea mult la angajați. Fuseseră întotdeauna fără nume și fără fețe, mișcându-se în fundal cu o eficiență calmă. Acuma se simțea înrudită cu ei. Făcea parte din hotel, ca și ei... Toți trăind în sfera de influență a lui Harry Rutledge.

După prima săptămână de trai alături de Harry, lui Poppy îi deveni clar că soțul ei desfășoară un program, ce l-ar fi ucis pe un om normal. Singurul moment, în

care era sigură că-l va vedea, ora dimineța la micul dejun, dar în restul zilei era ocupat, adesea lipsind de la cină și uneori retrăgându-se doar înainte de miezul nopții.

Lui Harry îi plăcea să se ocupe de două sau mai multe lucruri deodată, făcând liste și planuri, aranjând întâlniri, împacând divergențe, făcând favoruri. Era în permanență contactat de oameni, dornici ca el să-și aplece mintea strălucită asupra unei probleme, sau a alteia. Oamenii îi vizitau la orice oră și, când trecea un sfert de oră fără să apară cineva, de obicei Jake Valentine bătea la ușa apartamentului.

Când nu era ocupat cu diverse probleme, Harry se plimba prin hotel și. Se amesteca cu personalul. Pretențiile lui de perfecțiune și servicii de cea mai înaltă calitate erau neobosite. Angajații erau generos plătiți și tratați bine, în schimb se aștepta de la ei să muncească din greu și, mai presus de orice, să fie loiali. Dacă vreunul dintre ei se rănea sau era bolnav, Harry trimitea după medic și plătea tratamentul. Dacă cineva sugera un mod de a se îmbunătăți hotelul sau serviciile, ideea era transmisă lui Harry și, dacă el o aproba, respectivul era răsplătit cu un frumos bonus. Ca rezultat, biroul lui Harry era în permanență acoperit de teancuri de rapoarte, scrisori și note.

Se pare că lui Harry nu-i dăduse prin minte să sugereze o lună de miere, pentru el și noua lui mireasă și

Poppy suspecta că, aceasta din cauză că nu voia să-și părăsească hotelul. Și în mod cert nici ea nu dorea o lună de miere, alături de un bărbat care o înșelase.

De la noaptea, nunții lor, Poppy se simțea nervoasă în prezența lui, mai. Ales când rămâneau singuri. El nu făcea un secret din dorința ce-l stăpânea și din interesul față de ea, dar nu-i mai făcuse alte avansuri. De fapt, el continua cu felul lui de a fi, politicoș și prevenitor. Părea că încearcă să o obișnuiască cu el, cu circumstanțele deosebite ale vieții ei. Și ea îi aprecia răbdarea, deoarece totul era așa de nou. Ca o ironie totuși, reținerea autoimpușă de el oferea momentelor ocazionale de contact dintre ei o atingere a mâinii lui pe brațul ei „apăsarea trupului lui când stăteau aproape în mulțime – o cantitate de atracție vibrantă.

Atracție fără încredere... nu era ceva confortabil de simțit față de propriul soț.

Poppy nu avea idee cât va mai continua această păsuire conjugală. Era doar recunoscătoare că Harry era așa de ocupat cu hotelul. Totuși... Nu se putea opri să nu se gândească că această agendă a lui, de răsărit la miezul nopții, nu era deloc sănătoasă pentru el. Dacă i-ar fi păsat de cineva care muncea așa neobosit, l-ar fi îndemnat să încetinească ritmul, să-și ia și timp de odihnă.

Simpla ei compasiune deveni și mai mare într-o după-amiază, când Harry sosi pe neașteptate în apartamentul

lor, ducându-și pardesiul pe mână. Își petrecuse cea mai mare parte a zilei cu ofițerul șef de la IPL – întreprinderea de Pompieri a Londrei. Împreună au parcurs cu meticulozitate hotelul, pentru a examina procedeele de pază contra incendiilor și echipamentul. Dacă, Doamne ferește; ar fi izbucnit un incendiu la Rutledge, salariații fuseseră antrenați să ajute cât mai mulți oaspeți să părăsească de urgență clădirea. Scările de evacuare au fost studiate și inspectate, iar planurile etajelor și ieșirile reexamine. Însemne contra incendiului au fost incastrate în zidurile din afara clădirii, pentru a demonstra că IPL era plătit pentru a o proteja. Când Harry intră în apartament, Poppy își dădu seama că ziua fusese deosebit de solicitantă. Fața îi era marcată de oboseală.

La vederea lui Poppy ghemuită în colțul canapelei, citind o carte ce stătea în echilibru pe genunchii ridicați, Harry se opri.

— Cum a fost prânzul? O întrebă el.

Poppy fusese invitată să se alăture unui grup de tinere doamne cunoscute, care organizau un bazar anual de caritate.

— S-a desfășurat bine, mulțumesc. Sunt un grup simpatic. Deși se pare că sunt puțin cam prea dornice să înființeze tot felul de comitete. Întotdeauna am considerat că un comitet are nevoie de o lună, pentru a realiza ceva pe care o singură persoană poate să rezolve

în zece minute.

Harry surâse.

— Scopul acestor grupuri nu este eficiența. Scopul este să aibă ele ceva cu care să-și umple timpul.

Poppy îi aruncă o privire mai atentă și ochii ei se măriră.

— Ce s-a întâmplat cu hainele tale?

Cămașa albă de olandă și vesta de mătase bleumarin erau pătate cu funingine. Pe mâini avea mai multe pete negre și una chiar pe maxilar.

— A fost testată una din scările de evacuare în caz de incendiu.

— Ai coborât pe o scară exterioară clădirii? Poppy era uluită că a trebuit să-și ia un astfel de risc. Nu puteai să ceri altcuiva să o facă? Domnului Valentine, poate.

— Sunt sigur că ar fi făcut-o. Dar n-aș pune la dispoziția salariaților mei echipamente, fără să le fi testat eu însumi. Încă mai sunt îngrijorat pentru cameriste – fustele lor le vor face coborârea dificilă. Totuși, am trasat o linie încercând scara. Aruncă o privire melancolică spre palmele lui, Trebuie să mă spăl și să mă schimb, înainte de a mă întoarce la treabă.

Poppy își întoarse atenția spre carte. Dar era perfect conștientă de sunetele înăbușite ce se auzeau din cealaltă cameră, deschiderea sertarelor, clipocitul apei, bubuitul pantofilor descălțați, în clipa aceea se gândi la el dezbrăcat și o undă de fierbințeală îi trecu prin

stomac.

Harry reveni în cameră, curat și impecabil, ca de obicei. Cu excepția...

— O pată, rosti Poppy conștientă de vibrația de amuzament din glas. Ar ratat o pată.

Harry se privi.

— Unde?

— Pe maxilar. Nu, nu în partea aceea. Ea luă un șervet și îi făcu semn să vină la ea.

Harry se aplecă peste canapea, cu fața apropiindu-se de a ei. Rămase liniștit, în timp ce ea îi ștergea funinginea de pe maxilar. O înconjură mireasma pielii lui, proaspătă și curată, cu o ușoară urmă de fum, ca de lemn de cedru.

Dorind să prelungească momentul, Poppy privi în ochii lui verzi și insondabili. Erau umbriți de lipsa somnului. Ceruri milostive, omul ăsta se oprea vreodată pentru o clipă?

— De ce hu stai cu mine? Întrebă ea dintr-un impuls.

Harry clipi, în mod clar luat prin surprindere de invitație.

— Acuma?

— Da, acuma.

— Nu pot. Există prea multe de....

— Ai mâncat astăzi? În afară de câteva îmbucături la micul dejun?

Harry dădu din cap.

— N-am avut timp.

Poppy arată locul de lângă ea, de pe canapea, într-o cerere tăcută.

Spre surpriza ei, Harry se supuse. Înconjură capătul canapelei și se așază în colț privind-o. Una din sprâncenele negre se arcui întrebătoare.

Întinzând mâna spre tava de alături de ea, Poppy luă o farfurie plină cu sandviciuri, tarte și biscuiți.

— Bucătăria îmi trimite mult prea mult pentru o persoană, la și tu ce a mai rămas.

— Eu, realmente nu...

— Uite, insistă ea punându-i farfuria în mână.

Harry luă un sandvici și începu să-l mestece încet.

— Luându-și ceașca de ceai de pe tavă, Poppy turnă ceai proaspăt și adăugă o linguriță de zahăr. Apoi i-o dădu lui Harry.

— Ce citești? Întrebă el aruncând o privire spre cartea din poala ei.

— Un roman de un autor naturalist. Până acum, nu am putut să găsesc nimic asemănător cu o intrigă, dar descrierea regiunii rurale e de-a dreptul lirică. Făcu o pauză privindu-l cum golește ceașca de ceai. Îți plac romanele?

El clătină din cap.

— De obicei citesc numai pentru a mă informa, nu pentru a mă distra.

— Dezaprobi faptul că citesc de plăcere?

— Nu, doar că eu adesea nu reușesc să găesc timp pentru asta.

— Poate că de aceea nu dormi bine. Ai nevoie de un interludiu între muncă și somn.

Se așternu o liniște uscată, perfect calculată, înainte ca Harry să întrebe: — Ce ai sugera?

Conștientă de ceea ce înțelegea el, Poppy simți un val de roșeață acoperind-o din cap până în picioare. Pe Harry părea că-i distrează jena ei, nu într-un mod ironic, ci ca și cum ar fi găsit-o încântătoare.

— Tuturor celor din familia mea le plac romanele, rosti în sfârșit Poppy, readucând conversația la subiect. Ne adunam în salon aproape în fiecare seară și unul dintre noi citea cu voce tare. Win e cea mai bună cititoare – pentru fiecare personaj inventează altă voce.

— Mi-ar plăcea să te aud citind, rosti Harry.

Poppy clătină din cap...

– Nu sunt nici pe departe așa amuzantă ca Win. Îi fac pe toți să adoarmă.

— Da, rosti Harry. Ai vocea unui învățăcel. Înainte de a putea să o considere o ofensă, el adăugă liniștitor: care nu zgârie urechile, blândă...

E extraordinar de obosit, realiză ea. Atât de obosit, încât și efortul de a formula cuvintele îl dărmă.

— Trebuie să plec, bombăni el frecându-se la ochi.

— Întâi terminări sandviciurile, rosti Poppy autoritară.

El luă supus un sandvici. Și în timp ce mânca, Poppy răsfoi prin carte până găsi ceea ce căuta... Descrierea unei plimbări la țară, sub un cer plin de nori pufoși, pe lângă aluni în floare și un opaițel alb cuibărit lângă o gărlă liniștită. Citi cu un ton măsurat, aruncându-i din când în când o privire lui Harry, în vreme ce acesta golea farfuria de sandviciuri, Apoi se scufundă mai adânc în colțul lui, mai relaxat decât îl văzuse ea vreodată.

Citi mai multe pagini, despre plimbarea pe lângă garduri vii și pajiști, printr-o pădure acoperită cu o pătură de frunze veștede, în timp ce razele palide și blânde ale soarelui făceau loc unei ploii liniștite...

Și când în final ajunse la sfârșitul capitolului, se uită din nou la Harry.

Adormise.

Pieptul i se ridica și cobora într-un ritm egal, genele lungi îi umbreau pielea obrazului. O mână o ținea pe piept, cu palma în jos, în timp ce cealaltă zăcea pe jumătate deschisă lângă el, cu degetele puternice parțial îndoite.

— Nu dau greș niciodată, murmură Poppy cu un surâs. Intim. Talentul ei de a-i face pe oameni să adoarmă era ceva prea mult, chiar și pentru goana neobosită a lui Harry. Cu grijă puse cartea deoparte.

Era pentru prima oară, când putea să-l privească după bunul ei plac. Era ciudat să-l vezi așa, cu desăvârșire

vulnerabil. În somn, trăsăturile feței îi erau relaxate și aproape inocente, în contrast cu obișnuita lui expresie, de comandă Gura, întotdeauna așa de hotărâtă, era moale și catifelată. Arăta ca un băiat pierdut într-un vis solitar. Și Poppy simți nevoia de a păzi acest somn, de care avea așa multă nevoie ei. Să-l acopere cu o pătură și să-i dea de-o parte părul negru de pe frunte.

Trecură mai multe minute de liniște, tăcerea fiind tulburată numai de sunetele depărtate ale activității din hotel și de pe stradă. Intervenise ceva, de care Poppy nici nu știa că are nevoie... „timp pentru a-l contempla pe străinul, care pusese stăpânire totală pe viața ei.

Înțelegea că Harry Rutledge era ca interiorul unuiia din mecanismele de ceas complicate construite de el. Cineva putea să examineze fiecare angrenaj, roțiță și pârghie, dar asta nu însemna că putea să înțeleagă vreodată ce făcea ca totul să funcționeze.

Se pare că Harry își petrecuse viața luptând cu omenirea și încercând să o supună voinței lui. Și în acest scop făcuse mari progrese. Dar în mod clar era nesatisfăcut, incapabil să se bucure de ceea ce reușise. Lucru ce-l făcea foarte diferit de ceilalți bărbați din viața lui Poppy, în special de Cam și Merripen.

Din cauza moștenirii lor țigănești, cumnații ei nu vedeau lumea ca pe ceva ce trebuie cucerit, Ci mai curând ca pe ceva prin care să cutreieri liber. Și apoi mai era Leo, care prefera să privească viața ca un

observator obiectiv, nu ca participant activ.

Harry nu era nimic altceva decât un brigand, plănuiind să cucerească pe oricine și orice. Cum s-ar putea să fie stăpânit un astfel de bărbat? Cum și-ar putea găsi vreodată liniștea?

Poppy era așa de prinsă în calmul plin de pace al camerei, încât tresări când auzi o bătaie în ușă. Nervii ei vibrară neplăcut. Nu răspunse, dorind ca zgomotul afurisit să dispară. Dar se auzi din nou.

Cioc. Cioc. Cioc.

Harry se trezi cu un murmur nearticulat, clipind cu perplexitatea cuiva care fusese trezit brusc din somn.

— Da? Rosti el cu glas aspru, făcând efort să se așeze.

Ușa se deschise și Jack Valentine intră. Păru că se scuză, când îi văzu pe Harry și pe Poppy împreună pe aceeași canapea. Poppy de abia putu să se oprească să nu se încrunte, cu toate că el nu-și făcea decât datoria. Valentine îi înmână lui Harry o hârtie îndoită murmurând câteva cuvinte criptice și părăsi apartamentul.

Harry parcurse nota cu o privire încețoșată. Băgând-o în buzunarul hainei, îi zâmbi melancolic lui Poppy.

— Se pare că am ațipit cât ai citit. Se uită la ea, cu ochi mai calzi decât îi văzuse ea vreodată. Un interludiu, murmură el fără motiv aparent și un colț al gurii i se. Ridică. Mi-ar mai plăcea unul, în curând.

Și plecă, în timp ce ea rămase tăcută străduindu-se să formuleze un răspuns.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Numai cele mai bogate doamne din Londra posedau propria lor trăsură cu cai, deoarece costa o avere să întreții un astfel de echipaj. Femeile fără grajduri proprii, sau cele care locuiau singure, erau obligate să „angajeze” caii, cupeul și vizitiul, închiriindu-i de la un serviciu furnizor, sau de la un patron, de câte ori aveau nevoie să hoinărească prin Londra.

Harry insistase că Poppy trebuia să aibă propria ei trăsură și pereche de cai și a trimis după un designer de la un atelier de trăsuri să vină la hotel! După ce s-a consultat cu Poppy, meșterul rotar a fost însărcinat să facă un vehicol după gustul ei. Poppy fu aproape năucită de întregul proces și chiar puțin enervată, deoarece insistența ei de a i se spune prețul materialelor a cauzat o mică dispută.

— Nu te afli aici pentru a întreba cât costă toate astea, îi spuse Harry. Singura ta sarcină este să alegi ce-ți place.

Dar, conform experienței ei, aceasta î făcuse întotdeauna parte din procesul de alegere...să vadă ce e disponibil, apoi să compare prețurile, până ajungea la ceva ce nu era nici prea scump, nici prea ieftin. Totuși, Harry părea să considere aceste practici ca un afront, ca

și cum ea punea la îndoială labilitatea lui de a se îngriji de ea.

În final, s-a hotărât ca trăsura să fie lăcuită în exterior cu un lac negru elegant, iar în interior tapițată cu catifea verde și piele bej, fixate cu ținte de alamă și lambriurile interioare dotate cu picturi decorative. Vor exista perdele de mătase verde și storuri, venețiene, în loc de obloane de mahon... perne pentru odihnă din piele marocană... borduri decorative la treptele exterioare, felinare placate și clanțe asortate la uși... lui Poppy nu-i trecuse niciodată prin minte că vor fi atât de multe de hotărât.

Petrecu ce mai rămăsese din după-amiaza aceea la bucătărie, cu șeful bucătar, domnul Broussard, șeful cofetar, domnul Rupert și cu doamna. Pennywhistle. Broussard se apucase de pregătirea unui desert nou... Ceva mai adecvat, încercând să recreeze un desert pe care și-l amintea din copilărie.

— Stră-mătușa mea Albertine îl pregătea întotdeauna fără. Rețetă, explică Broussard melancolic, în timp ce lua bain-marie-ul, sau baia de apă, de pe cuptor. Înăuntru se afla o jumătate de duzină de boluri mici și aburinde, cu mere. M-am uitat la ea de fiecare dată. Dar procesul mi-a ieșit din minte. Am încercat de vreo cincisprezece ori și tot n-a ieșit perfect... dar quand on veut, oh peut.

— Când vrei, poți, traduse Poppy.

— Exactement. Cu grijă Broussard scoase vasele din apa fierbinte.

Șeful Rupert turnă o cremă peste fiecare budincă și deasupra așeză o foaie fină de aluat franțuzesc.

— Să încercăm? Întrebă el înarmându-se cu câteva linguri.

Solemni, Poppy, doamna Pennywhistle și cei doi șefi luară fiecare un bol și gustară. Gura lui Poppy se umplu de cremă, tartă moale din mere și aluat crocant. Închise ochii pentru a se bucura mai mult de textură și de arome și auzi oftatul de satisfacție al doamnei Pennywhistle și al șefului Rupert.

— Încă nu e cum trebuie, se agită domnul Broussard încruntându-se la bolul lui cu budincă, ca și cum acesta ar fi fost de o încăpățânare intenționată.

— Nu-mi pasă dacă nu e cum trebuie, rosti menajera. E cel mai bun dulce pe care l-am gustat vreodată în viața mea.

— Se întoarce spre Poppy. Nu-i așa, doamnă Rutledge?

— Cred că e ceea ce mănâncă îngerii în rai, rosti Poppy răscolind prin budincă. Șeful Rupert băgă în gură încă o lingură plină.

— Poate că încă puțină lămâie și scorțișoară cugetă domnul Broussard.

— Doamnă Rutledge!

Poppy se întoarce să vadă cine i-a rostit numele.

Zâmbetul aproape i se șterse, când îl văzu pe Jake Valentine intrând în bucătărie. Nu pentru că nu-l plăcea. De fapt, Valentine era foarte arătos și amabil. Totuși, se pare că fusese numit lin fel de câine de pază, care pune în aplicare dispoziția lui Harry, ca Poppy să se abțină să facă legături cu salariații.

Domnul Valentine nu arată mai fericit decât Poppy când vorbește:

— Doamnă Rutledge, am fost trimis să vă amintesc că aveți oră la croitoreasă.

— Adevărat? Acuma? Poppy îl privi absentă. Nu-mi amintesc să-mi fi rezervat oră.

— S-a făcut, în locul tău. La cererea domnului Rutledge.

— O! În silă, Poppy puse lingura jos. Când trebuie să plec?

— Într-un sfert de oră.

Asta îi va oferi exact timpul de a-și aranja părul și de a-și pune pe ea o mantie.

— Am destulă îmbrăcăminte, rosti ea. Nu mai am nevoie de altceva.

— O doamnă în poziția ta, interveni cu înțelepciune doamna Pennywhistle, are nevoie de multe. Am auzit spunându-se că doamnele la modă nu îmbracă niciodată o haină de două ori.

Poppy își roti ochii.

— Am auzit și eu. Și cred că e ridicol. Ce contează

dacă o doamnă e văzută în aceeași haină de două ori? În afară de faptul că asta dovedește că soțul ei e destul de bogat, pentru a-i cumpăra mai multă îmbrăcăminte decât are nevoie.

Menajera zâmbi cu simpatie.

— Să vin cu tine până în apartament, doamnă Rutledge?

— Nu, mulțumesc. Am să merg pe culoarul servitorilor. Niciunul dintre oaspeți nu mă va vedea.

— Nu trebuie să mergi fără escortă, rosti Valentine.

Poppy scoase un oftat plin de nerăbdare.

— Domnule Valentine?

— Da?

— Vreau să merg singură în apartamentul meu. Dacă nu pot să fac așa ceva, acest hotel va începe să-mi pară o închisoare. El dădu din cap acceptând șovăitor. Mulțumesc. Murmurându-le un la revedere șefilor bucătari și menajerei, Poppy părăsi bucătăria.

Jake Valentine își schimbă stânjenit greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce ceilalți îl priveau.

— Regret, bombăni el. Dar domnul Rutledge a hotărât ca soția sa să nu fraternizeze cu personalul. Spune că asta ne face pe toți mai puțin productivi și există treburi mai potrivite de care să se ocupe ea.

Deși doamna Pennywhistle nu era de obicei înclinată să-l critice pe patron, fața ei era încordată. De iritare.

— Și ce anume să facă? Întrebă ea tăioasă; Să

cumpere lucruri, de care nu are nevoie, sau nu le vrea? Să citească reviste de modă? Să călărească prin parc în prezența unui lacheu? Fără îndoială că sunt o mulțime de soții mondene, care ar fi mai mult decât încântate de o astfel de existență searbădă. Dar această tânără singuratică face parte dintr-o familie strâns unită și e obișnuită să fie înconjurată de multă afecțiune. Are nevoie de cineva cu care să facă ceva... o însoțitoare... Are nevoie de un soț.

— Are soț, protestă Jake.

Ochii menajerei se îngustară.

— N-ai observat nimic ciudat, în legătură cu relația dintre ei, Valentine?

— Nu și nu e cazul să discutăm noi despre asta.

Domnul Broussard o privi pe doamna Pennywhistle cu deosebit interes.

— Eu sunt francez, rosti el. Nu am nicio problemă, dacă discut despre așa ceva.

Doamna Pennywhistle coborî glasul, conștientă de fetele care spălau vasele, în camera alăturată.

— Există niște îndoieli, în privința îndeplinirii relațiile lor matrimoniale.

— Ascultă... încep Jake, ultragiat de violarea intimității patronului său.

— La ceva de aici, mon ami, rosti Broussard împingând spre el o farfurie cu produse de patiserie. În timp ce Jake se așeză și luă o lingură, șeful îi aruncă

doamnei Pennywhistle o privire de încurajare. Ce ți-a făcut impresia că el încă nu i-a... gustat năsturelul?

— Năsturelul? Repetă Jake incredul.

— Cresson. Broussard îi aruncă o privire superioară. O metaforă. Și mult mai frumoasă decât metaforele pe care le folosiți Voi englezii pentru același lucru.

— Eu nu folosesc niciodată metafore, bombăni Jake.

— Bien sur, pentru că n-ai imaginație. Șeful se întoarce spre menajeră. De ce există dubii în legătură cu relațiile dintre domnul și doamna Rutledge?

— Cearșafurile, rosti ea scurt.

Jake aproape se înecă cu budinca.

— Ai pus fetele în casă să-i spioneze? Întrebă el cu gura plină de cremă și frișcă.

Deloc, rosti în defensivă menajera. Doar că avem fete istețe și care îmi spun tot. Și chiar dacă nu mi-ar fi spus, cineva nu ar avea nevoie de prea mult spirit de observație, pentru a vedea că nu se comportă ca un cuplu de însurăței.

Șeful o privi profund interesat.

— Crezi că există vreo problemă cu morcovul lui?

— Năsturelul, morcovul – totul e de mâncare pentru tine? Întrebă Jake.

Șeful ridică din umeri.

— Oui.

— Ei bine, afirmă Jake morocănos, există un șir întreg de foste amante ale lui Rutledge, care vor

mărturisi fără îndoială că nu e nimic în neregulă cu morcovul lui.

— *Alors*, el e un bărbat viril... Ea e o femeie frumoasă... De ce nu fac salată împreună?

Jake se opri cu lingura la jumătatea drumului spre gură, în timp ce își amintea problemele cu scrisoarea de la Bayning și întâlnirea secretă dintre Harry Rutledge și viconte Andover.

— Eu cred, rosti el stânjenit, că, pentru a o lua de soție, domnul Rutledge a... Ei bine, a manipulat evenimentele în așa fel, ca lucrurile să se desfășoare cum vrea el, fără să ia în considerație sentimentele ei.

Ceilalți trei îl priviră inexpresivi.

Șeful Rupert fii primul care vorbi:

— Dar asta face cu toată lumea.

— Se pare că doamnei Rutledge nu-i place, bombăni Jake.

Doamna Pennywhistle își rezemă bărbia pe mână și își ciocăni gânditoare obrazul.

— Eu cred că ar putea să aibă o influență bună asupra lui, dacă va fi înclinată Vreodată să încerce.

— Nimic, rosti Jake hotărât. Nimic nu-l va schimba pe Harry Rutledge.

— Deci, cugetă menajera, eu cred că cei doi ar avea nevoie de puțin ajutor.

— Din partea gui? Întrebă șeful Rupert.

— Din partea noastră, a tuturor, răspunse menajera. E

în folosul nostru ca patronul să fie fericit, nu-i așa?

— Nu, rosti Jake ferm. N-am văzut niciodată pe nimeni, mai lipsit de înclinare spre fericire. Nici n-ar ști ce să facă cu ea.

— Deci un motiv în plus să încercăm „declară doamna Pennywhistle.

Jake îi aruncă o privire de avertisment.

— Nu o să ne băgăm în viața personală a domnului Rutledge. Vă interzic.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE,

La masa de toaletă, Poppy își pudră nasul și își aplică pe buze un strat de ruj. În seara aceasta ea și Harry trebuiau să participe la un supeu, dat în una din sufrageriile private, o treabă deosebit de protocolară, unde participau diplomați străini și oficiali. Guvernamentali, în onoarea vizitei monarhului Prusiei, regele Frederick William IV. Doamna Pennywhistle îi arătase meniul și Poppy remarcase că, cu zece feluri de. Mâncare, era de așteptat ca supeul să dureze o jumătate de noapte.

Se îmbracă cu cea mai bună rochie de seară, din mătase violetă ce făcea ape în tonuri de albastru și roz, Gând cădea lumina pe ea. La culoarea unică se ajunsese cu o nouă vopsea sintetică și era așa de frapantă, încât nu avea nevoie de multe podoabe. Corsajul se petrecea complicat unul peste altul, lăsând. Umerii goi, iar

straturile de fuste foșneau ușor, când se mișca.

Exact când punea jos pensula de pudrat, Harry apăru în prag și o contemplă pe îndelete. Exista în privirea lui ceva posesiv.

— În seara asta, nicio femeie nu se va compara cu tine, murmură el.

Poppy zâmbi și îngână un cuvânt de mulțumire.

— Și tu arăți foarte bine, rosti ea, cu toate că „bine” părea un cuvânt cu totul necorespunzător, pentru a-l descrie pe soțul ei.

Harry era deosebit de frumos în ținută oficială, negru cu alb, cu cravata de nea apretată, cu pantofii foarte bine lustruiți. Își purta îmbrăcămintea elegantă e o degajare inconștientă, așa de bine dispus și ademenitor, încât era ușor să uiți ce calculat era.

— E timpul să coborâm? Întrebă Poppy.

Scoțând un ceas din buzunar, Harry îl consultă.

— Mai avem paisprezece... Nu, treisprezece minute.

Sprâncenele ei se ridicară văzând cât de îndoit și zgâriat era ceasul.

— Dumnezeu! Trebuie că-l porți de multă vreme.

El ezită înainte de a i-l arăta. Poppy luă cu grijă obiectul în mână. Ceasul era mic dar greu în palmă, aurul păstrând în continuare căldură trupului lui. Deschizându-i capacul văzu că metalul plin de cicatrice și zgâriat nu fusese inscripționat sau înfrumusețat în niciun fel.

— De unde îl ai? Întrebă ea.

Harry își băgă ceasul în buzunar. Expresia lui era enigmatică.

— De la tata, când i-am spus că plec la Londra. Mi-a povestit că i l-a dat tatăl lui, cu ani în urmă, cu sfatul ca atunci când va avea succes, să-l celebreze cumpărându-și un ceas mai frumos. Și tata mi l-a dat mie, cu același sfat.

— Dar tu nu ți-ai cumpărat niciodată altul? Harry dădu din cap negând. Un zâmbet perplex atinse buzele ei. Aș spune că ai avut succes mai mult decât suficient, pentru a merita un ceas nou.

— Încă nu.

Ea se gândi că probabil glumește, dar nu exista umor în expresia lui. Zguduită și fascinată, Poppy se întrebă cât de multe bogății intenționa să mai adune, cât de multă puterea voia să capete, înainte de a considera că era destul.

Poate că pentru Harry Rutledge nu exista cuvântul „destul”.

Fu distrasă de la gândurile ei, când el scoase ceva din unul din buzunarele hainei; o cutie plată dreptunghiulară, din piele.

— Un cadou, rosti Harry dându-i-o.

Ochii ei se măriră de surpriză.

— Nu e nevoie să-mi dai nimic. Mulțumesc. Nu mă așteptam... oh! Aceasta, când deschise cutia și Văzu

colierul de diamante, aranjat pe așternutul de catifea ca un lac de foc sclipitor. Era o ghirlandă grea de flori strălucitoare, unite între ele cu patru foi.

— Îți place? Întrebă Harry ușor indiferent.

— Da, sigur, e...îți taie răsuflarea. Poppy nu-și imaginase vreodată că va avea o astfel de bijuterie. Singurul colier pe care îl poseda era o perlă unică, pe un lanț. Voi putea... Voi putea să-l pun în seara asta.

— Cred că va fi foarte potrivit pentru rochia ta. Harry scoase colierul din cutie, trecu în spatele ei și i-l închise în jurul gâtului, cu blândețe. Greutatea rece a diamantelor și atingerea caldă a degetelor lui pe ceafă îi provocară un fior. El rămase în spatele ei, cu mâinile așezate ușor pe curba cefii ei, apoi mișcându-se într-o mângâiere caldă pe umeri. Ce frumos! Murmură el. Deși nimic nu e așa frumos ca pielea ta.

Poppy se uita în oglindă, nu la față ei îmbujorată, ci la mâinile lui pe pielea ei. Rămaseră amândoi liniștiți, uitându-se la imaginea lor, parcă erau două siluete prinse în gheață.

Mâinile lui se mișcau cu sensibilitate, ca și cum ar fi atins o lucrare de artă neprețuită. Cu vârful degetului mijlociu, urmă forma claviculei până la adâncitura de la baza gâtului ei.

Simțindu-se agitată, Poppy se retrase de sub mâinile lui și se ridică pentru a i se așeza în față, după ce ocolise scăunelul.

— Mulțumesc, reuși ea să spună. Prudentă, se întinse să-l îmbrățișeze, brațele ei alunecându-i peste umeri.

Era mai mult decât intenționase Poppy, dar exista ceva în expresia lui care o emoționa. Uneori, văzuse aceeași expresie în copilărie, pe fața lui Leo, când era surprins făcând ceva rău și se ducea la mamă lor cu un buchet de flori, sau o altă mică comoară.

Brațele lui Harry o înconjură trăgând-o spre el. Mirosea minunat și era cald și puternic sub straturile de olandă, mătase și lână. Adierea blândă a respirației lui pe ceafa ei o tulbura înfinit.

Închizând ochii, Poppy se sprijini de el. El o sărută pe gât, ajungând până la conjunctura cefii eu maxilarul. Ea simți căldura răspândindu-i-se de la picioare până în vârful capului. Și în îmbrățișarea lui, descoperi ceva surprinzător, un sentiment de securitate. Se potriveau minunat împreună, blândețe și duritate, maleabilitate și încordare. Părea că fiecare curbă a ei se îmbina perfect cu contururile lui masculine... Nu i-ar fi păsat dacă ar fi stat lipită de el, împreună cu el, cât de mult ar fi putut.

Dar Harry hotărî să ia mai mult decât i s-a oferit.

— Mâna lui se îndreptă spre capul ei, făcând-o să se întoarcă în unghiul corect, pentru a o săruta. Gura lui coborî rapid. Poppy se încordă depărtându-se, gata să se izbească stângaci cap în cap.

Se întoarse cu fața la el, cu refuzul întipărit pe figură.

Eschivarea păru că l-a înghețat pe Harry. Scânteii de

furie se aprinseră în ochii lui, ca și cum că fusese incredibil de incorectă.

— Se pare că interzicerea scenelor virginale a fost abolită.

Poppy răspunse cu demnitate emfatică.

— Nu cred că e ceva teatral, să te retragi când nu vrei să fii sărutată.

— Un colier de diamante pentru un sărut. E o tranzacție așa de rea?

Obrajii ei deveniră purpurii.

— Apreciez generozitatea ta. Dar greșești crezând că poți să cumperi, sau să faci tranzacții cu favorurile mele. Nu sunt amanta ta, Harry.

— Evident. Deoarece în schimbul unui astfel de colier, o amantă s-ar urca în pat și s-ar întinde, gata să ofere tot ce vreau.

— Niciodată nu ți-am negat drepturile conjugale, rosti ea. Dacă dorești, mă duc chiar acum de bunăvoie în pat și fac ce vrei tu, chiar în clipă aceasta. Dar nu din cauză că mi-ai dăruit un colier, ca parte dintr-un târg.

Departe de a fi potolit, Harry o privi grav jignit.

— Să te întinzi, ca o martiră pe un altar de sacrificiu, nu este ceea ce am avut eu în minte.

— De ce nu e suficient că vreau să mă supun ție? Întrebă Poppy cu propriul temperament în flăcări. De ce trebuie să fiu dornică să mă culc cu tine, când nu ești soțul pe care mi l-am dorit?

Chiar în clipa în care cuvintele i-au părăsit buzele, Poppy le regretă. Dar era prea târziu. Ochii lui Harry deveniră de gheață. Buzele i se despărțiră și ea se înconjură cu brațele, fiind sigură că e gata să spună ceva îngrozitor.

În loc de asta, el se întoarse și ieși din încăpere.

Să se supună.

— Expresia stăruia ca o viespe, în mintea lui Harry. Înțepându-l neîncetat.

Să i se supună... Ca și cum el ar fi fost un fel de broască râioasă dezgustătoare. Când unele din cele mai frumoase femei din Londra îi implorau atenția. Femei senzuale, educate, cu guri și mâini deștepte, dornice să-i satisfacă cele mai exotice dorințe: ...de fapt, ar putea să aibă una chiar la noapte.

Când furia i se mai potoli, destul pentru a putea acționa, normal, Harry se întoarse în dormitorul lui Poppy și o informă că e timpul să coboare la supeu. Ea îi aruncă o privire prudentă, părând că vrea să spună ceva, dar avu bunul simț să tacă. — „Nu ești soțul pe care l-am dorit.”

Și nu va fi niciodată. Nicio acțiune sau manipulare n-ar putea schimba asta.

Dar Harry va continua să-și joace cartea. Poppy era a lui în mod legal și Dumnezeu îi e martor că avea și banii de partea lui. Timpul va trebui să se ocupe de rest.

Dineul oficial fu un mare succes. De fiecare dată când

Harry își aruncă privirea spre capătul celălalt al mesei lungi, vedea că Poppy se achita splendid de îndatoririle ei. Era relaxată și zâmbitoare, luând parte la conversație, părând că-și farmecă vecinii. Era exact așa cum se așteptase el: aceste calități, considerate nepotrivite la o fată nemăritată, erau admirate la o femeie căsătorită. Observațiile ei Istețe și plăcerea de a discuta cu vioiciune o făceau mult mai interesantă, decât domnișoarele de societate, sfioase, cu privirea plecată și pline de modestie, își tăia răsuflarea cu rochia ei violetă, cu gâtul subțire.

Înconjurat de diamante, cu părul lucind de un ic», întunecat. Însă zâmbetul o făcea cu adevărat irezistibilă, un zâmbet așa de dulce și strălucitor, că îi încălzea și sufletul și trupul.

Harry ar fi vrut să-i zâmbească și lui în acest fel. O făcuse, la început. Trebuie să existe” ceva, care să o determine să fie mai caldă cu el, să-l placă din nou. Orice ființă are un punct vulnerabil.

Între timp, de câte ori putea, Harry îi fura o privire frumoasei și distantei lui soții... Și petrecu la umbra zâmbetelor pe care le oferea altora...

În dimineața următoare Harry se trezi la ora obișnuită. Se spală» se îmbracă și se așază la masa micului dejun cu un ziar, uitându-se spre ușa lui Poppy. Nu era nici urmă de ea. Își închipuise că va dormi târziu, deoarece se retrăsese mult după miezul nopții.

— Nu o trezi pe doamna Rutledge, îi spuse el cameristei. În dimineața aceasta are nevoie de odihnă.

— Da, domnule.

Harry își mănca micul dejun singur, încercând să se concentreze asupra ziarului, dar privirea lui continua să se îndrepte spre ușa ei...

Ajunsese să se obișnuiască să o vadă în fiecare dimineață. Îi plăcea să-și înceapă ziua cu ea. Și era conștient că noaptea trecută se purtase ca un bătăran, dându-i bijuteria și pretinzând o demonstrație de grațitudine. Ar fi trebuit să o cunoască mai bine.

A fost doar pentru că o dorea așa de afurisit de mult. Și devenise un obicei să-și urmeze calea, mai ales în ce privește femeile. Reflectă că probabil nu i-ar face niciun rău, dacă ar învăța să țină seama și de sentimentele altora.

Mai ales dacă aceasta ar grăbi obținerea a ceea ce voia.

— După ce primi ție la Jake Valentine rapoartele matinale ale managerilor, Harry se duse împreună cu el în subsolul hotelului, pentru a evalua pagubele provocate de o mică inundație, datorată. Unui canal defect.

— Vom avea nevoie de intervenția mecanicului, rosti Harry. Și vreau un inventar al articolelor din stoc stricate.

— Da, domnule, răspuse Valentine. Din păcate, în

partea inundată se aflau niște covoare turcești făcute sul și nu știu dacă petele...

— Domnule Rutledge! O cameristă agitată cobora ultimele trepte și se grăbi spre ei. De abia putea să vorbească printre gâfâieli. Doamna Pennywhistle a spus... Să vin să vă anunț, pentru că... Doamna Rutledge...

Harry se uită la ea cu asprime.

— Ce s-a întâmplat?

— E rănită, domnule... a căzut.

Alarma îi acapară întreaga ființă.

— Unde e?

— În apartamentul tău, domnule.

— Trimite după doctor, i se adresă Harry lui Valentine și fugi spre scară, urcând câte două trepte odată. Când ajunsese la apartamentul lui, o panică uriașă îl cuprinsese, încercă să o înlătore pentru a gândi clar. În jurul ușii se adunaseră cameristele și își croi drum cu umărul printre ele, până în camera principală. Poppy?

Vocea doamnei Pennywhistle se auzi din baia placată cu faianță.

— Suntem aici, domnule Rutledge.

Harry ajunsese la baie din trei pași uriași „cu stomacul răscolit de teamă, cânti o văzu pe Poppy pe pardoseală, culcată în brațele menajerei care o sprijinea. Din decență, peste ea fuseseră întinse niște prosoape, dar membrele îi erau goale și arătau vulnerabile, în contrast

cu pardoseala cenușie și tare.

Harry se lăsă pe vine lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, Poppy?

— Îmi pare rău. Arăta îndurerată și se scufa. A fost o prostie. Am ieșit din cadă, am alunecat pe gresie și piciorul s-a îndoit sub mine.

— Mulțumesc cerului că una dintre cameriste, venită să adune vesela de la micul dejun, a auzit-o pe doamna Rutledge plângând, îl lămurii doamna Pennywhistle.

— Sunt bine, rosti Poppy. Mi-am răsucit puțin glezna, îi aruncă menajerei o privire blândă și muștrătoare. Pot să mă ridic, dar doamna Pennywhistle nu mă lasă.

— Mi-a fost teamă să o mișc, i se adresă menajera lui Harry.

— Ai avut dreptate să o ții liniștită, răspunse Harry examinând piciorul lui Poppy. Glezna era decolorată și începuse deja să se umfle. Chiar și atingerea ușoară a degetelor lui a fost suficientă, pentru a o face să se înfioare și să tragă repede aer în piept.

— Nu cred că am nevoie de doctor, rosti Poppy. Dacă ai putea doar să o înfășori, cu un bandaj ușor și să capăt. Puțin ceai din coajă de Salcie.

— O, te va vedea un medic, rosti Harry năpădit de o îngrijorare cruntă. Privind fața lui Poppy, îi văzu urmele lacrimilor și întinse mâna spre ea, cu o blândețe extremă, cu degetele mângâindu-i obrazul. Pielea ei era la fel de netedă, ca un săpun fin. Avea o pată roșie pe

buza inferioară, pe care probabil și-o mușcase.

Ceea ce văzu Poppy în expresia lui, îi făcu ochii să se deschidă mari și obrazii să i se îmbujoreze.

Doamna Pennywhistle se ridică de pe podea.

— Ei bine, rosti ea energetică. Acum e în grija ta, domnule Rutledge. Mă duc să aduc niște bandaje și alifie? Am putea să tratăm glezna în felul acesta, până la sosirea medicului.

— Da, rosti Harry scurt. Și trimite după încă un doctor.

— Vreau și a doua părere.

— Da, domnule. Menajera o luă la goană.

— N-am aflat nici prima părere, protestă Poppy. Exagerezi. E doar o mică luxație și... ce faci?

Harry pusese două degete deasupra labei piciorului, cu doi centimetri mai jos de gleznă, căutându-i pulsul.

— Mă asigur că circulația n-a fost afectată.

Poppy își roti ochii...

— Dumnezeu! De tot ce am nevoie este să stau undeva, cu piciorul sprijinit.

— Am să te duc în pat, rosti el, punându-i un braț pe spate și celălalt sub genunchi. Ai putea să mă ții cu brațele de gât?

Ea roși din cap până în picioare și se execută bombănind nearticulat El o ridică cu o mișcare lentă și ușoară. Poppy se foi puțin, când prosoapele începură să-i alunece de pe trup și găfâi de durere.

— Te-am lovit la picior? Întrebă Harry grijuliu.

— Nu. Cred... Părea că-i e rușine. Cred că m-am lovit puțin și la spate.

Lui Harry îi scăpară câteva înjurături, ceea ce făcu ca sprâncenele ei să se ridice, apoi o duse în dormitor.

— De acum înainte, rosti el sever, nu o să mai ieși din cadă, decât dacă e cineva care să te ajute.

— Nu pot să fac asta, protestă ea.

— De ce?

— Nu am nevoie de ajutor în fiecare seară, când fac baie. Nu sunt copil!

— Crede-mă, rosti Harry, sunt perfect conștient de asta. O puse ușor pe pat și aranjă cuverturile în jur. După ce-i luă și prosopul ud, îi aranjă pernele. Unde ș cămașa de noapte?

— În sertarul de jos al comodei.

Harry se duse la comodă, trase sertarul și scoase o cămașă albă. Întorcându-se la pat, o ajută pe Poppy să o îmbrace, cu fața marcată de îngrijorare, deoarece ea tresărea la fiecare mișcare. Avea nevoie de ceva împotriva durerii. Avea nevoie de un doctor.

De ce iadului era așa liniște în jur? Ar fi vrut Să vadă oameni alergând, aducând obiecte. Voia acțiune.

După ce a aranjat cuverturile în jurul lui Poppy, părăsi încăperea cu pași mari.

Trei cameriste mai erau încă în hol, vorbind între ele. Harry se încruntă și cameristele păliră.

— D... Domnule? Întrebă nervoasă una dintre ele.

— De ce stați aici? Întrebă el. Și unde e doamna Pennywhistle? Vreau ca una dintre voi să o găsească imediat și să-i spună să se grăbească! Și vreau ca celelalte două să începeți să aduceți obiecte.

— Ce fel de obiecte, domnule? Întrebă una cu voce tremurătoare.

— Lucruri pentru doamna Rutledge. O sticlă cu apă fierbinte. Gheață. Laudanum. O cană cu ceai. O carte. Nu mă interesează, începeți doar să aduceți obiectele!

Cele două cameriste fugiră mâncând pământul, ca niște veverițe îngrozite.

Trecu o jumătate de minut și nu apăru nimeni.

Unde dracu' e doctorul? De ce toată lumea e așa de afurisit de înceată?

O auzi pe Poppy strigându-l și răsucindu-se pe călcâie alergă înapoi în apartament. Fu lângă ea într-o clipă.

Poppy era adunată într-o grămăjoară, nemișcată.

— Harry, se auzi vocea ei de sub așternuturi, țipi la oameni?

— Nu, rosti el imediat.

— Bine. Pentru că asta nu e o situație serioasă și în mod cert nu merită.

— Pentru mine e serioasă.

Poppy dădu la o parte cuverturile de pe fața ei încordată și se uită la el, ca și cum era cineva pe care îl mai întâlneau, dar nu putea să-l identifice. Un zâmbet

slab îi trecu peste buze. Mâna ei se întinse spre a lui Harry, micile ei degete Strângându-l.

Simpla apucare a mâinii provocă ceva ciudat în inima lui Harry. Pulsul îi acționa în valuri neregulate și pieptul i se înfierbântă de o emoție necunoscută. Îi luă toată mâna în a lui, apăsând-o blând cu palma. Voia să o țină în brațe, nu cu pasiune, doar să o reconforteze. Cu toate că îmbrățișarea lui era ultimul lucru pe care-l voia ea.

— Mă întorc într-o clipă, rosti el, Ieșind din încăpere cu pași mari. Se grăbi spre un bufet din biblioteca lui particulară, turnă un pahar mic de coniac francezesc și i-l aduse înapoi lui Poppy. Încearcă asta!

— Ce e?

— Coniac.

Ea încercă să se așeze, cutremurându-se la fiecare mișcare.

— Nu cred că o să-mi placă.

— Nu trebuie să-ți placă. Bea-l doar. Harry încercă să o ajute, simțindu-se neînchipuit de stângaci.... El, care întotdeauna și-a croit calea în jurul formelor feminine cu o încredere absolută. Grijiu îi puse încă o pernă la, spate.

Ea sorbi din coniac și se strâmbă.

— Uf!

Dacă Harry n-ar fi fost așa îngrijorat, ar fi găsit un motiv de amuzament la reacția ei față de coniacul acela, dintr-o recoltă ce ajunsese la vârsta de cel puțin o sută

de ani. Și în timp ce ea continuă să guste coniacul, Harry trase un scaun lângă pat.

Când termină de băut, ceva din încordarea ce-i brăzdase fin fața dispăruse.

— Asta într-adevăr m-a ajutat puțin, rosti ea. Glezna tot mă doare, dar nu cred că-mi pasă prea mult.

Harry îi luă paharul și îl puse deoparte...

— Asta e bine, rosti el blând. Te-ar deranja dacă te-aș părăsi din nou pentru o clipă?

— Nu, dar mi-e teamă că o să țipi iar la subalterni, deși ei au făcut tot ce au putut. Stai cu mine. Se întinse după mâna lui.

Din nou sentimentul acela misterios...'. Senzația unor piese de puzzle ce se potriveau perfect. O legătură nevinovată, o mână ținând-o pe cealaltă și iată ce imensă satisfacție producea!

Harry? Felul blând în care îi rostise numele făcu să i se ridice firele de păr de pe brațe și de la ceafă, în mod plăcut.

— Da, iubire? O întrebă răgușit.

— Ai putea... Te-ar deranja să mă masezi puțin pe spate?

Harry făcu eforturi să-și ascundă reacția.

— Sigur că da, rosti apoi străduindu-se să-și mențină tonul obișnuit. Ai putea să te întorci pe o parte? Ajungând la partea mai de jos a spatelui, găsi filoanele mușchiului coloanei. Apoi Poppy împinse pernele

deoparte și se întinse pe burtă. El îi masă umerii, descoperindu-i noduri în mușchi.

Îi scăpă un geamăt înăbușit și Harry se opri.

— Da, acolo, rosti ea și plăcerea desăvârșită din vocea ei ajunse direct în vintrele lui Harry. Continuă să-i maseze spatele, cu degete puternice și sigure. Poppy oftă profund. Te rețin din treabă.

— Nu am nimic programat.

— Întotdeauna ai programate cel puțin zece acțiuni.

— Nimic nu e mai important ca ține.

— Pari aproape, sincer.

— Sunt sincer. De ce n-aș fi?

— Pentru că pentru tine munca e mai importantă decât orice altceva, chiar și decât oamenii. Mâhnit, Harry tăcu din gură și continuă să o maseze. Regret, continuă Poppy după un minut. N-am vrut să spun asta. Nu știi de ce am spus-o.

Instantaneu, Vorbele ei deveniră un balsam peste furia lui Harry.

— Ești rănită. Și ești și amețită. E în regulă.

Vocea doamnei Pennywhistle se auzi din ușă.

— Am sosit. Să sperăm că asta va fi suficient, până sosește doctorul. Aducea o tavă încărcată cu obiecte, inclusiv feșe, un pot cu unguent și două sau trei frunze mari verzi.

— Astea pentru ce sunt? Întrebă Harry ridicând una din frunze. Îi aruncă menajerei o privire întrebătoare.

Varză?

— E un remediu foarte eficient, explică menajera. Scade umflătura și face să dispară vânătăile. Doar că trebuie să ne asigurăm că sfărâmăm nervura centrală a frunzei și că o strivim puțin, apoi o înfășurăm în jurul gleznei, după care punem bandajul...

— Nu vreau să miros a varză, protestă Poppy.

Harry îi aruncă o privire severă.

— Nu dau niciun ban pe felul cum miroase, dacă îți face bine.

— Asta pentru că nu ești tu cel care trebuie să-și pună o frunză pe picior!

Dar el își continua desigur calea și Poppy suportă cataplasma, împotriva voinței ei.

— Așa, rosti Harry înfășurând o întregă fașă în jur. Apoi îi trase tivul cămășii de noapte peste genunchi. Doamnă Pennywhistle, dacă nu te superi...

— Da, mă duc să văd dacă a sosit doctorul, rosti menajera. Și am să am o mică discuție cu cameristele. Din nu știu ce motiv, au îngrămădit lângă ușă cea mai stranie combinație de obiecte.

Într-adevăr doctorul sosise. Suflet stoic cum era, ignoră comentariul bombănit al lui Harry, că sperase să nu-i ia așa mult timp, când era vorba de o urgență, sau jumătate din răbdarea lui se va sfârși, înainte chiar de a traversa pragul.

După ce examinează glezna, doctorul puse diagnosticul

de ușoară luxație și prescrise comprese reci împotriva umflăturii. Lăsă o sticlă de tonic împotriva durerii, un vas cu unguent pentru mușchiul încordat de la umăr și îi sfătui că, mai presus de orice, doamna Rutledge trebuie să se odihnească.

Dacă n-ar fi fost disconfortul resimțit, Poppy s-ar fi bucurat de restul zilei. Aparent Harry hotărâse că trebuie să-i fie îndeplinite toate capriciile. Șeful Broussard trimise sus o tavă cu produse de patiserie, fructe proaspete și ouă cu maioneză. Doamna Pennywhistle îi aduse încă o garnitură de perne; pentru și mai mult. Confort. Harry trimisese un valet la librărie și omul se întorsese cu un braț de noi publicații.

În curând după aceea, o cameristă îi aduse lui Poppy o tavă cu câteva cutii frumoase, legate cu funde.

Deschizându-le, Poppy descoperi că una era plină cu bomboane, alta cu fursecuri și alta cu rahat turcesc. Cea mai grozavă dintre toate, era o cutie plină cu un nou produs numit „ciocolată comestibilă”, ce făcuse senzație la expoziția de la Londra.

— De unde sunt astea? Îl întrebă Poppy pe Harry, când acesta se întoarse în camera ei, după o scurtă vizită la birourile de la recepție.

— De la cofetărie.

— Nu, astea. Poppy îi arată „ciocolata comestibilă”. Nimeni n-a reușit să procure așa ceva. Producătorii, Fellows și fiul și-au închis prăvălia, când s-au mutat

într-o nouă clădire. Vorbeau despre asta doamnele de la prânzul filantropic...

— L-am trimis pe Valentine la reședința Fellows, cu rugămintea de a produce o șarjă specială, pentru tine. Harry zâmbi văzând resturile de hârtie șifonată răspândite pe cuvertură. Văd că le-ai gustat deja.

— La. Una, îl îndemnă generoasă Poppy.

Harry clătină din cap.

— Nu-mi plac dulciurile. Dar se aplecă amabil, când ea îi făcu un gest să se apropie. Întinse mâna și îl apucă de nodul cravatei.

Zâmbetul lui Harry păli, când Poppy mări presiunea blândă cu care-i trăgea în jos. Era suspendat deasupra ei, o greutate susținută de mușchi și forță masculină. Când respirația ei dulce ajunse la buzele lui, ea simți fiorul profund care-l străbătu. Și era conștientă de un nou echilibru dintre er, o balanță între; voință și curiozitate. Harry rămase liniștit, lăsând-o să facă. Ce dorește.

Ea îl atrase mai aproape, până când gura ei o atinse pe a lui. Contactul a fost scurt dar vital, provocându-i un val de fierbințeală.

Apoi Poppy îi dădu drumul cu grijă și Harry se trase înapoi.

— Nu ai vrut să mă săruți pentru diamante, rosti el cu vocea ușor răgușită și o faci pentru ciocolată? Poppy dădu din cap. Când Harry își întoarse fața, ea îi văzu obrazul luminat de un zâmbet. Atunci, am să fac zilnic o

comandă.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Obișnuit cum era să organizeze programul fiecăruia, Harry părea convins că Poppy îi va permite să facă același lucru și cu ea. Și când ea îi spuse că preferă să-și ia propriile ei decizii privind programul, Harry argumentă că, dacă insistă să socializeze cu personalul hotelului, el ar putea să găsească o mai bună folosire a timpului ei.

— Îmi place să-mi petrec timpul cu ei, protestă Poppy. Nu pot să-i tratez pe toți cei care locuiesc și muncesc aici, ca pe nimic altceva decât roțițele unei mașinării.

— Hotelul a fost condus ani de zile în acest fel, afirmă Harry. Nu se va schimba nimic. Așa cum ți-am spus și mai înainte, vei crea o problemă de management. De acum, fără alte vizite la bucătărie. Fără discuții cu meșterul grădinar în timp ce taie trandafiri. Fără căni de ceai cu menajera.

Poppy se încruntă.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că salariații tăi sunt și ei oameni, cu gânduri și sentimente? Te-ai gândit să o întrebi pe doamna Pennywhistle dacă rana de la mână i s-a vindecat?

Harry se încruntă.

— Ce rană?

— Da, accidental și-a prins degetele în ușă. Și, când a plecat ultima oară în concediu domnul Valentine? Privirea lui Harry deveni inexpresivă. Acum trei ani, continuă Poppy. Chiar și cameristele pleacă în vacanță să-și vadă familiile, sau se duc ia țară. Dar domnul Valentine este atât de devotat funcției sale încât îi dedică tot timpul. Și probabil că nu i-ai spus niciodată măcar un cuvânt de apreciere, sau de mulțumire.

— Îi dau salariu, rosti indignat Harry. De ce dracu' ești așa interesată de viețile personale ale salariaților hotelului?

— Pentru că nu pot trăi alături de niște oameni, pe care îi văd zi de zi și. Să nu îmi pese de ei.

— Atunci ai putea al naibii de bine să începi cu mine!

— Vrei să îmi pese de tine? Tonul ei neîncrezător părea că-l exasperează.

— Vreau să te porți ca o soție.

— Atunci încetează să mă mai controlezi, așa cum faci cu toți ceilalți. Nu mi-ai dat posibilitatea de a alege nimic – nici chiar să aleg dacă să mă mărit sau nu cu tine, în primul rând.

— Aici e miezul problemei, rosti Harry. N-ai să încetezi niciodată să încerci să mă pedepsești, pentru că i te-am luat lui Michael Bayning. Ți-ai dat oare seama, că n-a fost o pierdere așa de mare pentru el, cum a fost pentru tine?

Ochii lui Poppy se îngustară suspicioși.

— Ce vrei să spui?

— De la nuntă și-a găsit consolare într-o mulțime de femei. A devenit repede cunoscut ca fiind cel mai mare desfrânat din oraș.

Nu te cred, afirmă Poppy pălind ca moartă. Nu e posibil. Nu putea să conceapă că Michael – Michael al ei – se comportă în felul acesta.

— Știe toată Londra, rosti Harry cu cruzime. Bea, joacă cărți și risipește bani. Și dracu' știe câte boli a căpătat până acum, din bordeluri. Te poate consola faptul că vicontește probabil regretă hotărârea de a interzice combinația dintre tine și fiul său. La ora actuală, Bayning nu va trăi suficient de mult, pentru a-i moșteni titlul.

— Minți.

— Întreabă-l pe fratele tău. Ar trebui să-mi mulțumești. Pentru că, deși mă disprețuiești așa mult, eu sunt pentru tine o afacere mai bună decât Michael Bayning.

— Ar trebui să-ți mulțumesc? Întreabă Poppy cu vocea îngroșată. După ceea ce i-ai făcut lui Michael? Un zâmbet uluit îi trecu peste buze și clătină din cap. Își duse mâinile la tâmples, ca pentru a alina ti durere insuportabilă da cap. Am nevoie să-l văd. Trebuie să vorbesc cu el. Se opri brusc, când el o apucă cu duritate de brațe, ceea ce îi provocă durere.

— Încearcă, rosti Harry încet și veți regreta amândoi.

Dându-i mâinile deoparte, Poppy să uită la trăsăturile lui dure și cugetă: acesta e omul cu care m-am măritat.

Incapabil să mai îndure încă un minut în preajma soției lui, Harry plecă la clubul de scrimă.” Intenționa să găsească pe cineva, pe oricine, cu care să se antreneze și să lupte, până când îl vor durea mușchii și frustrarea va dispărea... Era bolnav de dorință, aproape bolnav din cauza ei. Dar nu voia ca Poppy să-l accepte, din datorie. Voia să-l dorească și ea. Voia căldura și bunăvoința ei, așa. Cum s-ar fi purtat cu Michael Bayning. Blestemat să fie, dacă va accepta mai puțin de atât.

Până acum, n-a existat nicio femeie, pe care să o fi vrut și să nu o fi avut. De ce talentul lui n-are efect, când trebuie să-și seducă soția? Devenise clar că, în timp ce foamea lui de Poppy creștea, abilitatea lui de. A o ferma descreștea, în aceeași proporție.

Un sărut scurt dat de ea era mai plăcut decât toate nopțile petrecute cu alte femei. Putea să încerce să-și ușureze nevoia, cu altcineva, dar aceasta n-ar fi putut să-l satisfacă. Voia ceva ce se pare că numai Poppy era în stare să-i ofere.

Harry petrecu două ore la club, duelând cu viteza fulgerului, până când antrenorul de scrimă refuză categoric să-i mai dea voie.

— Destul, Rutledge.

— N-am terminat, rosti Harry scoțându-și masca, cu pieptul greu de forja respirației.

— Eu spun că da. Apropiindu-se. De el, antrenorul îi spuse liniștit: te bazezi pe forța brută, în loc să-ți folosești capul. Scrima cere precizie și control și în seara aceasta ți-au lipsit amândouă.

Ofensat, Harry își stăpâni expresia și rosti calm:

— Mai dă-mi o șansă. Am să-ți dovedesc că greșești.

Antrenorul clătină din cap.

— Dacă am să-ți permit să continui, există toate șansele să se producă un accident. Du-te acasă, prietene. Odihnește-te. Arăți obosit...

Era târziu, când Harry s-a întors la hotel. Încă îmbrăcat în echipamentul de scrimă, intră în hotel, prin ușa din spate. Înainte de a urca scările spre apartamentul lui, fu întâmpinat de Jake Valentine.

— Bună seara, domnule Rutledge. Cum a fost antrenamentul?

— Nu merită discuție, rosti scurt Harry. Ochiul lui se îngustă, când văzu încordarea de pe trăsăturile asistentului său. Contează ceva, Valentine?

— O problemă de întreținere, mi-e teamă.

— Ce anume?

— Tâmplarul repara o parte din dușumea ce se află exact deasupra camerei doamnei Rutledge. Știi, ultimul oaspete care a stat acolo s-a plâns că scârțâie scândurile, așa că eu...

— Soția mea e bine? Îl întrerupse Harry.

— Oi da, domnule. Scuză-mă, n-am vrut să te sperii.

Doamna Rutledge e bine. Dar, din păcate, tâmplarul a bătut un cui într-o conductă, astfel că a avut loc o scurgere semnificativă pe tavanul camerei doamnei Rutledge. A trebuit să scoatem o bucată din tavan, pentru a ajunge la conductă și a opri scurgerile. Mi-e teamă că patul și covorul sunt distruse. Așa că în prezenți camera e de nelocuit.

— Iad însângerat! Bombăni Harry trecându-și o mână prin părul ud de transpirație. Cât vor dura reparațiile?

— Estimăm că două sau trei zile. Și, fără îndoială, pentru unii dintre oaspeți, zgomotul va fi o problemă.

— Scuză-te în numele hotelului și încetează să-i mai taxezi în această perioadă.

— Da, domnule.

Plictisit, Harry realizează că Poppy va trebui să se mute în dormitorul lui. Ceea ce înseamnă că el va trebui să-și găsească alt loc unde să doarmă.

— Am să stau o vreme într-un apartament pentru oaspeți, rosti el. Care e gol?

Fața lui Valentine era lipsită de expresie.

— Mi-e teamă că, în seara asta, suntem ocupați în totalitate, domnule.

— Nu există nicio cameră disponibilă? În tot hotelul?

— Nu, domnule.

Harry se încruntă.

— Atunci amenajează un pat pliant în apartamentul meu.

Acum valetul părea că se scuză.

— Ne-am gândit deja la asta, domnule. Dar nu avem paturi pliante. Trei au fost cerute și instalate în apartamentele oaspeților și alte două au fost închiriate săptămâna aceasta mai devreme hotelului Brown.

— De ce ați făcut asta? Întrebă Harry nevenindu-i să creadă.

— Mi-ai spus că, dacă domnul Brown cere vreodată o favoare, trebuie să i-o satisfac.

— Fac prea multe favoruri oamenilor! Se rățoi Harry.

— Da, domnule.

Repede, Harry trecu în revistă alternativele... Putea să facă rezervare pentru un loc în alt hotel, putea să reușească să-l facă pe un prieten să-i permită să stea la el peste noapte... dar când se. Uită ta figura implacabilă a lui Valentine, știi cum ar părea asta. Și mai bine s-ar lăsa spânzurat, decât să dea cuiva motiv să speculeze, că nu se culca cu propria lui soție, înăbușindu-și o înjurătură, trecu pe lângă valet și se îndreptă către scara lui privată, cu mușchii de ta picioare suprasolicitați durându-l, parcă protestau răutăcios.

Apartamentul era amenințător de tăcut. Poppy dormea? Nu... O lampă era aprinsă în camera lui. Inima începu să-i bată cu putere, în timp ce urma raza blândă a luminii prin hol. Ajungând la ușa camerei tur, se uită înăuntru.

Poppy se afla în patul lui, cu o carte deschisă în poală.

Harry își umplu privirea de ea, observând cămașa de noapte modestă albă, volănașele de dantelă de la mâneci, coada părului împletit atârând pe un umăr. Obrajii îi erau pătați de un roșu puternic. Arăta blândă, dulce și curată, cu genunchii adunați sub cuverturi.

Îl străbătu o dorință violentă. Îi era teamă să se miște, de groază că s-ar putea să se arunce literalmente asupra ei, fără să se mai gândească la sensibilitățile ei de fecioară. Înfricoșat de dimensiunea propriei lui nevoi, Harry se luptă să și-o stăpânească. Își mută privirea de la ea și se uită înverșunat în podea, cu dorința de a se controla iar și iar.

— Dormitorul meu a fost stricat, o auzi pe Poppy rostind stângace. Tavanul...

— Am auzit. Vocea lui era slabă și răgușită.

— Îmi pare rău că te deranjez....

— Nu e vina ta. Harry făcu efortul să o privească din nou. Greșeală. Era așa de frumoasă, așa de vulnerabilă, cu gâtul subțire ondulându-se când înghițea. Ar fi vrut să o siluiască. Își simți carnea îngroșată și fierbinte de stârnit ce era, sângele pulsând prin el nemilos.

— Există Undeva, în altă parte un loc, unde ai putea să dormi? Întrebă ea cu greutate.

Harry scutură din cap.

— Hotelul e ocupat în întregime, rosti el mânios.

Ea se uită în jos, la cartea din poala ei și rămase tăcută.

Iar Harry, care totdeauna avusese o pronunție perfectă, se lupta cu cuvintele, ca și cum erau un perete. De cărămidă ce căzuse peste el.

— Poppy... Mai devreme sau mai târziu...va trebui să mă lași să...

— Înțeleg, murmură ea cu capul plecat.

Judecata lui Harry începu să se dizolve într-un torent de foc. Va fi a lui, acum, aici. Dar când se îndreptă spre ea, văzu ce strâns ținea în mână cartea, încât vârful degetelor se albise. Și nu se uita la el.

Nu-l voia.

Și de ce conta asta, nu avea nici cea mai afurisită idee.

Dar așa era.

Iad însângerat!

Într-un târziu, cu toată forța voinței lui, Harry apelă la un ton rece.

— Poate altă dată. În noaptea asta. N-am răbdare să te inițiez.

Părăsind dormitorul, se duse în baie, să se spele și să se cufunde în apă rece. De mai multe ori.

— Ei bine? Întrebă șeful Broussard, când Jake Valentine intră în bucătărie, a doua zi dimineața.

Doamna Pennywhistle și șeful Rupert, care stăteau lângă masa cea lungă, se uitau la el în așteptare.

— V-am spus că e o idee proastă, rosti Jake privindu-i pe cei trei. Stând pe un scaun înalt, apucă un croasant cald de pe un platou cu pateuri și îl băgă jumătate în

gură.

N-a funcționat? Întrebă menajera cu băgare de seamă.

Jake scutură din cap, înghițind croasantul și făcând semn după o cană de ceai. Doamna Pennywhistle turnă în ceașcă, adăugă și o grămadă de zahăr și i-l dădu.

— Din câte pot eu să-mi dau seama, mârâi Jake, Rutledge a petrecut noaptea pe divan. Nu l-am văzut niciodată într-o dispoziție așa proastă. Aproape că mi-a tăiat capul, când i-am duș rapoartele managerilor.

— O Doamne! Murmură doamna Pennywhistle.

Broussard clătină din cap neîncrezător.

— Ce se întâmplă cu voi englezii?

— El nu e englez, s-a născut în America „se rezezi Jake.

— O, da, rosti lipsit de delicatețe Broussard amintindu-ne acest fapt: Americanii și romantismul! E ca și cum ai privi o pasăre încercând să zboare cu doar o singură aripă.

— Ce vom face acum? Întrebă șeful Rupert îngrijorat.

— Nimic; răspuse Jake. Nu numai că intervenția noastră n-a fost de ajutor, dar a făcut situația și mai rea. De abia își vorbesc unul altuia.

În timpul zilei Poppy. Fu supărată, incapabilă să înceteze să nu mai fie îngrijorată din cauza lui Michael, știind că nu putea să facă nimic pentru el. Deși nefericirea lui nu era din vina ei – și chiar oferindu-i-se aceleași oportunități, n-ar fi schimbat nimic din ceea ce

făcuse – Poppy se simțea totuși răspunzătoare. Ca și cum măritându-se cu Harry, își asumase o parte din vină.

— Excepție făcea Harry, care era incapabil de sentimente de vinovăție față de ceva.

Poppy cugetă că lucrurile ar fi mult mai puțin complicate, dacă ar putea să se determine pur și simplu să-l urască pe Harry. Dar, în ciuda nenumăratelor lui defecte, ceva în legătură cu el o mișca, chiar și acum. Singurătatea lui autoimpusă... refuzul de a stabili legături emoționale cu oamenii din jurul lui, sau chiar să considere hotelul ca un cămin al lui... aceste lucruri îi erau străine lui Poppy...

Pentru numele cerului, cum de a ajuns alături de un bărbat, care nu era capabil de niciun sentiment, când tot ce dorise ea vreodată era un om cu care să-și împartă afecțiunea și intimitatea? Tot ce voia Harry era să-i folosească trupul, ca și iluzia unei căsătorii.

Ei bine, ea avea mult mai multe de oferit. Și el va trebui să ia totul, sau nimic.

Seara, Harry veni în apartament să cineze împreună cu ea. O informă că, după ce se va termina masa, el se va întâlni cu niște vizitatori, în biblioteca apartamentului, lor.

— Cu cine te întâlnești? Întrebă Poppy.

— Cu cineva de la Ministerul de război. Sir Gerald Hubert.

— Aș putea să întreb despre ce va fi vorba?

— Aș zice că mai bine nu.

— Privindu-i trăsăturile insondabile, Poppy simți un fior de neliniște.

— Trebuie să fac pe gazda? Întrebă ea.

— Nu e necesar.

Seara era rece și umedă, ploaia bătând cu picături grele pe acoperiș și în ferestre și spălând murdăria de pe străzi, în șuvoaie noroioase. Cina tăcută se termină și două cameriste strânsesă vesela și aduseră ceaiul.

Punând o linguriță de zahăr în lichidul întunecat, Poppy se uită gânditoare la Harry.

— Ce grad are Sir Gerald?

— Asistent de general adjunct.

— Cu ce se ocupă?

— Administrație financiară, managementul personalului, servicii de recrutare. El inițiază reforme pentru a mări puterea armatei. Reforme foarte necesare, în lumina tensiunilor dintre ruși și turci.

— Dacă începe războiul, Anglia va fi târâtă în el?

— Aproape sigur. Dar e posibil ca diplomația să rezolve situația, înainte de a se ajunge la război.

— Posibil, dar nu sigur?

Harry zâmbi cu cinism.....

— Războiul aduce întotdeauna mai mult profit decât diplomația.

Poppy sorbi din ceai.

— Cumnatul meu Cam mi-a spus că tu ai adus îmbunătățiri la pușca standard a armatei. Ministerul de război îți este îndatorat.

Harry clătină din cap, pentru a arăta că n-a fost mare lucru.

— Am dat câteva idei când s-a ivit problema, la un dineu.

— Evident, ideile s-au dovedit foarte eficiente, rosti Poppy. Așa cum sunt cele mai multe din ideile tale.

Harry răsuci leneș în mână paharul de porto. Privirea lui se ridică spre ea.

— Încerci să întrebi ceva, Poppy?

— Nu știu. Da. Se pare că Sir Gerald va voi să discute cu tine despre armament, nu-i așa?

— Fără îndoială. Îl aduce și pe domnul Edward Kinloch, proprietarul unei fabrici de armament. Văzându-i expresia, Harry îi aruncă o privire ironică. Ai ceva împotriva?

— Cred că un creier așa inteligent ca al tău ar trebui să fie pus la o treabă mai bună, decât găsirea de moduri mai eficiente de a ucide oameni.

Înainte ca Harry să poată răspunde, se auzi o bătaie în ușă și fură anunțați musafirii.

Harry se ridică și o ajută și pe Poppy să se scoale de pe scaun, după care ea merse împreună cu el să-i întâmpine pe oaspeți.

Sir Gerald era un bărbat scund și îndesat, cu fața roșie

împodobită de o mustață groasă albă. Era îmbrăcat cu o manta militară cenușiu-argintie, împodobită cu nasturi militari. Un miros de fum de tutun și colonie grea emana din spre ei, la fiecare mișcare.

— Ce onoare, doamnă Rutledge, rosti el cu o plecăciune. Am primit rapoarte despre frumusețea ta, deloc exagerate.

Poppy se forță să zâmbească.

— Mulțumesc, Sir Gerald.

— Stând lângă ea, Harry i-l recomandă pe celălalt bărbat.

— Domnul Edward Kinloch.

Kinloch se înclină nerăbdător. În mod clar, întâlnirea cu soția lui Harry Rutledge nu era o distracție prea binevenită. Voia să treacă imediat la afaceri. Totul în legătură cu el, costumul fest și închis la culoare, încordarea lipsită de generozitate a zâmbetului său, ochii prudenți, chiar și părul lins „potolit de un strat strălucitor de pomadă, vorbeau de stăpânirea lui de sine rigidă...

— Doamnă!

— Bine ați venit, domnilor, murmură Poppy. Am să vă las să discutați. Să vă trimit ceva de băut?

— De ce, mulțumesc... Începu Sir Gerald, dar Kinloch îl întreruse.

— E foarte amabil din partea ta, doamnă Rutledge, dar nu e nevoie.

Lui Sir Gerald îi căzu falca dezamăgit.

— Foarte bine, rosti amabilă Poppy. Am să plec. Vă urez o seară plăcută.

Harry îi conduse pe vizitatori în bibliotecă, în timp ce Poppy se uita după ei. Nu-i plăceau musafirii soțului ei și în mod deosebit nu-i plăcea subiectul despre care intenționau să discute. Și mai mult decât atât, detesta ideea că inteligența drăcească a soțului iei era folosită pentru a îmbunătăți arta războiului.

Retrăgându-se în camera ei, Poppy încercă să citească, dar mintea continua să i se întoarcă la discuția ce avea loc în bibliotecă. Până la urmă renunță la încercarea de a citi și puse cartea deoparte.

Se certa, în tăcere, cu ea însăși. Să tragă cu urechea nu eră corect. Dar realmente, pe scara păcatelor, cât de grav era? Ce era. Dacă cineva trăgea cu urechea dintr-un motiv bun? Ce era dacă exista un rezultat benefic al trasului cu urechea, cum ar fi să împiedice pe altcineva să facă o greșeală? Mai mult, nu era datoria ei, ca soție a lui Harry, să-i fie de ajutor când era posibil? Da, ar putea să aibă nevoie de sfatul ei. Și în mod cert, cel. Mai bun mod de a-l ajuta era să afle ce discuta cu oaspeții...

Poppy traversă apartamentul în vârful picioarelor, până la ușa bibliotecii, ce fusese lăsată ușor crăpată. Ferindu-se să nu fie văzută, ascultă:

.....poți să simți puterea reculului, în lovitura puștii din umărul tău... rostea Harry cu un ton realist. Trebuie

să existe un mod de a transforma această putere într-un efect practic, folosind reculul pentru a atrage alt glonț. Sau și mai bine, aş putea să inventez un înveliș metalic ce conține praful de pușcă și glonțul și să amorez totul în unul singur. Forța reculului va arunca afară cartușul și va atrage altul, astfel încât arma poate să tragă de mai multe ori. Și ar avea mult mai multă putere și precizie, decât orice armă de foc folosită acum.

Declarația lui fu întâmpinată cu tăcere: Poppy ghici că Kinloch și Sir Gerald, ca și ea însăși, făceau efort să înțeleagă ce tocmai descriese Harry.

— Doamne, rosti în final Kinloch, rămas fără răsuflare. Asta e mult mai mult decât... Asta trece dincolo de ceea ce fabric eu de obicei.

— Se poate face? Întrebă Sir Gerald scurt. Pentru că în acest caz, asta ne-ar crea nouă un avantaj asupra oricărei armate din lume!

— Până când e copiată, rosti Harry sec.

— Totuși, reluă Sir Gerald, în timpul care le va fi necesar pentru a reproduce tehnologia noastră, noi vom fi extins Imperiul... Îl vom consolida așa de ferm... că supremația noastră va fi de necontestat.

— Nu va fi de necontestat prea multă vreme. Așa cum a spus odată Benjamin Franklin, imperiul seamănă cu un tort mare – cel mai ușor se topește începând de la margine.

— Ce știu americanii despre construirea unui

imperiu? Întrebă Sir Gerald cu un fornăit disprețuitor.

— Se întâmplă, murmură Harry, să fiu american prin naștere...

Altă tăcere.

— Cu cine ții? Întrebă Sir Gerald.

— Cu nicio țară în mod special, răspunse Harry. Asta ridică vreo problemă?

— Nu, dacă ne dai nouă drepturile asupra proiectului armei. Iar licența îi revine exclusiv lui Kinloch.

— Rutledge, se auzi vocea gravă și înflăcărată a lui Kinloch. Cât timp îți va lua să-ți consolidezi ideile și să creezi un prototip?

— Nu am idee, rosti Harry amuzat de fervoarea celuiilalt. Când am timp liber, voi lucra la ea. Dar nu pot să vă promit...

— Timp liber? Acum Kinloch era indignat. În asta stă o avere, fără a mai menționa viitorul Imperiului. Pe Dumnezeu meu, dacă aș avea măiestria ta, nu m-aș odihni până când n-aș aduce această idee la îndeplinire!

Poppy se simți bolnavă, când auzi lăcomia pură din vocea lui. Kinloch voia profituri. Sir Gerald voia putere.

Și dacă Harry îi ajută...

Nu putea să-și permită să asculte mai mult. În timp ce bărbații continuau să vorbească, ea plecă de acolo tăcută.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

După ce și-a luat rămas bun de la Sir Gerald și de la Edward Kinloch, Harry se întoarce și-și sprijini spatele de ușa apartamentului său. Perspectiva de a desena o armă nouă și un cartuș cu glonțul integrat, ar fi fost în mod normal o provocare interesantă.

Totuși, în prezent, nu era altceva decât o distracție plictisitoare. Exista doar o singură problemă, pe care era interesat să o rezolve și aceasta nu avea nimic de a face cu vrăjitoriile mecanicii.

Masându-și ceafa, Harry intră în dormitor, în căutarea unei cămăși de noapte. Deși de obicei dormea gol, era greu de închipuit că așa ceva ar fi fost confortabil pe divan. Perspectiva de a petrece încă o noapte acolo, îl făcu să-și pună întrebări asupra propriei sale sănătăți mintale. Era confruntat cu o alegere, sau să doarmă într-un pat confortabil cu ispititoarea lui soție, sau să doarmă singur, într-o piesă de mobilier îngustă... Oare intenționa să opteze pentru cea din urmă?

Din pat, soția lui se uita la el cu o privire acuzatoare. — Nu pot să cred că ai luat în considerare treaba asta, rosti ea fără altă introducere.

— Îi luă o clipă creierului lui preocupat, pentru a înțelege că nu se referea la aranjamentele lor de dormit, ci la întâlnirea pe care tocmai o avusese. Dacă nu ar fi fost așa obosit, Harry s-ar fi gândit să o atenționeze că nu era o noapte propice pentru ceartă.

— Cât de mult ai auzit? Întrebă el calm, întorcându-se

să scotocească prin unul din sertarele comodei.

— Destul, ca să înțeleg că poți să proiectezi un nou gen de armă pentru ei. Și în acest caz, vei fi răspunzător pentru tot carnagiul și toată suferința...

— Nu, n-am să fiu. Harry își scoase cravata și haina, aruncându-le pe podea, în loc să le așeze frumos pe un scaun. Soldații care poartă puștile vor fi răspunzători. Și politicienii și militarii care îi trimit acolo.

— Nu fi necinstit, Harry. În primul rând, dacă nu ai inventa tu armele, ei nu le-ar avea.

Renunțând să mai caute cămașa de noapte, Harry își scoase pantofii și îi aruncă pe grămada de haine pe care o lepădase.

— Crezi că oamenii se vor opri vreodată să născocoască noi moduri de a se ucide unii pe alții? Dacă nu fac eu asta, o va face altcineva.

— Atunci lasă pe altcineva. Nu accepta să fie o moștenire lăsată de tine. Privirile lor se întâlniră, ciocnindu-se. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi vrut ei să o implore, nu mă mai provoca în noaptea asta. Efortul de a purta o conversație coerentă îi epuiza încet-încet acea mică autoconstrângere ce îi mai rămăsese. Știi că am dreptate, insistă Poppy aruncând cuverturile de pe ea și sărind din pat pentru a-i ține piept. Știi ce simt eu în legătură cu armele. Asta nu contează deloc pentru tine?

Harry putea să-i vadă contururile trupului prin cămașa albă și subțire. Putea chiar să-i vadă sfârcurile sânilor,

roz și tari în răcoarea camerei. Corect și greșit.... Nu, nu dădea un ban pe această morală nefolositoare. Dar dacă asta o va înmuia pe ea, dacă asta o va face să-i ofere chiar și puțin din ea, i-ar spune lui Sir Gerald și întregului guvern britanic să se ducă învârtindu-se. Și undeva în fundul sufletului lui „se produse o ruptură, când experimentă ceva în întregime nou pentru el... Dorința de a place altcuiva.

Supunându-se sentimentului, chiar înainte de a-l identifica, deschise gura pentru a-i spune lui Poppy că s-ar putea să-i îndeplinească rugămintea. Mâine va trimite vorbă Ministerului de război că înțelegerea a căzut.

Dar înainte de a putea să scoată o vorbă, Poppy rosti calmă:

— Dacă îți ții promisiunea făcută lui Șir Gerald, am să te părăsesc.

Harry nici n-a fost conștient că a întins mâna după ea, descoperi doar că o strângea și ea gâfâia.

— Asta nu e la alegerea ta, reuși el să spună.

— Nu poți să mă faci să stau, dacă nu vreau, afirmă ea. Și n-am să fac niciun compromis, Harry. Vei face ce te-am rugat, sau voi pleca.

Iadul tot se prăvăli peste el. Să-l părăsească, oare ar face-o?

Nu în această viață, nici în următoarea.

Îl considera un monstru... Ei bine, o să-i dovedească că are dreptate. Va fi tot ce crede ea despre el și mai rău

de atât. O trase lângă el, sângele fierbinte furnicându-l prin vintre, când simți țesătura de batist lipindu-se de trupul ei tare și neted. Apucându-i în mână cosițele, îi desfăcu panglica. Gura lui se lipi de adâncitura dintre gât și umăr și parfumul săpunului și mireasma de piele de femeie îi inundară simțurile.

— Înainte de a lua o hotărâre, rosti el cu un ton gutural, cred că voi lua o mostră din ceea ce s-ar putea să-mi lipsească.

Mâinile ei se ridicară spre umerii lui, pentru a-i respinge.

Dar nu se zbătea. O ținea strâns lipită de el.

Harry nu dorise niciodată cu atâta disperare, dincolo de orice mândrie. O ținea, absorbind senzația ființei ei, cu tot trupul. Părul i se despletise, mătasea lui înflăcărată alunecându-i pe brațe. Îl prinse în pumn și-și puse buclele moi pe față. Mirosea a trandafiri, urmele otrăvitoare ale săpunului parfumat sau ale uleiului de baie. Căută și mai mult parfum, inhalându-l cu inspirații profunde.

Smucindu-i partea din față a cămășii de noapte, Harry auzi micii nasturi îmbrăcați căzând pe covor. Poppy se înfioră, dar nu opuse rezistență, în timp ce el îi ridica îmbrăcămintea spre mijloc, lăsând mânecile să-i imobilizeze brațele. Mâna lui se îndreptă spre unul din sânii cu forme abundente și frumoase în lumina slabă. Îl atinse cu dosul degetelor, deplasându-le încet, până

când unul dintre bobocii roz se prinse ușor între ele. Trase, puțin. Simțind blânda presiune, Poppy oftă și își mușcă buza.

Împingând-o înapoi, Harry se opri, când șoldurile ei se loviră de marginea saltelei.

— Întinde-te, rosti el cu o voce mai aspră decât intenționase. O ajută să se întindă pe spate, sprijinind-o cu brațele, așezând-o pe pat. Aplecându-se peste trupul ei îmbujorat, savură toată această piele cu parfum de trandafiri, căutând să o câștige cu sărutări sărutări încete mișcătoare, umede, artistice și prietenește răbdătoare. Își croi drum cu limba spre piscul unui sân și îi captură sfârcul întărit, atingându-l cu limba. Poppy gemu, trupul ei încordându-se într-un arc neajutorat, în timp ce el o supse minute întregi.

Scoțând cămașa de muselină de pe ea, Harry o aruncă pe podea. Se uită la ea, atât cu foame, cât și cu adorație. Era de o frumusețe de nedescris, culcată într-un abandon dulce în fața lui... Pierdută, stârnită, nesigură. Privirea ei era distantă, ca și cum ar fi încercat să cuprindă prea multe senzații într-una singură.

Harry îi scoase și restul îmbrăcăminții și se aplecă peste ea.

— Atinge-mă, fu îngrozit să se audă spunând.... Ceva ce nu rugase niciodată pe nimeni.

Încet brațele ei Se ridicară, o mână alunecându-i în jurul gâtului lui. Degetele ei pătrunseră printre șuvițele

scurte, ce se ondulau ușor pe ceafa lui. Tentativa de mângâiere îi smulse lui un geamăt de plăcere. Se întinse lângă ea, strecurându-și o mână între coapsele ei.

Obișnuit cum era cu lucruri fine, complicate, cu mecanisme delicate, Harry fu sensibil la fiecare reacție subtilă a trupului ei. Astfel descoperi unde și cum îi plăcea cel mai mult să fie mângâiată, ce o stârnea. Ce o făcea să se umezească. Și urmând umezeala, strecură un deget înăuntru și ea îl acceptă cu ușurință. Totuși, când el încercă să mai adauge un deget, ea tresări și instinctiv încercă să-i împingă mâna de acolo. Retrăgându-se puțin, o mângâie încet cu palma, făcând-o să se relaxeze.

Apăsându-i spatele pe pat, Harry se ridică deasupra ei. Îi auzi respirația accelerându-i-se, când se potrivește între coapsele ei. Dar nu încercă să o pătrundă, o lăsă doar să-i simtă greutatea, lungimea lui potrivindu-se pe dâmbul ei feminin și moale. Știa cum să o excite, cum să o facă să-l dorească. Se mișcă încet în intimitatea ei moale fără să o pătrundă, alunecând doar pe carnea vulnerabilă umedă și dulce, apoi își mută ușor șoldurile, fiecare mișcare o silabă ce se adăuga unui înțeles mai mare.

Pleoapele ei se lăsară pe jumătate și între frumoasele ei sprâncene se ivi o dungă ușoară de concentrare...voia ce îi oferea el, dorea tensiunea, chinul și ușurarea. Dorința creă o peliculă de transpirație pe pielea ei, astfel încât parfumul de trandafiri se accentuă și căpătă o urmă

de mosc, stârnind o dorință atât de sălbatică și impetuoasă, încât ar fi putut să o facă chiar în acel moment. Dar se rostogoli pe o parte, departe de bifurcarea ademenitoare a coapselor ei.

Apoi își trecu mâna peste dâmbul ei și din nou își alunecă degetele în ea, cu o atingere convingătoare și grijulie. De data aceasta/trupul ei se relaxă și-l acceptă. Sărutându-i gâtul, el prinse sub buzele lui vibrația fiecărui geamăt. Și în jurul degetelor simți o încleștare slabă și ritmică, în timp ce le introducea și mai mult și mai blând. De fiecare dată când ea le trăgea înăuntru, el permitea podului palmei să o mângâie intim. Ea gâfâi și începu să se ridice în sus, în mod repetat.

— Da, șopti Harry lăsând respirația lui. Fierbinte să umple scoica urechii ei. Da. Când sunt în tine așa, trebuie să te miști. Arată-mi ce vrei și îți voi da, oricât ai nevoie, oricât de îndelung dorești...

Ea îl apucă de degete, strângându-le convulsiv, ajungând la un tremur erotic. El o excită până la ultimă pulsație zemoasă, savurând dorința ei, pierdut în ceea ce simțea ea.

Sprijinindu-și trupul peste al ei, îi împinse coapsele deschizându-le larg și se lăsă între ele. Înainte să înceapă să se închidă carnea ei sensibilă, ei se centră pe locul unde era umedă și gata să-l primească. Încetă să mai gândească. Se împinse în cercul care rezista, găsindu-l și mai dificil decât se, așteptase, în ciuda

umezelii abundente.

Poppy scânci surprinsă dureros și trupul îi înțepeni.

— Păstrează-mă înăuntru, rosti răgușit Harry. Ea se supuse, cu brațele înconjurându-i gâtul, El se aplecă și-și trase coapsele în sus, încercând ca ei să-i filmai ușor, când se împinse mai adânc și mai tare, în carnea ei incredibil de strâmtă, fierbinte Și dulce și continuă să insiste, incapabil să se oprească, până când fu complet îngropat în fierbințeala ei moale.

— O Doamne! Șopti el, tremurând de efortul de a rămâne liniștit, pentru a o lăsa să se potrivească în jurul lui.

Fiecare nerv zbiera după acțiune, după pătrundere, cerând frecarea ce i-ar fi adus ușurare. Și îi dădu un ghiont blând. Dar Poppy se strâmbă, picioarele ei strângându-se de fiecare parte a lui. El așteptă mângâind-o cu mâinile.

— Nu te opri, îl șocă ea. E în regulă.

Dar nu era. Împinse din nou și ei îi scăpă un scâncet de durere. Din nou și îl strânse încheștându-și dinții. De fiecare dată când se mișca, îi provoca durere.

Rezistând încheștării ei puternice de gâtul lui, Harry se retrase destul pentru a o putea privi în față. Era albă de suferință, cu buzele lipsite de sânge. Drace, oare tot așa de dureros era la toate virginele?

— Am să aștept, rosti el aspru. Imediat Va fi mai bine.

Ea dădu din cap, cu gura rigidă, cu ochii strâns închiși.

Și amândoi rămaseră calmi dar încleștați, în timp ce încerca să o liniștească. Însă nu se schimbă nimic. În ciuda acordului lui Poppy» aceasta era o adevărată suferință pentru ea.

Harry își îngropă fața în părul ei și înjură. Apoi se retrase, în ciuda protestului nesănătos al șalelor sale, când fiecare impuls țipa la el să continue să o pătrundă.

Ea nu putu să-și înăbușe un suspin de ușurare, când introducerea dureroasă fu ușurată. Auzind sunetul, Harry aproape explodează de frustrare ucigașă.

— O auzi murmurându-i numele, vocea ei interogând.

Ignorând-o, Harry părăsi patul și se îndreptă cu pași mari spre baie. Își propti mâinile de zidul de ceramică și închise ochii, luptându-se să se autocontroleze. După câteva minute, dădu drumul la apă și se spală. Descoperi pete de sânge... Sângele lui Poppy. Asta era de așteptat. Dar văzându-l, îi veni să urle.

Pentru că ultimul lucru pe care l-ar fi vrut pe pământ – era să-i cauzeze soției lui, chiar și o clipă de durere. Ar fi murit înainte de a o răni, nu contează care ar fi fost consecințele pentru el.

Doamne sfinte! Ce s-a întâmplat cu el? Nu a vrut niciodată să aibă astfel de sentimente pentru nimeni, nici nu-și imaginase că ar fi fost posibil.

Va trebui să facă cumva să înceteze.

Inflamată și tulburată, Poppy stătea întinsă pe o parte și asculta sunetele scoase de Harry în baie. O ardea locul unde o pătrunsese. Urmele de sânge o înțepau între coapse. Ar fi vrut și ea să coboare din pat și să se spele, dar gândul de a face această treabă intimă în fața lui Harry nu, încă nu era gata pentru – așa ceva. Și era nesigură, deoarece chiar inocentă cum era, știa că el nu terminase ele făcut dragoste cu ea.

Dar de ce?

Exista oare ceva ce ar fi trebuit să facă ea? A făcut vreo greșală? Poate că ar fi trebuit să fie mai indiferentă. A încercat tot ce a putut mai bine, dar o duruse îngrozitor, cu toate că Harry fusese așa blând. În mod cert, el știa că prima oară era dureros pentru o virgină. Atunci de ce părea că e așa de supărat pe ea?

Simțindu-se necorespunzătoare și în defensivă, Poppy coborî din pat și își găsi cămașa de noapte. O îmbrăcă și repede se băgă sub pături, când Harry reveni în cameră. Fără un cuvânt, el își luă bârnela lepădate și se îmbrăcă.

— Ieși? Se auzi ea întrebând.

Harry nu se uită la ea.

— Da.

— Rămâi cu mine, îi scăpă ei.

Harry dădu din cap.

— Nu pot. O să vorbim mai târziu. Dar acum... Se opri ca și cum îi lipseau cuvintele.

Poppy se ghemui pe o parte, apucându-se de

marginile lenjeriei de pat. Ceva a fost teribil de greșit – nu putea să-și dea seama ce și îi era prea frică să întrebe.

Punându-și haina, Harry se îndreptă spre ușă.

— Unde te duci? Întrebă Poppy șovăitoare.

— Nu știu, veni răspunsul distant.

— Când ai să...

— Nici asta nu știu.

Ea așteptă până când plecă, înainte de a vărsa câteva lacrimi, pe care le tamponă cu cearșaful. Harry se ducea la altă femeie?

Îngrozitor, reflectă ea, că sfatul surorii ei Win despre relațiile conjugale fuseseră insuficiente. Ar fi trebuit să fi fost puțin mai lipsite de trandafiri și raze de lună și să-i dea niște informații mai practice.

Voia să-și vadă surorile, în special pe Amelia. Își dorea familia, care ar fi dezmiardat-o și prețuit-o și i-ar fi oferit liniștea de care avea așa mare nevoie. Era ceva mai mult decât demoralizant, să eșuezi în căsnicie după numai trei săptămâni.

Și cel mai mult, avea nevoie de un sfat în legătură cu bărbatul.

Da, era timpul să se retragă și să se gândească ce avea de făcut. O să se ducă în Hampshire.

O baie fierbinte îi liniști carnea îndurerată și ușură mușchii încordați din interiorul coapselor ei. După ce s-a uscat și s-a pudrat, s-a îmbrăcat cu o rochie de călătorie de culoarea vinului. Într-o valiză mică

împachetă câteva obiecte, inclusiv lenjerie intimă și ciorapi, o perie cu dosul de argint, un roman și un automat pe care îl făcuse Harry – o mică ciocănitore pe trunchiul unui copac – pe care de obicei o ținea pe masa de toaletă. Totuși, lăsă colierul de diamante pe care Mădăduse Harry, punând cutia căptușită cu catifea într-un sertar.

Când fu gata de plecare, trase de cordonul clopoțelului și trimise o cameristă să-l aducă pe Jake Valentine.

Tânărul înalt, cu ochi căprui, apăru într-o clipă, fără să facă efortul de a-și masca îngrijorarea. Privirea lui trecu peste îmbrăcămintea ei de călătorie.

— Pot să-ți fiu de vreun folos, doamnă Rutledge?

— Doamne Valentine, soțul meu a părăsit hotelul? El dădu afirmativ din cap, o încruntare marcându-i fruntea. Ți-a spus când o să se întoarcă?

— Nu, doamnă.

Poppy se întrebă dacă putea să se încreadă în el. Loialitatea lui față de Harry era binecunoscută. Totuși, n-avea de ales, decât să-i ceară ajutorul.

— Trebuie să-ți cer o favoare, doamne Valentine. Totuși, mi-e teamă că te va pune într-o situație dificilă.

Ochii lui căprui se încălziră de un amuzament melancolic.

— Doamnă Rutledge, sunt aproape în permanență într-o situație dificilă. Te rog, nu ezita și cere-mi orice.

Ea își îndreptă umerii.

— Am nevoie de o trăsură. Mă duc să-mi vizitez fratele, acasă la el în Mayfair.

Zâmbetul dispăru din ochii lui. Se uită la valiza de lângă picioarele ei.

— Văd.

— Îmi pare foarte rău, că-ți cer să-ți ignori obligațiile față de soțul meu, dar... Aș prefera să nu-i permiți să afle unde am plecat, până dimineată. Voi fi în perfectă siguranță în compania fratelui meu. Mă va însoți la familia mea din Hampshire.

— Înțeleg. Sigur că te voi ajuta. Valentine făcu o pauză părând că-și alege cu grijă cuvintele. Sper că te vei întoarce curând.

— Și eu sper.

— Doamnă Rutledge... Începu el și își dresе glasul incomodat. N-aș vrea să-mi depășesc îndatoririle. Dar simt că e necesar să spun... Ezită.

— Dă-i drumul, rosti Poppy blând.

— Am lucrat pentru domnul Rutledge mai mult de cinci ani. Îndrăznesc să spun că-l cunosc tot la fel de bine ca oricine altcineva. E un om complicat... Prea deștept pentru propriul lui bine, nu are prea multe scrupule și îi forțează pe toți din jurul lui să trăiască după metodele lui. Dar a schimbat multe vieți în mai bine. Inclusiv pe a mea. Și eu cred că există numai bine în el, dacă cineva privește destul de în adânc.

— Și eu cred la fel, rosti Poppy. Dar asta nu e suficient pentru a întemeia o căsnicie.

— Bazează-te pe el, insistă Valentine. Și-a format un atașament față de tine și niciodată nu l-am văzut așa înainte. De aceea nu cred că cineva pe lume ar putea să-l stăpânească, în afară de tine.

— Chiar dacă e adevărat, reuși Poppy să spună, nu știu dacă vreau să-l stăpânesc.

— Doamnă... Rosti Valentine cu sentiment. Cineva trebuie să o facă.

Veselia străpuse nefericirea lui Poppy și înclină capul, pentru a-și ascunde un zâmbet.

— Am să iau în considerație asta, rosti ea, dar în momentul acesta am nevoie de ceva timp. Cum îi spune în ring?

— Să-ți tragi sufletul, rosti el aplecându-se să-i ridice valiza.

— Da, să-mi trag sufletul. O să mă ajuți, domnule Valentine?

— Sigur că da. Valentine o rugă să aștepte câteva minute și se duse să comande o trăsură. Înțelegându-i nevoia de discreție, aduse vehicolul în spatele hotelului, de unde Poppy putea să plece neobservată.

Ea simți o undă de regret părăsind Rutledge și pe angajații lui. Nu durase prea mult și ajunsese un cămin... Dar lucrurile nu puteau să rămână în felul în care erau acum. Ceva trebuia să cedeze. Și acel ceva –

sau mai curând cineva – era Harry Rutledge.

Valentine se întoarse să o conducă la intrarea din spate. Deschizând o umbrelă, pentru a o feri de ploaie, o conduse afară, la vehicolul ce aștepta.

Poppy urcă pe scara trăsurii și întoarse fața spre valet. Ajutată de înălțimea treptei, stăteau aproape ochi-în-ochi. Picăturile de ploaie luceau în lumina provenită de la hotel, așa Cum cădeau în șuvoaie de pe marginea umbrelei, ca niște lanțuri prețioase.

— Domnule Valentine...?

— Da, doamnă?

— Crezi că o să mă urmeze, nu-i așa?

— Până la capătul pământului, rosti el grav.

Aceasta îi smulse ei un zâmbet, pe când se întorcea pentru a se urca în trăsură.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Trei luni de urmărire plină de ardoare îi trebuiră doamnei Meredith Clifton, pentru a-l seduce până la urmă pe Leo, lord Ramsay. Sau mai bine zis, să fie gata să-l seducă. Ca soție tânără și nubilă a unui distins ofițer de marină englez, era adesea lăsată de capul ei, în timp ce soțul era plecat pe mare. Meredith se culcase cu fiecare bărbat din Londra, care a meritat aceasta – cu excepția câtorva însurăței exasperant de credincioși soțiilor, desigur – apoi a auzit de Ramsay, un bărbat cu o reputație la fel de îndrăzneată, din punct de vedere

sexual, ca a ei însăși.

Leo era un bărbat amăgitor de controversat. Era un om frumos, cu părul negru și ochi albaștri și o atracție pentru sex curată și sănătoasă... se spunea că e capabil de o depravare șocantă. Era crud dar blând. Dur dar receptiv, egoist dar fermecător. Și din ceea ce auzise ea, era un amant desăvârșit.

Acum, în dormitorul lui, Meredith stătea liniștită, în timp ce el o dezbrăca. Fără să se grăbească, îi descheie șirul de nasturi de la spate. Trăgându-se puțin înapoi, încheieturile degetelor ei îi mângâiară pantalonii. Atingerea lui o făcu să toarcă.

Și îl auzi pe Leo râzând și împingând deoparte mâna ei exploratoare.

— Răbdare, Meredith.

— Nu poți să-ți închipui, cât am așteptat eu această noapte.

— Păcat. Eu sunt teribil în pat. Blând, îi desfăcu rochia.

Ea se înfioră, când simți mângâierea degetelor lui, pe spatele ei.

— Mă chinuiești, domnul meu.

— Ai. Să descoperi totul curând, nu-i așa? Dădu la o parte șuvițele de păr de pe ceafa ei și o sărută, lăsându-și limba să îi înfioare pielea.

Această atingere ușoară și erotică o făcu pe Meredith să ofteze.

— Ești vreodată serios în vreo privință? Reuși ea să întrebe.

— Nu. Am descoperit că viața e mult mai plăcută pentru oamenii superficiali. Întorcând-o, Leo o trase lipind-o de trupul lui înalt și musculos...

Și în focul îndelung și blând al unui sărut, Meredith realizează că, în sfârșit, a întâlnit un prădător mai seducător, mai puțin inhibat, decât oricine cunoscut. Forța lui senzuală nu era mai puțin potentă, cu toate că era complet lipsită de emoție sau tandrețe. Era un exercițiu pur fizic, fără inhibiții.

Consumată de sărut, Meredith scoase un mic țipăt agitat, când el se opri.

— Ușa, rosti leo.

O nouă bătaie în ușă.

— N-o băga în seamă, rosti Meredith încercând să-i înconjoare mijlocul cu brațele.

— Nu pot. Servitorii nu-mi vor permite să-i ignor. Crede-mă, am încercat. Dându-i drumul, Leo se duse la ușă, o crăpă și rosti tăios: ar fi bine să fie un incendiu, sau o crimă în desfășurare, dacă nu, jur că vei fi concediat. O altă șoaptă a servitorului și tonul lui Leo se schimbă, rostirea tărăgănată și arogantă dispăru.

Dumnezeule mare! Spune-i că vin imediat. Servește-o cu niște ceai sau altceva. Trecându-și mâna printre șuvițele scurte castaniu închis ale părului său, se îndreptă spre garderobă și începu să caute printr-un șir

de haine. Mi-e teamă că va trebui să suni o cameristă, să te ajute să te îmbraci, Meredith. Când ești gata, servitorii mei te vor escorta până la trăsura ta din spate.

Ea rămăsese cu gura căscată.

— Ce? De ce?

— A venit sora mea, pe neașteptate. Oprindu-se din căutare, Leo îi aruncă peste umăr o privire plină de scuze. Poate, altă dată?

— Categoriec, nu, rosti indignată Meredith. Acuma.

— Imposibil. Scoase o haină și și-o puse pe umeri. Sora mea are nevoie de mine.

— Eu am nevoie de tine! Spune-i să revină mâine. Și dacă nu o trimiți de aici, n-o să mai ai nici o altă ocazie cu mine.

Leo zâmbi.

— Pierderea e a mea, sunt sigur.

Indiferența lui o înfierbântă și mai mult.

— O, Ramsay, te rog, rosti ea fierbinte. E lipsit de noblețe să lași o doamnă să aștepte!

— Este mai mult decât lipsit de, noblețe, dragă. E o crimă. Fața lui Leo se îmblânzi, când se apropie de ea. Luându-i mâna, o ridică să-i sărute încheieturile degetelor, una câte una. Ochii lui sclipeau de un amuzament plin de milă. Categoriec, nu așa ceva am plănit eu pentru noaptea asta. Scuzele mele. Hai să încercăm din nou, cândva. Deoarece, Meredith... La ora aceasta, nici nu sunt teribil în pat. O. Sărută ușor și

zâmbi, cu o astfel de căldură și măiestrie simulată, încât ea aproape crezu că e reală.

Poppy aștepta în micul salon din față. La vederea siluetei înalte a fratelui ei intrând în încăpere, se ridică și alergă la el.

— Leo!

El o trase aproape. După o îmbrățișare scurtă și puternică, o depărtă la lungimea brațului. Privirea lui trecu peste ea.

— L-ai părăsit pe Rutledge?

— Da.

— A durat o săptămâna mai mult decât m-am așteptat, rosti el amabil. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, să încep cu... Poppy încercă să pară pragmatică, deși ochii i se umplură de lacrimi. Nu mai sunt virgină.

Leo îi aruncă o privire batjocoritor rușinată.

— Nici eu, mărturisi el.

Ei îi scăpă un chicotit ezitant.

Leo scotoci în haină, după o batistă, dar fără succes.

— Nu plânge, draga mea. Nu am batistă și oricum, virginitatea e aproape imposibil să o regăsești, odată ce ai pierdut-o.

— Nu din cauza asta plâng, roși ea lipindu-și obrazul ud de umărul lui. Leo... sunt așa încurcată. Am nevoie să mă gândesc la unele lucruri. Ești bun să mă duci în Hampshire?

— Am așteptat să-mi ceri asta.

— Mi-e teamă că va trebui să plecăm imediat. Pentru că, dacă așteptăm prea mult, Harry ne va împiedica să mai plecăm.

— Dulceață, nici chiar diavolul nu poate să mă oprească să te duc acasă. Acestea fiind spuse... Da, vom pleca chiar acum. Prefer să evit pe cât posibil confruntarea. Și mă îndoiesc că Rutledge va primi bine vestea, când va afla că l-ai părăsit.

— Nu, rosti ea emfatic. O va primi chiar rău Dar nu l-am părăsit, pentru că am vrut să-mi abandonez mariajul. L-am părăsit pentru că vreau să-l salvez.

Leo clătină din cap zâmbind.

— Asta e logică tip Hathaway. Ce mă îngrijorează pe mine este că aproape o înțeleg.

— Vezi tu...

— Nu, ai să-mi explici pe drum. Pentru moment, așteaptă aici. Voi trimite după vizitiu și voi spune servitorilor să pregătească trăsură.

— Regret Că-ți cauzez atâtea neplăceri...

— O, sunt obișnuiți cu așa. Sunt maestru al plecărilor grăbite.

Trebuie că era ceva adevăr în declarația lui Leo, pentru că imediat fu împachetat un cufăr, iar trăsură fu gata într-o viteză uimitoare. Poppy așteaptă lângă focul din salonaș, până când sosi Leo.

— Plecăm, rosti el. Vino.

O luă în trăsura lui, un vehicol confortabil, cu arcuri bune și cu locuri bine Capitonate, pupă ce i-au fost aranjate niște perne într-un colț, Poppy se așează pregătindu-se de o lungă călătorie. Vor avea nevoie de toată noaptea, pentru a ajunge la Hampshire și, deși drumurile pietruite erau bune, existau și porțiuni mai proaste.

— Regret că am venit la tine, la o oră așa târzie, i se adresă ea fratelui ei. Fără îndoială că acum ai fi dormit profund, dacă n-aș fi sosit eu.

Aceasta îi provocă lui un zâmbet scurt.

— Nu sunt prea sigur de asta, rosti el. Dar nu contează.

— E timpul să mergem în Hampshire. Vreau să o văd pe Win și pe bruta aia nemiloasă cu care s-a măritat și am nevoie să controlez și moșia și pe arendași.

Poppy zâmbi ușor, știind ce îndrăgostit era Leo de așa numita „brută nemiloasă”. Merripen cucerise gratitudinea veșnică a lui Leo, pentru că refăcuse și conducea moșia. Comunicaau frecvent prin scrisori, s-au certat de două-trei ori și se bucurau când reușeau să se muște unul pe altul.

Întinzând mâna spre transperantul cafeniu închis ce acoperea fereastra de lângă ea, Poppy îl ridică și se uită la clădirile dărăpănate, la fațadele de cărămidă tapetate cu afișe, la vitrinele ponosite ale prăvăliilor, toate scăldate în strălucirea slabă a felinarelor stradale.

Noaptea. Londra era respingătoare, nesigură, necontrolabilă. Și Harry era undeva, pe acolo. Nu se îndoia că putea să aibă grijă de el însuși, dar gândul la ce ar putea să facă – sau cu cine ar putea s-o facă – o umplea de melancolie. Oftă din adâncuri.

— Detest Londră vara, rosti Leo. Anul acesta, Tamisa a ajuns de o duhoare infernală. Făcu o pauză uitându-se la ea. Presupun că privirea aceea de pe fața ta nu e cauzată de grija față de sănătatea publică. Spune-mi la ce te gândești, surioară.

— Harry a plecat din hotel în seara asta, după... Poppy se opri brusc, incapabilă să găsească cuvântul, care să descrie exact ceea ce făcuseră. Nu știu cât de mult va rămâne pe afară, dar noi vom fi cu aproximativ zece sau douăsprezece ore în avans. Desigur, s-ar putea să se hotărască să nu mă urmărească, ceea ce ar fi chiar culmea, totuși o ușurare. Încă...

— Ne va urmări, rosti Leo Inexpresiv. Dar n-o să-l vezi, dacă nu vrei.

Poppy scutură din cap morocănoasă.

— N-am avut niciodată pentru cineva niște sentimente așa de amestecate. Nu-l înțeleg. În seara asta în pat, el...

— Așteaptă, rosti Leo. Unele lucruri e mai bine să fie discutate între surori. Sunt sigur că acesta e unul dintre ele. Vom ajunge ta Casa Ramsay dimineață și vei putea să o întrebi pe Amelia tot ce dorești.

— Nu cred că știe ceva despre asta.

— De ce nu? E o femeie măritată.

— Da, dar e... Ei bine... O problemă masculină.

Leo păli.

— Nici eu nu știu nimic despre asta. Nu am nicio problemă masculină. De fapt, nici nu-mi place să se rostească cuvintele „probleme masculine”.

— O! Descurajată, Poppy trase mai sus pătura de pe genunchi.

— La naiba! Ce numim exact „probleme masculine”? A avut neplăceri cu ridicarea steagului? Sau a eșuat la jumătatea trebii?

— Trebuie să vorbim despre asta în metafore, sau...

— Da, rosti ferm Leo.

— În regulă. El... Poppy se încruntă de concentrare, în timp ce-și căuta cuvintele potrivite... m-a părăsit în timp ce steagul încă flutura.

— Era beat?

— Nu.

— Ai făcut, sau ai spus ceva ce l-a făcut să plece?

— Din contră. L-am rugat să stea și n-a făcut-o.

Dând din cap, Leo scotoci într-o parte a compartimentului, lângă locul lui și. Înjură.

— Unde dracu' mi-e băutura? Le-am spus servitorilor să pună în trăsură și băutura pentru voiaj. Am să le dau foc la toți, afurisiții!

— Dar este apă, nu-i așa?

— Apa e pentru spălat, nu pentru băut. Mormăi ceva despre ' o conspirație drăcească, cu scopul de a-l menține treaz și oftă. Nimeni nu poate ghici motivele lui Rutledge. Nu e ușor pentru un bărbat să se oprească, în timp ce face dragoste. Asta ne pune într-o dispoziție afurisită. Încrucisându-și brațele pe piept, se uită la ea speculativ. Propun rezolvarea radicală, prin a-l întreba pe Rutledge de ce te-a părăsit în noaptea astei și prin a discuta ca două ființe raționale. Dar, înainte ca, soțul tău să sosească la Hampshire, ar fi bine să te hotărăști asupra unui lucru, anume dacă intenționezi să-l ierți, pentru ceea ce ți-a făcut ție și lui Bayning.

Ea clipi surprinsă...

— Crezi că ar trebui?

— Dracu' știe, că nici eu n-aș vrea, dacă aș fi în locul tău. Făcu o pauză. Pe de altă parte, am fost iertat de o mulțime de lucruri, pentru care n-ar fi trebuit să fiu iertat. Chestiunea este că, dacă poți să-l ierți, nu. Mai are rost să încerci să vorbești despre orice altceva.

— Nu cred că lui Harry îi pasă dacă e sau nu iertat, rosti Poppy posacă.

— Sigur că îi pasă. Bărbaților le place să fie iertați. Asta ne face să ne. Simțim mai bine, în privința imposibilității noastre de a învăța din greșeli.

— Nu știu dacă sunt pregătită, protestă Poppy. De ce trebuie să o fac așa curând? Nu există limită de timp pentru iertare, nu-i așa?

— Uneori există.

— O, Leo... Se simțea strivită sub greutatea nesigurăței, a durerii și a dorului.

— Încearcă să dormi, murmură fratele ei. Mai avem mai mult sau mai puțin două ore, înainte de schimbarea cailor.

— Nu pot dormi de grijă, rosti Poppy. Cu toate că deja căscatul pusese stăpânire pe ea.

— Nu e căzut să te îngrijorezi. Știi deja ce vrei să faci.

— Dar nu ești gata să admiți.

Poppy se așeză mai bine în colțul ei, închizând ochii.

— Știi o mulțime de lucruri despre femei, nu-i așa, Leo?

În vocea tui exista o urmă de zâmbet.

— Cred și eu, cu patru surori. Și se uită dincolo de ea, în timp ce ea adormi.

După ce se întoarse la hotel beat mort, Harry se bălăbăni spre apartamentul lui. Fusese la o tavernă, înzorzonată cu oglinzi, pereți placați și prostituate scumpe, i-au trebuit aproximativ trei ore de băut, pentru a ajunge într-o stare suficientă de insensibilitate, ca să se poată întoarce acasă. În ciuda avansurilor pline de artă ale mai multor femei ușoare, Harry nu le băgă în seamă.

O voia pe soția lui.

Și știa că Poppy nu va deveni mai blândă cu el, dacă nu va începe prin a se scuza sincer că i-a luat-o lui

Michael Bayning. Problema e că nu putea. Pentru că nu regreta deloc ceea ce făcuse, îl părea rău doar că ea era nefericită din această cauză. N-ar fi regretat niciodată, că a făcut tot ce a fost necesar pentru a se î însura cu ea, deoarece ea a fost ceea ce și-a dorit el cel, mai mult în viață.

Poppy era cel mai blând, mai bun, mai lipsit de egoism impuls, pe care l-a avut el vreodată. Era gândul ' grijuliu, gestul de iubire, momentul fericit, pe care nu le cunoscuse niciodată. Era fiecare minut de somn plin de pace, ce îl ocolise întotdeauna. Conform legii reciprocității universale, Poppy venise pe lume, pentru – a fi o compensație pentru Harry și slăbiciunile lui. Probabil că de aceea, fiind unul din oponenții celor două forțe magnetice, Harry era așa de iremediabil atras de ea.

Totuși, scuza nu va putea fi sinceră. Dar va trebui făcută. Apoi, o va ruga să o ia amândoi de la început.

Întinzându-se pe dormeaza îngustă, pe care o ura cu patimă, Harry căzu într-o amorțeală de, bețiv, ce aproape putu să fie considerată somn.

Lumina dimineții, așa slabă cum era, îi pătrunse în creier ca un pumnal. Gemând, întredeschise ochii și făcu inventarul trupului lui abuzat. Avea gura uscată, era epuizat și îndurerat și, dacă a existat vreodată un alt moment în viața lui, când a avut mai multă nevoie de un duș, nu și-l putea aminti. Furișă o privire spre ușa

închisă a dormitorului său, unde Poppy încă mai dormea.

Amintindu-și geamătul ei de durere de noaptea trecută, când o pătrunsese, Harry simți o greutate rece și bolnavă în fundul stomacului. În dimineața asta va fi suferindă. Probabil că are nevoie de ceva.

Și probabil că-l ura.

N Năpădit de teamă, Harry se ridică de pe dormeză împleticindu-se și se îndreptă spre dormitor. Deschise ușa și-și lăsă ochii să se obișnuiască cu semiîntunericul.

Patul era gol.

Harry rămase pironit locului clipind, în timp ce o presimțire puse stăpânire pe el. Se auzi șoptindu-i numele.

Într-o secundă ajunse la șnurul clopoțelului, dar nu avea nevoie să sune pe nimeni. Ca prin minune, Valentine stătea în ușa apartamentului, cu ochii căprui alertați, pe fața uscățivă.

— Valentine, începu Harry răgușit, unde e...

— Doamna Rutledge e cu lordul Ramsay. Cred că sunt în drum spre Hampshire, acum când vorbim.

Harry rămase foarte, foarte calm, așa cum se întâmpla când situația era îngrozitoare.

— Când a plecat?

— Noaptea trecută, când nu erai acasă.

Rezistând nevoii de a-și ucide valetul pe loc, Harry întrebă blajin:

— Și tu nu mi-ai spus?

— Nu, domnule. Ea m-a rugat. Valentine făcu o pauză privind uluit, ca și cum nici lui nu-i venea să creadă că Harry nu l-a omorât încă. Trăsura și echipajul sunt gata, dacă intenționezi să...

— Da, intenționez. Vocea lui Harry era scrâșnitoare, ca răzuirea unei dalte pe granit. Împachetează-mi niște haine. Plec într-o jumătate de oră.

Furia pusese stăpânire pe el, atât de puternică, încât de abia putea să-și dea seama că e vocea lui. Însă își lăsă sentimentele deoparte și le ținu în șah. Să le dea urmare, n-ar rezolva nimic. Ce trebuia să facă acum, era să se spele și să se radă, să-și schimbe hainele și să se ocupe de situație.

Orice urmă de îngrijorare sau de remușcare arse, până se transformă în cenușă. Orice intenție de a fi amabil sau nobil, dispăruse. O va reține pe Poppy, indiferent ce va trebui să facă pentru asta. Va încălca chiar legea și când va termina, nu va mai îndrăzni niciodată să-l părăsească.

Poppy se trezi din somnul ei hurducat și se așeză mai bine frecându-se la ochi. Leo ațipise pe locul de vizavi de ea, cu umerii lați adunați și un braț îndoit sub... ceafă, așa cum stătea sprijinit de peretele lambrizat.

Dând puțin la o parte perdeleta de pe unul din geamuri, Poppy își descoperi iubitul ei Hampshire... Inundat de soare, verde, plin de pace. Stătuse la Londra

prea mult – și uitase ce minunată poate fi lumea. Trecerea trăsurii stârni macii și ochiul bouului, ca și peticele unduitoare de levănțică. Peisajul era bogat, cu pajiștile lui ude și apele calcaroase. Strălucitorii pescăruși albaștri și lăstunii săgetau cerul, în timp ce ciocănitorele verzi făceau să răsună copacii.

— Aproape am sosit, șopti ea. Leo se trezi căscând și întinzându-se. Ochii lui se îngustară într-o privire de protest, când ridică un colț de pluș, pentru a se uita la peisajul rural prin care treceau. Nu e minunat? Întrebă Poppy zâmbind. Ai văzut vreodată Ceva așa frumos?

Fratele ei lăsă plușul să cadă.

— Oi. Iarbă. Te înfioară.

Nu după mult, trăsură ajunsese pe domeniul Ramsay și trecu de casa portarului, construită din cărămizi albastre-cenușii și piatră crem. Datorată unor renovări recente și extensive, peisajul și conacul arătau ca noi, deși clădirea își păstrase farmecul ei romantic. În mod cert, moșia nu era mare, în comparație cu domeniul uriaș din vecini, proprietatea lordului Westeffiff. Dar era o bijuterie, pământurile erau fertile și variate, cu câmpuri irigate de canale ce fuseseră săpate și aduceau apa de la un curs de apă învecinat.

Înainte ca Leo să fi moștenit titlul, moșia căzuse în paragină și fusese abandonată într-o stare jalnică de mulți dintre arendași. Acuma, se transformase într-o întreprindere prosperă, în plin progres, în special

datorită eforturilor lui Kev Merripen. Și lui Leo, cu toate că era stânjenit să o admită, ajunsese să-i pese de proprietate și făcea tot ce putea, pentru a aduna cât mai multe cunoștințe necesare eficientizării ei.

Casa Ramsay era o veselă combinație de stiluri arhitectonice. La origine conac elizabetan, fusese schimbat de generațiile următoare, care grefaseră pe el dependențe și aripi. Rezultatul fu o clădire asimetrică, cu coșurile șemineurilor ca niște țepi, cu șiruri de geamuri cu sticla plumbuită și cu acoperișul de ardezie cenușie, în diferite planuri înclinate și arcade. În interior existau nișe și unghere interesante, camere cu forme ciudate, uși mascate și scări, toate conferindu-i un farmec excentric, ce se potrivea perfect cu familia Hathaway.

Trandafiri în floare îmbrăcau exteriorul casei. În spatele conacului, cărări de promenadă pietruite cu alb conduceau la grădini și la livada cu pomi fructiferi. Grajdurile și curtea animalelor se aflau într-o parte a conacului, în timp ce puțin mai departe exista o fabrică de cherestea în plină producție.

Trăsura se opri în fața unui set de uși din lemn, cu inserții de sticlă. În vreme ce lacheii plecară să-i anunțe pe cei din casă de sosirea lor și Leo o ajuta pe Poppy să coboare din vehicol, Win ieși din casă alergând. Se aruncă în brațele lui Leo. El râse și o prinse cu ușurință, învârtind-o.

— Dragă Poppy, exclamă Win. Mi-ai lipsit

îngrozitor!

— Dar despre mine ce spui? Întrebă Leo, încă mai ținând-o în brațe. Eu nu ți-am lipsit?

— Poate, puțin, rosti Win zâmbind și-l sărută pe obraz. Apoi se duse la Poppy și o îmbrățișă. Cât vei sta?

— Nu sunt sigură, rosti Poppy.

— Unde e toată lumea? Întrebă Leo.

Când se întoarse să răspundă, Win își puse brațul subțire după umerii lui Poppy:

— Cam e în vizită la lordul Westeliff, la Stony Cross Park, Amelia e înăuntru cu copilul, Beatrix hoinărește prin pădure și Merripen e cu unii dintre arendași, predându-le noile tehnici de excavare.

Cuvântul atrase atenția lui Leo.

— Eu știu totul despre asta. Dacă nu vrei să ajungi la un bordel, există unele cartiere din Londra...

— Excavare, Leo, rosti Win. Să disloci terenul cu mijloacele unei ferme.

— O! Ei bine, despre asta nu știu nimic.

— Ai să afli o mulțime de lucruri.

— Imediat ce Merripen aude că ai venit. Win încercă să arate severă, deși ochii ei scânteiau. Sper că ai să te porți frumos, Leo...

— Sigur că aa. Suntem la țară. Nu e nimic altceva de făcut. Oftând, Leo își băgă mâinile în buzunare și se uită la împrejurimile pitorești, ca și cum tocmai îi fusese repartizată o celulă la Newgate. Apoi, cu o nonșalanță

perfect simulată întrebă: unde e Marks? N-ai menționat-o.

— E bine, dar... Win făcu o pauză, în mod evident căutându-și cuvintele. A avut un mic ghinion astăzi și e destul de supărată. Orice femeie ar fi, având în vedere natura problemei. Totuși, Leo, insist să nu o necăjești. Și dacă faci astă, Merripen a spus că îți va trage o astfel de ciomăgeală...

— O! Te rog. Ca și cum mi-ar păsa suficient, pentru a observa o problemă privind-o pe Marks. Făcu o pauză. Ce e?

Win se încruntă.

— Nu ți-aș fi spus, doar că problema e evidentă și tu o vei sesiza imediat. Vezi tu, domnișoara Marks își vopsește părul, ceea ce eu n-am știut, dar aparent...

— Își vopsește părul? Repetă Poppy surprinsă. Dar de ce? Nu e bătrână.

— N-am idee. Nu vrea să explice de ce... Dar există unele femei nefericite, care încep să încărunțească încă de la douăzeci de ani și poate că ea e una din ele.

— Biata de ea, rosti Poppy. Trebuie că se jenează. În mod cert a făcut mari eforturi să țină totul secret.

— Da, biata de ea; rosti Leo fără să pară deloc compătimitor. De fapt, ochii lui pur și simplu jucau plini de voieșie. Spune-ne ce s-a întâmplat, Win.

— Credem că farmacistul londonez, care a preparat soluția ei obișnuită, și-a respectat proporțiile. Pentru că,

în dimineața asta, când și-a aplicat vopseaua, rezultatul a fost... Ei bine, nefericit.

— L-a căzut părul? Întrebă Leo. E cheală?

— Nu, deloc. Doar că părul ei e... verde.

Dacă cineva s-ar fi uitat la fața lui Leo, ar fi crezut că e în dimineața de Crăciun.

— Ce nuanță de verde?

— Șșșșt, Leo, rosti alertată Win. N-ai să o necăjești. A fost o experiență foarte stresantă. Am amestecat pastă de peroxid, pentru a scoate verdele; și nu știu dacă a avut vreun efect. Cu puțin timp în urmă, Amelia a ajutat-o să se spele. Și indiferent care e rezultatul, tu nu trebuie să spui nimic.

— Vrei să spui că diseară, Marks va sta la masă cu părul asemănător cu asparagusul, iar eu se presupune că nu trebuie să-l remarc? Scoase un sforăit. N-am chiar atâta forță.

— Leo, te rog, murmură Poppy atingându-i brațul. Dacă ar fi una din surorile tăie, nu ți-ai bate joc.

— Tu crezi că șoricelul ăla ar avea vreo milă pentru mine, dacă situația ar fi inversă? Își roti ochii, când le văzu expresiile. Foarte bine, o să încerc să nu fac glume răutăcioase. Dar nu vă promit nimic.

Leo plecă spre casă, aparent fără să se grăbească. Dar surorile lui nu puteau fi înșelate.

— Cât timp crezi că îi va trebui, până o va găsi? O întrebă Poppy pe Win.

— Două, poate trei minute, răspunse aceasta și amândouă oftară.

În exact două minute și patruzeci și șapte de secunde, Leo își localizează inamicul, în livada cu pomi fructiferi din spatele casei: Marks ședea pe un zid scund de piatră, cu silueta ei îngustă ușor aplecată, cu coatele adunate împreună. Avea un fel de pânză înfășurată în jurul capului, un turban care îi ascundea în întregime părul.

Văzând cât de epuizată și abătută era silueta ei subțire, oricui i-ar fi fost milă. Dar Leo nu simțea nicio remușcare împungând-o pe Catherine Marks. De la începutul cunoștinței lor, ea nu a pierduse niciodată ocazia să-l sâcâie, să-l insulte, sau să-i dea peste nas. De puține ori, când el a spus ceva încântător sau plăcut.

— Doar ca un experiment, desigur – ea l-a răstălmăcit.

Leo n-a înțeles niciodată de ce s-a declanșat o atare stare de război, sau de ce era așa hotărâtă să-l urască. Și mai uluitor, de pe conta” asta pentru el. Spinoasă, cu mintea îngustă, cu limba ascuțită, femeie secretă, cu gura neînduplecată și năsul în vânt... merita să aibă părul verde și merita să fie ironizată din acest motiv.

Sosise vremea răzbunării.

În timp ce Leo se apropia nonșalant, Marks își înălță capul, lumina soarelui sclipind pe lentilele ochelarilor.

— O! Rosti acră. Te-ai întors.

Spusese asta, ca și cum tocmai descoperise o invazie

de viermi.

— Bună, Marks, rosti vesel Leo. Hmmm! Arăți altfel. Ce poate fi? Ea se uită urât la el. E un fel de modă nouă, să-ți înfășori capul așa? Întrebă cu un interes politicos.

Marks păstră o tăcere împietrită. Momentul era adorabil. El știa și ea știa că el știe și o paloare groaznică i se așternu pe figură. Am adus-o pe Poppy cu mine, de la Londra, adăugă el binevoitor.

În spatele ochelarilor, ochii ei deveniră atenți.

— A venit și domnul Rutledge?

— Nu. Deși îmi imaginez că nu e departe, în urma noastră.

Însoțitoarea se ridică de pe zidul de piatră și-și scutură fustele.

— Trebuie să o văd....

— O să ai timp pentru asta. Leo se mișcă pentru a-i bara drumul. Înainte de a ne întoarce acasă, cred că tu și cu mine trebuie să ne cunoaștem mai bine. Care e treaba cu tine, Marks? S-a întâmplat ceva interesant, de curând?

— Nu ești mai bun decât un puști de zece ani, rosti ea vehement. Gata întotdeauna să-ți bagi nasul în nenorocirea altuia. Ești imatur, din punct de vedere spiritual...

— Sunt sigur că nu e chiar așa de rău, rosti Leo amabil. Lasă-mă să mă uit și am să-ți spun dacă...

— Stai departe de mine! Îl repezi ea și încercă să-l

ocolească.

Leo o blocă cu ușurință, scăpându-i un hohot înăbușit, când ea încercă să-l împingă.

— Încerci să mă dai la o parte din drum? Nu ai putere nici cât un fluture, iată – turbanul tău stă strâmb – lasă-mă să te ajut...

— Nu mă atinge!

Se luptară, unul dintre ei în joacă, celălalt înnebunit și zbătându-se.

— Doar o privire, imploră Leo, râsul lui sfârșindu-se într-un mârâit, când ea se răsuci și îi vârî un cot ascuțit în stomac. Întinse mâna după batic, încercând să-l prindă. Te rog. E tot ce vreau de la viață, să te văd cu... Altă smucitură și se agăță de capătul materialului. Părul tău e tot...

Dar se opri brusc, când pânza se desfășură și părul ce ieși de sub ea nu avea nicio urmă de verde. Era blond... ambră palidă, șampanie și miere... Și era așa de bogat, căzând într-o cascadă de valuri sclipitoare pe spatele ei.

Rămase tăcut, ținând-o pe loc, în timp ce privirea lui uluită se plimba peste ea. Amândoi inhalară aerul cu lăcomie, chinuiți și gâfâind, ca niște cai de curse. Marks nu putea să arate mai îngrozită, nici dacă ar fi fost surprinsă goală. Iar Leo nu putea să fie mai amețit – sau stârnit – nici dacă ar fi văzut-o cu adevărat goală. Deși, în mod cert, ar fi vrut să încerce.

O atare tulburare se născu în el, încât cu greu își dădu

seama cum să reacționeze. Era vorba doar de păr, doar de bucle... Dar era ca și cum ai fi pus o pictură, nebăgată în seamă până acum, într-o ramă perfectă, ce îi scotea în evidență frumusețea, în cele mai luminoase amănunte. Catherine Marks în razele soarelui era ca o creatură mitică, o nimfă, cu trăsături delicate și ochi opalescenți.

Și cea mai gravă descoperire era că, de fapt nu culoarea părului stârnise toate acestea în el...ci faptul că, nu observase niciodată ce uluitoare era, pentru că deliberat ea nu-i permisesse să vadă.

— De ce, întrebă Leo cu voce răgușită, ascunzi ceva atât de frumos? Privind-o, aproape devorând-o, întrebă și mai blând: de ce te ascunzi?

Buzele ei tremurau și dădu scurt din cap, ca și cum dacă ar fi spus ceva, răspunsul s-ar dovedi fatal pentru amândoi. Și, smulgându-se din mâna lui, își ridică fustele și o iuă la goană îndreptându-se spre casă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— Amelia, rosti Poppy punându-și capul pe umărul surorii ei, mi-ai făcut un teribil deserviciu spunând că mariajul o să fie ceva ușor.

Amelia râse scurt îmbrățișând-o.

— O, draga mea. Dacă ți-am dat această impresie, îmi cer scuze. Nu e. Mai ales când ambii indivizi sunt niște individualități puternice.

— Revistele de femei dau sfatul să-l lași pe soț să-și urmeze calea, cea mai mare parte din timp.

— O, minciuni, minciuni. Doar să-l faci să creadă că-și urmează calea. Acesta este secretul unei căsnicii fericite.

Amândouă chicotiră și Poppy se ridică.

Pentru că îl culcase pe Rye, pentru a-și completa somnul matinal, Amelia se duse cu Poppy în salonașul familiei, unde acum stăteau împreună pe divan. Deși Win fusese invitată să li se alăture, a refuzat plină de tact, sensibilă la faptul că Amelia avea o relație aproape maternă cu Poppy, spre deosebire de ea.

În timpul celor doi ani cât Win i-a petrecut departe, la o clinică din Franța, recuperându-se după o scarlatină, ruinătoare, Poppy s-a atașat și mai mult de sora lor mai mare. Când Poppy dorea să-și mărturisească Cele mai intime gânduri și probleme, Amelia era cea cu care se simțea cel mai bine.

Fu adusă o tavă cu ceai și un platou cu tarte glazurate, preparate conform unei vechi rețete a mamei lor, tarte din aluat fraged cu unt, umplute cu sirop de lămâie și alte dulciuri sfărâmate.

— Trebuie că ești epuizată, remarcă Amelia punând o, mână blândă pe obrazul lui Poppy. Cred că ai nevoie să ațipești, mai mult decât micul Rye.

Poppy scutură din cap.

— Mai târziu. Mai întâi trebuie să pun la punct niște

treburi, pentru că am impresia că Harry s-ar putea să sosească diseară. Desigur, s-ar putea, să nu vină, dar...

— Va veni, se auzi o voce din ușă și Poppy ridică ochii, pentru a o vedea pe fosta ei însoțitoare.

— Domnișoară Marks, exclamă ea sărind în picioare.

Un zâmbet strălucitor se așternu pe figura domnișoarei Marks și se îndreptă repede spre Poppy prinzând-o într-o îmbrățișare caldă. Aceasta își dădu seama că Marks fusese pe afară. În loc de obișnuita ei mireasmă imaculată de săpun și scrobeală, acum mirosea a pământ, a flori și a căldură de vară.

— Nimic nu e la fel aici, fără tine, rosti domnișoara Marks. E așa de multă liniște. Poppy râse. Retrăgându-se puțin, domnișoara Marks a adăugat grăbită: n-am vrut să sugerez că...

— Da, știu. Încă zâmbind, Poppy se uită la ea curioasă. Ce frumoasă ești! Părul tău.... În loc să fie tras la spate și strâns legat, buclele bogate și fine îi unduiau pe spate și pe umeri. Și indescrribila umbră de castaniu fusese luminată, ajungând acum aur palid și strălucitor. E culoarea ta naturală?

Îmbujorarea puse stăpânire pe fața domnișoarei Marks.

— O să-l închid iar la culoare, cât mal repede posibil.

— Trebuie? Întrebă Poppy perplexă. E atât de frumos așa... — ...

Amelia vorbi de pe canapea.

— O vreme, nu te-aș sfătui să mai pui pe el chimicale, Catherine. Părul tău ar putea să devină prea fragil.

— S-ar putea să ai dreptate, rosti domnișoara Marks încruntată ridicând mâna, pentru a da la o parte șuvițele deschise la culoare și lucioase.

Poppy le privi bănuitoare pe amândouă, pentru că niciodată nu o auzise pe Amelia spunându-i însoțitoarei pe numele mic.

— Aș putea să stau cu voi? O întrebă blajină domnișoara Marks pe Poppy. Doresc foarte mult să aud ce s-a mai întâmplat de la nuntă. Și... Intervenii o rapidă și ciudat de nervoasă pauză... Am câteva lucruri să-ți spun, care cred că sunt relevante în situația ta.

— Te rog, fă-o, rosti Poppy. Aruncând o privire rapidă spre Amelia, văzu că sora ei mai mare știa deja ce intenționa domnișoara Marks să-i spună.

Stăteau împreună, surorile pe canapea și Catherine Marks pe un scaun de alături.

O formă lungă și suplă se furișă pe ușă și se opri. Era Dodger, care o zări pe Poppy și cu câteva țopăieli de bucurie ajunse la ea.

— Dodger, exclamă Poppy, bucuroasă să-și vadă sconsul. Sări la ea privind-o cu oci strălucitori și chițcăi fericit, când îl mângâie. După o clipă, plecă din poala ei și se furișă spre domnișoara Marks, însoțitoarea îl privi severă.

— Nu te apropia de mine, nevăstuică dezgustătoare ce

ești; Dârz, se opri la picioarele ei și execută o rostogolire ușoară, arătându-și burtica. Pentru familia Hathaway era o sursă de distracție faptul că Dodger o adora pe domnișoara Marks, cu toate că nu-i prețuia. Pleacă de aici, mai spuse ea, dar sconcsul îndrăgostit își continuă eforturile de a o cuceri. Oftând, se aplecă și își scoase unul din pantofi, un obiect zdravăn din piele neagră legat sus pe gleznă. E singurul mod de a-l liniști, rosti ea cu asprime.

Imediat chițcăitul sconcsului încetă și își îngropă capul în pantof.

Stăpânindu-și un. Zâmbet, Amelia își întoarse atenția spre Poppy.

— Ai avut vreo problemă cu Harry? Întrebă cu duioșie.

— Nu, cu adevărat! Ei bine, a început așa, dar... Poppy simți cum fierbințeala îi inundă fața. De! A nuntă n-am făcut altceva, decât ne-am dat obol unul altuia. Apoi, în ultima seară se pare că în sfârșit eram gata să... Cuvintele păreau că i se împiedică în gât, așa că trebui să facă un efort să le scoată... Mi-e teamă că întotdeauna va fi așa, acest împinge și trage.... Cred că-i pasă de mine, dar nu vrea ca și mie să-mi pese de el. E ca și cum amândoi dorim afecțiune, dar ne frică de ea. Și asta mă pune într-o situație. Imposibilă. Râse nesigură și melancolică și-și privi sora cu o strâmbătură neajutorată, ca și cum ar fi întrebat ce se poate face cu

un astfel de bărbat?

În loc să răspundă, Amelia își întoarse privirea spre domnișoara Marks.

Însoțitoarea părea vulnerabilă, tulburată, îngrijorarea agitând-o, dincolo de liniștea aparentă.

— Poppy, poate aș putea să arunc eu o lumină asupra situației. Asupra a ceea ce îl face pe Harry atât de imprevizibil.

Uimită de felul familiar cu care se referea la Harry, Poppy o privi fără să clipească.

— Ai unele cunoștințe despre soțul meu, domnișoară Marks?

— Te rog, spune-mi Catherine. Mi-ar plăcea foarte mult să mă consideri prietenă. Femeia cu părul blond inspiră tensionat. L-am cunoscut. În trecut.

— Ce?!? Întrebă Poppy cu voce slabă.

— Ar fi trebuit să-ți spun asta mai de mult. Scuză-mă. Nu e ceva despre care pot să vorbesc cu ușurință.

Poppy rămase mută de uimire. Nu se întâmpla prea des ca un om pe care îl cunoștea de mult să se descopere brusc, într-un fel. Nou și surprinzător. O legătură între domnișoara Marks și Harry? Asta era ceva profund deprimant, mai ales pentru că amândoi au păstrat secretul. Simți un val de confuzie și un gând îngrozitor îi trecu prin minte.

— O, Doamne! Tu și Harry.

— Nu. Nimic de felul acesta. Dar e o poveste

complicată și nu sunt sigură cum... Ei bine, lasă-mă să încep prin a-ți spune ce știu despre Harry. Poppy răspunse năucită, doar cu un semn din cap. Tatăl lui Harry, Arthur Rutledge, era un om teribil de ambițios, începu Catherine. A construit un hotel în Buffalo, New York, cam pe vremea când începuse extinderea portului. Și a făcut din acesta un succes modest, deși era din toate punctele de vedere un biet manager mândru, îndărătnic și dominant. Arthur nu s-a însurat până la vârsta de patruzeci de ani. A ales o frumusețe locală, Nicolette, cunoscută pentru istețimea și farmecul ei. Avea mai puțin de jumătate din vârsta lui și foarte puține în comun. Nu știu dacă Nicolette s-a măritat cu ei doar pentru bani, sau la început a existat și afecțiune între ei. Din păcate, Harry s-a născut puțin prea devreme după nuntă – au existat o mulțime de speculații, dacă Arthur era sau nu tatăl lui. Cred că zvonurile au dus la răcirea relațiilor. Indiferent care a fost cauza, căsătoria a devenit ceva amar. După nașterea lui Harry, Nicolette a fost cam indiscretă în comportamentul ei, până când în final a fugit în Anglia cu unul din iubiții ei. La ora aceea Harry avea patru ani. Expresia ei deveni gânditoare. Eră așa de cufundată în gânduri, că se pare că nici nu observase că sconcsul se ghemuise în poala ei. Părinții lui Harry, reluă ea, n-au prea ținut seama de el. Și după ce Nicolette a plecat, a fost neglijat cu desăvârșire. Mai rău decât neglijat – a fost izolat intenționat. Arthur l-a

ținut într-un fel de închisoare invizibilă. Personalul hotelului a fost instruit să aibă cât mai puțin de a face cu băiatul. Adesea era încuiat singur în camera lui. Chiar și când lua masa la bucătărie, salariaților le era frică să vorbească cu el, din cauză represaliilor. Arthur s-a asigurat ca lui Harry să i se dea mâncare, haine și educație. Nimeni nu poate să spună că Harry a fost maltratat, vezi tu, pentru că n-a fost bătut și nici înfometat. Dar există și alte moduri de a distruge sufletul cuiva, în afară de pedeapsa fizică.

— Dar de ce? Întrebă cu dificultate Poppy, încercând să absoarbă ideea că un copil poate fi crescut într-un mod așa de crud. Tatăl lui a fost oare atât de răzbunător, încât a putut să învinovățească un copil, pentru acțiunile mamei lui?

— Harry a fost pentru tatăl lui amintirea permanentă a umilinței și dezamăgirii trecute. Și, după toate probabilitățile, nici nu era fiul lui.

— Asta nu e o scuză, izbucni Poppy. Vreau... O, cineva trebuia să-l ajute.

— Mulți dintre salariații hotelului se simțeau teribil de vinovați, pentru ceea ce i se făcea tui Harry; Menajera, mai ales. Într-un anumit moment, ea a observat că nu văzuse copilul de două zile și s-a dus să-l caute. Era încuiat în camera lui, fără mâncare... Arthur fusese așa de ocupat, că a uitat să-i dea drumul. Și Harry avea doar cinci ani.

— Nimeni nu l-a auzit plângând? N-a făcut niciun zgomot? Întrebă Poppy șovăitoare.

Catherine se uită la sconcs și-l mângâie, așa cum pretindea el.

— Legea principală în hotel era ca niciodată oaspeții să nu fie deranjați. Lui Harry îi fusese inculcată încă de la naștere. Așa că a așteptat în liniște, sperând ca cineva să-și amintească de el și să vină să-i dea drumul.

— O, nu! Șopti Poppy.

— Menajera a fost așa oripilată, continuă Catherine, încât a reușit să afle unde s-a dus Nicolette și i-a trimis scrisori descriindu-i situația, în speranța că s-ar putea să trimită după el. Orice era mai bine, chiar să trăiești cu o mamă ca Nicolette, decât izolarea teribilă care îi era impusă...

— Dar Nicolette n-a trimis niciodată după el?

— Nu, până mult după aceea, când a fost prea târziu pentru Harry. Prea târziu pentru oricine, așa cum s-a dovedit. Nicolette s-a îmbolnăvit de o boală gravă. A fost un declin lung și lent, dar când s-a apropiat sfârșitul, a progresat repede. Înainte de a muri, a vrut să vadă ce devenise fiul ei, așa că i-a scris cerându-i să vină la ea. El a plecat spre Londra cu următorul vapor disponibil. Pe vremea aceea era deja adult, de vreo douăzeci de ani, sau cam atât. Nu cunosc motivele pentru care a vrut să-și vadă mama. Fără îndoială că avea o mulțime de întrebări să-i pună. Bănuiesc că

Întotdeauna a fost nesigur în mintea lui, în privința cauzei Care a făcut-o să-l părăsească. Marks făcu o pauză de o clipă, preocupată de propriile gânduri. Foarte adesea copiii se acuză pe ei înșiși, pentru felul cum sunt tratați.

— Dar nu era vina lui, exclamă Poppy cu inima strânsă de compasiune. Era doar un băiețel. Niciun copil nu merită să fie abandonat.

— Mă îndoiesc că cineva i-a spus vreodată așa de multe lui Harry, rosti Catherine. N-a discutat niciodată despre asta.

— Ce a spus mama lui, când a găsit-o?

Catherine se uită o secundă în altă parte, părând incapabilă să vorbească. Privi sconcsul ghemuit în poala ei și îi mângâie blana lucioasă. Până la urmă reuși să răspundă, cu o voce ciudată, dar cu privirea tot întoarsă...

— A murit cu o zi înainte de a ajunge el la Londra. Degetele ei se împreună într-o strânsoare puternică. Evitându-l pentru totdeauna. Presupun că Harry ar fi dorit să moară alături de ea, fără nicio speranță de a găsi răspunsuri, fără speranță de afecțiune.

Cele trei femei rămaseră tăcute.

Poppy era copleșită.

Ce i s-a făcut unui copil, care a fost crescut într-o situație așa searbădă și lipsită e iubire? Trebuie că i s-a părut că întreaga omenire l-a trădat. Ce povară crudă de

suportat!

N-am să te iubesc niciodată, i-a spus ea în ziua nunții. Și răspunsul lui...

N-am vrut să fiu niciodată iubit Și Dumnezeu știe că nimeni n-a făcut-o, încă.

Poppy închise ochii de durere. Aceasta nu era o problemă, care să fie rezolvată într-o discuție, sau într-o zi, sau chiar într-un an. Aceasta era o rană permanentă pentru suflet.

— Am vrut să-ți spun mai înainte, o auzi ea pe Catherine zicând. Dar mi-a fost teamă că s-ar putea să te determin să-i fii favorabilă lui Harry. Ai fost întotdeauna așa de ușor de împins spre compasiune: Și adevărul este că, Harry nu a vrut niciodată simpatia ta și probabil nici dragostea ta. Nu cred că în felul acesta ar fi devenit el genul de soț pe care-l meriți.

Poppy o privi cu ochii plini de lacrimi.

— Atunci de ce îmi spui acum?

— Pentru că, deși întotdeauna am crezut că Harry este incapabil de iubire, acum nu sunt absolut sigură. N-am fost niciodată sigură de nimic, în legătură cu Harry.

— Domnișoară Marks, începu Poppy, apoi se controlă. Catherine. Care e legătura dintre tine și el? Cum se face că știi atâtea despre el?

O serie curioasă de expresii traversă figura Catherinei... Îngrijorare, supărare, rugămintă. Începu să tremure vizibil, până când sconcsul din poala ei se trezi

și sughită...

Pentru că tăcerea continua să persiste, Poppy îi aruncă o privire întrebătoare Ameliei, care îi făcu un semn subtil, ca și cum i-ar fi spus: ai răbdare.

Catherine își scoase ochelarii și șterse lentilele aburite de transpirație. Toată fața ei devenise umedă și nervoasă, pielea fină strălucindu-i ca luciul unei perle.

— La câțiva ani, după ce Nicolette a venit în Anglia cu concubinul ei, reluă ea, a mai născut un copil. O fată.

Poppy fu lăsată să facă singură legătura. Descoperi că își apăsă blând încheieturile degetelor pe gură.

— Tu? Reuși până la urmă.

Catherine își ridică fața, cu ochelarii încă în mână. O față poetică, cu oase fine, dar avea ceva direct și hotărât în simetria drăguță a trăsăturilor ei. Da, exista ceva din Harry pe fața ei. Și o calitate, în rezerva ei de a vorbi despre emoții profund dominante.

— De ce n-ai menționat asta niciodată? Întrebă Poppy zăpăcită. De ce n-a făcut-o soțul meu? De ce existența ta e un secret?

— Pentru protecția mea... Mi-am luat un nume nou. Nimeni nu va ști niciodată de ce.

Existau mult mai multe întrebări, pe care Poppy voia să le pună, dar Catherine Marks ajunsese la limita toleranței. Murmurând cu voce scăzută încă o scuză, apoi alta, se ridică și puse sconcsul adormit pe covor, Luându-și pantoful, părăsi încăperea. Dodger se scutură

trezindu-se și o urmă imediat.

Lăsată singură cu sora ei, Poppy contempla mica grămăjoară de tarte de pe masa de alături. Se scurse o lungă tăcere.

— Ceai? O auzi ea pe Amelia întrebând.

Răspunse cu un semn distrat.

După ce ceaiul fu turnat, amândouă întinseră mâna după tarte, folosindu-și degetele pentru a aduna bucățile de patiserie și mușcând cu grijă. Lămâia acidulată, siropul de zahăr, crusta plăcintei, catifelată și crocantă. Era unul din gusturile copilăriei lor. Poppy se ajută să înghită, cu o sorbitură din ceaiul cu lapte fierbinte.

— Lucruri care îmi amintesc de părinții noștri, rosti Poppy absentă și de adorabila casă de țară din Primrose Place... Întotdeauna. M-au făcut să mă simt bine. Așa cum e când mănânc aceste tarte. Și perdelele imprimate cu flori. Și lectura fabulelor lui Esop.

— Mirosul trandafirilor de dulceață, aminti Amelia. Urmărirea ploii căzând din streșinile de pe acoperișul de paie. Și, îți amintești când Leo a prins licurici într-un borcan și î încercat să-i folosească în loc de luminări, la cină?

Poppy zâmbi.

— Îmi amintesc că nu găseam niciodată tava de prăjituri, pentru că Beatrix o transforma întotdeauna în pat pentru animăluțele ei.

Amelia scoase un hohot sforăit, cam nepotrivit pentru

o doamnă.

— Dar ce spui de vremea când unul din puii noștri s-a speriat așa de tare de câinele vecinului, încât și-a pierdut toate penele? Și Bea a determinat-o pe mama să-i tricoteze un pulovăraș.

Poppy suflă în ceai.

— Eram îngrozită. Toți din sat au venit să vadă puiul nostru chel pășind țanțoș în pulover.

— După câte știu eu, rosti Amelia cu un zâmbet, de atunci, Leo n-a mai mâncat niciodată pasăre. Spunea că nu poate să mănânce așa ceva la cină, dacă exista posibilitatea ca acesta să fi fost cândva îmbrăcat în haine.

Poppy oftă.

— Nu am realizat niciodată ce minunată! A fost; copilăria noastră. Am vrut să fim niște oameni obișnuiți, pentru ca ceilalți să nu se refere la noi ca la „familia, Hathaway cea ciudată”. Linse o picătură lipicioasă de sirop de pe vârful degetului și se uită tristă la Amelia. N-am reușit niciodată să fim obișnuiți, nu-i așa?

— Nu, draga mea. Deși, trebuie să mărturisesc că n-am Înțeles niciodată pe deplin dorința ta pentru o viață obișnuită. Pentru mine, cuvântul implică plictiseală.

— Pentru mine înseamnă siguranță. Știu la ce să mă aștept: Au existat așa de multe surprize teribile în viața noastră, Amelia... Mama și tata murind, scarlatina și casa în flăcări...

— Și tu crezi că ai fi fost în siguranță cu domnul Bayning? Întrebă cu blândețe Amelia.

— Așa am crezut. Poppy scutură din cap amețită. Am fost așa de sigură că aș putea să fiu mulțumită cu el.’ Dar privind înapoi, nu pot să nu mă gândesc... Michael nu s-a luptat pentru mine, nu-i așa? Harry i-a spus ceva în dimineata nunții noastre, chiar în fața mea... „Ar fi fost a ta, dacă ai fi vrut-o; eu am vrut-o mai tare”... Și chiar și așa am urât ceea ce a făcut Harry... Totuși unei părți din mine i-a plăcut că Harry nu credea despre mine că-i sunt inferioară.

Trăgându-și picioarele sus pe canapea, Amelia o privi cu o îngrijorare plină de iubire.

— Presupun că știi deja că familia nu poate să te lase să te întorci la Harry, până când nu vom fi siguri că va fi bun cu tine.

— Dar a fost, rosti Poppy. Și îi povesti Ameliei despre ziua când și-a luxat glezna și Harry a avut grijă de ea.

— A fost plin de atenție și blând și... ei bine, iubitor. Și dacă îmi arunc privirea spre cine e Harry în realitate, eu... Se opri și-și trecu degetul peste marginea ceștii de ceai, privind intens în cana goală. Venind înapoi, Leo mi-a spus că eu trebuie să hotărâsc, dacă îl voi ierta sau nu pe Harry, pentru felul cum a început mariajul nostru. Cred că trebuie, Amelia. Pentru mine însăși și pentru Harry.

— Să greșești e omenește, rosti Amelia, să ierți, e absolut exasperant. Dar într-adevăr, cred că e o idee bună.

— Problema este că, Harry acela – cei care a avut grijă de mine în ziua aceea – nu se dezvăluie suficient de des. Continuă să fie ridicol de ocupat și se bagă. În tot ce există în hotelul acela blestemat, ca să evite să se gândească la ceva personal. Dacă aș putea să-l iau de la Rutledge și să-l duc într-un loc liniștit, plin de pace și i să.

— Să-l ții în pat o săptămână? Sugeră Amelia cu ochii Sclipind. Aruncându-i surorii sale o privire surprinsă, Poppy roși și încercă să-și înăbușe râsul. Asta ar face minuni pentru căsnicia voastră, continuă Amelia. E așa de plăcut să stai de vorbă cu soțul tău, după ce te-ai culcat cu el. Nu fac decât să fie recunoscători pentru sentimentele lor și să spună da, la orice.

— Mă întreb dacă aș putea Să-l conving pe Harry să stea aici, cu mine, câteva zile, medită Poppy. Căsuța paznicului de vânătoare din pădure e tot goală?

— Da, dar casa supraveghetorului e mult mai drăguță și ia o distanță mai convenabilă de casa mare.

— Vreau... ezită Poppy. Dar va fi imposibil. Harry nu va fi niciodată de acord să stea departe de hotel, așa de multă vreme.

— Fă din asta condiția întoarcerii tale la Londra, cu el, sugeră Amelia. Ademenește-l pentru numele cerului,

Poppy, nu e așa de greu.

— Nu știu nimic despre asta, protestă Poppy.

— Ba da, știi. În principal, seducția încurajează un bărbat să facă ceva, ce el deja dorește să facă.

Poppy îi aruncă o privire amuzată.

— Nu înțeleg de ce îmi dai acest sfat, când te-ai împotrivit așa de mult acestei căsătorii.

Ei bine, acum, că ești măritată, nu mai sunt prea multe de făcut, decât să încerci să extragi ce e mai bur din asta. O pauză gânditoare. Uneori, când iei ce e mai bun dintr-o situație, aceasta devine și mai bună, decât a sperat tu că se va întâmpla.

— Doar că tu, rosti Poppy, poți face ca seducția unui bărbat să pară cea mai pragmatică opțiune.

Amelia râse și întinse mâna după altă tartă.

— Ce vreau să-ți sugerez, este să încerci să-i dai brânci. Încearcă să faci un drum real din căsătorie. Arată-i ce fel de mariaj dorești.

— Să-l atac, murmură Poppy, ca un iepure pe o pisică.

Amelia îi aruncă o privire perplexă.

— Hmmm?

— Poppy zâmbi.

— Ceva ce m-a învățat Beatrix să fac, mai de mult. Probabil că e mai înțeleaptă decât noi toți.

— Nu m-aș mira. Ridicând mâna liberă, Amelia dădu la o parte marginea unei perdele albe de dantelă, lumina

soarelui căzând peste; părul ei nisipiu strălucitor și luminând trăsăturile ei fine. Îi scăpă un hohot. O văd.

” chiar acum, venind de la hoinăreala prin pădure. Va fi emoționată să afle că tu și cu Leo sunteți aici. Și se pare că duce ceva în șorț. Dumnezeu, poate fi orie». Adorabilă, sălbatică fată... Catherine a făcut minuni cu ea, dar să știi că nu va fi niciodată domesticită decât pe i jumătate.

Amelia rosti aceasta fără îngrijorare sau dezaprobare, mai curând acceptând-o pe Beatrix așa f cum era și sperând că soarta va fi blândă cu ea. Fără r îndoială aceasta era influența lui Cam. Întotdeauna avusese bunul simț să dea familiei Hathaway cât mai, multă libertate posibilă, lăsând loc pentru excentricitățile lor, în timp ce altcineva ar fi încercat să-i domine. Moșia Ramsay era portul lor de refugiu, raiul lor, unde restul lumii nu îndrăznește să-și impună prezența.

Și Harry va fi aici, în curând.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Călătoria lui Harry până la Hampshire a fost lungă, monotonă și lipsită de confort, fără companie, doar cu propriile lui gânduri ce ardeau mocnit. Încercase să se odihnească, dar pentru un om cu somnul dificil și în cele mai bune circumstanțe, să. Încerce să ațipească în timpul zilei, în trăsura ce-l zdruncina, era imposibil. Se

ocupă de conceperea unor amenințări extravagante, cu care să-și intimideze soția, pentru a i se supune. Apoi fantazase despre ce i-ar face lui Poppy, în starea ei de castitate, până când aceste gânduri îl stârniră și mai mult agravându-se.

Să fie ea afurisită, el nu va fi părăsit.

Harry nu fusese niciodată înclinat spre introspecție, găsind că teritoriul propriei sale inimi e prea înșelător și viclean pentru a fi examinat. Dar era imposibil să uite. Acea perioadă din viața lui, când fiecare dovadă de blândețe, de bucurie și de speranță dispăruse, iar el a trebuit să reziste doar prin el însuși. Supraviețuirea a însemnat convingerea că niciodată nu va trebui să-și permită să aibă nevoie din nou de cineva.

Harry încercă să-și alunge gândurile uitându-se la peisajul înconjurător, la cerul de vară încă luminat, deși era aproape nouă. Din toate locurile din Anglia vizitate de el, în Hampshire nu fusese încă niciodată. Ajunseră în sudul dealurilor calcaroase din sud-estul Angliei, spre pădurile dese și pășunile fertile de lângă New Forest și Sduthampton. Prosperul oraș comercial Stony Cross era așezat în una din cele mai pitorești regiuni ale Angliei. Dar orașul și împrejurimile sale posedau și ceva mai mult decât atracție peisagistică. O calitate mistică, ceva pe care cu greu puteai să-l definești. Părea că trec printr-un loc atemporal, că pădurile bătrâne găzduiesc creaturi ce nu puteau exista decât în mituri. Pe măsură ce

noaptea înainta, ceața adunată în vale se furișa traversând șoseaua, ca o negură de pe altă lume.

Trăsura intră pe un drum privat aparținând domeniului Ramsay, trecu de două garnituri de porți deschise și de o casă a îngrijitorului, construită din piatră albastră-cenușie. Casa mare era formată din diverse stiluri arhitecturale, ce păreau că nu se potrivesc și totuși se potriveau.

Poppy era acolo. Certitudinea îi dădu aripi, făcându-l să dispere să ajungă la ea. Era mai mult decât disperare. Pierderea lui Poppy era ceva de pe urma căreia nu-și putea reveni și conștientizarea acestui fapt îl făcea și mai înfricoșat și mai furios și mai închis în el. Apoi toate sentimentele se catalizară în furie, impetuoasă: nu va fi determinat să stea departe de ea!

Cu răbdarea unei nevăstuici, Harry se îndreptă cu pași mari spre ușa din față, fără să aștepte valetul. Își croi drum prin holul de la intrare, cu o înălțime de două etaje, cu lambriuri crem imaculate și o scară curbă de piatră în fundal.

Cam Rohan îl aștepta, pentru a-i ura bun sosit, îmbrăcat neprotocolar într-o cămașă fără guler, pantaloni și o vestă de piele descheiată.

— Rutledge, rosti el încântat. Tocmai am terminat de cinat. Ai vrea ceva de mâncare?

Harry dădu din cap nerăbdător.

— Unde e Poppy?

— Vino, hai să luăm un pahar de vin și să discutăm câteva probleme...

— A stat și ea la masă?

— No.

— Vreau să o văd. Acum.

Expresia plăcută a lui Cam nu se schimbă.

— Mi-e teamă că va trebui să aștepti.

— Lasă-mă să reformulez – intenționez să o văd, chiar dacă vă trebui să transform locul acesta în arșice.

Cam primi afirmația imperturbabil și ridică din umeri.

— Atunci, afară.

Acceptarea unei încăierări îi surprinse pe amândoi și îl satisfăcu pe Harry, Sângele îl furnica cu violență, temperamentul îi era gata să explodeze.

O parte din mintea lui recunoștea că nu e el însuși, că acțiunile precise ale minții lui nu funcționau acum, autocontrolul dispăruse. Obișnuita lui logică rece îl părăsise. Tot ce știa era că o voia pe Poppy și dacă trebuia să se lupte pentru ea, așa să fie. Va lupta până la sânge îl urmă pe Cam prin ușa de la intrare de jos dintr-o parte a holului, afară într-o mică grădină și seră deschisă, unde erau aprinse două torte.

— Am să-ți spun ceva, încep țiștigănu cu ton de conversație, ar fi fost în favoarea ta, dacă prima întrebare pe care ai fi pus-o n-ar fi fost;” unde e Poppy”, ci „cum se simte Poppy”.

— Dracu' să te ia, pe tine și părerile taler mârâi Harry

scoțându-și haina și aruncând-o deoparte. Nu cer permisiune nimănui, pentru a-mi lua soția înapoi. E a mea și am să o am și voi toți să fiți ai dracului.

Cam se. Întoarse pentru a-i face față, lumina torței sclipindu-i în ochi și pe șuvițele negre ale părului.

— Face parte din tribul meu, rosti el începând să-i dea ocol. Ai să pleci înapoi fără ea, dacă nu poți găsi un mod de a o face să te vrea.

Începu și Harry să-l ocolească, haosul gândurilor lui limpezindu-se, în timp ce-și fixa adversarul.

— Fără nicio regulă? Întrebă el cu glas aspru.

— Fără reguli.

Harry își lansă pumnul primul și Cam îl evită cu ușurință. Îndreptându-se, calculând, Harry se retrase, în timp ce Cam îi aruncă o dreaptă. O pivotare și Harry se conectă la el cu o lovitură de stânga. Cam reacționează cu o fracțiune de secundă prea târziu, evitând o parte din forța loviturii, dar nu în totalitate.

O înjurătură înăbușită, un rânjet îndurerat și Cam își refăcu apărarea.

— Tare și în viteză, rosti el aprobator. Unde ai învățat să te bați?

— New York.

Cam făcu un salt înainte și-l doborî la pământ.

— Vestul Londrei, veni replica.

Adunându-se ghem, Harry zvâcni în picioare. În aceeași clipă, își aruncă cotul înapoi, exact în stomacul

lui Cam.

Acesta gemu. Apucându-l pe Harry de braț, își agăță – un picior de glezna lui și îl doborî din nou. Se rostogoliră amândoi o dată, de două ori, până când Harry sări în picioare și se retrase câțiva pași.

Gâfâind, privi cum Cam se ridică la rândul lui.

— Ai fi putut să mă prinzi de gât cu antebrațul, sublinie Cam dându-și la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

— N-am vrut să-ți zdrobesc traheea, rosti acru Harry, înainte de a-mi spune unde e soția mea.

Cam rânji. Înainte de a putea răspunde totuși/se auzi zarvă mare, când toată familia Hathaway se revărsă din seră. Leo, Amelia, Win, Beatrix, Merripen și Catherine Marks. Toată lumea, în afară de Poppy, observă Harry sumbru. Unde iadului e?

— Acesta e antrenamentul de după cină? Întrebă sardonice Leo ieșind din grup. Ar fi trebuit să mă întrebați și pe mine – eu preferam cărțile.

— Tu vii la rând, Ramsay, rosti Harry încruntându-se. După ce termin cu Rohan, intenționez să te strivesc, pentru că mi-ai scos soția din Londra.

— Nu, rosti Merripen cu un calm mortal, făcând un pas înainte. Eu sunt următorul. Eu intenționez să te strivesc, pentru că te-ai folosit de ruda mea, în avantajul tău.

Leo se uită de la figura feroasă a lui Merripen la a lui

Harry și își dădu ochii peste cap.

Lăsați-o baltă, rosti el îndreptându-se spre seră. Dacă intervine Merripen, nu mai rămâne nimic din el. Oprindu-se alături de surorile lui, îi șopti calm lui Win, din colțul gurii: ar fi cazul să faci ceva.

— De. Ce?

— Cam n-a vrut decât să-i bage mințile în cap. Dar Merripen intenționează să-l ucidă cu adevărat, ceea ce nu cred că Poppy ar aprecia.

— Tu de ce nu faci ceva să-l oprești, Leo? Sugeră Amelia acidă.

— Pentru că eu sunt nobil. Noi aristocrații încercăm să-i lăsăm pe alții să facă treaba, înainte de a trebui să intervenim noi înșine. Îi aruncă o privire superioară. Asta se numește noblesse oblige.

Sprâncenele domnișoarei Marks se ridicară.

— Nu asta e definiția pentru noblesse oblige...

— E definiția mea, rosti Leo părând că se distrează pe seama iritării ei.

— Kev, rosti Win calmă făcând un pas înainte. Aș dori să vorbesc cu tine despre ceva.

Merripen, ca de obicei atent cu soția lui, îi aruncă o privire încruntată.

— Acuma?

— Da, acuma.

— Nu poate aștepta?

— Nu, rosti Win liniștită. Cum el continua să ezite, ea

adăugă: aștept.

Merripen clipi.

— Ce aștepti?

— Un copil.

Toți se uitară la figura lui Merripen ce devenise cenușie.

— Dar acum... întrebă el uluit, aproape clătinându-se, în timp ce se îndrepta spre Win.

— Acum! Repetă. Și Leo. Merripen, nu-ți amintești discuția aceea specială pe care am avut-o, înainte de noaptea nunții tale? Zâmbi în timp ce Merripen îi aruncă o privire de avertisment. Aplecându-se la urechea lui Win, Leo murmură: bine lucrat! Dar ce intenționezi să-i spui, când va descoperi că a fost doar un truc?

— Nu e un truc, rosti Win veselă.

Surâsul lui Leo se evaporă și își duse mâna la frunte.

— Christoase! Murmură el. Unde mi-e coniacul? Și dispăru în casă.

— Sunt sigură că a vrut să spună „felicități”, remarcă Beatrix spirituală urmărind grupul, în timp ce toți intrau înăuntru...

Cam și Harry fură lăsați singuri.

— Probabil ar trebui să-ți explic, i se adresă Cam arătând ca și cum s-ar fi scuzat. La un moment dat, Win a fost foarte bolnavă, dar și-a revenit. Totuși, lui Merripen încă îi e teamă că nașterea unui copil poate fi ceva prea dificil pentru ea. Făcu o pauză. Tuturor ne e

frică, admise el. Dar Win e hotărâtă să aibă copii – și Dumnezeu să-l ajute pe cel care încearcă să spună „nu” unui Hathaway.

Harry scutură din cap amețit.

— Familia asta a voastră!

— Știu, afirmă Cam. O să te obișnuiești cu noi, până la urmă. O pauză, apoi întrebă cu un ton practic: vrei să reluăm bătaia, sau ne vom dispensa de rest și ne vom ’ duce să luăm un coniac alături de Ramsay?

Un lucru era clar pentru Harry: rudele lui nu erau oameni normali.

Una din cele mai adorabile aspecte ale verilor din Hampshire era că, Chiar și atunci când zilele erau fierbinți și saturate de soare, cele mart multe seri erau suficient de răcoroase pentru a face focul în cămin. Singură în casa îngrijitorului, Pappy stătea ghemuită lângă vatra mică și trosnitoare și citea o carte la lumina lămpii. Citise aceeași pagină de nenumărate ori, incapabilă să se concentreze, în timp ce-l aștepta pe Harry. Văzuse trăsura lui trecând de căsuță, pe drumul spre casa Ramsay și știa că e doar o problemă de timp, înainte de a ajunge la ea.

— N-ai să-l vezi, îi spusese Cam, până când nu vom hotărî că s-a răcorit suficient.

— Nu o să-mi facă niciodată rău, Cam.

— Totuși, surioară, intenționez să schimb câteva cuvinte cu el.

Era îmbrăcată cu un halat împrumutat de la Win, o îmbrăcămintă plisată roz pal cu 6 inserție de dantelă albă pe piept. Corsajul foarte adânc răscoit expunea decolteul și pentru că Win era mai subțire, îmbrăcămintea era puțin cam fixă pe trup, tăcând ca sânii ei să iasă aproape afară dintre dantele. Știind că lui Harry îi plăcea să aibă părul desfăcut, îl periașe și îl lăsase liber, ca o perdea incandescentă și ușoară ca fulgul.

Afară se auzi un zgomot, apoi o lovitură puternică în ușă. Poppy ridică ochii cu asprime, bătăile inimii accelerându-i-se, iar stomacul răsucindu-se într-o tresărire domoală. Puse cartea deoparte și se îndreptă spre ușă, învârtind cheia în broască și răsucind bușonul.

Și se trezi față în față cu soțul ei, care era cu o treaptă mai jos de nivelul pragului.

Era o versiune nouă a lui Harry, epuizat, ciufulit, sălbătic și neras de o zi. Într-un fel, dezordinea aceasta masculină îi stătea bine, dând frumuseții lui o atracție naturală și firească. Arăta ca și cum tocmai studia cel puțin o duzină de moduri de a o pedepsi, fiindcă a plecat de la el. Privirea lui îi făcu pielea de găină, pe tot trupul.

— Inspirând profund, se dădu înapoi pentru a-l lăsa să intre. Închise ușa cu grijă.

Tăcerea era apăsătoare, aerul încărcat de emoții, pe care nici măcar nu putea să le identifice, în spatele genunchilor ei, pulsul bătea toba, la fel ca în interiorul

coatelor și în fundul stomacului, în timp ce Harry își plimba privirea peste ea.

— Dacă vei mai încerca vreodată să mă părăsești, rosti el cu o amenințare calmă, consecințele vor fi mai rele decât ai putea să-ți imaginezi. Și continuă să spună ceva, în sensul că existau reguli pe care va trebui să le respecte și că existau lucruri pe care el nu le va tolera și că, dacă avea nevoie de o lecție, el va fi ai dracului de fericit să i-o dea.

În ciuda tonului său tăios, Poppy simți un val de tandrețe. Arăta așa de dur și de singur. Avea așa multă nevoie de alinare.

Înainte de a-și oferi șansa de a judeca, făcu doi pași mari, micșorând distanța dintre ei. Luându-i maxilarul rigid între palme, se ridică pe vârful picioarelor, se lipi de el și îl făcu să tacă cu ajutorul gurii.

Simți șocul acestui contact tandru răspândindu-se prin Harry. Respirația i se oprise în gât și o apucă de antebrațe, împingând-o înapoi, destul de mult pentru a o putea privi neîncrezător. Ea simți ce puternic era, în stare să o rupă în două dacă voia. El rămase nemișcat, pironit de ceea ce văzu în expresia ei.

Încordată, dar înflăcărată, Poppy se ridică din nou, pentru a-și lipi gura de a lui. El îi permise pentru o clipă, apoi o împinse din nou. Înghiți vizibil. Dacă prima sărutare îl făcuse să amuțească, cea de a doua îl dezarmă cu desăvârșire.

— Poppy, rosti el răgușit. N-am vrut să-ți fac rău. Am încercat să fiu blând.

Poppy își plimbă ușor mâna pe obrazul lui.

— De asta crezi tu că am plecat, Harry?

El părea uluit de mângâiere. Buzele lui se despărțiră într-o întrebare mută, trăsăturile îi erau deformate de o frustrare insuportabilă. Ea văzu clipa când el încetă să mai încerce să dea un sens lucrurilor.

Aplecându-se peste ea cu un geamăt, o sărută.

Căldura împărtășită de gurile lor, mângâierea sinuoasă a limbii pe limbă, o umplură de plăcere. Răspunse arzând, nerefuzând nimic, lăsându-l să o cerceteze și să intre în ea, după cum voia. Brațele lui o înconjurată, o mână încleștându-se sub fundul ei, pentru a o trage mai aproape.

Surprinsă în vârful picioarelor, Poppy își simți trupul încordându-se, sâni, stomac, șolduri adunându-se împreună. Era agresiv de plin de dorință, carnea lui împungând-o, fiecare mișcare de frecare smulgându-i o plăcere adâncă și rezonantă.

Buzele lui se plimbară pe gâtul ei și o aplecă pe spate, până când sânii îi întinseră partea clin față a, halatului. El își vârî nasul în valea dintre carnea înghesuită, bâjbâind cu limba între sâni. Respirația lui fierbinte se amestecă cu dantela albă, gura lui umezindu-i pielea. Îi supse piscul sânilor cu putere, dar erau prea înghesuiți sub materialul ușor și roz. Se arcui disperată, vârându-i

gura acolo, peste tot, vrând tot.

Încercă să spună ceva, poate să sugereze să meargă în dormitor, dar nu ieși decât un geamăt. Genunchii îi erau gata să se îndoiască. Harry trase de partea din față a corsajului, descoperind șirul ascuns de agățători moș-și-băbă. Le desfăcu cu o iuțeală uimitoare și aruncă halatul deoparte, lăsând-o goală.

Întinzându-se după ea, o întoarse cu spatele și dădu deoparte cascada lucioasă a părului. Gura lui coborî de-a lungul cefii, sărutând, aproape mușcând, jucându-se cu limba, în timp ce mâinile i se plimbau pe partea din față a trupului neted. Cuprinse în palmă un sân, ciupind cu blândețe sfârscul tare, în timp ce cealaltă mână îi alunecă între coapsele ei.

Poppy tresări ușor, gâfâind înainte de a o desface. Din instinct încercă să-și mărească deschizătura trupului pentru el oferindu-i-se, iar torsul lui aprobator vibră pe ceafa ei. O ținu într-o îmbrățișare profundă și iubitoare, simțind-o, umplând-o cu degetele, până când se arcui spre spate în el, dosul ei gol îmbrăcând forma erecției lui. Smulse din ea senzații nespuse, bucurându-se de carnea ei vulnerabilă.

— Harry, gâfâi ea. Sunt gata să e... cad.

Se lungiră pe podeaua acoperită cu covor, într-o cădere înceată și încleștată, cu Harry tot la spatele ei. Bolborosea pe ceafa ei, imprimându-i pe piele cuvinte de dorință și prețuire. Textura gurii lui, catifea udă

înconjurată de țepii maxilarului, îi cauză un fior de plăcere. El își croi drum de-a lungul curbei spatelui ei sărutând-o până jos.

Poppy se întoarse căutând fanta cămășii lui. Degetele îi erau neobișnuit de neîndemânatică, când descheie cei patru nasturi. Harry rămase liniștit, pieptul lui ridicându-se și coborând rapid, când o privea cu ochii lui verzi eterici. Își aruncă de pe el vesta, își dădu jos bretelele din piele și își scoase cămașa peste cap. Pieptul lui era magnific, rânduri late de mușchi curbi și noduri dure, acoperite de un puf de păr. Îl mângâie cu o mână tremurătoare și ajungând la pantaloni, încercă să găsească șlițul ascuns din față.

— Lasă-mă pe mine, rosti Harry.

— Vreau eu, insistă ea, hotărâtă să învețe această parte a științei unei soții. Îi simți pieptul tare ca o piatra, când îl atinse cu încheieturile degetelor. Găsind nasturele ascuns, se ocupă de el cu ambele mâini, în timp ce Harry făcea eforturi să aștepte liniștit. Amândoi tresăriră, când degetele ei cercetătoare îi atinseră din întâmplare erecția.

El scoase un sunet șocat, ceva între un geamăt și un hohot.

— Poppy! I se tăiase răsuflarea. Fir-ar al naibii, te rog lasă-mă pe mine.

— N-ar fi așa de greu... Protestă ea reușind în sfârșit să descheie nasturele... Dacă pantalonii n-ar fi așa de

strâmți.

— De obicei, nu sunt așa. Înțelegând ce voia să spună, făcu o pauză, îi întâlni privirea și un zâmbet timid îi curbă buzele. El îi luă capul în mâini, privind-o cu o dorință ce îi ridică părul pe ceafă. Poppy, rosti aspru. M-am gândit la tine în fiecare minut al acestei călătorii cu trăsura, de douăsprezece ore. La cum să te fac să vii înapoi cu mine. Am să fac otice, îți voi cumpăra jumătate din afurisita aia de Londră, dacă îți va ajunge.

— Nu vreau jumătate din Londra, rosti ea cu sfială. Degetele ei se strânsură pe cureaua pantalonilor lui. Acesta era Harry pe care nu-l văzuse niciodată înainte, cu apărarea la pământ și vorbindu-i cu o onestitate desăvârșită.

— Știu că trebuie să mă scuz, pentru că am intervenit între tine și Bayning.

— Da, trebuie, rosti ea.

— Dar nu pot. Nu îmi va părea niciodată rău de asta. Pentru că, dacă n-aș fi făcut-o, acum ai fi fost a lui. Și el te voia, doar dacă ai fi fost ceva ușor pentru el. Dar eu te vreau în orice fel pot să te obțin. Nu pentru că ești frumoasă sau inteligentă sau amabilă sau adorabilă, deși numai diavolul știe că ești toate astea la un loc. Te vreau, pentru că nu există nimeni altcineva ca tine și nu vreau să-mi încep nicio zi, fără să te văd: Când Poppy deschise gura pentru a răspunde, el își plimbă degetul

mare peste buza ei inferioară determinând-o să aștepte până termină. Știi ce înseamnă o roată de echilibru? Ea dădu ușor din cap. Există una în oricare ceas. Se rotește înainte și înapoi fără să se oprească. Aceasta scoate ticăitul acela... Aceasta face limbile să se miște înainte, pentru a marca minutele. Fără ea, ceasul nu funcționează. Tu ești roata mea de echilibru, Poppy. Făcu o pauză, degetele lui urmând curba fină a maxilarului ei, până sus ia lobul urechii. Azi am petrecut toată ziua încercând să mă gândesc,” pentru ce ar trebui să mă scuz și să par măcar pe jumătate sincer. Și în final am ajuns la ceva.

— La ce anume? Șopti ea.

— Regret că nu sunt soțul pe care l-ai vrut. Vocea lui deveni gravă. Dar jur pe viața mea că, dacă îmi vei spune ce dorești, am să te ascult. Voi face orice ceri. Doar să nu mă mai părăsești niciodată.

Poppy îl privea minunându-se. Probabil că cea mai mare parte dintre femei n-ar fi găsit această discuție despre mecanismele ceasornicului grozav de romantică, dar nu ea. Înțelese ce încerca Harry să-i spună, poate chiar mai mult decât el însuși.

— Harry, rosti ea încet încercând să întindă mina și să-l mângâie pe obraz, ce pot să mă fac eu cu tine?

— Orice, rosti el cu o vehemență pornită din inimă, ce aproape o făcu să râdă. Aplecându-se, Harry își lipi fața de masa mătăsoasă a părului ei.

Ea Continuă să lucreze la pantalonii lui, scoțând ultimii doi nasturi din găurile lor. Degetele ei tremură când îl apucă. El scoase un geamăt de plăcere, brațele lui alunecând sub dosul ei. Nesigură de felul cum trebuia să-l atingă, îl strânse, îl presă blând și-și plimbă vârful degetelor de-a lungul lungimii aceleia fierbinți. Era fascinată de el, de mătasea, duritatea și forța cuprinsă în el, de felul cum tot trupul lui fremăta în timp ce-l mângâia.

Gura lui o apucă pe a ei într-Un sărut total deschis, alungându-i orice gând. Se ridică deasupra ei, puternic și prădător, înfometat de plăcerile ce erau încă așa de noi pentru ea. În timp ce o întindea pe covor, realizează că era gata să o posed, acum, aici, în loc să caute confortul civilizată al dormitorului. Dar nu părea conștient de locul unde se aflau, ochii lui fiind fixați în ai ei, cu culorile lor puternice, cu plămâni pompând ca niște foaie.

Murmurându-i numele, își ridică brațele spre el. El își scoase restul îmbrăcămînții și se aplecă să se desfete cu sânii ei... Gură fierbinte, udă... limbă neobosită. Ea continua să încerce să-l atragă mai mult peste ea, căutându-i greutatea trupului, având nevoie să fie țintuită. Bâjbâi după lungimea aceea tare și dureroasă și îl îndrumă în ea.

— Nu, rosti el răgușit. Așteaptă... Trebuie să mă asigur că ești pregătită.

Dar ea era hotărâtă, strânsoarea ei era insistentă și undeva, printre gemetele și gâfâielile lui, apăru și un hohot gros. Se ridică peste ea, îi potrivi coapsele și făcu o pauză, ca pentru a-și cântări reținerea autoimpusă.

Poppy se răsuci neajutorată, când simți presiunea gradată a pătrunderii lui... torturant de încet... înnebunitor, greu, dulce.

— Te doare? Gâfâi Harry, atârând deasupra ei și sprijinindu-și greutatea pe brațe, pentru a nu o strivi. Să mă opresc?

Îngrijorarea de pe figura lui o înnebunea, umplând-o de căldură. Brațele el se atârnară de gâtul lui și îl sărută pe obraz, pe ceafă, pe ureche, peste tot unde putea să ajungă. Trupul ei îl trăgea în jos cu putere.

— Vreau mai mult din tine, Harry, șopti ea. Te vreau tot.

El îi gemu numele și o pătrunse, atent la fiecare răspuns subtil.... Întârziind când îi făcu plăcere, presând și mai adânc când ea se încordă, cu fiecare împingere răscolind mai multe senzații în ea. Ea își lăsă mâinile să alunece peste dosul lui neted și flexibil, peste mătasea arzătoare a pielii lui, plăcându-i cum îl simțea.

Urmând linia lungă a mușchiului, coborî și mai mult, până când palmele ei trasau cercuri peste curbele strânse ale fundului lui. Răspunsul fu electrizant, pătrunderile lui devenind mai pline de forță, un geamăt blând scăpându-i din gât. Îi place așa, gândi ea cu un zâmbet,

sau ar fi zâmbit, dacă gura ei nu ar fi fost așa de total, ocupată de a lui. Voia să descopere și mai multe despre el, toate felurile de a-i face plăcere, dar plăcerea acumulată ajunsese la apogeu și începu să se reverse plină de putere, inundând-o, înecându-i toate gândurile.

Trupul ei îl încheștă în spasme puternice, storcînd eliberarea, extrăgînd-o din el. Scoase un țipăt răgușit și se îngropă în ea cu ultimă penetrare, cutremurându-se violent. Era indescrîptibil de satisfăcător să simtă apogeul lui în ea, trupul lui puternic și totuși vulnerabil în această ultimă clipă. Și mai liniștitor să-l aibă profund în brațele ei, cu capul căzut moale pe umărul ei. Aceasta era apropierea pe care și-o dorise întotdeauna.

Îi legăna capul, părul lui gîdilîndu-i mătăsos încheieturile mâinilor. Respirația lui inundînd-o în valuri fierbinți. Țepii bărbii lui nerase zgâriau pielea fină a sînului ei, dar nu l-ar fi mișcat de acolo pentru nimic în lume.

Respirația lor se potoli și greutatea lui Harry deveni strivitoare. Poppy realizează că adormise. Îl împinse.

— Harry! El se ridică clătîndu-se, clipînd, cu privirea dezorientată. Vino în pat, murmură Poppy ridicîndu-se la rîndul ei. Dormitorul este chiar aici. Murmură cîteva cuvinte. De încurajare, îndemnîndu-l să o urmeze. Ai adus o geantă de călătorie? Întrebă ea. Sau un sac cu obiecte bărbătești?

Harry se uită la ea, ca și cum vorbise într-o limbă

străină.

— Sac?

— Da, cu îmbrăcămintea ta, obiecte de toaletă, felul acela de... Dându-și seama ce îngrozitor de epuizat era, zâmbi și scutură din cap. Nu contează. O să vedeam dimineață. Îl conduse în dormitor. Vino... Să dormim... Vom vorbi mai târziu. Încă câțiva pași...

Patul de lemn era obișnuit, dar suficient de lat pentru doi și era așternut cu păaturi și lenjerie albă și curată.

Harry se îndreptă spre el fără ezitare, se vârî sub păaturi – prăbușindu-se, aproape – și simți că adoarme imediat.

Poppy se opri să-l privească pe bărbatul mare și nebărbierit din patul ei. Chiar așa neîngrijit cum era, frumusețea lui de înger întunecat îți tăia răsuflarea. Pleoapele lui tremurară infinitesimal, când se cufundă în niște vise imposibile. Bărbat complex, remarcabil, dominant. Și nu incapabil de iubire... Deloc. Mai curând, avea nevoie să i se arate cum să iubească.

Și așa cum făcuse și cu câteva zile înainte, Poppy cugetă, acesta e bărbatul cu care m-am măritat.

Cu deosebirea că acum, încercă un sentiment de bucurie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Harry nu cunoscuse niciodată un asemenea somn, atât de profund și de fortifiant, încât părea că înainte nu

experimentase nicicând un somn adevărat, doar o imitație. Când se trezi, parcă era drogat, beat de somn, moale.

Deschizând ochii, prin ferestrele cu perdele pictate de razele soarelui, descoperi că e dimineată. Nu simți o nevoie prea mare de a coborî din pat, cum se întâmpla de obicei. Întorcându-se pe o parte, se întinse lenevos. Mâna lui întâlnește un spațiu gol.

Oare Poppy împărțise patul cu el? O cută încruntată i se adânci pe frunte. Dormise oare toată noaptea cu cineva, pentru prima oară și apoi o pierduse? Răsucindu-se pe burtă, trecu în partea cealaltă a patului, căutându-i parfumul. Da... Există o undă de flori pe perna ei, iar cearșafurile purtau mireasma pielii ei, o dulceață de lavandă ce îi stârni cu fiecare inhalare.

Voia să o țină în brațe, să se asigure că noaptea trecută n-a fost un vis.

De fapt, a fost așa de nesperat de bine, că simți o pală de regret. Fusesse oare un vis? Încruntându-se, se ridică și își trecu degetele prin păr.

— Poppy! Îngână el, fără să o strige cu adevărat, pronunțându-i doar numele cu glas tare. Cu toate că sunetul fusese slab, ea apărură în ușă, parcă îl așteptase.

— Bună dimineată! Era deja îmbrăcată de zi, cii o rochie simplă albastră, cu părul împletit într-o coadă lejeră, legată cu o panglică albă. Ce potrivit să i se pună numele macului, cea mai spectaculoasă dintre florile

sălbatică, bogată și vie, licărind gata să înflorească! Ochii albaștri îl supravegheau cu o astfel de căldură plină de atenție, încât simți o zvâcnitură în piept, o vagă urmă de plăcere dureroasă.

— Umbrele au dispărut, rosti Poppy blând. Dându-și seama că el n-a înțeles, adăugă: de sub ochii tăi.

Conștient, Harry se uită în altă parte și își masă ceafa.

— Cât e ceasul? Întrebă el grosolan.

Poppy se îndreptă spre scaunul unde îi fuseseră așezate hainele, într-un teanc frumos împăturit și scotoci după ceasul lui de buzunar. Deschizând capacul de aur, se duse ia fereastră și dădu la o parte perdelele. Lumina puternică a soarelui pătrunse în cameră.

— Unsprezece și jumătate, rosti ea, închizând ceasul cu o pocnitură fermă.

Harry o privi inexpresiv. Sfinte. Dumnezeu! A trecut deja o jumătate de zi.

— Nu am dormit niciodată așa de târziu, în viața mea.

Nemulțumirea lui surprinzătoare se pare că o amuză pe Poppy.

— Și niciun teanc de rapoarte ale managerilor. Nicio bătaie în ușă. Nici întrebări, nici urgențe. Hotelul tău e o amantă pretențioasă, Harry. Dar astăzi, îmi aparții mie. Încercând să asimileze ideea, zvâcnitura de rezistență intimă a lui Harry. Se risipi repede, în fața uriașei atracții pe care o simțea pentru ea. Ai ceva împotriva? Reluă ea arătând destul de încântată de ea însăși. Să fii

ai meu, astăzi?

Harry se trezi zâmbindu-i, incapabil să-i reziste.

— Comanda e la tine, rosti el. Zâmbetul lui deveni trist, când își dădu seamă – fără încântare – de starea lui de murdărie, de fața nerasă. Există pe aici și o baie?

— Da, pe ușa asta. Casa are instalație. Există apă rece pompată direct în cadă dintr-o fântână și am cazane cu apă fierbinte, gata pe cuptor. Băgă ceasul înapoi în vestă. Apoi îndreptându-se se uită la torsul lui gol, cu un interes ascuns. În dimineața asta, ți-au trimis lucrurile de la casa mare, odată cu micul dejun. Ți-e foame?

Harry nu fusese niciodată așa de flămând. Dar voia întâi să se spele, să Se bărbierească să-și pună haine curate. Nu se simțea în elementul lui și avea nevoie să-și recapete obișnuita lui stăpânire de sine.

— Întâi fac o baie.

— Foarte bine. Ea se întoarce, să se ducă la bucătărie.

— Poppy... Așteptă până când ea își aruncă privirea spre el. Noaptea trecută... Făcu un efort să întrebe... După ce noi a fost totul în regulă?

Înțelegându-i îngrijorarea, expresia lui Poppy se luminează.

— Nu a fost în regulă. Făcu o pauză de o secundă, înainte de a adăuga: A fost minunat. Și zâmbi.

Harry intră în spațiul bucătăriei căsuței, ce făcea parte de fapt din camera principală, având un mic cuptor de fontă, un bufet, un șemineu și o masă de brad, ce servea

atât la preparare, cât și pentru a lua masa. Poppy îi aduse un adevărat festin format din ceai fierbinte, ouă fierte, cârnați oxford și patiserie din belșug – foi de plăcintă groase umplute cu tocătură.

— Astea sunt specialitatea orașului Stony Cross, roști. Poppy arătând spre o farfurie cu două chifle lunguiete bine coapte. Una e umplută cu carne și salvie, alta cu fructe. Este o hrană consistentă. Începe de la capătul cu cimbru și... Vocea ei se stinse când ridică ochii la Harry, curat, îmbrăcat și proaspăt ras.

Arăta la fel ca întotdeauna și totuși diferit. Ochii îi erau luminoși și fără cearcăne, irisul verde mai strălucitor decât frunzele de păducel. Orice urmă de” tensiune dispăruse de pe fața lui. Părea că fusese înlocuit de un Harry mai vechi, de dinainte de a ajunge maestru în arta de a-și ascunde fiecare gând și fiecare emoție.

Era așa impresionant, încât Poppy simți în stomac fluturi fierbinți de atracție, iar genuchii își pierdură rigiditatea.

Harry se uită la toate produsele cu un zâmbet nesigur.

— Cu care să încep?

— N-am idee, răspunse ea... Singurul mod de a afla este să iei câte o îmbucătură din fiecare.

Mâinile lui se îndreptară spre mijlocul ei și o întoarse blând cu față la el.

— Cred că voi începe cu tine.

Când gura lui se aplecă spre a ei, ea i-o oferi cu dezinvoltură, cu buzele desfăcute. El o gustă, încântat de răspunsul ei. Sărutul obișnuit se adânci, transformat în ceva plin de răbdare și profund înfometat.... Arșița deschizându-se pentru și mai multă arșiță, un sărut Cu fluvii de mireasmă de flori exotice. Până la urmă, Harry își depărtă gura, palmele lui prinzându-i fața, ca și cum lua apă în pumni, pentru a bea. Are un fel unic de a mă atinge, gândi ea năucită, degetele lui sunt blânde și maestre, sensibile la nuanțe.

— Îți sunt umflate buzele, șopti el, cu vârful degetelor mari atingându-i colțurile gurii.

Poppy își presă obrazul de una din palmele lui.

— Am avut multe sărutări de rezolvat.

— Mai mult decât sărutări, rosti el și privirea din ochii aceia vii o făcu să i se ridice în gât bățile inimi. De fapt...

— Mănâncă, sau o să mori de foame, rosti ea încercând să-l împingă pe un scaun. Era așa de mare, așa de solid, că ideea de a-l constrânge să facă ceva era plină de haz. Însă el cedă îndemnului mâinilor ei și se așeză, după care începu să cojească un ou.

După ce Harry reuși să consume o întreagă farfurie cu pateuri, două ouă, o portocală și o cană de ceai, plecară la plimbare, ta îndemnul lui Poppy, el își scoase haina și vesta, rămânând îmbrăcat în așa fel, încât într-o anumită parte a Londrei ar fi fost arestat. Lăsa și nasturii de sus

ai cămășii descheiați și-și suflecă mânecile. Încântat de zelul ui, Poppy îi luă mâna și se lăsă scos afară.

Trecură de un câmp îndreptându-se spre pădurea de alături, traversată de o cărare lătă acoperită de frunze. Copacii masivi de tisă își împleteau crengile cu stejarii, formând un acoperiș des, dar umbra profundă era totuși străpunsă de săgețile razelor de soare. Era un loc plin de viață, plante crescând pe plante. Lichenul verde pal acoperea crengile stejarilor, în timp ce pletele caprifoiului atârnav până la pământ.

După ce auzul lui Harry se obișnuie cu lipsa zgomotului orașului, deveni conștient de sunete noi... un cor melodios de ciripituri de păsări, foșnetul frunzelor, bolboroseala unui pârâu din apropiere și un scârțâit, ca zgomotul făcut de o unghie trecută peste dinții unui pieptene.

— Cicade, rosti Poppy. E singurul loc din Anglia, unde se pot vedea. De obicei se găsesc doar la tropice.

Numai masculul de cicadă face acest zgomot – se spune că e un cântec de împerechere.

— De unde știi că nu comentează vremea? Aruncându-i dintr-o parte o privire provocatoare.

Poppy murmură:

— Ei bine, împerecherea e o preocupare masculină, nu-i așa?

Harry zâmbi.

— Dacă ar exista un subiect mai interesant, rosti el, ar

trebui să-l descopăr.

Aerul era dulce, puternic parfumat de caprifoi, de frunzele încălzite de soare și de flori, pe care el nici nu le cunoștea. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în pădure, părea că lumea era lăsată departe, în urmă.

— Am vorbit cu Catherine, rosti Poppy. Harry se uită la ea în alertă. Mi-a spus de ce ai venit în Anglia, continuă Poppy. Și mi-a mai spus că e sora ta vitregă.

Harry își concentrează atenția pe cărarea dinaintea lor.

— Restul familiei știe?

— Numai Amelia, Cam și cu mine.

— Sunt surprins, admite el. Credeam că ar prefera să moară, decât să spună cuiva.

— O... Există iubire între voi? – întrebarea ezitantă îi provocă un hohot, la fel de uscat și fremătător, ca niște coji de nucă.

— De fapt, nu știu. Niciunul dintre noi nu stăm prea bine, în ce privește afecțiunea.

— Ea parcă stă puțin mai bine ca tine, cred eu. Privind-o prudent, Harry văzu că nu exista dezaprobare pe figura ei.

— Încerc să mă corectez, rosti el. E una din treburile pe care Cam și cu mine le-am discutat aseară – mi-a spus că e ceva caracteristic femeilor Hathaway, această nevoie de a-și demonstra afecțiunea.

Amuzată și fascinată, Poppy se strâmbă.

— Ce altceva ți-a mai spus?

Starea de spirit a tui Harry se schimbă ca alunecarea mercurului. Îi aruncă un zâmbet orbitor.

— A făcut o comparație cu antrenarea cailor arabi... sunt sensibili, rapizi, dar au nevoie de libertate. N-o să stăpânești niciodată în totalitate uneai arab: ... Îi devii doar partener. Făcu o pauză. Cel puțin, cred că asta e ceea ce a spus. Eram pe jumătate mort de epuizare și băusem coniac.

— Asta seamănă cu Cam; își ridică Poppy privirea spre cer. Și după ce ți-a dat acest sfat, te-a trimis ia mine: calul.

Harry se opri și o trase la el, dându-i la o parte coada, pentru a-i săruta ceafa...

— Da, șopti el. Și ce minunată calvacadă a fost!

Ea roși și se agită râzând și protestând, dar el insistă și o sărută în continuare, croindu-și drum spre gura ei. Buzele lui erau fierbinți, ademenitoare, hotărâte. Dar imediat ce ajunse la gura ei „se îmblânzi, cu gura lipită delicat de a ei. Îi plăcea să o ațâțe, să o ademenească. O cuprinse fierbințeala, dorința îi inundă sângele, gâdilând-o dulce în locuri tainice.

— Îmi place să te sărut, murmură el. A fost cea mai grea pedeapsă, pe care ai putut să o inventezi, nelăsându-mă să o fac.

— N-a fost o pedeapsă, protestă Poppy. Doar că pentru mine. Un sărut înseamnă ceva special. Și după ceea ce ai făcut, îmi era frică să fiu prea intimă cu tine.

Orice urmă de amuzament părăsi expresia lui Harry. Îi mângâie părul și își plimbă ușor încheieturile degetelor pe un obraz.

— N-am să te mai trădez niciodată. Știu că n-ai niciun motiv să ai încredere în mine, dar cu timpul sper...

— Am încredere în tine, rosti ea cu convingere. Acum nu-mi mai e frică de tine.

Harry fu uluit de cuvintele ei și, mai mult, de intensitatea răspunsului lui. Un sentiment neobișnuit crescuse în el, o înflăcărare profundă, copleșitoare. Vocea lui sună ciudat Chiar și în propriile lui urechi, când întrebă:

— Cum poți să ai încredere în mine, când nu ai niciun mijloc de a afla dacă merit?

Colțurile buzelor ei se ridicară.

— Aceasta este încrederea adevărată, nu-i așa?

Harry nu se putu stăpâni să nu o mai sărute, adorația și dorința pulsând în el. Putea să-i simtă forma trupului prin cămașă și mâinile lui tremurau de nevoia de a trage de pe ea straturile de material, de a înlătura orice obstacol dintre ei. O privire rapidă de-a lungul cărării, în ambele direcții, îi confirmă că erau singuri și invizibili. Ar fi fost așa ușor să o răstoarne pe covorul, moale al frunzelor și al mușchiului, să-i ridice rochia și să o posede chiar acolo în pădure. O trase la marginea cărării, degetele lui încleștându-se peste rândurile de fuste.

Dar se forță să se stăpânească, respirând cu putere, în efortul de a-și controla dorințele. Trebuia să fie atent cu Poppy, plin de tact. Merita ceva mai mult, decât să-și vadă bărbatul aruncându-se pe ea în pădure.

— Harry? Murmură ea confuză, în timp ce el o întorcea cu spatele spre el.

Și o reține așa, cu brațele încrucișate peste pieptul ei.

— Spune ceva care să mă distragă, rosti el glumind doar pe jumătate. Inspiră adânc. Eram la un fir de păr de a te viola, chiar aici.

Poppy rămase tăcută pentru o clipă. Ori rămăsese mută de oroare, ori se gândea la posibilitatea realizării. Evident a fost cea de a doua alternativă, pentru că întrebă:

— Se poate face și afară?

În ciuda dorinței lui violente, Harry nu se putu opri să nu zâmbească în ceafa ei.

— Iubito, cu greu există vreun loc unde nu se poate face. Lipiți de copaci sau de pereți, pe scaune sau în cadă, pe scări sau pe mese balcoane, trăsuri... Îi scăpă un oftat blând. La naiba, trebuie să mă opresc, sau nu voi mai putea să mă abțin.

— Niciunul din aceste moduri nu pare confortabil, rosti Poppy.

— Scaunul ți-ar plăcea. Pentru scaun mă pun Chezaș.

Un chicotit o străbătu, făcând ca spatele ei să fie presat de pieptul tui.

Amândoi așteptară până când Harry se calmă, suficient cât să o lase să plece de lângă el.

— Ei bine, rosti el, a fost o plimbare încântătoare. De ce să nu ne întoarcem și...

— Dar n-am străbătut nici măcar jumătate din drum, protestă, ea.

Harry privi, de la fața ei în așteptare, la cărarea lungă ce se întindea înaintea lor și oftă. Se luară de mână și scurta străbateră terenului scaldat de soare și umbre.

După un minut, Poppy întrebă:

— Tu și Catherine v-ați vizitat unul pe altul, ați purtat corespondență?

— Cu greu. Nu ne aveam prea bine.

— De ce?

Nu era un subiect la care îi plăcea lui Harry să se gândească și cu atât mai puțin să-l discute. Și treaba asta, de a trebui să vorbești liber cu cineva, să nu te abții de ia nimic... Era ca și cum ai fi tot timpul gol, cu excepția faptului că Harry ar fi preferat să fie literalmente gol, decât să-și dezvăluie gândurile și sentimentele personale. Totuși, dacă acesta era prețul pentru a o avea pe Poppy, să fie al naibii dacă nu-l va plăti.

— Când am întâlnit-o prima oară pe Cat, începu el, se afla într-o situație dificilă. Am făcut tot ce a fost posibil pentru a o ajuta, dar nu am făcut-o cu amabilitate. Niciodată nu am avut de oferit altora prea multă

amabilitate. Aș fi putut să mă port mai bine cu ea. Aș fi putut să am... Scutură din cap cu nerăbdare. Ce a fost, a fost. M-am asigurat să fie independentă din punct de vedere financiar, pentru tot restul vieții. Nu are nevoie să muncească, să știi.

— Atunci de ce a cerut să fie angajată la familia Hathaway? Nu pot să-mi imaginez de ce a vrut să se dedice sarcinii lipsită de speranță, de a face doamne din Beatrix și din mine.

— Îmi imaginez că voia să fie alături de o familie. Să afle cum e asta. Și să nu mai fie singură sau deprimată. Se opri și îi aruncă o privire întrebătoare. De ce spui că a fost o sarcină lipsită de speranță? Tu ești cât se poate de doamnă.

— Trei Sezoane londoneze ratate, sublinie ea.

Harry scoase un sunet batjocoritor...

— Asta nu are nicio legătură cu a fi doamnă.

— Atunci, de ce?

— Cei mai mare obstacol a fost inteligența ta. Nu ți-ai bătut capul să o ascunzi. Unul din lucrurile, pe care Cat nu a reușit să te învețe, a fost cum să fletezi vanitatea unui bărbat – pentru că nici ea nu avea nici cea mai afurisită idee cum să o facă. Și niciunul din idioții aceia pe care i-ai cunoscut nu putea să tolereze ideea de a avea o soție mai deșteaptă decât el. În al doilea rând, ești frumoasă, ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să fie îngrijorat în permanență că ai putea fi ținta atenției altor

bărbați. Adevărul e că ai avut prea multe calități pentru a reuși și ei toți știau că e mai bine să găsească niște fete prostule și docile, cu care să se însoare. Toți, cu excepția lui Bayning, care a fost așa de prins de tine, încât atracția a eclipsat orice alte considerente. Dumnezeu știe că nu pot să-l condamn.

Poppy îi aruncă o privire încordată.

— Dacă sunt așa de neiertat de Inteligentă și frumoasă, atunci tu de ce ai vrut să te însori cu mine?

— Pe mine nu mă intimidează creierul tău, familia ta, sau frumusețea ta. Și celor mai mulți bărbați le este prea teamă de mine, pentru a se Uita de două ori la soția mea.

— Ai mulți dușmani? Întrebă ea calmă.

— Da, mulțumesc lui Dumnezeu. Dar nu sunt la fel de incozi, ca prietenii.

Deși Harry era perfect serios, Poppy păru că găsește afirmația foarte amuzantă. După ce râsul ei se potoli, se întoarse cu fața la el și cu brațele încrucișate.

— Ai nevoie de mine, Harry.

El se opri în fața ei, cu capul înclinat spre ea.

— Mi-am dat perfect de bine seama.

Sunetul scos de păsările devoratoare de insecte cocoțate deasupra capetelor lor umplu pauza, ciripitul lor răsunând ca niște cristale ce se ciocneau unele de altele.

— Vreau să te întreb ceva, rosti Poppy. Harry așteptă cu răbdare, privirea lui cercetându-i fața. Am putea să

rămânem câteva zile în Hampshire?

Ochii lui deveniră prudenți.

— Din ce cauză?

Ea zâmbi ușor.

— I se spune vacanță. Nu ai plecat niciodată în vacanță, înainte? „

Harry dădu din cap.

— Nu sunt sigur ce aş putea să fac.

— Să citești „să te plimbi, să călărești, să petreci o dimineață pescuind sau trăgând la țintă, poate să mergi să-ți cunoști vecinii... Să vizitezi ruine, magazinele din oraș... Poppy făcu o pauză văzând lipsa de entuziasm de pe fața lui... Să faci dragoste cu soția ta.

— S-a făcut, rosti el prompt.

— Am putea să rămânem două săptămâni?

— Zece zile.

— Unsprezece? Întrebă ea plină de speranță.

Harry oftă. Unsprezece zile departe de Rutledge! În compania apropiată a rudelor. Era tentat să protesteze, dar nu era suficient de nebun, ca să riște să piardă terenul câștigat cu Poppy. Venise aici așteptându-se la o bătălie înverșunată, pentru a o duce înapoi la Londră. Dar, pentru că ea îl luase de bunăvoie în patul ei și voia să îl însoțească înapoi fără împotrivire, merita o concesie din partea lui.

Totuși... Unsprezece zile...

— De ce nu? Mormăi el. Probabil că după trei zile,

am să înnebunesc.

— E în regulă, rosti veselă Poppy. Nimeni de pe aici n-o să observe.

Către domnul Jacob Valentine

Hotelul Rutledge

Embankment and Strand

Londra

Valentine,

Sper că această scrisoare te va găsi cu bine. Îți scriu să te informez că doamna Rutledge și cu mine am hotărât să rămânem în Hampshire până la sfârșitul lunii.

În absența mea, ocupă-te de tot, ca de obicei.

Ai tău sincer,

J.H. Rutledge

Jake ridică privirea de pe scrisoare, cu o neîncredere ce făcu să-i cadă maxilarul. Ocupă-te de tot, ca de obicei?

Nimic în această situație nu era ca de obicei.

— Ei bine, ce scrie? Intervenii Pennywhistle, în timp ce aproape toată lumea din fața biroului făcea eforturi să audă.

— Nu se întorc până la sfârșitul lunii, rosti Jake uimit. Un zâmbet ciudat și strâmb atinse buzele menajerei.

— Să-mi fie sufletul binecuvântat! Ea a reușit.

— Ce a reușit?

Înainte de a putea să răspundă, portarul în vârstă se

îndreptă spre ei și întrebă cu un ton discret:

— Doamnă Pennywhistle, n-am putut să nu aud discuția voastră... Trebuie să înțeleg că domnul Rutledge și-a luat o vacanță?

— Nu, domnule Lufton, răspuse ea cu un zâmbet de nestăpânit. Și-a luat o lună de miere.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

În următoarele zile, Harry învăță o mulțime de lucruri despre soția lui și despre rudele ei. Familia Hathaway era un grup extraordinar de individualități plini de viață și ageri la minte, cu o dorință colectivă instantanee de a încerca orice idee ajungea până la ei. Se tachinau și râdeau, se sfădeau și discutau, dar exista o amabilitate firească în felul în care se tratau unul pe altul.

Exista ceva aproape magic în legătură cu Casa Ramsay. Era un cămin confortabil, bine condus, încărcat de mobilier robust, de covoare groase și teancuri de cărți peste tot... Dar asta nu conta, față de ceva în plus. Se simțea imediat după ce treceai de pragul de la intrare, ceva intangibil, dar dătător de viață ca lumina soarelui. Ceva care întotdeauna îi scăpase lui Harry.

Și încet-încet, ajunse să realizeze că acel ceva se numea iubire.

A doua zi după sosirea lui Harry în Hampshire, Leo îl însoți într-un tur al proprietății. Se duseră să viziteze unele din fermele arendașilor și Leo se opri să stea de

vorbă cu unii dintre ei, ca și cu muncitorii. Schimbă cu ei comentarii informative despre vreme, sol și recoltă, demonstrând cunoștințe adânci, la care Harry nu se așteptase.

În Londra, Leo juca aproape perfect rolul unui libertin plin de el. La țară, masca de indiferență îi căzuse. Era clar că îi păsa de familiile care trăiau și munceau pe domeniul Ramsay și intenționa să facă din acesta un succes. Proiectase un sistem inteligent de irigații, care aducea apa din râul apropiat pe canalele de piatră, pe care le săpaseră, ușurându-i pe mulți dintre arendași. De sarcina grea de. A căra apa și făcea tot ce putea pentru a introduce metode moderne în administrarea fermelor locale, inclusiv convingându-i pe arendași să semene o nouă varietate de grâu hibrid, așa cum se făcea la Brighton, care dădea recolte mai mari și avea un spic mai puternic.

— Prin părțile astea nu se prea acceptă schimbările, îi spuse Leo mâhnit lui Harry. Mulți dintre ei încă mai insistă să folosească secera și coasa, în locul mașinii de secerat și de treierat. Zâmbi. Le-am spus că secolul nouăsprezece se va sfârși, înainte ca ei să se hotărască să facă parte din el.

Lui Harry îi trecu prin minte că familia Hathaway făcuse un succes deplin din moșie, nu în ciuda lipsei moștenirii aristocratice, ci din cauza ei. Nu fuseseră influențați nici de tradiție, nici de obiceiuri. N-a existat

nimeni care să protesteze: „dar așa am făcut întotdeauna”. Ca rezultat, abordaseră conducerea domeniului ca pe o întreprindere de afaceri, sau științifică, deoarece nu cunoșteau alt mod de a proceda.

Leo îi arată lui Harry fabrica de cherestea, unde muncă istovitoare de a tăia, a transporta și a tranșa, buștenii era făcută doar manual. Bușteni masivi erau cărați pe umeri sau agățați cu cârlige și târâți, dând ocazie astfel la nenumărate posibilități de rănire.

După cina din seara aceea, Harry a schițat câteva planuri pentru dotarea fabricii cu un sistem de cilindri, platforme și șasie rulante. Sistemul putea fi construit cu cheltuieli relativ mici și permitea o producție mai mare și p siguranță ridicată pentru muncitorii domeniului. Merripen și Leo fură imediat receptivi la idee.

— A fost foarte amabil din partea ta să ne oferi aceste schițe, îi spuse Poppy lui Harry mal târziu, când se duseră la culcare în casa îngrijitorului. Merripen a fost foarte entuziasmat.

Harry ridică din umeri nepăsător, descheindu-i partea din spate a rochiei și ajutând-o să-și scoată brațele din mâneci.

— N-am făcut decât să evidențiez câteva îmbunătățiri ce se pot face.

— Lucruri evidente pentru tine, rosti ea, dar nu neapărat evidente și pentru noi ceilalți. A fost ceva foarte inteligent din partea ta, Harry. Scăpând de rochie,

Poppy se întoarce cu fața la el și cu un zâmbet satisfăcut, adăugă: sunt foarte încântată că familia mea are șansa de a te cunoaște. Au început să te placă. Ești foarte șarmant, fără aere de superioritate și nu faci mare caz de unele lucruri, cum ar fi să găsești un arici pe scaunul tău.

— Nu sunt chiar așa nebun, încât să concurez cu Medusa pentru un scaun, rosti el și ea râse. Îmi place familia ta, adăugă apoi desprinzându-i partea din față a corsetului, eliberând-o încet din strânsoarea îmbrăcăminții și a straielor. Să te văd împreună cu ei, mă ajută să te înțeleg mai bine.

Corsetul scoase un ușor pleosc cinci îl aruncă pe podea. Poppy stătea în fața lui în cămașă și pantalonași, roșind în timp de el o studia concentrat.

Un zâmbet nesigur îi traversă fața.

— Ce să înțelegi anume despre mine?

Harry agăță cu un deget ușor o bretea a cămășii, coborând-o de pe umăr.

— Natura ta e cea care te determină să te atașezi, strâns de oamenii din jurul tău. Își mișcă palma peste curba umărului ei gol, într-o mângâiere circulară. De asta ești sensibilă și devotată celor pe care îi iubești și în special.... Ai nevoie să te simți în siguranță. Dădu jos de pe umăr și cealaltă bretea și simți fiorii care i se strecurau prin trup. O trase la el, înconjurând-o strâns cu brațele și ea se lipi de el cu un suspin.

După o vreme, el murmură blând în curba palidă și parfumată a cefii ei.

— Intenționez să fac dragoste cu tine toată noaptea, Poppy. Și, prima oară, te vei simți în siguranță. Dar a doua oară, intenționez să fiu puțin mai rău... Și o să-ți placă și mai mult. Și a treia oară... Făcu o pauză cu un zâmbet, când auzi cum i se oprește răsufierea, A treia oară, intenționez să fac niște lucruri, ce te vor mortifica mâine, când ți le vei aminti. O sărută gentil. Și o să-ți placă mai mult decât toate celelalte...

Poppy nu putu să înțeleagă dispoziția lui Harry, încă drăcesc de blândă, în timp ce o termina de dezbrăcat. O așeză cu spatele pe saltea, cu picioarele atârând și se opri între ele, în timp ce-și scotea tacticos cămașa. Când privirea lui rătăci peste ea, roși și încercă să se acopere cu brațele.

Cu un zâmbet strălucitor, Harry se aplecă peste ea dându-i mâinile deoparte.

— Iubito, dacă ai ști ce plăcere îmi face să mă uit la tine... Îi sărută buzele, depărtându-i-le și strecurându-și limba în interiorul cald al gurii ei. Părul de pe pieptul lui îi mângâia sfârcurile sânilor, un stimulent neîntrerupt și dulce, ce-i smulse un geamăt din fundul gâtului.

Buzele lui rătăciră pe arcu gâtului ei, până la sâni. Apoi apucându-i un sfârc, îl presă cu limba, întărindu-l și făcându-l și mai sensibil și mai umflat. În același timp, mâna i se îndreptă spre celălalt sân, cu degetul

mare înconjurându-i și stimulându-i sfârcul.

Ea se încordă ridicându-se, cu trupul tremurând îmbujorat. Mâinile lui se plimbară peste ea în cercuri ușoare, peste piept mai jos, mai jos, în locul unde era centrată acea durere dulce și erotică. Găsind carnea delicată și umedă, o mângâie cu degetele, o desfăcu și o făcu gata pentru el.

Genunchii ei se ridicară și se agăță de el scoțând un sunet incoerent și încercând să-l tragă peste ea. În loc de asta, ei se lăsă în genunchi și o apucă de șolduri, iar ea îi simți gura pe ea.

Se înfioră sub mângâierea. Blândă a limbii lui, fiecare mișcare complexă provocând-o, turmentând-o, până când ochii ei se închiseră și începu să gâfâie cu suspine puternice. Limba lui intră în ea și rămase așa o clipă chinuitoare.

— Te rog, șopti ea. Te rog, Harry.

Îl simți ridicându-se, auzi foșnetul pantalonilor și al lenjeriei aruncate de pe el. Apoi o presiune fierbinte și blândă la intrarea în trupul ei și scoase un sunet tremurător de ușurare. El se împinse înăuntru, cât de adânc putu ea să accepte, o invazie delicioasă și substanțială. Era încordată, plină cu desăvârșire și-și mișcă șoldurile spre el, încercând să obțină și mai mult. Astfel începu o mișcare ritmică înceată, trupul lui presând-o în unghiul corect, ducând la un grad de senzații, din ce în ce mai înalt, cu fiecare pătrundere

seducătoare.

Ochii ei se deschiseră, când toate simțămintele adunate dădură năvală peste ea, neabătute în forța și iuțea lor și îi văzu fața aburită de sudoare deasupra ei. O privea savurându-i plăcerea, aplecându-se pentru a-i prinde cu gura țipetele ei neajutorate.

Când s-au terminat ultimele spasme, iar ea ajunsese la fel de moale ca o cârpă, Poppy se trezi legănată în brațele lui Harry. Se întinseră amândoi pe pat, cu membrele ei moi înlănțuite de pete dure și lungi ale lui.

Fu zguduită de o moleșeală surprinsă, când simți că el e încă în erecție. O sărută și se ridică, mina lui jucându-se cu focul despletit al părului ei.

Blajin îi ghidă capul în poala lui.

— Umezește-o „șopti el. Gura ei se închise cu grijă peste capătul pulsant, îl lăsă să alunece cât de mult putu înăuntru, săltându-l. Intrigată, își frecă în gură tăria mătăsoasă, limba ei atingându-l ca a unei pisici.

Apoi Harry o întoarse așezând-o pe saltea, cu fața în jos. Săltându-i șoldurile, îi acoperi spatele cu trupul lui, degetele strecurându-i-se între coapsele ei. Ea simți o undă. De excitare, când trupul îi răspunse pe loc la atingerea lui...

— Acuma, șopti el în urechea ei fierbinte, am să fiu rău. Și tu o să mă lași să fac orice, nu-i așa?

— Da, da, da...

Harry o ținu ferm apăsată, trăgând-o spre greutatea lui

tare. Îl simți mișcând-o într-o rotație insinuantă, cu carnea lui ațâțată în echilibru pe despărțitura udă a trupului ei. O pătrunse, dar numai puțin și de fiecare dată, de câte ori o trăgea spre el, o lăsa să mai primească puțin din el. Murmurându-i numele, se împinse în el și mai tare, încercând să se împlânte în el în întregime. Dar el râse ușor și o reținu acolo unde voia el, continuând mișcarea voluptoasă, centimetru cu centimetru.

Era complet sub control, însușindu-și carnea ei cu o măiestrie năucitoare, lăsând-o să se zvârcolească și să geamă minute întregi. Dându-i deoparte părul lung, îi sărută ceafa, cu o gură puternică și mușcatoare. Tot ce făcea o conducea la o plăcere și mai mare, iar el știa și se mândrea. Poppy simți apropiatul asalt al împlinirii, cu simțurile pregătite pentru prăbușirea fierbinte a eliberării și doar atunci a posedat-o el cu desăvârșire, pătrunzând tare și profund în. Centrul ei.

O ținu așa până încetă să mai tremure, cu trupul înmuiat de satisfacție. Și atunci o apăsă pe spate și îi șopti la ureche:

— Din nou.

A fost o noapte lungă și foarte fierbinte, plină de o intimitate incredibilă. După a treia oară, se ghemuiră în întuneric, cu capul ei pe umărul lui. Era plăcut să zaci în acest fel alături de cineva, vorbind despre nimic și despre tot, cu trupurile relaxate după desăvârșirea pasiunii...

— Mă fascinezi în toate felurile, șopti Harry cu mâna jucându-se blând în părul ei. Există mistere în sufletul tău, care-mi vor lua o viață întreagă pentru a le descoperi.... Și eu vreau să le cunosc pe toate.

Nimeni nu i-a spus vreodată înainte că e misterioasă. Și deși Poppy nu se considera așa, îi plăcea.

— Nu sunt deloc misterioasă, sunt oare?

— Sigur că ești. Zâmbind el îi ridică mâna și depuse un sărut în cupa tandră a palmei ei. Doar ești femeie.

După-amiază, Poppy plecă la plimbare împreună cu Beatrix, în timp ce restul familiei se împrăștie cu diverse sarcini: Win și Amelia plecară să viziteze o prietenă bolnavă din sat, Leo și Merripen se întâlneau cu un nou arendaș în perspectivă și Cam plecă la o licitație de cai din Southampton.

Harry stătea la un birou din bibliotecă, cu un raport amănunțit primit de la Jake Valentine. Savurând pacea și liniștea – rară în gospodăria Hathaway – începu să citească. Totuși, sunetul unei trosnituri a podelei îi atrase atenția și privi spre intrare.

Catherine Marks stătea acolo, cu o carte în mână și cu obraji roz...

— Iartă-mă, rosti ea. N-am intenționat să te deranjez. Am vrut să pun cartea la loc, dar...

— Intră, rosti imediat Harry ridicându-se de pe scaun. N-ai deranjat pe nimeni.

— Doar o clipă. Se grăbi spre un raft cu cărți, puse

volumul și se opri pentru a se uita la el. Lumina ferestrei strălucea pe ochelarii ei, punându-i ochii în umbră.

Stai aici dacă vrei, rosti Harry simțindu-se inexplicabil de stângaci.

— Nu, mulțumesc. E o zi frumoasă și cred că aș putea să mă plimb prin grădină, sau... Se opri și ridică din umeri incomodată.

Dumnezeule, ce stânjeniți se simțeau unul față de altul! Harry o privi o clipă, întrebându-se ce o necăjea. Nu știuse niciodată ce să facă cu ea, cu această soră vitregă nedorită, ce loc în viața lui putea să găsească pentru ea. Nu voise niciodată să aibă grijă de Catherine și totuși întotdeauna a ajuns la el, l-a îngrijorat, l-a lăsat perplex.

— Pot să mă plimb cu tine? Întrebă el răgușit.

Ea clipi surprinsă, răspunsul ei îi luă mult până sosi.

— Dacă vrei.

Teși cu ea în grădinița împrejmuită cu gard viu și cu straturi încărcate de narcise albe și galbene. Ținând ochii pe jumătate închiși din cauza soarelui strălucitor, ’meraseră de-a lungul cărării prunduite.

Catherine îi aruncă o privire insondabilă, cu ochi ca de opal, în lumina zilei.

— Nu te cunosc deloc, Harry.

— Probabil că mă cunoști tot atât de bine ca oricine, rosti Harry. Cu excepția lui Poppy, desigur.

— Nu, nu te cunosc, rosti ea cu toată convingerea.

Felul cum ai fost săptămâna asta... Nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva de la tine. Iar această afecțiune, pe care se pare că ai căpătat-o pentru Poppy – o gălesc chiar surprinzătoare.

— Nu e teatru, rosti el.

— Știu. Pot să văd că ești sincer. Doar că înainte de nuntă, ai spus că nu contează dacă inima lui Poppy îi aparține domnului Bayning, atât timp cât...

— Atât timp cât posed restul, rosti Harry zâmbind cu dispreț față de el însuși. Eram un porc arogant. Regret, Cat. Făcu o pauză. Acuma înțeleg de ce te simțeai așa protectoare față de Poppy și de Beatrix. Față de amândouă. Sunt cele mai apropiate de noțiunea de familie, pe care ai avut-o tu vreodată.

— Sau tu.

Se lăsă o liniște stânjenitoare, înainte ca Harry să admită.

— Sau eu.

— Se opriră la o bancă de pe marginea cărării și Catherine se așeză.

— Nu vrei? Întrebă ea făcând un semn spre spațiul de lângă ea.

El mulțumi, lăsându-se pe bancă, apoi aplecându-se înainte cu coatele pe genunchi.

Stăteau tăcuți, dar ciudat de apropiați, ambii dorind același fel de afinitate, fără să știe cum să ajungă, la ea.

Harry hotărî să înceapă cu sinceritate. Respirând

adânc, rosti cu convingere:

— Niciodată n-am fost amabil cu tine, Cat. Mai ales când ai avut cea mai mare nevoie.

— Aș nega asta, rosti ea surprinzându-l. M-ai salvat dintr-o situație foarte neplăcută și mi-ai oferit mijloacele pentru un trai frumos, fără să am nevoie să-mi gălesc o slujbă. Și n-ai cerut niciodată nimic în schimb.

— Îți datoram, așa de multe. O privi remarcând strălucirea bogată a părului auriu, mica față ovală, finețea de porțelan a pielii. Între sprâncene i se adânci o cută. Întorcându-și privirea, ridică mâna pentru a-și masa ceafa. Semeni așa de afurisit de mult cu mama noastră.

— Îmi pare rău, șopti Catherine.

— Nu, să nu-ți pară rău. Ești frumoasă, așa cum a fost și ea. Și mai mult. Dar uneori e greu să vezi asemănarea și să nu-ți amintești.... Scoase un oftat încordat. Când am aflat despre tine, mi-a dispăcut faptul că ai stat așa de mulți ani cu ea, în comparație cu mine. Doar mar târziu mi-am dat seama că eu am fost norocosul.

Un zâmbet amar îi atinse buzele.

— Nu cred că vreunul dintre noi poate fi acuzat că a avut excesiv de mult noroc, Harry.

Răspunse cu un chicotit lipsit de veselie.

Continuară să stea unul lângă altul, calmi și tăcuți, apropiați, dar fără să se atingă. Amândoi fuseseră crescuți fără să știe cum să dea, sau să primească,

iubirea. Lumea i-a învățat lecții ce n-ar fi trebuit să fie învățate. Dar uneori viața e neașteptat de generoasă, cugetă Harry. Poppy e dovada.

— Familia Hathaway a fost pentru mine norocul pe care nu-l așteptam, rosti Catherine, de parcă i-ar fi citit gândurile. Își scoase ochelarii și îi șterse cu capătul mânecii. Fiind alături de ei, toți acești ultimi trei ani.... Mi-a renăscut speranța. A fost un timp al vindecării.

— Sunt încântat să aud asta, rosti amabil Harry. O meriți și chiar mai mult. Făcu o pauză căutându-și cuvintele. Aș vrea să mă lași să mă port ca un frate. Ea îl privi cu ochii larg deschiși, prea uluită pentru a răspunde. Nu trebuie să spunem restului familiei, până când nu vei fi pregătită, continuă Harry. Dar n-aș vrea să ascundem că suntem rude. Ești singura mea familie...

Catherine își trecu, un deget pe sub ochelari, pentru a șterge o lacrimă ce-i scăpase.

— Un sentiment de compasiune și tandrețe îl invadează pe Harry, ceva ce nu simțise niciodată pentru ea. Întinzând mâna, o trase mai aproape de el și îi sărută blând fruntea.

— Lasă-mă să fiu fratele tău mai mare, șopti el.

Iar ea îl privi minunându-se, în timp ce el se întorcea înapoi în casă.

Timp de câteva minute, Catherine rămase singură pe bancă, ascultând bâzâitul unei albine, ciripitul ascuțit al. Lăstunilor comuni și flecăreala mai dulce și mai

melodioasă a ciocârliei. Se minuna de schimbarea produsă în Harry. Pe jumătate îi era chiar teamă, că juca un fel de joc cu ea, cu toți, cu excepția... Dar era adevărat! Emoția de pe fața lui, sinceritatea din ochii lui.

Toate acestea erau de netăgăduit. Dar cum se putea să se producă o. Atât de minunată schimbare în caracterul cuiva?

Poate, cugetă ea, asta nu însemna că Harry s-a schimbat, ci că de fapt s-a dezvăluit... Scuturile de apărare căzându-i strat după strat. Poate că Harry devine – sau va deveni în timp – bărbatul care se pare că a fost întotdeauna: Pentru că; în sfârșit, găsisse pe cineva care să merite.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Trăsura poștei sosi la Stony Cross și un valet fu însărcinat să aducă teancul de scrisori și de pachete adresat Casei Ramsay. Valetul cără cele sosite în spatele casei, unde Win și Poppy stăteau tolănite pe mobila ce fusese scoasă afară, pe terasa podită cu cărămidă. Cel mai mare pachet era adresat lui Harry.

Alte rapoarte de la domnul Valentine? Întrebă Poppy sorbind din vinul roșu și dulce, ghemuită pe un șezlong lângă Win...

– Așa se pare, rosti Harry cu un zâmbet ușor ironic.

Văd că, în absența mea, hotelul e condus minunat.

Poate că ar fi trebuit să-mi iau vacanță mai de mult.

Merripen se îndreaptă spre Win și își strecură degetele sub bărbia ei.

— Cum te simți? Întrebă blând.

Ea îi zâmbi.

— Splendid.

El se aplecă și îi sărută creștetul blond, apoi se așeză pe un scaun de alături. Oricine putea să vadă că încerca să trateze cu ușurință faptul că soția lui era însărcinată, dar îngrijorarea pentru ea, îi emana practic din toți porii...

Harry luă celălalt scaun și desfăcu coletul. După ce Citi primele câteva rânduri de pe foaia de deasupra, scoase un sunet de disconfort și se cutremură vizibil.

— Dumnezeule mare!

— Ce e? Întrebă Poppy.

— Unul dintre oaspeții noștri obișnuiți – lordul Pencarrow – s-a rănit aseară târziu.

— O, dragule! Sprânceana lui Poppy se încruntă. Și e un bătrân domn așa drăguț. Cum s-a întâmplat? A căzut?

— Nu exact. S-a dat pe balustrada scării mari, de la mezanin până la parter. Harry făcu o pauză plină de neliniște. A alunecat tot drumul, până s-a terminat balustrada – unde s-a lovit de ananasul ornamental din vârful unui stâlp al scării.

— De ce a făcut așa ceva, un om de optzeci de ani?

Întrebă Poppy uluită.

Harry îi adresează un zâmbet sardonice.

— Îmi imaginez că băuse ceva.

Merripen completă.

— S-ar putea ca cineva să fie încântat, că nu și-a lăsat în urmă anii copilăriei...

Harry face o pauză pentru a mai citi câteva rânduri.

— Se pare că a fost chemat un doctor și. După părerea lui rana e vindecabilă.

— Mai există și alte noutăți? Întrebă Win plină de speranță. Ceva puțin mai vesel?

Îndatoritor, Harry continuă să citească, de data aceasta cu voce tare:

— Îmi pare rău că trebuie să mai raportez un incident nefericit, ce s-a petrecut vineri seara la ora unsprezece, implicându-l... Se opri și privirea lui coborî repede în josul paginii. Înainte, ca Harry să reușească să-și schimbe expresia într-una impasibilă, Poppy văzu că ceva nu era în regulă defel. El dădu din cap, fără să-i întâlnească privirea. Nu e interesant.

— Pot să văd și eu? Întrebă Poppy calmă, întinzând mâna după hârtie.

Degetele lui se încleștară.

— Nu e important.

— Lasă-mă, insistă ea, trăgând de foaie.

Win și Merripen stăteau amândoi tăcuți schimbând o privire.

Așezându-se din nou pe șezlong, Poppy se uită peste scrisoare.

— ... implicându-l pe domnul Michael Bayning, citi ea cu voce tare, care a apărut în vestibul, fără să se anunțe sau să ne avertizeze, beat cu desăvârșire și cu un comportament ostil. A cerut să te vadă pe tine, domnule Rutledge și a refuzat să accepte că nu erai în hotel. Spre alarma noastră, flutura un... Ea se opri și inspiră adânc... Revolver și profera amenințări împotriva ta. Am încercat să-l ducem în biroul din față, pentru a-l calma. A urmat o încăierare și, cu părere de rău, domnul Bayning a tras un foc de armă, înainte ca eu să pot să dezarmez. Slavă Domnului, nimeni n-a fost rănit, deși după aceea au apărut o mulțime de întrebări neliniștite din partea clienților hotelului, iar tavanul biroului trebuie reparat. Domnul Lufton atras o asemenea spaimă din cauza incidentului, încât acum are dureri în piept, însă medicul i-a prescris o zi de odihnă în pat și a spus că mâine va fi drept ca bradul. În ce-l privește pe domnul Bayning, s-a întors acasă în siguranță și a luat inițiativa de a-l reasigura pe tatăl tui că nu se va depune nicio plângere, deoarece viconteala părea foarte îngrijorat de posibilitatea unui scandal...

Poppy rămase tăcută, simțindu-se bolnavă și tremurând, cu toată căldura soarelui.

— Michael, șopti ea.

Harry o privi tăios.

Tânăru l lipsit de griji pe care-l cunoscuse ea n-ar fi recurs niciodată la o melodramă atât de sordidă și iresponsabilă. O parte a ei era îndurerată pentru el, a parte înspăimântată și o parte pur și simplu furioasă. Să vină acasă la ea – pentru că așa gândea acum despre hotel – să facă o scenă și mai rău decât atât, să pună în pericol oamenii. Ar fi putut să rănească serios pe cineva, să ucidă chiar pe cineva. Dumnezeu mare, existau copii în hotel – Michael nu s-a gândit deloc la siguranța lor? Și îl îngrozise pe bietul domn Lufton, gata să sufere de un atac de apoplexie.

Lui Poppy i se strânse gâtul, furia și nefericirea usturând-o ca piperul. Ar fi vrut să poată merge pe loc la Michael și să țipe la el. Și ar fi vrut să țipe și la Harry, pentru că nimeni nu putea nega că incidentul era consecința perfidiei lui.

Ocupată de gândurile care o năpădiseră, nu-și dădu seama cât de mult timp a trecut, până când; Harry a întrerupt liniștea.

Și vorbi într-un mod pe care ea îl detesta: cu tonul amuzat, mătăsos și crud al unui om care nu dădea nici doi bani pe nimeni și nimic.

— Ar fi trebuit să fie mai inteligent, în încercarea lui de asasinat. Realizat corect, ar fi făcut din tine o văduvă bogată, după care amândoi ați fi terminat într-un final fericit.

Harry știu pe loc că nu ar fi trebuit să spună așa ceva

comentariul fusese genul de sarcasm cu sânge rece, la care apelase întotdeauna când simțea nevoia să se apere. Regretă, înainte de a-l zări pe Merripen cu coada ochiului. Țiganu clătina din cap amenințător și își trecu degetul peste beregată.

Poppy avea fața roșie și sprâncenele încruntate.

— Ce lucru oribil ai spus!

Harry își drese glasul.

— Regret, rosti imediat. Glumeam. Eram într-o biată... Se aplecă atunci când ceva zbură spre el. Ce dracu'...

Ea aruncase în el cu o perniță fantezie.

— Nu vreau să fiu văduvă, nu-l vreau pe Michael Bayning și nu vreau să glumești cu astfel de lucruri, idiot lipsit de tact.

Când toți trei rămaseră cu gurile căscate, privind-o, Poppy sări în sus și plecă cu pași mari și cu pumnii strânși.

Tulburat de forța teribilă a furiei ei – deși era ca și cum ai fi fost înțepat de un fluture – Harry se uită după ea tăcut. Apoi, după o clipă, îngână primul gând coerent ce-i trecu prin minte.

— A spus cu adevărat că nu-l vrea pe Bayning?

— Da, afirmă Win, un zâmbet ridicându-se până la. Buzele ei. Asta a spus. Du-te după ea, Harry.

Fiecare celulă a trupului lui tânjea să se supună. Cu excepția faptului că avea sentimentul că stă pe marginea

unei prăpăstii, cu un singur cuvânt prost ales gata să-l trimită în hău. Îi aruncă surorii lui Poppy o privire disperată.

— Ce trebuie să spun?

— Fii cinstit cu ea în privința sentimentelor tale, sugeră Win.

Încruntarea se așternu pe fața lui Harry, când se gândi la asta.

— Și care ar fi cea de a doua opțiune?

— Am să mă ocup eu de asta, îi spuse Merripen lui Win, înainte ca ea să poată răspunde. Ridicându-se, își azvârli un braț mare pe umerii lui Harry și îl conduse până la marginea terasei. Silueta furioasă a lui Poppy se vedea în depărtare. Mergea pe drumul către casa îngrijitorului, fustele și pantofii ei ridicând o mică furtună de praf.

Merripen vorbi cu un ton scăzut, dar nu lipsit de simpatie, încercând să scoată un bărbat nefericit din impas.

— Primește sfatul meu, gagio... Să nu te cerți, niciodată cu o femeie, când e în starea asta. Spune-i că ai greșit și că-ți pare al dracului de rău. Și promite-i că n-o să mai faci niciodată.

— Încă nu sunt prea sigur ce am făcut, rosti Harry.

— Asta nu mai contează. Oricum, cere-i iertare. Merripen făcu o pauză și adăugă în șoaptă: și de câte ori soția ta e furioasă... Pentru numele lui Dumnezeu, nu

încearca să folosești logica.

— Să știi că am auzit și eu, rosti Win de pe șezlong.

Harry o prinse pe Poppy, când se afla la jumătatea drumului până la casa îngrijitorului. Ea nu-i aruncă nicio privire, ci continuă să meargă cu bărbia în vânt.

Crezi că eu l-am determinat să facă asta, rosti liniștit Harry menținându-și pasul alături de ea. Crezi că i-am ruinat viața, atât a lui, cât și pe a ta.

— Asta alimentă și mai mult indignarea lui Poppy, încât nu fu sigură dacă trebuie să plângă, sau să-l pleznească. Blestemat să fie, era pe Cale să o înnebunească.

A fost îndrăgostită de un prinț și a sfârșit în brațele unui bandit și ar fi mult mai ușor, dacă ar putea să continue să vadă totul în acești termeni simpli. Dar prințul nu era așa perfect cum părea... Iar banditul era un bărbat atent și pasionat.

Până fa urmă îi apăru clar că dragoste nu însemna să găsești pe cineva perfect cu care să te măriți. Dragostea însemna să vezi ce e adevărat într-o persoană și să-i accepți toate luminile și umbrele. Dragostea era un talent. Și Harry îl avea din abundență, chiar dacă nu era gata să se ridice la nivelul ei, încă.

— R. Să nu-ți mai permiți să spui ce cred eu, rosti ea; Greșești în ambele privințe. Michael e responsabil de propriul lui comportament, care în acest caz a fost... Făcu o pauză să dea un șut răutăcios unei pietre rătăcită

pe acolo.... Revoltător de indulgent cu el însuși. Lipsit de maturitate. Sunt grozav de dezamăgită de el.

— Nu-l pot acuza, afirmă Harry. Eu aș fi făcut ceva mult mai rău, dacă aș fi fost în situația lui.

— De ăsta nu mă îndoiesc, rosti acidă Poppy. El se încruntă dar rămase tăcut. Văzând o altă piatră, Poppy îi dădu un șut, cu toată puterea răutăcioasă a piciorului. Urăsc când faci afirmații cinice, izbucni ea Remarca aia stupidă, că mă faci o văduvă bogată...

— N-ar fi trebuit, rosti Harry repede. Nu a fost corect, a fost o greșeală. Ar fi trebuit să iau în considerare, faptul că erai nefericită, pentru că încă îți pasă de el și...

Poppy se opri înțepenind și privindu-l cu o uimire plină de dispreț.

— Vai de mine! Cum poate un om, pe care toată lumea îl consideră așa inteligent, să fie așa un imbecil... Dând din cap, continuă să avanseze ca o furtună. Zăpăcit, Harry se ținu după ea. Nu ți-a trecut prin minte, cuvintele îi zburară peste umăr ca niște lilieci furioși, că nu agreez gândul ca cineva să-ți amenințe viața? Că aș putea să fiu măcar puțin deranjată de Cineva, care vine acasă la noi fluturând o armă, cu intenția de a te împușca?

Îi luă lui Harry un timp îndelungat pentru a răspunde. De fapt, aproape ajunseseră acasă când răspunse, cu o voce groasă și ciudată:

— Ești îngrijorată de siguranța mea? Pentru... Mine?

— Cineva trebuie să fie, bombăni ea oprindu-se în fața ușii. Sunt sigură că nici eu nu știu de ce sunt eu aceea.

Poppy întinse mâna spre clanță, dar Harry o uimi când o deschise cu zgomot, împingând-o înauntru și izbind ușa. Înainte chiar de a putea să-și tragă răsuflarea, el o lipi de ușă, puțin cam dur în înflăcărea lui.

Nu-l văzuse niciodată arătând așa: neîncrezător, neliniștit, pasionat.

Trupul lui o înghesuia, respirația lui izbindu-se în rafale rapide de obrazul ei. Îi descoperi pulsul vizibil de pe netezimea puternică a gâtului.

— Poppy... Ești... Fu forțat să facă o pauză, ca și cum căuta să vorbească într-o limbă străină. Ceea ce era adevărat, într-un fel. Poppy știa ce voia Harry să. Întrebe și totuși, ea n-ar fi vrut s-o facă. Fortăse nota — era prea devreme. Ar fi vrut să-i ceară să fie răbdător, pentru binele amândurora. El reuși să formuleze cuvintele: ai început să fii îngrijorată pentru mine, Poppy?

— Nu, rosti ea fermă, dar asta nu însemna că-l putea înșela.

Harry își aplecă fața spre ea, cu buzele atingându-i obrazul într-un gen de semi-sărut.

— Nici măcar puțin? Șopti el.

— Absolut deloc.

El își apăsă Obrazul de al ei, buzele lui jucându-se cu

puful de păr de la urechea ei.

—” De ce nu vrei să recunoști?

Era așa de; mare și fierbinte și totul în ea țipa să i se abandoneze. Un fior plăcut se produse în ființa ei, radiind în afară, de la oase până sub piele...

— Pentru că dacă fac asta, n-ai să fii în stare să fugi de mine destul de repede.

— N-am să fug niciodată de tine.

— Ba da, ai ș-o faci. Ai să te răsucești distant și ai să mă împingi deoparte, pentru că nu ești încă pregătit să-ți iei un astfel de risc.

Harry își presă partea din față a corpului de ea, cu antebrațele proptite de ambele părți ale capului ei.

— Spune-o, o îndemnă el, tandru și fioros. Vreau să aud cum sună.

Lui Poppy nu-i trecuse niciodată prin cap, că e posibil să fii amuzat și ațâțat în același timp.

— Nu, n-am s-o fac. Încet brațele ei îi înconjurară mijlocul.

Dacă Harry ar fi știut cât de puternic era sentimentul simțit pentru el! În secunda în care va considera că e pregătit și când va fi sigură că aceasta nu va face Ca mariajul lor să piardă teren, îi va spune cât de mult îl iubește. De abia aștepta.

— Am să ta fac să spui, rosti Harry cu gura senzuală acoperind-o pe a ei și cu mâinile începând să-i descheie corsajul.

Poppy nu-și putu controla un fior de anticipare. Nu. Nu o va face. Dar în următoarele câteva ore, în mod sigur se va bucura, lăsându-l să încerce să o facă să vorbească.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Spre surpriza generală a familiei Hathaway, Leo a ales să se întoarcă la Londra, odată cu familia Rutledge. Intenția lui inițială fusese să rămână în Hampshire tot restul verii, dar în loc de asta hotărî să ia un mic comision, proiectând o aripă în plus la sera conacului Mayfair. Poppy se întreba în sinea ei dacă schimbarea de program nu avea ceva de a face cu domnișoara Marks. Îi suspecta că s-au certat, deoarece ajunseseră la extrema teribilă de a se evita unul pe altul. Mai mult ca de obicei.

— Nu poți să pleci, i se adresă Merripen ultragiat, când Leo i-a spus că pleacă înapoi la Londra. Suntem gata să semănăm rapița. Sunt multe de hotărât, inclusiv componența îngrășământului de grajd și cum ar fi mai bine să ne ocupăm de arat și de grăpat și...

— Merripen, îl întrerupse sarcastic Leo. Știu că tu consideri că ajutorul meu în aceste probleme este neprețuit, dar eu sunt convins că vei reuși să semeni foarte competent rapița și fără implicarea mea. În ce privește componența îngrășământului, acolo nu pot să te ajut. Am o privire foarte democratică în privința

excrementelor – pentru mine toate sunt rahat.

Merripen răspuse cu o Rafală de vorbe pe țigănește, pe care nimeni n-ar fi putut să o înțeleagă, cu excepția lui Cam. Iar acesta refuză să traducă chiar și un cuvânt, declarând că nu există echivalent în engleză și că asta era ceva foarte bun.

După ce și-a luat la revedere, Leo plecă la Londra în trăsură. Harry și Poppy întârziară plecarea, bând o ultimă ceașcă de ceai și aruncând o ultimă privire întârziată pe domeniul înveșmântat în verdele verii.

— Sunt aproape surprins că ești de acord să o iau, i se adresă Harry lui Cam, după ce și-a urcat soția în trăsură.

— O, în dimineața asta am votat și am hotărât în unanimitate, replică cumnatul lui, cu un ton obișnuit.

— Ați votat în privința căsătoriei mele?

— Da și am hotărât că te potrivești destul de bine cu restul familiei.

— O, Dumnezeu! Rosti Harry, în timp ce Cam închidea ușa trăsurii.

După o călătorie plăcută și lipsită de evenimente, familia Rutledge sosi la Londra. Pentru străinii cu simț de observație, îndeosebi pentru salariații hotelului, era limpede că Poppy și Harry au ajuns la acea legătură misterioasă și de netăgăduit, dintre două persoane care și-au făcut promisiuni unul altuia. Erau un cuplu.

Deși Poppy era încântată să se întoarcă la Rutledge, avea unele mici îngrijorări personale, despre cum va

evolua relația ei cu Harry, dacă el nu va reveni la fostele lui obiceiuri. Spre liniștea ei, Harry stabilise un nou set ferm de comportamente și părea. Că nu avea intenția să se abată de la ele.

Schimbările apărute în el fură observate cu mare încântare și de personalul hotelului, încă din prima zi de la întoarcerea lor. Poppy adusese cadouri, incluzând borcane cu miere pentru manageri și pentru toți cei din biroul din față, o bobină întregă de dantelă pentru doamna Pennywhistle, șuncă de Hampshire și bacon afumat pentru șeful Broussard și șeful Rupert, ca și pentru personalul de la bucătărie, iar pentru Jake Valentine o piele de oaie vopsită și lustruită cu pietre netede, până când ajunsese piele pentru mănuși, de moliciunea untului!

După ce le-a dat cadourile, Poppy a rămas în bucătărie, pălăvrăgind animată despre vizita ei în Hampshire.

— ... și am găsit duzine de trufe, îi spuse ea șefului Broussard, toate mari cât pumnul meu. Erau la rădăcina unui fag, cam cu puțin peste un centimetru și jumătate sub pământ. Și, ghici cine le-a descoperit?

— Sconcsul surorii mele! S-a dus la ele și a început să roadă.

Broussard oftă visător.

— Când eram copil, am locuit o vreme în Perigord. Trufele de acolo te făceau să plângi după ele. Așa de

delicioase și de scumpe, încât erau mâncate de obicei doar de nobili și de femeile întreținute. Se uită la Poppy în așteptare. Cum le-ați gătit?

— Le-am tăiat bucăți și le-am călit în unt și smântână și... Făcu o pauză când observă că personalul se apucase brusc de treabă, curățind, tocând, amestecând în oale. Aruncându-și ochii peste: umăr, văzu că în bucătărie intrase Harry.

— Domnule, i se adresă doamna Pennywhistle, în timp ce ea și Jake se ridicară în picioare.

Harry le făcu semn să stea jos.

— Bună dimineața, rosti el cu un zâmbet ușor. Iertați-mă că vă întrerup. Se duse să se așeze lângă Poppy, care stătea cocoțată pe un scaun. Doamnă Rutledge, îi șopti el, mă întreb dacă aș putea să te fur de aici pentru câteva minute? Este o... Vocea lui scăzu când se uită la figura soției lui. Ridicase ochii la el, cu un mic zâmbet cochet, ce aparent îi întrerupsese șirul gândurilor.

Și cine putea să-l condamne? Gândi Jake Valentine, amuzat și tot așa de fascinat. Cu toate că Poppy Rutledge fusese întotdeauna o femeie frumoasă, acum exista la ea în plus un fel de strălucire, o sclipire nouă în ochii albaștri.

— Meșterul rotar, rosti Harry reușind să se adune. Tocmai ne-a livrat trăsura. Am sperat, că ai putea să vii să te uiți puțin la ea, pentru a vedea dacă te satisface.

— Da, mi-ar plăcea. Poppy mai luă o îmbucătură din

brioșă, o chiflă pufoasă și caldă de pâine glazurată, cu unt și gem. Duse ultima îmbucătură la buzele lui Harry. Ajută-mă să termin.

Toți priviră surprinși, cum Harry luă în gură amabil savuroasa bucățică. Și, ținând-o de încheietura mâinii, îi ciuguli de pe vârful degetului o urmă mică de gem.

— Delicios, rosti el, ajutând-o să se scoale de pe scaun. Apoi se uită la ceilalți trei. O să vi-o restitui curând. Și Valentine...

— Da, domnule?

— Mi-am dat seama că, de prea multă vreme nu ți-ai luat. Vacanță. Vreau să-ți aranjezi ceva, imediat.

— N-aș ști ce să fac în vacanță, protestă Jake și Harry zâmbi.

— Valentine, tocmai de aceea ai nevoie să-ți iei una.

După ce Harry își însoți soția și ieșiră din bucătărie, Jake se uită la ceilalți cu o expresie consternată.

— E un om cu totul diferit, rosti el năucit.

Doamna Pennywhistle zâmbi.

— Nu, întotdeauna va rămâne Harry Rutledge. Doar că acum... e un Harry Rutledge cu suflet.

Cum hotelul era un virtual spațiu de răspândirea bârfei, Poppy fu informată de scandalurile și destăinuirile private, privindu-i pe oamenii din toate părțile londrei. Spre groaza ei, primi informații persistente despre prăbușirea continuă a lui Michael Bayning... Bețiile publice frecvente, jocurile de noroc,

încăierările și tot felul de comportamente ce nu se potriveau cu un bărbat în poziția lui. Unele dintre zvonuri erau legate desigur de Poppy și de căsătoria ei precipitată cu Harry. O întrista profund să audă ce mizerie făcea Michael din viața lui și ar fi dorit să poată face ceva în legătură cu asta.

— Este un subiect pe care nu-l pot discuta cu Harry, îi spuse ea lui Leo, cu ocazia unei vizite pe care i-o făcuse acestuia acasă, într-o după-amiază. Îi stârnește o reacție oribilă – rămâne tăcut și cu fața împietrită. De fapt, azi noapte ne-am certat în legătură cu asta.

Luând o ceașcă de ceai în mână, Leo ridică o sprinceană sardonică la auzul informației.

— Surioară, oricât de mult aș vrea eu să fiu de partea ta în toate situațiile...de ce trebuie să dorești să discuți cu soțul tău despre Michael Bayning? Și de ce dracu'. V-ați certat? Acest capitol din viața ta e închis. Când voi fi însurat – slavă Domnului că nu se va întâmpla niciodată – nici eu n-aș privi subiectul referitor la Bayning cu mai mult entuziasm decât Harry.

Poppy se încruntă în propria ei ceașcă, mestecând încet o bucată de zahăr în lichidul aburind, de culoarea ambrei. Așteaptă până când fu dizolvat, înainte de a răspunde:

— Mi-e teamă că Harry n-a făcut excepție, când i-am adresat cererea, l-am spus că aș vrea să-i fac o vizită lui Michael, poate aș putea să-i bag mințile în cap. Când

văzu expresia lui Leo, adăugă în defensivă: doar pentru câteva minute! O viză supervizată. Chiar i-am spus lui Harry, că e binevenit să mă însoțească. Dar el mi-a interzis într-o manieră foarte arogantă, fără să mă lase nici să-i explic de ce...

— Ar fi trebuit să te pună pe genunchi... o informă Leo. Când ea rămase cu gura căscată, el își puse Jos ceaiul, o făcu și pe ea să facă la fel și îi luă ambele mâini în ale lui. Expresia lui era un amestec comic de reproș, amuzament și simpatie; Dragă Poppy, ai inimă bună. Și nu mă îndoiesc că, pentru ține, a-l vizita pe Bayning e o misiune de clemență, comparabilă cu a lui Beatrix, când salvează un iepure dintr-o capcană. Dar în legătură cu asta, devine clar că ești încă dureros de ignorantă în privința bărbaților. Dacă îmi, revine mie să-ți explic... Nu suntem așa de civilizați, cum se pare că-ți închipui tu. De fapt, eram mult mai fericiți în zilele când puteam pur și simplu să ne vânăm rivalul cu vârful sulitei: Așa că, să-i ceri lui Harry să-ți permită să-l vizitezi pe Bayning – cum s-ar spune, singura persoană de pe pământ pe care nu dă nicio para chioară – pentru a-i afina sentimentele rănite... Leo scutură din cap.

— Dar Leo, protestă Poppy, îți amintești când făceai și tu aceleași lucruri, pe care le face Michael. Am crezut că ai simpatie pentru el...

Dându-i drumul la mâini, Leo zâmbi, dar zâmbetul nu-i atinse și ochii.

— Circumstanțele erau puțin diferite. A trebuit să o privesc pe fata pe care am iubit-o murind în brațele mele. Și da, după aceea m-am comportat foarte urât. Chiar mai urât decât Bayning. Și un om, care a pornit pe acest drum, nu poate fi salvat, iubito. Trebuie să-l urmeze până dincolo de marginea prăpastiei. Poate că Bayning va supraviețui căderii, poate că nu. În orice caz... Eu nu, nu am nicio simpatie pentru el.

Poppy ridică paharul și luă o înghițitură fierbinte și întăritoare. Cunoașterea punctului de vedere al lui Leo, o făcu să se simți nesigură și chiar puțin rușinată.

— Atunci, am să renunț la idee, rosti ea. Poate că am greșit că l-am rugat pe Harry. Poate că ar trebui să-mi cer iertare față de el.

— Poftim, rosti Leo blând, asta e unul. Din lucrurile pe care le-am adorat întotdeauna la tine, surioară. Bunăvoința de a reconsidera totul și chiar de a-ți schimba părerea.

Pupă ce și-a încheiat vizita la fratele ei, Poppy s-a dus la magazinul de bijuterii de pe Bond Street. LUă cadoul pe care îl comandase pentru Harry și se întoarse la hotel.

Slavă Domnului, ea și Harry plănuiseră ca în seara aceasta să le fie trimisă cina în apartament. Faptul îi va oferi timpul și intimitatea de care avea nevoie, pentru a discuta despre cearta din seara precedentă. Și se va scuza. În dorința ei de a-l ajuta pe Michael Bayning, nu stătuse să ia în considerare sentimentele lui Harry și

voia foarte mult să-și ispășească vina.

Situația îi amintea de ceva ce spusese adesea mama ei despre căsătorie: să nu-ți amintești niciodată greșelile lui, întotdeauna să ți le amintești pe ale tale.

După ce a făcut o baie parfumată, Poppy și-a pus un halat albastru deschis și și-a periat părul lăsându-l despletit, așa cum îi plăcea lui.

Harry intră în apartament, când ceasul bătu ora șapte. Arăta cum și-l amintea ea de la începutul căsătoriei, cu fața cruntă și obosită, cu privirea glacială.

— Bună, murmură ea mergând să-l sărute. Harry rămase nemișcat, fără să o respingă, dar nici cald, nici încurajator. Am trimis după cină, rosti ea. Și apoi putem...

— Pentru mine nimic, mulțumesc. Nu mi-e foame.

Surprinsă de tonul lui hotărât, Poppy îl privi îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva astăzi? Arăți foarte preocupat.

Harry își scoase haina și o așeză pe un scaun.

— Tocmai m-am întors de la o întrunire a Ministerului de război, unde le-am spus lui Sir Gerald și domnului Kinloch că m-am hotărât să nu mai execut proiectul noii arme. Au primit hotărârea mea ca pe nimic altceva decât o trădare. Kinloch chiar m-a amenințat să mă încuie undeva într-o cameră, până când voi apărea cu un set de schițe.

— Regret, se strâmbă Poppy cu simpatie. Trebuie că a

fost îngrozitor. Ești... Ești dezamăgit, că nu ai vrut să faci lucrarea pentru ei?

Harry dădu din cap.

— Așa cum le-am spus, există lucruri mai bune, pe care aș putea să le fac pentru concetățenii mei. Să lucrez în tehnologia agricolă, de exemplu. Să bagi mâncare în stomacul unui om e o îmbunătățire mai mare, decât să inventezi un mod mai eficient de a băga în el un glonț.

Poppy zâmbi.

— A fost bine spus, Harry.

Dar el nu-i întoarse zâmbetul, îi aruncă doar o privire rece, speculativă. Capul lui se înclină ușor.

— Unde ai fost astăzi?

Plăcerea lui Poppy se risipi, când înțelese.

O suspecta.

Credea că s-a dus să-l viziteze pe Michael.

Nedreptatea ce i se făcea și durerea că nu avea încredere în ea, îi împietri fața. Răspunse cu o voce fragilă.

— Am fost plecată cu una sau două misiuni.

— Ce fel de misiuni?

— Aș prefera să nu-ți spun.

Figura lui Harry era dură și implacabilă.

— Mi-e teamă că nu-ți pot permite să alegi. Îmi vei spune unde ai fost și pe cine ai văzut.

Înroșindu-se din cauza jignirii aduse, Poppy se răsuci, se depărtă de el și-și încleștă pumnii.

— Nu trebuie să dau socoteală de fiecare minut at zilei; nici chiar ție.

— Astăzi o vei face. Ochii lui se îngustară. Spune-mi, Poppy.

Ea râse nevenindu-i să creadă.

— Pentru ea să poți să-mi verifici afirmațiile și să hotărăști dacă te mint? Tăcerea lui era un răspuns clar. Rănită și furioasă, Poppy se îndreptă spre sacul ei, ce se afla pe o măsuță și răscoli prin el. Am fost să-l vizitez pe Leo, îl repezi ea fără să-l privească. Îmi va susține afirmația și la fel va face și vizitiul. După aceea m-am dus în Bond Street să ridic ceva ce am cumpărat pentru tine. Am vrut să aștept un moment mai potrivit să ți-l dau, dar aparent acest lucru nu e posibil. Scoțând un mic săculeț de catifea în care se afla ceva, rezistă tentației de arunca cu el în Harry, lată dovada, bombăni ea îndesându-i-l în mână. Știam că tu însuși n-ai să-ți iei niciodată unui.

Harry deschise încet săculețul și lăsă obiectul dinăuntru să-i alunece în palmă.

Era un ceas de buzunar, într-o carcasă solidă de aur, deosebit de simplu, cu excepția inițialelor JHR gravate pe capac.

Fu o lipsă de reacție uluitoare din partea lui Harry. Capul lui întunecat era aplecat, așa că Poppy nu putea să-i vadă fața. Degetele lui se închiseră peste ceas și respiră îndelung și profund.

Întrebându-se dacă nu a făcut vreo greșeală, Poppy se întoarse spre șnurul clopoțelului.

— Sper să-ți placă, rosti cu ton egal. Acum sun după cină. Mi-e foame, chiar dacă uk...

Brusc Harry o prinse cu spatele la el, înconjurând-o cu brațele și cu o mână continuând să țină ceasul. Tot trupul îi tremura, mușchii puternici amenințând să o strivească. Vocea lui era joasă și încărcată de regrete.

— Iartă-mă. Poppy se sprijini de el, în timp ce continua să o țină în brațe. Închise ochii. La naiba, continuă el în podoaba grea a părului ei. Regret așa de mult. Doar din cauză că mi-am închipuit că ai vreun sentiment pentru Bayning...: Asta nu scoate ce e mai bun din mine....

— E un adevăr spus doar pe jumătate, rosti Poppy misterioasă. Apoi se răsuci în brațele lui și se lipi de el, mâna ridicându-i-se la ceafă.

— Mă torturează, admise el cu glas aspru. Nu vreau să-ți pese de niciun bărbat în afară de mine. Chiar dacă nu merit.

Rana lui Poppy se micșora, pe măsură ce reflecta că, experiența de a fi iubit era încă ceva foarte nou pentru Harry. Problema nu era lipsa de încredere în ea, ci rezultatul propriilor lui îndoieli. Probabil că Harry va fi întotdeauna extrem de posesiv față de ea.

— Gelos, îl acuză ea blând punându-i capul pe umărul ei.

— Da.

— Ei bine, n-ai nevoie de așa ceva. Singurele sentimente pe care le am pentru Michael Bayning sunt milă și amabilitate. Își plimbă buzele pe urechea lui. Ai văzut ce era gravat pe ceas? Nu? ... În interiorul capacului, Uită-te. Dar Harry nu se mișcă și nici nu făcu altceva, decât o ținu îmbrățișată, ancora lui de salvare. Ea bănuia că era. Prea copleșit, pentru a face altceva în acel moment E un citat din Erasmus, adăugă ea. Călugărul favorit al tatălui meu, după Roger Bacon. Ceasul poartă inscripția:” E punctul culminant al fericirii, atunci Gând un om dorește să fie ceea ce este” La neîntrerupta tăcere a lui Harry, ea nu se putu opri să nu mai spună și alte cuvinte, pentru a rupe tăcerea. Vreau să fii fericit, bărbat exasperant ce ești! Vreau să înțelegi că te iubesc exact pentru ceea ce ești.

Respirația lui Harry deveni mai puternică și mai hârâită. O strângea atât de tare, că ar fi fost nevoie de o sută de oameni să o elibereze.

— Te iubesc, Poppy, rosti el cu furie. Te iubesc așa de mult, că totul e pur și simplu un infern.

Ea încercă să-și ascundă zâmbetul.

— De ce un infern? Întrebă cu simpatie mângâindu-i ceafa...

— Pentru că acum sunt așa multe de pierdut. Dar oricum, am să te iubesc, pentru că se pare că nu există altă posibilitate. Îi sărută fruntea, pleoapele, obrajii. Am

atâta dragoste pentru tine. Că aş putea să umplu cu ea toate camerele. Clădiri Întregi. Eşti înconjurată de ea oriunde te duci, treci prin ea, o respiri... E în plămâinii tăi şi sub limbă şi între degetele mâinilor şi ale picioarelor... Gura lui se mişcă pasionată pe ea, desfăcându-i buzele.

Era un sărut ce putea muta munţii şi mişca stelele pe cer. Era un sărut ce făcea îngerii să-şi piardă firea şi demonii să plângă... Un sărut pasionat, dornic, mistuitor de suflete, ce aproape că dezechilibra pământul de pe axa lui.

Sau cel puţin acesta era modul cum l-a simţit Poppy.

Harry o ridică în braţe şi o duse în pat. Se aplecă peste ea şi îi mângâie podoaba bogată a părului.

— Nu vreau să mă despart niciodată de tine, reluă el. Am să cumpăr o insulă şi am să te duc acolo. Odată pe lună va veni o navă cu provizii. Restul timpului va fi doar al nostru, ne vom îmbrăca în frunze, vom mânca fructe exotice şi vom face dragoste pe plajă....

— Într-o lună, vei începe să încropeşti o afacere de export de produse şi vei organiza economia locală, rosti ea categorică.

Harry gemu recunoscând adevărul...

— Dumnezeu! De ce mă tolerezi?

Poppy zâmbi şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Îmi plac beneficiile colaterale, explică ea. Şi e ceva realmente corect, pentru că şi tu mă tolerezi pe

mine.

— Tu ești perfectă, rosti Harry cu o seriozitate plină de căldură. Totul despre tine, tot ce faci, sau ce spui. Și chiar dacă ai câte un mic defect, ici și colo....

— Defect? Întrebă ea cu prefăcută indignare.

— Pe astea le iubesc cei mai mult.

O dezbracă, eforturile lui fiind stingherite de faptul. Că și Poppy încerca să-l dezbrace, în același timp. Se chinuie rău luptându-se cu îmbrăcămintea și, în ciuda intensității dorinței lor reciproce, le scăpară câteva hohote de râs, când se treziră încurcați într-un amestec lipsit de speranță, de materiale, mâini și picioare. În sfârșit, reușiră să se elibereze, goi și gâfâind.

Harry îi puse o mină în spatele genunchiului mărind despărțitura coapselor ei și o posedă, cu o pătrundere plină de forță. Poppy țipă, tremurând de surpriză, în fața violenței ritmului său. Trupul lui era elegant și puternic, revendicând-o în pătrunderi solicitante. Îi ținea sânii cuprinși în palme, gura lui acoperind unui din sfârcurile tari, sugând odată cu izbiturile coapselor lui.

O invadează o revărsare profundă, alunecarea puternică a cărnii lui în ea provocând o ușurare violentă și un chin erotic. Gemu și luptă să se potrivească ritmului lui, în timp ce valuri de plăcere se scurgeau prin ea, din ce în ce mai puternice, până când nu se mai putu mișca deloc. Și el îi bău suspinele cu gura, făcând dragoste cu ea până când, până la urmă, se liniști, cu trupul

suprasaturat de senzații.

Harry se uita la ea intens, cu fața lucind de transpirație și ochi strălucitori, ca de tigru. Poppy își înfășură brațele și picioarele în jurul lui, încercând să-l absoarbă, dorindu-l fizic cât mai aproape posibil.

— Te iubesc, Harry, rosti ea. Cuvintele îl făcură să-și rețină respirația, fiori răspândindu-i-se prin trup. Te iubesc, repetă ea, iar el se aruncă în ea, tare și adânc, găsindu-și ușurarea. După aceea, ea se ghemui lângă el, în timp ce mâna lui se juca blând prin părui ei. Adormiră împreună, visară împreună, cu toate barierele în sfârșit depășite.

Și ziua următoare, Harry dispăru.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Pentru un om care respecta programele stabilite cu atâta strictețe ca Harry, să întârzie să vină acasă, nu numai că era ceva neobișnuit, dar semăna cu o faptă îngrozitoare. Așa că, atunci când nu se înapoie la hotel după vizita de după-amiază la clubul de scrimă, Poppy fu mai mult decât îngrijorată. După ce trecură trei ore și soțul ei nu se întorsese încă, îl sună pe Jake Valentine.

Asistentul sosi imediat, cu o expresie tulburată, cu părul șaten în dezordine, ca și cum în confuzia lui și-l smulsese din cap.

— Domnule Valentine, rosti Poppy încruntându-se,

știi cam pe unde se află domnul Rutledge la ora aceasta?

— Nu, doamnă. Vizitiul tocmai s-a întors, fără el.

— Cum?!? Întrebă ea uluită.

— Vizitiul l-a așteptat la ora și la locul obișnuit și când, după o oră, domnul Rutledge n-a apărut, a intrat în club și s-a interesat. A avut loc o cercetare. Aparent domnul Rutledge n-a fost găsit nicăieri, în clădire. Proprietarul clubului de scrimă a întrebat diverși membri dacă l-au văzut plecând poate cu cineva, poate urcându-se într-o trăsură, sau dacă și-a comunicat intențiile, dar, după ce domnul Rutledge a terminat antrenamentul, nimeni nu l-a mai văzut și n-a auzit nimic. Valentine făcu o pauză și își trecu mâna strânsă pumn peste gură, un gest nervos pe care Poppy nu-l văzuse niciodată la el. Se pare că a dispărut.

— S-a mai întâmplat așa ceva și înainte? Întrebă ea.

Valentine clătină din cap.

Se priviră unul pe altul, amândoi recunoscând că ceva nu era în regulă deloc.

— Am să mă duc înapoi la club să mai cercetez, rosti Valentine. Cineva trebuie. Să fi văzut ceva în așteptare, Poppy își împietri inima. Poate că nu e nimic, își spuse ea. Poate că Harry s-a dus undeva, împreună cu o cunoștință și se va întoarce în orice moment. Dar instinctul îi spunea că i s-a întâmplat ceva. Părea că sângele i s-a transformat în gheață.... Era neputincioasă, amorțită, îngrozită. Se mișcă încoace și încolo prin

apartament, apoi coborî scările spre biroul din față, unde recepționarul și portarul erau la fel de înnebuniți.

Seara se lăsase grea peste Londra, când în sfârșit Valentine reveni.

— Nicio urmă de el, pe nicăieri.

Poppy simți un fior de groază.

— Trebuie să anunțăm poliția.

El dădu din cap afirmativ.

— Am făcut-o deja. Așa am fost instruit de domnul Rutledge, în cazul că s-ar întâmpla ceva de genul acesta. L-am anunțat pe un agent de poliție special, care activează în birourile de pe Bow Street și totodată pe un spărgător din sudul Londrei, cu numele William Edgar.

— Spărgător? Ce e asta?

— Un hoț. Și din când în când mai face și puțină contrabandă. Domnul Edgar cunoaște fiecare stradă și tripoli din Londra.

— Soțul meu ți-a dat indicații să contactezi un agent de poliție și un răufăcător?

Valentine arăta ușor rușinat.

— Da, doamnă.

Poppy își duse degetele la tâmples, încercând să-și calmeze gândurile care-i galopau prin minte. Un suspin dureros i se ridică în gât, înainte de a-l putea înghiți din nou. Își trecu o mână peste ochii umezi.

— Dacă nu e găsit până dimineață, rosti ea luând batista pe care i-o dădea, vreau să anunțăm că oferim o

recompensă pentru orice informație ce va conduce la înapoierea lui în siguranță. Își suflă nasul fără delicatețe. Cinci mii – nu, zece mii de lire.

— Da, doamnă.

— Și trebuie să trimitem la poliție o listă.

Valentine se uită la ea nedumerit.

— O listă cu ce?

— Cu toți oamenii, care ar dori să-i facă rău.

— Asta n-o să fie ușor, murmură Valentine. În cea mai mare parte a timpului nu pot să spun care e diferența dintre prietenii și dușmanii lui. Unora dintre prietenii lui le-ar plăcea să-l ucidă și unui sau doi dintre dușmanii lui au dat copiilor lor numele lui.

— Cred că domnul Bayning poate fi considerat suspect, rosti Poppy.

— M-am gândit la asta, admise Valentine. În lumina recentelor amenințări pe care le-a rostit.

— Și reuniunea de la Ministerul de război de ieri... Harry a spus că s-au supărat pe el, iar el... i se opri răsufierea. A spus ceva despre domnul Kinloch, că ar vrea să-l încuie undeva...

— Mă duc imediat la agentul special de poliție, rosti Valentine. Văzând felul cum din ochii lui Poppy izvorau lacrimi și cum își strângea buzele, adăugă repede: îl vom găsi. Promit. Și amintiți-vă că, indiferent ce. Face domnul Rutledge, știe cum să aibă grijă de el însuși.

Incapabilă să-i răspundă, Poppy dădu din cap și își

tamponă nasul cu batista.

Imediat după plecarea lui Valentine, vorbi cu portarul, cu o voce înlăcrimată.

— Domnule Lufton, pot să scriu o notă, la biroul tău?

— O, desigur, doamnă! Îi puse pe birou hârtie, cerneală și un toc cu peniță de oțel și se retrase respectuos, când ea începu să scrie.

— Domnule Lufton, vreau să fie dusă fratelui meu, lordul Ramsay, imediat. El mă va ajuta să-l găsesc pe domnul Rutledge.

— Da, doamnă, dar... Credeți că e înțelept, să ieșiți la această oră? Sunt sigur că domnul Rutledge n-ar vrea să vă primejduiți siguranța ieșind noaptea.

— Sunt sigură că n-ar vrea, domnule Lufton. Dar nu pot aștepta aici, fără să fac ceva. Am să înnebunesc.

Spre marea ușurare î lui Poppy, leo sosi repede, cu cravata desfăcută și vesta descheiată, ca și cum s-ar fi îmbrăcat în grabă.

— Ce se întâmplă? Întrebă el scurt. Și ce ai vrut să spui cu „Harry a dispărut”?

Poppy descrie situația, cât putu de repede și îl apucă de mânecă.

— Leo, am nevoie de tine, să mă duci undeva.

De pe fața fratelui ei văzu că înțelesese imediat.

— Da, știu. Îi scăpă un oftat plin de încordare. Ar fi mai bine să încep să mă rog ca Harry să nu fie găsit încă o bună perioadă de vreme. Când va afla că te-am dus să-

I vezi pe Michael Bayning, viața mea nu va mai valora nici doi bani.

După ce l-au întrebat pe servitorul lui Michael unde se află acesta, Leo și Poppy s-au dus la Marlow's, un club atât de exclusivist, încât cineva putea să devină membru, doar dacă bunicul și tatăl lui s-au numărat la rândul lor printre foștii membri. Nobilimea de la Marlow's privea restul populației – inclusiv pe cei cu Sânge albastru, dar mai puțin privilegiați – cu un dispreț suveran. Fiind dintotdeauna curios să vadă clubul în interior, Leo era mai mult decât încântat să intre, în căutarea lui Michael Bayning.

— N-o să ți se permită să treci de ușă, rosti Poppy. Tu ești exact genul de persoană pe care vor să o țină departe.

— Am să le spun că Bayning e suspect într-un complot de răpire șt, dacă nu mă lasă să dau de el, vor fi acuzați de complicitate.

Poppy îl urmări pe Leo de la fereastra trăsurii, în timp ce se îndrepta spre fațada albă de piatră și tencuială de la Marlow's. După un minut sau două de discuții cu portarul, Leo intră în club.

Strângându-și brațele la piept, Poppy încercă să se încălzească. Simțea cât de frig îi e și înăuntrul ei, așa bolnavă de panică era. Harry se află undeva în Londra, poate rănit și ea nu putea să ajungă la el.

— Nu putea să facă nimic pentru el. Amintindu-și ce

îi spusese Catherine despre copilăria lui, că stătuse încuiat într-o cameră timp de două zile, fără să se gândească nimeni la el, aproape că izbucni în lacrimi.

— Am să te gădesc, șopti ea. Voi fi în curând la ține. Nu peste mult timp, Harry.

Ușa trăsorii fu smulsă, cu o bruschete neașteptată.

Leo stătea acolo, împreună. Cu Michael Bayning, șocant de schimbat, din cauza recentelor lui excese.

Hainele frumoase și cravata legată cu meticulozitate nu serveau decât să accentueze inflamarea maxilarului și rețeaua roșie a capilarelor sparte de pe obraji.

Poppy îl privi inexpresiv.

— Michael?

— E pe jumătate cherchelit, îi spuse Leo, dar coerent.

— Doamnă Rutledge, rosti Michael cu buzele curbate într-un surâs batjocoritor. Când vorbi, duhoarea băuturilor spirtoase consumate umplu trăsura Soțul tău a dispărut, nu-i așa? Se presupune că eu aș putea să scuipt niște informații în legătură cu asta. Problema e întoarse fața și-și înăbuși un râgâit... Nu am nimic de felul acesta.

Ochii lui Poppy se îngustară.

— Nu te cred. Sigur că ai ceva de a face cu dispariția lui...

El îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Mă aflu aici de peste patru ore, iar înainte am fost acasă. Regret că trebuie să spun că, n-am pus la cale

niciun complot misterios, pentru a-i face rău.

— N-ai făcut niciun secret din animozitatea ta, sublinie Leo. Ai proferat și amenințări împotriva lui. Ai venit chiar la hotel cu un revolver. Ești persoana aparent cea mai indicată să fie implicată în dispariția lui.

— Deși mi-ar fi plăcut să mă declar responsabil, rosti Michael nu pot. Nu merită să fiu spânzurat, pentru satisfacția de a-l ucide. Ochii lui însângerați se opriră asupra lui Poppy. De unde știi că nu s-a hotărât să-și petreacă seara cu o ușuratică? Probabil că s-a săturat deja de tine. Du-te acasă, doamnă Rutledge și roagă-te să nu se mai întoarcă. Ți-e mult mai bine fără ticălosul ăla.

Poppy clipi, de parcă ar fi fost pălmuită.

Leo interveni cu răceală.

— În următoarele una sau două zile, ai să răspunzi la nenumărate întrebări în legătură cu Harry Rutledge, Bayning. Toată lumea, inclusiv prietenii tăi, te vor arăta cu degetul. Mâine dimineată, jumătate din Londra îl va căuta. Ar putea să te lipsești de multe necazuri, dacă ne-ai ajuta să rezolvăm problema acum.

— V-am spus, nu am nimici de a face cu asta, îl repezi Michael. Dar sper al dracului de mult să fie în curând găsit – cu fața în jos, în Tamisa.

— Destul, țipă Poppy jignită. Ambii bărbați o priviră surprinși. Așa ceva nu ți se potrivește, Michael! Harry a greșit față de noi doi, e adevărat, dar și-a cerut scuze și a

încercat să aducă reparații.

— Pe Dumnezeuul meu, nu și față de mine!

Poppy îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Vrei să primești scuze din partea lui?

— Nu. O privi, apoi o notă aspră de implorare i se auzi în glas: pe tine te vreau.

Ea roși furioasă...

— Asta nu va fi posibil, niciodată. Și nici n-a fost. Tatăl tău n-a consimțit să mă aibă noră, deoarece mă consideră inferioară lui. Și adevărul e că și tu ai făcut la fel, altfel ar fi trebuit să acționezi cu totul altfel decât ai făcut-o...

— Nu sunt snob, Poppy. Sunt doar tradiționalist. E o diferență.

Ea clătină nerăbdătoare din cap – era o dispută, din cauza căreia nu voia să piardă timp prețios.

— Nu mai contează. Am ajuns să-mi iubesc soțul. Nu-l voi părăsi niciodată. Așa că, atât pentru tine, cât și pentru mine, încetează să te mai dai în spectacol și să te ruinezi și continuă-ți viața. Ai fost făcut pentru lucruri mai bune, decât pentru așa ceva.

— Bine spus, bombăni Leo urcându-se în trăsură. Să mergem, Poppy. Nu o să mai scoatem nimic de la el.

Michael se apucă de ușă, înainte ca Leo să o poată închide.

— Așteaptă, i se adresă lui Poppy. Dacă se dovedește că i s-a întâmplat ceva soțului tău... vei veni la mine?

Ea se uită la fața care o implora și dădu din cap, incapabilă să creadă că a pus o asemenea întrebare.

— Nu, Michael, rosti calmă. Mi-e teamă că ești prea tradiționalist, ca să te potrivești cu mine.

Și Leo închise ușa în fața surprinsă a lui Michael Bayning.

Poppy se uită cu disperare la fratele ei.

— Crezi că Michael are ceva de a face cu dispariția lui Harry?

— Nu. Leo întinse mâna pentru a-i solicita vizitiului să pornească. Nu e în stare să facă nimic altceva, decât să încerce să-și găsească următoarea tărie. Cred că în fond e un tip decent, dar înecat în autocompătimire. Văzând expresia ei neatentă, îi luă mâna și o strânse încurajator. Hai să ne întoarcem la hotel. Poate că vom găsi acolo vreo vorbă despre Harry. Ea era tăcută și sumbră, gândurile ei luând forma unor coșmaruri. În timp ce trăsura înainta pe stradă, Leo se gândea ce să spună, ca să o distragă.

— Interiorul de la Marlow's nu e așa de plăcut, cum m-am așteptat. O, existau lambriuri de mahon și covoare frumoase, dar aerul era greu de respirat.

— De ce? Întrebă Poppy ursuză. Era încărcat cu fum de țigară?

— Nu, rosti el. Cu îngâmfare.

Dimineată, jumătate din Londra îl căuta pe Harry.

Poppy petrecuse o noapte fără somn, așteptând știri

despre soțul ei, în timp ce Leo și Jake Valentine fuseseră pe străzi, căutând prin cluburile pentru bărbați, prin taverne și prin iadurile pentru, jocuri. Deși Poppy era frustrată, din cauza lipsei de activitate ce i se impusese, știa că s-a făcut tot ce a fost posibil Domnul Edgar, spărgătorul, a promis să-și folosească rețeaua de hoți, pentru a găsi orice urmă de informație posibilă, privind dispariția lui Harry.

Agentul special Hembrey, în ce-l privea, fusese deosebit de activ. Sir Gerald de la Ministerul de război confirmase că Edward Kinloch l-a amenințat pe Harry, în timpul întrunirii lor. În consecință, Hembrey făcu rost de un mandat de percheziție, de la unul din magistrații din Bow Street și îl chestionă pe Kinloch dimineață devreme. Totuși, o atentă percheziție la reședința Kinloch, nu scoase la iveală nici urmă de Harry.

Secretarul de stat, șeful activ al Forțelor Metropolitane de Poliție, a dispus Unității sale de Investigații criminale – formată din doi inspectori și patru sergenți – să-și desfășoare toată măiestria în acest caz. Toți erau angajați în anchetarea diverșilor indivizi, inclusiv salariații clubului de scrimă și servitorii lui Edward Kinloch.

— E ca și cum ș-ar fi evaporat, rosti Jake Valentine obosit, lăsându-se pe un scaun din apartamentul Rutledge și acceptând o ceașcă de ceai de la Poppy. Îi aruncă apoi o privire, cu ochii duși în fundul capului. Cu

hotelul este vreo problemă? N-am văzut rapoartele managerilor...

— Am aruncat eu o privire peste ele, în dimineață asta, rosti Poppy dându-și seama că Harry ar fi dorit ca afacerea să-și urmeze cursul, ca de obicei. Mi-au dat ceva de făcut. Nu există probleme cu hotelul. Își frecă.

Fața cu ambele mâini. Nu sunt probleme, repetă absentă, cu excepția faptului că Harry lipsește.

— Va fi găsit, rosti Valentine. În curând. Nu e posibil să nu fie găsit.

Discuția lor fu întreruptă de Leo, care intră în apartament.

— Nu sta așa liniștit, Valentine, rosti el. Bow Street tocmai a trimis vorbă că au cel puțin trei oameni, care declară că sunt Harry Rutledge, împreună cu „salvatorii” lor. E clar că sunt niște impostori, dar eu cred că oricum, m-aș duce să mă uit puțin. Poate că vom avea ocazia să vorbim cu agentul special Hembrey, dacă e acolo.

— Merg și eu, rosti Poppy.

Leo îi aruncă o privire întunecată.

— N-ai cere să mergi, dacă ai ști ce adunătură de gunoaie se află în birourile alea, în fiecare zi.

— Nu am cerut să merg, rosti Poppy. Afirm doar că n-ai să mergi fără mine.

Leo o studie o clipă și oftă.

— Ia-ți mantoul.

Tribunalul din Bow Street era privit ca principalul tribunal din Londra, unde erau investigate și pedepsite cazurile cele mai celebre. Decretul pentru formarea Poliției Metropolitane fusese dat cu mai mult de zece ani în urmă, rezultând formarea a ceea ce încă se mai numește „New Scotland Yard”.

Totuși, mai rămăseseră câteva stabilimente pentru aplicarea legii, în afara controlului direct al Secretarului de Stat și Bow Street era unul dintre ele. Patrula sa călare și jumătatea de duzină de pedestrași răspundeau doar în fața magistraților din Bow Street. Ciudat, tribunalului pentru aplicare legii din Bow Street nu avea nicio bază statutară pentru autoritatea sa. Dar asta se pare că nu conta pentru nimeni. Când erau necesare rezultate, oricine apela la Bow Street.

Cele două clădiri care formau tribunalul și barourile nr.3 și 4, erau simple și modeste, oferind prea puține indicii despre puterea exercitată în interior.

Apropiindu-se de Bow Street, împreună cu Leo și Valentine, Poppy făcu ochi mari văzând mulțimea de oameni care mișuna în jurul clădirii și pe stradă.

— Nu vorbi cu nimeni, o instrui Leo. Nu te apropia de nimeni și dacă auzi, miroși sau vezi ceva ce nu-ți place, să nu spui că nu te-am avertizat.

Când intrară la nr.3, fură înconjurați de mirosuri de trupuri, amestecate cu sudoare, soluție de curățat alămurile și igrasie. Un coridor îngust conducea la

diverse camere de reținere, camere de acuzare și birouri. Fiecare centimetru al coridorului era ocupat de trupuri înghesuite, iar aerul era gros de exclamații și plângeri.

— Hembrey, strigă Jake Valentine și un bărbat subțire, cu părul cenușiu tuns scurt, se întoarse spre el. Omul avea o față prelungă și îngustă, iar ochii întunecați erau inteligenți. E agentul special, o lămuri Valentine pe Poppy, când omul veni spre ei.

— Domnule Valentine, rosti Hembrey. Tocmai am dat peste adunarea asta dementă.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Leo. Atenția lui Hembrey se întoarse spre el.

— Dumnezeule, vestea dispariției domnului Rutledge a apărut în ziarul Times, în dimineața aceasta, alături de promisiunea unei recompense în bani. S-a făcut și descrierea lui fizică. Ca rezultat, fiecare pungaș din Londra; înalt și cu părul negru, a apărut astăzi în Bow Street. Tot asta se petrece și la Scotland Yard.

Lui Poppy îi căzu fața, când se uită la cei adunați pe coridor și realizează că cel puțin jumătate dintre ei erau indivizi care semănau vag cu soțul ei.

— Și... Toți declară că sunt Harry? Întrebă ea uluită.

— Așa se pare, rosti Leo. Însoțiți de eroicii, lor salvatori, care-și întind deja mâinile după banii de recompensă.

— Veniți în biroul meu, îi îndemnă agentul special Hembrey, conducându-i de-a lungul coridorului. Acolo

va fi ceva mai intim și eu am să vă fac cunoscută ultima mea informație. Curg tot felul de afirmații de la... oameni care declară că l-au văzut pe Rutledge drogat, îmbarcat pe Un vas spre China, sau jefuit într-un bordel, lucruri de genul acesta...

Poppy și Valentine îi urmară pe Leo și pe Hembrey.

— E abominabil, i se adresă ea lui Valentine cu voce scăzută, privind mulțimea de impostori. Toți se prefac și mint, sperând să profite de pe urma nenorocirii altuia.

Fură forțați să se oprească, în timp ce Hembrey încerca să-și croiască drum spre ușa biroului său.

Unul dintre bărbații cu părul negru, cel mai apropiat de Poppy, făcu o reverență teatrală.

— Harry Rutledge, la dispoziția voastră. Dar tu cine ai putea să fii, creatură minunată?

Poppy se uită la el.

— Doamna Rutledge, rosti scurt.

Imediat alt bărbat exclamă:

— Iubito! Și întinse brațele spre Poppy, care se dădu înapoi și îi aruncă o privire înfricoșată.

— Idioți, bombăni Hembrey și ridică vocea. Clark! Găsește un loc unde să-i bagi pe toți afurisiții ăștia de Rutledge ca să nu mai umple culoarul.

— Da, domnule!

Intrară în birou și Hembrey închise ferm ușa.

— E o încântare să te cunosc, doamnă Rutledge. Te asigur că facem tot posibilul să-ți localizăm soțul.

— Fratele meu, lordul Ramsay, îl recomandă ea și Hembrey se înclină respectuos.

— Care e ultima informație? Întrebă Leo.

Hembrey îi oferi lui Poppy un scaun, vorbind tot timpul.

— Un băiat de la grajdurile din spatele clubului de scrimă spune că, aproximativ la ora dispariției domnului Rutledge, î văzut doi bărbați cărând un cadavru pe alee, spre o trăsură care aștepta.

Poppy se făcu mică în scaun.

— Un cadavru? Șopti și o transpirație rece îi năpădi fața, gata să leșine.

— Sunt sigur că nu era decât inconștient, i se adresă repede Valentine.

— Băiatul de la grajduri a aruncat o privire spre trăsură, continuă Hembrey, așezându-se pe locul lui de la birou. Ne-a descris-o ca fiind lăcuită cu negru și pe ușă cu o emblemă mică ornamentală” vopsită în roz... Descrierea se potrivește cu un cupeu, aflat în grajdurile reședinței Mayfair a domnului Kinloch.

— Mai departe? Întrebă Leo cu ochii albaștri dârji.

— Pe Kinloch intenționez să-l aduc aici pentru interogatoriu. Și vom proceda și la inventarierea celorlalte proprietăți ale lui – fabrica de arme, clădirile pe care le are în oraș – voi obține mandate pentru percheziționarea lor metodică.

— De unde știi că Rutledge nu e reținut în casa

Mayfair? Întrebă Leo.

— Am cercetat fiecare centimetru, eu personal. Pot să vă asigur că nu e acolo.

— Mandatul mai este valabil? Insistă Leo.

— Da, domnule.

— Deci poți să te întorci la casa lui Kinloch, pentru încă o cercetare? Chiar acum?

Agentul special rămase perplex.

— Da, dar de ce?

— Mi-ar plăcea să merg și eu, dacă se poate.

O undă de plictiseală apăru în ochii negri ai lui Hembrey. În mod clar, privea cererea lui Leo ca pe nimic altceva decât puțină demonstrație de a-și da importanță.

— Domnule, cercetarea noastră precedentă, a casei și a terenurilor, a fost cuprinzătoare.

— Nu mă îndoiesc de asta, replică Leo. Dar eu am lucrat ca arhitect cu câțiva ani în urmă și voi putea să mă uit la locul acela dintr-o perspectivă de specialist.

Jake Valentine interveni.

— Crezi că există vreo cameră ascunsă, domule?

— Dacă există, rosti Leo ferm, o voi găsi. Și dacă nu, cel puțin îl vom plictisi al dracului pe Kinloch, ceea ce ar trebui să aibă valoare de distracție.

Poppy își reținu respirația, în așteptarea răspunsului agentului special.

— Foarte bine, rosti în sfârșit Hembrey. Pot să te

trimit acolo împreună. Cu un agent, în timp ce eu îl aduc aici pe Kinloch, pentru interogatoriu. Totuși, insist să respecti codurile noastre de acționare în timpul cercetării – și agentul se vă asigura că ești conștient de aceste reguli.

— O, să nu-ți fie teamă, răspunse grav Leo. Întotdeauna ani respectat regulile.

Agentul special părea destul de neconvins de declarația lui.

— Dacă așteptați o clipă, rosti el, am să discut cu Unul din magistrați și voi desemna agentul care te va însoți.

Imediat ce plecă din birou, Poppy sări de pe scaun.

— Leo, rosti ea și eu...

— Da, știi. Mergi și tu.

— Casa Kinloch eră mare și deosebit de modernă, cu interioarele vopsite în stacojiu închis și verde și pereții lambrisați cu stejar. Holul cavernos de la intrare era podit cu dale de piatră și fără covoare, ceea ce făcea ca pașii lor să răsunе stârnind ecoul.

Ceea ce Poppy găsi deosebit și enervant la casa lui Edward Kinloch, era că în loc de camerele și. Culoarele împodobite cu tradiționale lucrări de artă, el umpluse locul în întregime, cu un uluitor de vast sortiment de trofee de vânătoare. Erau peste tot, duzine de perechi de ochi de sticlă îi priveau pe Poppy, Leo, Jake Valentine și pe agentul numit să-i însoțească. Numai în holul de la

intrare se aflau: capul unui berbec, un rinocer, doi lei, un tigru, un cerb, un elan, un caribu, un leopard, o zebra și alte specii necunoscute ei.

Poppy își strânse brațele în jurul ei și se întoarse încet.

— Sunt încântată că Beatrix nu poate vedea toate astea.

Simți mâna lui Leo pe spatele ei pentru a o liniști.

— Se pare că domnului Kinloch îi place vânătoarea sportivă, comentă Valentine privind sortimentul acela bogat de fantome.

— Vânătoarea nu este un sport, afirmă Leo. Sport e doar atunci, când ambele părți sunt înarmate la. Fel.

Poppy simți fiori reci de neliniște uitându-se la rânjetul înghețat al tigrului.

— Harry e aici, rosti ea.

Leo o privi.

— De ce ești așa sigură?

— Domnului Kinloch îi place să-și etaleze puterea. Să domine. Și această casă e locul unde își aduce trofee, îi pruncă fratelui ei o privire de panică de abia reținută. Vocea ei fu totuși blândă. Găsește-l, Leo.

El îi făcu un semn scurt.

— Mă duc să mă uit în jurul casei.

Jake Valentine atinse cotul lui Poppy și zise:

— Noi vom intra în camerele de la acest nivel și vom cerceta zidurile și lambriurile, să vedem dacă nu există diferențe, care să indice o ușă ascunsă. Și ne vom uita și

în spatele pieselor de mobilier mai mari, cum ar fi dulapurile cu cărți sau garderobele.

— Și șemineele, rosti Poppy amintindu-și de cel de la hotel.

Valentine zâmbi scurt.

— Da. După ce a mai stat puțin de vorbă cu agentul, a însoțit-o pe Poppy în salon.

Petrecură o jumătate de oră cercetând fiecare crăpătură, dungă sau suprafață mai denivelată, plimbându-și mâinile peste pereți, lăsându-se pe mâini și pe genunchi și ridicând marginile covorului.

— Aș putea să întreb, se auzi vocea înfundată a lui Valentine, în timp ce se uita în spatele unui divan, lord Ramsay a studiat realmente arhitectura, sau e mai mult un...

— Diletant? Completă Poppy mutând fiecare obiect de pe polița căminului. Nu, a absolvit cu adevărat. A urmat Academie des Beaux-Arts de la Paris timp de doi ani și a lucrat ca proiectant pentru Rowland Temple. Fratelui meu îi place să joace rolul de aristocrat ușuratic, dar este mult mai deștept decât lasă să se vadă.

Până la urmă intră înăuntru și Leo. Merse din cameră în cameră, măsurând cu pasul distanța de la un perete la altul și oprindu-se pentru a lua note. Poppy și Valentine continuă să cerceteze sârguincios, înaintând din salon spre scara holului de intrare. Cu fiecare minut ce trecea, anxietatea lui Poppy se accentua. Din când în când,

trecea o cameristă sau un valet privindu-i curioși, dar rămânând tăcuți.

În mod cert, unul dintre ei trebuie că știe ceva, se gândește Poppy frustrată. De ce nu ajută la găsirea lui Harry? Loialitatea prost înțeleasă față de stăpânul for anula orice simț al decenței umane?

Când o tânără cameristă trecu pe acolo, cu un braț de lenjerie curată, Poppy își pierdu stăpânirea de sine...

— Unde e? Explodă ea privind-o pe fată.

Camerista surprinsă scăpă lenjeria din brațe. Ochii ei deveniră rotunzi ca două farfurioare.

— Un-unde e ce, doamnă? Întrebă ea cu voce stridentă.

— Ușa ascunsă. Camera secretă. Un om e ținut undeva în această casă, împotriva voinței lui și eu vreau să știu unde!

— Nu știu nnn-nimic, doamnă, rosti tremurând camerista și izbucni în lacrimi. Adună lenjeria căzută și zbură în sus pe scări.

Valentine vorbi blând, cu ochii lui căprui plini de înțelegere.

— Servitorii au fost deja interogați, rosti el. Ori nu știu nimic, ori nu îndrăznesc să-și trădeze patronul.

— De ce ar păstra tăcerea în legătură cu așa ceva?

— Există puține speranțe pentru un servitor, care e concediat fără referințe, să găsească ceva de lucru în zilele noastre. Ar putea să însemne disperare. Foame.

— Regret, rosti Poppy scrâșnind din dinți. Dar la ora actuală nu-mi pasă de nimeni și de nimic, decât de binele soțului meu. Știu că e pe undeva pe aici și nu plec până nu e găsit! Am să dărâm casa dacă pot...

— Nu va fi nevoie, se auzi vocea lui Leo în timp ce pătrundea în holul principal. Făcu un semn semnificativ cu capul în direcția coridorului ce se bifurca de la intrare. Veniți în bibliotecă. Amândoi.

Electrizați, se grăbiră după el, urmași de agent.

Biblioteca era o cameră dreptunghiulară, plină cu mobilier greu de mahon. Trei dintre pereți erau dotați cu alcovuri cu rafturi și dulapuri pentru cărți, sus cu o cornișă ce continua până la intersecția zidurilor. O parte din dușumeaua de stejar neacoperită de covoare era zgâriată și învechită de vreme.

— Casa asta, rosti Leo mergând direct la ferestrele acoperite de draperii, este o clădire georgiană clasică, ceea ce înseamnă că fiecare profil din această jumătate este reflectarea perfectă a părții opuse. Orice deviere e resimțită ca un viciu de fond. Și conform aranjamentului acesta strict simetric, camera asta ar trebui să aibă trei ferestre pe acest perete, pentru a se potrivi cu camera corespunzătoare din partea cealaltă a casei. Dar, evident, aici nu sunt decât două. Cu dexteritate dădu draperiile la o parte, pentru a lăsa să intre cât mai multă lumină a zilei alungind nerăbdător norul de praf din aer, Leo se îndreptă spre a doua fereastră, strângând și draperia

acesteia. Așa că m-am dus afară și am observat că această parte din zidul de cărămidă este diferită în dreptul zidului unde trebuia să fie cea de a treia fereastră. Și dacă ieșiți din această cameră și din cea de alături de ea – și comparați măsurătorile cu dimensiunile exterioare ale casei – vă dați seama că există un spațiu de 2,50/3 între aceste camere, un loc aparent fără acces.

Poppy alergă spre peretele cu dulapuri pentru cărți, examinându-le cu disperare.

— Există o ușă pe aici. Cum putem să o găsim?

Leo i se alătură, se lăsa pe vine și se uită la dușumea.

— Privește, urme proaspete de zgârieturi. Scândurile dușumelei nu sunt niciodată netede în casele astea vechi. Așa că privește fibrele prinse la îmbinarea dintre muchii. Sau...

— Harry! Strigă Poppy bubuind cu pumnul în rama dulapului. Harry!

Rămaseră tăcuți cu toții, așteptând atenți un răspuns.

Nimic.

— Aici, rosti agentul arătând o mică zgârietură albă semicirculară, de pe podea.

— Aceasta e o urmă proaspătă. Și dacă dulapul e întors, corespunde!

Toți patru se adunară în jurul dulapului pentru cărți. Leo îl examinează, împinse și ridică de margine, dar obiectul rămase neclintit.

— Ei bine, rosti el cu milă, știu cum să gălesc

camera, dar să fiu al naibii dacă știu cum să intru înăuntru.

Jake Valentine începu să scoată cărțile de pe rafturi și să le arunce neglijent pe dușumea.

— Ușile mascate de la hotel, zise el, sunt ferecate cu un mecanism cu scripete și pivot, cu o sârmă agățată de un obiect apropiat. Când miști obiectul, sârma ridică pivotul și eliberează icul care ține ușa și aceasta se deschide.

Poppy începu să arunce cărțile pe jos. Unul dintre volume rămase înțepenit pe loc.

— Asta e, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

Valentine își strecură mână pe deasupra cărții, găsi sârma și trase ușor.

Întregul dulap cu cărți se dădu deoparte cu o ușurință uimitoare, dând la iveală o ușă încuiată.

Leo bătu în ușă cu lovituri puternice de pumn.

— Rutledge!

Toți fură electrizați de un răspuns depărtat, de abia audibil și de vibrația ușii împinsă din partea opusă.

Câțiva servitori cu gurile căscate se adunaseră în ușa bibliotecii privind manevra.

E înăuntru, rosti Poppy cu inima bubuind. Poți deschide ușa, Leo?

— Nu, fără o afurisită de cheie.

— Scuză-mă, rosti Valentine făcându-și loc cu umărul spre ușă și scoțând un sul de pânză din buzunarul hainei.

Din care extrase două tije subțiri de metal, îngenunche lângă ușă și începu să lucreze la broască, în treizeci de secunde, auziră un declic distinct, când broasca cedă.

Ușa se deschise.

Poppy oftă de ușurare când apăru Harry, îmbrăcat în costumul alb de scrimă, ce acum era cenușiu de praf. Soțul ei era palid și pătat de murdărie, dar remarcabil de calm, date fiind circumstanțele Poppy se aruncă spre el, acesta o prinse și îi rosti numele răgușit.

Privind cu ochii întredeschiși din cauza luminozității camerei, Harry o ținu pe Poppy lipită de el, pe când strângea mâinile celorlalți, pe rând.

— Mulțumesc. Nu am crezut că veți putea să mă găsiți. Vocea lui era aspră și răgușită, ca și cum ar fi strigat multă vreme. Cameră e capitonată cu un strat de zgură, pentru a înăbuși sunetele. Unde e Kinloch?

Agentul răspunse:

— E la birourile din Bow Street, domnule, la interogatoriu. Ce ai spune să ne Însotești până acolo și să ne dai o declarație, astfel încât să putem să-l reținem timp nedefinit.

— Ar fi plăcerea mea, rosti Harry cu pasiune.

Ocolind prin spatele lui, Leo se aventurează în camera întunecată.

— Ca un profesionist, i se adresează agentul lui Valentine, în timp ce acesta își pune în buzunar sculele. Nu știu dacă să te laud sau să te arestez. Unde ai

învățat să faci asta?

Valentine schiță un rânjel în direcția lui Harry.

— Patronul meu.

Leo ieși din camera mascată.

— Doar atât de mare cât să cuprindă un birou, un scaun și o pătură, rosti el înverșunat. Te-a însărcinat cu ceva inginerie mecanică, nu-i așa?

Harry dădu din cap trist, ridicându-și mâna pentru a atinge semnul dureros de pe țeastă.

— Ultimul lucru de care am fost conștient a fost ceva ce mi-a căzut în cap la clubul de scrimă.' M-am trezit aici, cu Kinloch lângă mine, plin de el. Mi-am dat seama că planul era să mă țină ostatic, până când voi crea un set de schițe, care să ducă la un prototip fezabil de pușcă.

— Și după aceea, rosti întunecat Valentine, când nu ai mai fi fost folositor ce intenționa să facă cu tine?

Harry își plimbă ușor mâna pe spatele lui Poppy, când o simți tremurând.

— N-am discutat chestiunea aceasta.

— Ai vreo idee cine au fost complicii lui? Întrebă agentul.

Harry scutură din cap.

— N-am văzut pe nimeni altcineva.

— Îți promit, domnule, jură agentul, că îl vom ține pe Kinloch în camera din Bow Street și până mâine vom obține numele fiecărui om implicat în această afacere

nefericită.

— Mulțumesc.

— Ești rănit? Întrebă Poppy îngrijorată, ridicând capul de pe pieptul lui Harry. Te simți destul de bine, pentru a merge în Bow Street? Pentru că, dacă nu sunt bine, iubito, murmură el înlăturându-i o șuviță de păr de pe față. Mi-e doar sete... și nu mi-ar dispăcea să iau cina, când ne vom întoarce la hotel.

Mi-a fost frică pentru tine, rosti Poppy și vocea i se frânse.

Harry o trase mai aproape, cu un murmur de încurajare, lipindu-i trupul de al lui, punându-i capul pe umărul lui.

Într-un acord tacit, ceilalți bărbați se retraseră, pentru a le permite o clipă de intimitate.

Aveau multe să-și spună – prea multe – așa că Harry pur și simplu o ținea doar lipită de el. Va fi timp mai târziu, pentru a-și mărturisi tot ce aveau în inimi.

O viață întreagă, dacă vor continua drumul început.

Harry își duse gura la urechea îmbujorată a lui Poppy.

— Prințesa l-a salvat pe omul cel rău, șopti el. E o variantă frumoasă a poveștii.

După ce a petrecut la Bow Street un timp nesfârșit, după cum i s-a părut, lui Harry i s-a permis în sfârșit să se întoarcă la Rutledge. Când el și Poppy au părăsit biroul poliției, li s-a spus că Edward Kinloch și doi dintre servitorii lui erau deja reținuți în celule, polițiștii

urmărind încă un suspect, pentru moment fără nume. Și fiecare șarlatan care se pretinsese Harry fu alungat din clădire.

— Dacă există ceva ce a fost clarificat astăzi, remarcă sarcastic agentul Hembrey, este că omenirea are. Nevoie doar de un singur Harry Rutledge.

Salariații hotelului au întâmpinat cu, bucurie întoarcerea lui Harry, înghesuindu-se în jurul lui, înainte de a urca în apartament. Dovediră un grad. De familiaritate plină de afecțiune, cum nu îndrăzniseră niciodată, strângându-i mâna, bătându-l pe spate și pe umeri, exprimându-și ușurarea, pentru că s-a întors în siguranță.

Harry păru ușor uimit de demonstrație, dar toleră totul cu destulă bunăvoință. Poppy a fost cea care, până la urmă, a pus capăt tumultului acela fericit, rostind cu fermitate:

— Domnul Rutledge are nevoie de mâncace și de odihnă.

— Imediat trimit sus o tavă, declară doamna Pennywhistle împrăștiindu-i cu eficiență pe ceilalți salariați.

Familia Rutledge merse în apartamentul lor privat, unde Harry făcu un duș, se bărbieri și își puse un halat, înfulecă lacom mâncarea, părând că aproape nu o gustă, goli un pahar cu vin și se lăsă pe spate în scaun arătând epuizat, dar mulțumit.

— *Iad însângerat!* Exclamă el, îmi place să fiu acasă.
Poppy se așează în poala lui, înconjurându-i gâtul cu brațele.

— Asta este ceea ce gândești acum despre hotel?

— Nu despre hotel. Ci despre tocul unde ești tu. O sărută cu buze blânde la început, dar căldura se instalează repede între ei. El devine mai dornic, aproape sălbatic cu gura ei, iar ea răspunde cu o dulceață arzătoare, ce face să i se aprindă și lui sângele. Răsufla necontrolat, cu brațele legănând-o strâns lipită de el. Sub șolduri, ea simțea apăsarea insistentă a potenței lui.

— Harry, rosti ea cu răsuflarea tăiată, acum ai nevoie mult mai mult de somn, decât de asta.

— Niciodată n-am să am mai multă nevoie de somn, decât de așa ceva. O sărută pe cap, cufundându-și nasul în buclele strălucitoare ale părului ei. Vocea lui se îmblânzi, devine profundă. Am crezut că am să înnebunesc, dacă va trebui să mai petrec chiar și o clipă în blestemata aia de încăpere. Eram îngrijorat pentru tine. Stăteam acolo gândindu-mă că tot ce vreau în viață este să petrec cât mai mult timp posibil cu tine. Apoi mi-am dat seama că ai vizitat acest hotel trei sezoane la rând – trei și eu nu te-am întâlnit niciodată. Tot timpul acela risipit, când am fi putut fi împreună.

— Dar Harry chiar dacă ne-am fi întâlnit și căsătorit acum trei ani, tu tot ai spune că nu este destul timp.

— Ai dreptate. Nu pot să mă gândesc nici măcar la o

Singură zi din viața mea, care să nu fie luminată de prezența ta.

— Iubitule, șopti ridicând mâna pentru a-l mângâia pe obraz, ești absolut adorabil. Chiar mai romantic, decât atunci când mă compari cu unele părți dintr-un ceas.

Harry o ciuguli de un deget.

— Râzi de mine?

— Deloc, rosti Poppy zâmbind. Știu ce simți tu în privința aparatelor și a mecanismelor.

Ridicând-o cu ușurință, Harry o duse în dormitor.

— Iar tu știi ce îmi place mie să fac cu ele, rosti el blajin. Să le demontez... Și să le montez la loc. Să-ți arăt, iubire?

— Da... Da...

Și lăsară somnul deoparte, încă puțin.

Pentru că cei ce se iubesc știu că timpul nu trebuie niciodată risipit.

EPILOG

Trei zile mai târziu

— Am întârziat, rosti Poppy gânditoare legându-și cordonul halatului alb, în timp ce se. Apropia de masa cu micul dejun.

Harry se ridică și îi ținu scaunul, furându-i un sărut când se așază.

— Nu știam că ai o întâlnire în dimineața asta. Nu există nimic în program.

— Nu, nu felul acesta de întârziere. Celălalt fel Văzând că nu o înțelege, Poppy zâmbi. Mă refer la o anumită apariție lunară....

— O! Harry o privi fix, cu o expresie insondabilă.

Poppy își turnă ceai și adăugă un cub de zahăr.

— Sunt doar două sau trei zile peste termenul obișnuit, zise ea cu o voce deliberat nepăsătoare, dar înainte nu mi-a întârziat niciodată. Își turnă lapte în ceai și sorbi cu prudență. Privindu-și soțul peste marginea cunii de porțelan, încerca să-i descifreze reacția față de această informație.

Harry înghiți și clipi privind-o. Culorile lui se accentuau, făcând ca ochii să-i pară neobișnuit de verzi.

— Poppy... Fu forțat să se oprească, din nevoia de a mai trage aer în piept. Crezi că ești însărcinată?

Ea zâmbi, cu emoția temperată de o urmă de nervozitate.

— Da, cred că e posibil. Nu o să știm în mod sigur, până nu mai trece puțin timp. Zâmbetul ei deveni nesigur, când Harry rămase tăcut. Probabil era prea devreme... Poate că el nu era pe deplin receptiv la idee. Desigur, continuă ea încercând să sune prozaic, s-ar putea să treacă o vreme, până te vei obișnui cu ideea și asta e normal...

— N-am nevoie de vreme.

— Nu? Lui Poppy i se tăie răsuflarea, când fu smulsă de pe scaun și ridicată în poala lui. Brațele lui o

înconjurată cu forță. Deci vrei copilul? Întrebă ea. Nu te deranjează?

— Să mă deranjeze? Harry își apăsă fața pe pieptul ei, sărutându-i cu înfrigurare pielea ce se vedea, umărul, gâtul. Poppy, nu există cuvinte să descrie cât de mult îl doresc. Profunzimea emoției din ochii lui o făcu să-și rețină respirația. Cea mai mare parte a vieții mele am crezut că voi fi totdeauna singur. Iar acum te am pe tine... și un copilaș...

— Încă nu e pe deplin sigur, rosti Poppy zâmbind, în timp ce el îi acoperea fața cu sărutări.

— Atunci am să fac să fie sigur. Încă ținând-o în brațe, Harry se ridică de pe scaun și se îndreptă spre dormitor.

— Și ce faci cu programul tău matinal? Protestă ea.

Și Harry Rutledge rosti câteva cuvinte, pe care nu le spusese niciodată în viața lui:

— La dracu' cu programul.

În acel moment ușa răsună de o bătaie energică.

— Domnule Rutledge? Se auzi vocea lui Jake Valentine. Am. Rapoartele managerilor...

— Mai târziu, Valentine, răspuse Harry, fără să se oprească din drumul spre dormitor. Sunt ocupat.

Vocea asistentului răzbătea înăbușită prin ușă.

— Da, domnule.

Roșie din cap până în picioare, Poppy rosti:

— Harry, zău așa! Știi ce poate să creadă, în această

clipă?

Punând-o pe pat, îi desfăcu halatul.

— Nu. Spune-mi tu.

Poppy se foi protestând, scăpându-i un chicotit neajutorat, când ei începu să-și croiască. Drum pe trupul ei sărutând: o.

— Ești cel mai rău bărbat...

— Da, murmură Harry satisfăcut.

Și amândoi știau că ea nu l-ar fi vrut altfel.

Mai târziu în aceeași zi întoarcerea neașteptată a lui Leo în Hampshire a produs în casa Ramsey o vânzoleală fericită, cameristele grăbindu-se să aranjeze camera lui obișnuită, un valet adăugând încă un tacâm la masă. Familia l-a întâmpinat cu căldură. Merripen umplu paharele cu un vin excelent, când se adunară în salon, pentru câteva minute de conversație, înainte de î se servi cina...

— Ce e cu proiectul de seră, întrebă Amelia. Ți-ai schimbat părerea?

Leo clătină din cap.

— Proiectul e așa de mic, încât am schițat ceva pe loc. Se pare că sunt încântați de ce am făcut. Am să mai lucrez la detalii aici și planurile finale le trimit apoi la Londra. Dar să nu vă pese de asta. Am niște noutăți, care cred că vă vor stârni interesul..... Astfel reuși să regaleze familia cu istoria răpirii și salvării lui Harry și cu arestarea lui Edward Kinloch, ce a urmat.

Reacționară cu exclamații de uimire și îngrijorare și îl felicitară pentru contribuția lui la acțiune.

— Poppy ce face? Întrebă Amelia. În mod clar, aceasta nu e viața calmă și senină pe care și-a dorit-o.

— Mai fericită decât am văzut-o vreodată, răspunse Leo: Cred că Poppy s-a împăcat cu ideea că nimeni nu poate evita furtunile și calamitățile vieții, dar cel puțin poate găsi partenerul ideal, cu care să le facă față.

La aceasta Cam zâmbi, în brațe cu fiul său cu părul negru.

— Bine spus, frai.

Leo se ridică și puse jos paharul cu vin.

— Mă duc să mă spăl, înainte de a se servi masa. Privind în jurul camerei își luă o expresie de surpriză calmă. Nu o văd pe Marks. Sper că o să coboare și ea la cină – simt nevoia unei confruntări.

— Ultima dată când am văzut-o, interveni Beatrix, își căuta jartierele prin casă. Dodger le-a furat din comodă pe toate, până la ultima.

— Bea, murmură Win, e mai bine să nu menționezi cuvântul „jartiere”, când ai un auditoriu mixt.

— În regulă. Dar nu înțeleg de ce. Toată lumea știe că le purtăm – de ce trebuie să ne prefacem că e un secret?

În timp ce Win încerca să explice cu tact, Leo zâmbi. Și urcă scările. Dar, în loc să se îndrepte spre camera, lui, ajunse în capătul coridorului, coti la dreapta și bătu la o ușă. Fără să aștepte răspunsul, intră înăuntru.

Catherine Marks se întoarse cu răsuflarea tăiată, pentru a-i face față.

— Cum îndrăznești să intri în camera mea fără... Vocea ei se stinse, când Leo închise ușa și se apropie de ea. Umezindu-și buzele cu vârful limbii, se dădu ' înapoi, până când ajunse la marginea unei măsuțe de toaletă. Părul, ei cădea pe umeri în valuri de mătase palidă, ochii i se întunecaseră într-un albastru-cenușiu, ca un ocean în furtună. În timp ce-l privea, sângele i se urcă în obraji.

— De ce ai venit înapoi? Întrebă ea slab.

— Știi de ce. Încet Leo își puse mâinile pe măsuță, de o parte și de alta a ei. Ea continuă să se retragă până când nu mai fu posibilă nicio mișcare. Mireasma pielii ei, amestecată cu parfumul săpunului de baie și al florilor proaspete din grădină, ajunse la nările lui. Gând Leo văzu fiorul care o străbătu, simți o undă de căldură, sângele transformându-i-se în foc lichid.

Luptând să se autocontroleze, Leo inspiră profund și puternic.

— Cat... te iubesc și cred că și tu mă iubești. Trebuie să vorbim despre asta...

Sfârșit